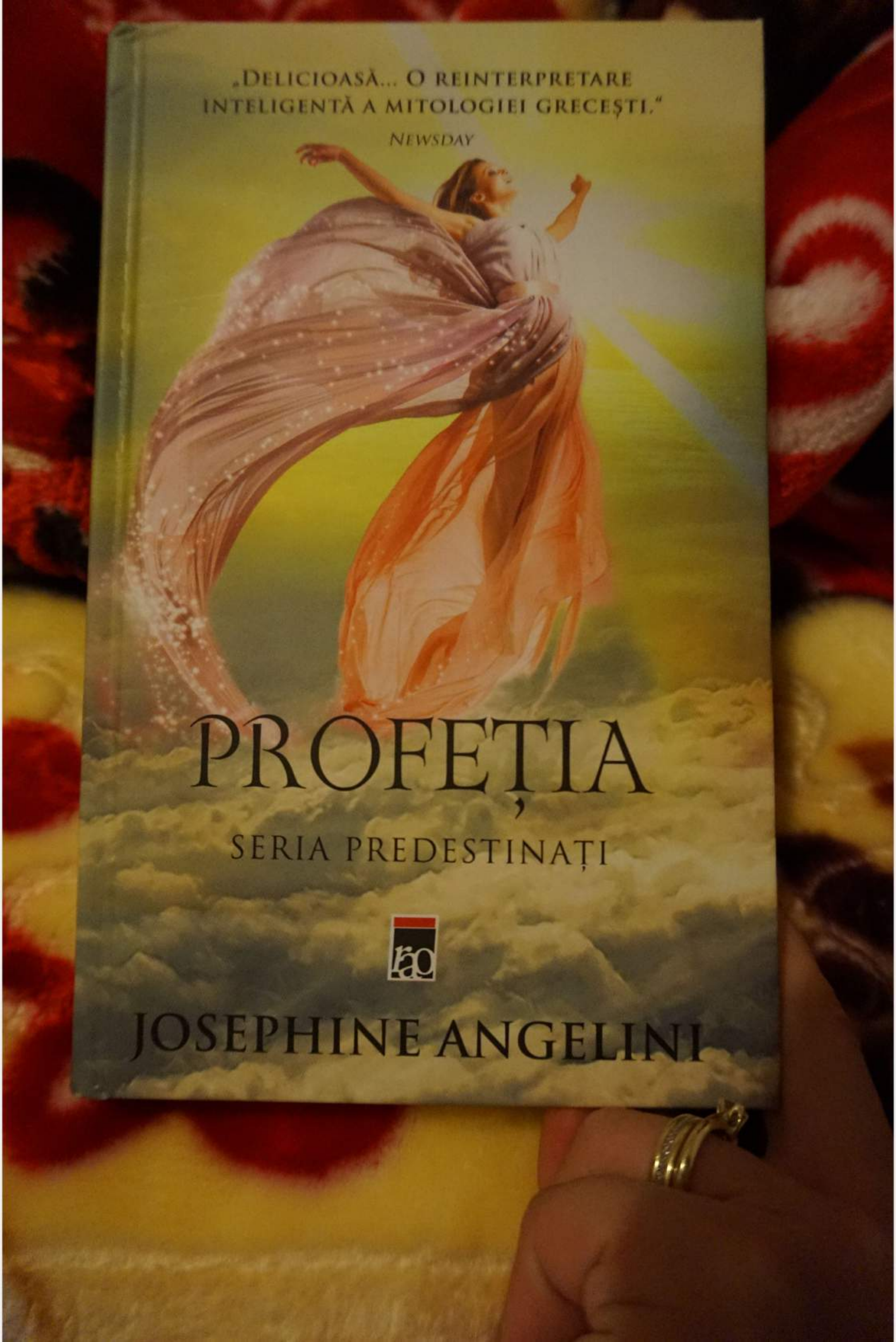

„DELICIOASĂ... O REINTERPRETARE INTELIGENTĂ A MITOLOGIEI GRECEȘTI."
NEWSDAY
PROFEȚIA
SERIA PREDESTINAȚI
rao
JOSEPHINE ANGELINI

Josephine Angelini, cel mai bine vândut autor internațional, încheie trilogia *Predestinați* cu romanul plin de acțiune, *Profeția*.

Ca și primele două titluri, *Predestinați* și *Regatul umbrelor*, cu un scenariu realizat magistral, dar și cu dese schimbări de situație, *Profeția* îi va ține pe cititori cu sufletul la gură încă de la primele rânduri.

„O saga superbă, care te bântuie lăsându-te complet lipsit de puteri."
New York Times

„O poveste palpitantă despre dragoste, prietenie, familie și determinare, căreia nu îi poți rezista."
KidsBookShelf.com

editura rao

ISBN 978-606-776-095-8
9 786067 760958
www.raobooks.com

...31=135.1
...ora (trad.)
...a Laura Cibotariu pen...
...RAO, 2016

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Josephine Angelini
Goddess

Traducere din limba engleză
Monica Laura Cibotariu
și Lingua Connexion

2016

ISBN 978-606-776-095-8

CAPITOLUL 1

Helen vedea în stânga ei ceea ce ea bănuia a fi râul Styx. Era un torent vijelios, presărat cu aisberguri. Nicio persoană zdravănă la cap nu ar fi îndrăznit să-l treacă înot.

Având senzația că se împotmolise, începu să pășească șchiopătând într-un cerc strâns.

O privire rapidă asupra orizontului o asigură că nu mai era nimeni în afară de ea pe câmpia pustie.

– Pe toți dracii! înjură cu voce stinsă. Corzile ei vocale nu erau complet vindecate. Cu numai o oră în urmă, Ares îi tăiase gâtul și chiar dacă încă mai resimțea dureri când vorbea, înjuratul o făcea să se simtă mult mai bine. E atât de tipic, adăugă ea.

Tocmai îi făcuse o promisiune prietenului ei Zach. Acesta murise în brațele ei, iar Helen jurase că în viața de apoi băiatul avea să bea din Râul Fericirii. Acesta se sacrificase pentru a-i sări în ajutor, iar în ultimele sale clipe îi oferise indiciul necesar pentru a-l putea distruge pe Automedon și pentru a-i salva pe Lucas și pe Orion.

Helen intenționa să-și țină promisiunea față de Zach, fiind gata să-l poarte chiar ea pe Câmpiile Elizée, până pe malul Râului Fericirii – în pofida coastelor rupte și a piciorului șubred. Dar dintr-un anumit motiv nu se mai putea deplasa ca de obicei în

Lumea de Dincolo. În mod normal, tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să spună cu voce tare ce voia și dorința i s-ar fi împlinit.

Era singura care putea coborî în Lumea de Dincolo, ceea ce însemna că se număra printre puținii scioni care puteau descinde acolo fizic și nu doar ca spirit. Putea chiar să controleze elementele și mediul înconjurător, dar desigur, chiar atunci când avea mai mult nevoie de acest talent, totul mergea anapoda. Tipic grecesc. Era scion, iar ceea ce detesta cel mai mult în legătură cu asta era copleșitoarea ironie din viața ei.

Helen își strânse frustrată buzele vinete și strigă răgușită către cerul gol:

– Am *spus* – vreau să apar lângă spiritul lui Zach!

– Eu am sufletul acelui muritor, nepoată.

Helen se întoarse brusc și-l văzu pe Hades, stăpânul Lumii de Dincolo, stând la câțiva pași distanță, în spatele ei. Înalt și semeț, acesta era învăluit în umbre care pâlpâiau și tremurau asemenea unor degete prelungi de ceață care începeau să se destindă. Coiful Întunericului și cei câțiva metri de țesătură care atârnau din toga neagră pe care o purta îi ascundeau cea mai mare parte a feței, însă îi putea vedea gura cu buze cărnoase și bărbia pătrată. Restul togii era drapat pe trupul lui ca un gând decorativ întârziat. O mare parte din pieptul lui era dezgolită – la fel și brațele și picioarele sale puternice.

Helen înghiți în sec și încercă să se concentreze, privindu-l cu ochii ei umflați.

– Stai jos, te rog. Înainte să te prăbușești, îi spuse el încetișor.

Două scaune pliante simple, capitonate, apărură din senin, iar fata își instală comod trupul traumatizat într-unul din ele, în timp ce Hades se așeză pe celălalt. Încă ești rănită, îi spuse el. De ce ai venit aici în loc să aștepți să te vindeci?

– Trebuie să-l ajut pe prietenul meu să găsească drumul spre paradis. Să ajungă acolo unde trebuie.

Vocea lui Helen tremura de frică, deși Hades nu o rănise niciodată. Spre deosebire de Ares, zeul care o torturase, acesta fusese

foarte bun cu ea. Dar era totuși stăpânul morților și umbrele care îl învăluiau erau pline de șoaptele fantomelor.

– De ce ești atât de sigură că acolo trebuie să ajungă sufletul lui Zach? o întrebă el.

– A fost un erou. Poate că nu la început, când s-a purtat ca un ticălos, dar a fost la sfârșit și asta e tot ceea ce contează, nu-i așa? Iar eroii se duc în Câmpiile Elizée.

– Nu pun la îndoială curajul lui Zach, îi aminti cu blândețe Hades. Te-am întrebat doar ce te face să crezi că *tu* ai fi persoana potrivită să-i judeci sufletul?

– Eu... cum? bâigui Helen, încurcată. Primise prea multe lovituri în moalele capului în noaptea aceea și nu era tocmai pregătită pentru o lecție de semantică. Uite, nu am venit aici să judec pe cineva. Am făcut o promisiune, atâta tot, și vreau să mi-o țin.

– Și totuși, eu sunt cel care trebuie să ia deciziile în această privință. Nu tu.

Helen nu avea cum să-l contrazică. Aceasta era într-adevăr lumea lui. Tot ce putea face era să se holbeze la el insistent. Gura cu buze moi a zeului se curbă într-un surâs distant. Părea să se gândească la ceea ce spusese fata.

– Felul în care te-ai descurcat cu Furiile, faptul că le-ai eliberat a dovedit că ești plină de compasiune. Un început bun, dar mă tem că nu este suficient, Helen. Îți lipsește înțelegerea.

– Atunci a fost un test? Furiile? Tonul ei deveni acuzator când își aminti prin ce trecuseră ea și Orion în timpul ultimei ei misiuni în Lumea de Dincolo. Se enervă și mai tare când se gândi prin ce trecuseră și Furiile, la rândul lor. Dacă toate cele trei fete fuseseră chinuite preț de mii de ani doar pentru a se dovedi că Helen era o persoană plină de compasiune, atunci era ceva în neregulă cu Universul.

– Un test. Gura fermecătoare a lui Hades rosti cuvântul cu amărăciune, de parcă i-ar fi putut citi gândurile fetei și ar fi fost perfect de acord cu ele. Dacă viața este un test, atunci cine crezi că acordă notele?

– Tu? gâfâi ea.

– Văd că tot nu înțelegi, oftă el. Nici măcar nu îți dai seama ce este aici. Hades făcu semn în jur, referindu-se la Lumea de Dincolo. Nu realizezi nici măcar ceea ce ești tu. Ei te numesc „Cea care descinde". Coborâtoarea, pentru că poți ajunge aici atunci când îți dorești, dar abilitatea de a pătrunde în Lumea de Dincolo este cea mai neînsemnată manifestare a puterii tale. Tu nu înțelegi suficient încât să-i poți judeca pe alții.

– Ajută-mă, atunci. El părea atât de trist, atât de abătut, ceva ce avea legătură cu viața lui în general, probabil. Helen simți brusc dorința de a-i vedea ochii și se aplecă mai mult spre Hades, încercând să-și coboare capul pentru a distinge pe sub țesătura care acoperea fața acestuia. Vreau să înțeleg, insistă ea.

Umbrele se răsfirară din nou în jurul lui, acoperindu-l și murmurând regretele morților. Helen se înfioră. Cuvintele profeției cu privire la tiran îi veniră în minte – *Născut pentru amărăciune.*

Se rezemă de spătarul scaunului.

– Tu ești Stăpânul Umbrelor, șopti Helen. Din tine își iau puterea?

– Cu mult timp în urmă, exista o femeie pe nume Morgan La Fey, descendentă din Casa Tebei, care avea același talent ca și tine – cel care-ți permite să descinzi în Lumea de Dincolo. Ea mi-a făcut un fiu pe nume Mordred, iar de atunci suferința mea a bântuit această Casă. Vocea lui Hades se stinse încărcată de regrete înainte ca el să se ridice și să-i întindă o mână lui Helen. Ea își strecură mâna în mâna lui și îl lăsă să o ridice. Trebuie să te întorci acum, zise el. Vino la mine cât de des vrei, nepoată, iar eu am să fac tot ce îmi va sta în putință ca să ajungi să înțelegi. Hades își lăsă capul într-o parte și râse încet în sinea lui. Buzele i se depărtară, dezvăluind niște incisivi sub formă de diamante. De aceea v-am permis – ție și celor de dinaintea ta, care aveau același talent – să pătrundeți pe tărâmul meu și să vă cunoașteți mai bine. Dar în acest moment ești mult prea rănită ca să fii aici.

Lumea se schimbă și Helen simți mâna uriașă a lui Hades ridicând-o din Lumea de Dincolo și așezând-o cu grijă înapoi în patul ei.

– Așteaptă! Ce se va întâmpla cu Zach? întrebă ea.

În momentul când Hades o lăsă pe pat, fata îl auzi șoptindu-i la ureche:

– Zach va sorbi din Râul Fericirii, îți jur. Odihnește-te acum, nepoată.

Helen întinse mâna, încercând să-i alunge umbrele de pe față, însă era prea târziu pentru că Hades dispăruse. Fata se cufundă într-un somn adânc, trupul ei rănit sorbind cu nesaț odihna binefăcătoare și încercând să se vindece cât mai repede.

După ce Ares fusese închis definitiv în Tartar și falia din pământ dispăruse, Daphne ridicase cu grijă trupul rănit al fiicei sale. Lucas era purtat pe brațe de către Castor, iar Orion de Hector, cu toții au revenit la fortăreața familiei Delos. Daphne fugea când fiica ei îi adormise în brațe. Pentru o clipă, ea se simțise copleșită de îngrijorare. Rănile lui Helen fuseseră oribile – printre cele mai grave pe care le văzuse vreodată –, dar când ascultase inima fiicei sale, o auzise bătând încet, dar regulat.

Nu trecuse mult de la ivirea zorilor când reușiră să se întoarcă în Nantucket din peșterile statului Massachusetts. În lumina palidă a dimineții, Daphne urcase treptele casei familiei Delos purtându-și pe brațe până în hol fiica și se oprise în dreptul primei camere ce părea să fie a ei.

Privi cu regret frumoasa cuvertură de mătase pe care Helen – murdară și plină de sânge – era pe cale să o distrugă. Nu că ar fi contat prea mult. Casa Tebei avea o avere destul de considerabilă încât să poată înlocui prețioasa cuvertură. O avere care le aparținuse la un moment dat lui Daphne și casei de origine a lui Helen – Casa Atreus.

Tantalus ar fi putut striga cât ar fi vrut „războiul sfânt", declamând cu patos că venise rândul scionilor să conducă, dar nu ar fi reușit să-i păcălească pe șefii celorlalte Case.

Cu douăzeci de ani în urmă, exterminarea avusese ca rezultat îmbogățirea celorlalte Case, precum și dobândirea nemuririi.

Profeția care dăduse startul exterminării spunea că atunci când cele Patru Case aveau să se unească într-una singură prin vărsare de sânge, Atlantida avea să se ridice din nou.

Cuvintele pe care Daphne le memorase cu exactitate spuneau că, în noua ordine, scionii aveau șansa să găsească nemurirea. Profeția nu spunea că scionii *aveau să devină* nemuritori – spunea doar că ei își *puteau găsi* nemurirea în acel loc. Daphne nu era destul de optimistă să creadă că nemurirea era un lucru sigur. Dar Tantalus era, iar el folosise această profeție pentru a-i aduna în jurul lui pe Cei O Sută de Veri din Teba cu scopul de a-i ucide pe membrii celorlalte Case.

Toată treaba asta era o înșelăciune, își spunea Daphne, sanctificată în mod exagerat de către ultimul Oracol – despre care știau cu toții că înnebunise după prima lui profeție. Dar funcționase.

O mulțime de scioni își abandonaseră vastele lor proprietăți, lăsându-se jefuiți de către membrii Casei Teba și dispărând, pentru a evita măcelul – printre ei și Daedalus și Leda, părinții lui Orion, și Daphne. Dar acesteia nu-i păsase niciodată de bani. Și totuși ea nu avusese niciodată vreo reținere sau vreo mustrare de conștiință atunci când fusese vorba să pună mâna pe bani în momentul în care avea nevoie de ei. Alți scioni, precum Orion și părinții lui, aveau rețineri în privința hoției și luptaseră din greu în ultimele două decenii, în timp ce membrii din Casa Teba trăiseră în lux.

Amintindu-și acest lucru, Daphne o așeză pe Helen pe pat și distruse delicata cuvertură cu un surâs.

Înainte de a se duce după apă și pansamente cu care să curețe rănile fiicei sale – care se vindecau rapid – Helen dispăru și răceala morții îi luă locul. Daphne își spuse că fata coborâse în Lumea de Dincolo. Timpul se scurgea cu repeziciune, iar așteptarea și neliniștea ei creșteau cu fiecare clipă.

Se gândise că acele călătorii în Lumea de Dincolo erau spontane și că timpul nu se scurgea deloc. După o vreme, Daphne începu să se întrebe dacă nu ar fi trebuit să trezească toată casa, dar înainte să facă vreo mișcare, Helen apăru din nou. Trupul ei avea un iz de moarte, la fel ca aerul Lumii de Dincolo.

Dinții mamei ei clănțăneau, dar nu din cauza frigului, ci a amintirilor îngrozitoare trezite de acel aer. Se dădea de ceasul morții acum că putea ghici ce parte a Lumii de Dincolo vizitase Helen.

Mirosul nu era de pământ uscat, iar pe tălpile fetei se vedea noroiul. Daphne știa unde fusese aceasta: chiar pe malurile râului Styx.

– Helen? o strigă încetișor Daphne.

Mângâie părul fiicei sale și îi privi chipul înfrigurat. Helen suferise răni grave în timpul luptei cu Ares, dar dacă acestea ar fi fost letale, ea ar fi fost moartă de mult. Fata își folosise abilitatea de a coborî în Lumea de Dincolo cu un scop precis, probabil pentru a-l căuta pe prietenul ei care abia murise – băiatul invidios, care devenise, spre ghinionul lui, sclavul lui Automedon.

De mai multe ori, Daphne plecase în același fel în căutarea lui Ajax, însă ei îi lipsea abilitatea de a intra și de a ieși din Lumea de Dincolo după bunul ei plac. Își riscase viața ca să ajungă acolo. După ce Ajax fusese ucis, își pierduse dorința de a trăi, dar știa foarte bine că, dacă și-ar fi luat singură viața, nu și-ar mai fi întâlnit soțul după moarte.

Daphne ar fi trebuit să moară în luptă, precum Ajax, altfel nu ar fi ajuns în același loc din Lumea de Dincolo. Eroii ajungeau în Câmpiile Elizée. Sinucigașii ajungeau însă cine știe unde.

Se aruncase de bunăvoie în toate bătăliile onorabile pe care le găsise. Îi căutase pe ceilalți scioni în ascunzătorile lor, apărându-i cu nesăbuință și curaj pe cei slabi sau pe cei tineri – la fel cum procedase și în cazul lui Orion, pe când acesta era doar un băiețel. De nenumărate ori, aproape că fusese omorâtă în luptă și călătorise în Lumea de Dincolo, întotdeauna căutându-și soțul pe malurile râului Styx.

Dar nu-l găsise acolo decât pe Hades.

Neînduplecatul și enigmaticul zeu, care nu l-ar fi lăsat pe soțul ei să revină la viață, luând-o pe ea în loc, oricât s-ar fi rugat de el sau oricât ar fi negociat. Stăpânul morților nu se târguia și nu făcea înțelegeri cu nimeni.

Ea spera ca Helen să nu fi coborât în lumea lui Hades crezând că ar fi putut să-i redea viața prietenului ei. Era o misiune sortită eșecului – oricum, pentru moment.

Dar Daphne muncise vreme de două decenii pentru a schimba acest lucru.

– Nu te pot vedea, murmură Helen și degetele ei se întinseră, de parcă ar fi vrut să se apuce de ceva.

Daphne înțelese imediat. Și ea se chinuise disperată să-l vadă pe Hades și încercase să-i tragă de pe cap Coiful Întunericului. În cele din urmă, după ce Daphne murise pe jumătate de mai multe ori – destul cât să-și plătească toate datoriile de sânge și să scape de Furii, Hades îi arătase chipul său.

Faptul că-l recunoscuse pe zeu îi pusese planul în funcțiune. Planul care zdrobise inima unicei sale fiice, făcând-o să se despartă de cel pe care-l iubea.

– Oh, scuze, spuse Matt din prag, smulgând-o pe Daphne din gândurile ei.

Își șterse fața umedă și se întoarse să-l privească pe acesta. Băiatul o ținea pe Ariadne pe brațe, fără vlagă. Aceasta avea o paloare cenușie și abia dacă mai era conștientă. Se epuizase încercând să-l vindece pe Jerry.

– Vrea să doarmă în camera ei, adăugă Matt.

– Sunt sigură că e loc destul pentru amândouă aici, zise Daphne făcând semn spre patul enorm. Nu știu unde în altă parte aș putea să o duc pe Helen.

– Se pare că avem câte un rănit pe fiecare piesă de mobilier din casă, zise Matt.

Cu Ariadne în brațe, el se apropie de pat și o așeză cu grijă lângă Helen.

„Puternic băiat", își spuse Daphne privindu-l pe prietenul fiicei ei.

– Oricum, ne va fi mai ușor să le supraveghem pe amândouă odată, zise Daphne fără să-l scape din ochi pe Matt.

Băiatul pusese ceva mușchi pe el de când îl văzuse ea ultima dată, dar cu toate astea Ariadne era o fată plinuță, nu o salcie subțire precum Helen, iar Matt nici măcar nu gâfâia după ce o cărase pe holul acela lung.

Ariadne îi spuse ceva de neînțeles lui Matt înainte ca el să se îndepărteze, strâmbându-se în semn de protest odată cu plecarea lui. El se opri ca să-i mângâie părul. Daphne aproape că putea simți parfumul dragostei ce emana din toți porii lui, răspândindu-se în toată camera precum mirosul apetisant al unei prăjituri delicioase ce se prepara într-un cuptor.

– Mă voi întoarce repede, îi șopti el. Pleoapele Ariadnei tremurară ușor de câteva ori, apoi rămaseră nemișcate. Fata căzuse într-un somn adânc.

Matt își plimbă buzele pe obrazul ei, furând cel mai delicat sărut. Se întoarse apoi către Daphne și privi în jos, spre Helen.

– Ai nevoie de ceva?

– Mă descurc eu. Du-te și fă ceea ce trebuie să faci.

El îi aruncă o privire plină de recunoștință, iar ea îl urmări cu privirea în timp ce băiatul ieșea cu pași mari din cameră, ținându-și spatele și umerii drepți în lumina palidă a dimineții.

Asemenea unui războinic.

Helen se privea pe sine cum fugea pe o plajă către cel mai mare far pe care îl văzuse vreodată. La început i se păru ciudat. Cum se putea privi pe sine, de parcă ar fi urmărit un film?

Nu părea un vis, totuși. Niciun vis nu fusese vreodată atât de real și nici atât de logic.

Fără să înțeleagă încă tot ce se întâmpla cu ea, se lăsă rapid în voia întâmplării.

În acel vis, ea, Helen, purta o rochie lungă, albă și diafană, strânsă în jurul taliei cu o centură cu broderii sofisticate. Voalul și ornamentele de safire se desprinseseră din clamele care-i prindeau părul și flutura în urma ei în timp ce fugea. Părea speriată, neliniștită. Pe măsură ce se apropia de uriașul far, Helen realiză că fata din visul ei recunoscuse o siluetă ce aștepta în picioare lângă baza octogonală a farului. Zări sclipirea bronzului atunci când cel care aștepta își desfăcu dintr-o mișcare cataramele de la gât și de la mijloc, lăsându-și platoșa să cadă în nisip. Se auzi strigând de bucurie și se văzu apoi alergând fericită.

După ce își aruncă în nisip o parte din armură, tânărul înalt și brunet se întoarse la auzul vocii ei și începu să alerge spre ea, întâlnind-o la jumătatea distanței care-i mai despărțea. Cei doi îndrăgostiți se îmbrățișară cu pasiune. El o ridică, strângând-o la piept și o sărută fericit. Helen își privea uimită propria persoană aruncându-și brațele în jurul gâtului băiatului și sărutându-l, la rândul ei, apoi retrăgându-se cu un gest scurt pentru a-i umple chipul de sărutări, în zeci de locuri diferite – de parcă ar fi vrut să acopere cu buzele ei fiecare părticică din fața lui.

Mintea fetei se apropie de cei doi tineri înlănțuiți, știind deja pe cine săruta cu atâta foc cealaltă Helen.

Pe Lucas. Acesta era îmbrăcat destul de ciudat și purta o sabie la șold. Purta o pereche de sandale, iar mâinile lui, înfășurate în niște curele unse din piele, erau acoperite cu un soi de mănuși protectoare din bronz, dar era chiar el. Până și râsul lui – care se auzea atunci când cealaltă Helen îl acoperea cu sărutări – era același dintotdeauna.

– *Mi-a fost dor de tine*, îi mărturisi entuziasmată cealaltă Helen lui Lucas.

– *O săptămână e mult* prea mult, aprobă el încetișor.

Cei doi nu vorbeau în engleză, însă Helen înțelegea totul. Semnificația cuvintelor avea ecou în mintea ei, la fel ca și ușurarea pe care o simțea la gândul că era din nou împreună cu iubitul ei. Această senzație o înfiora și o făcea să plutească, în același timp,

de parcă trupul ei – cea care observa scena – ar fi fost lipit de al lui. Brusc, Helen înțelese că era adevărat. Chiar era trupul ei – sau fusese, pe vremuri. Ea vorbise limba aceea și simțise acel sărut mai demult. Acesta nu era un vis, ci mai degrabă o amintire.

– Așadar, nu vii cu mine? întrebă el nerăbdător, cuprinzându-i obrajii între palmele lui și obligând-o să-l privească. Ochii lui aveau un licăr de speranță. Vei face asta?

Chipul celeilalte Helen se crispă.

– De ce vorbești întotdeauna despre ziua de mâine? Nu ne putem bucura, pur și simplu, de clipa asta?

– Corabia mea pleacă mâine.

El se desprinse de fată și se retrase, afectat.

– Paris...

– Tu ești soția mea! strigă el, învârtindu-se în jurul ei și trecându-și nervos mâna prin păr, exact așa cum făcea Lucas când era frustrat. Eu i-am dat Afroditei mărul de aur. Am ales dragostea – te-am ales pe *tine*, mai presus de toate lucrurile care mi-au fost oferite. Iar tu ai spus că mă doreai, la rândul tău.

– Așa am spus. Și încă te doresc. Dar sora mea nu se pricepe deloc la politică. Afrodita nu s-a gândit că era important să menționeze că deși ieșisei cu oile în ziua aceea, nu erai un păstor, așa cum crezusem inițial, ci un prinț al Troiei. Cealaltă Helen își dădu ochii peste cap vorbind despre sora ei, apoi clătină din cap, resemnată. Merele de aur și după-amiezile furate nu mai contează. Nu te pot urma în Troia.

Ea întinse din nou mâna spre el. Pentru o clipă, bărbatul păru că intenționa să reziste, dar nu o făcu. O luă de mână și o trase spre el, de parcă nu ar fi putut să o respingă, chiar dacă era furios.

– Atunci hai să fugim. Să lăsăm totul în urmă. Să nu mai fim regi și să devenim simpli păstori.

– E tot ce mi-aș dori mai mult, zise ea plină de entuziasm. Dar indiferent unde am merge, eu voi rămâne fiica lui Zeus, iar tu fiul lui Apolo.

– Iar dacă vom avea copii, aceștia vor avea sângele a doi olimpieni, zise el. Nerăbdarea îi asprise vocea. Probabil că auzise deja de multe ori aceste argumente. Chiar crezi că e destul pentru a crea un tiran? Profeția spune ceva despre amestecul sângelui a patru cai ce descind din zei. Orice ar însemna acest lucru.

– Eu nu înțeleg niciuna dintre aceste profeții, dar oamenii se tem să-și amestece sângele cu al zeilor, zise ea. Ne vor urmări până la capătul lumii.

El începu să-și plimbe mâinile pe pântecul ei, cu un gest posesiv.

– Știi, ai putea fi deja însărcinată.

Ea îi opri mâinile. Chipul ei era trist și, pentru o clipă, în ochi i se citi disperarea.

– Acesta ar putea fi cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla.

– Sau cel mai bun.

– Paris, termină, zise cu fermitate Helen. Numai când mă gândesc la așa ceva mi se face rău.

Paris încuviință din cap și își lipi fruntea de a ei.

– Și dacă tatăl tău adoptiv, regele Spartei, va încerca să te mărite cu unul dintre acei barbari greci precum Menelaus? Câți regi ți-au cerut deja mâna? Zece? Douăzeci?

– Nu-mi pasă. Îi voi refuza pe toți, spuse cealaltă Helen, apoi zâmbi, adăugând: Nimeni nu mă poate obliga să fac asta.

Paris izbucni în râs și o privi fermecat.

– Nu, într-adevăr, deși mi-ar plăcea să văd unul sau doi dintre ei încercând. Mă întreb dacă grecii miros mai bine după ce au fost trăsniți de fulger. Cu siguranță, nu pot mirosi mai rău decât miros de obicei.

– Nu aș ucide pe nimeni cu fulgerul meu, chicoti ea încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său și lipindu-și trupul de al lui. Poate că i-aș pârli puțin, atâta tot.

– Oh, te rog să nu o faci! Grecii pârliți ar mirosi mult mai rău decât dacă ar fi prăjiți de-a binelea, zise Paris, vocea lui fiind din

ce în ce mai profundă. Îi zâmbi fetei. Brusc, veselia dispăru din ochii lor în timp ce se priveau, iar tristețea îi luă locul. Cum am să plec pe mare fără tine mâine dimineață?

Cealaltă Helen nu avea niciun răspuns. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Paris își trecu degetele prin părul ei, înclinându-i capul pe spate și susținându-i trupul care se abandonase total în brațele lui. Așa o mângâia Lucas.

Pe Helen o durea atât de mult lipsa lui, chiar și în somn. Durerea era atât de vie încât se trezi și se rostogoli pe pat, gemând de la presiunea prea mare pusă accidental pe oasele ei rănite, aflate în curs de vindecare.

– Helen? întrebă încetișor Daphne, vocea fiind la numai câțiva centimetri de ea în întuneric. Ai nevoie de ceva?

– Nu, răspunse Helen și își lăsă ochii umflați să se închidă din nou.

Visul care o întâmpină o făcu să-și dorească să fi rămas trează, în ciuda rănilor ei groaznice.

O femeie îngrozită de moarte se zbătea într-o gheară uriașă care-i cuprindea mijlocul. Aripi enorme acoperite cu pene – fiecare pană fiind mai mare decât un om – băteau aerul în timp ce pasărea uriașă o căra după ea în văzduhul nopții. Femeia se zvârcolea în aer, iar în fundal se zărea conturul zgârie-norilor din New York. Helen văzu cum pasărea își înclina capul cu cioc gigantic pentru a privi în jos, spre femeia pe care o ținea în gheare. Pentru o fracțiune de secundă, ochiul amenințător al vulturului se făcu rotund, luând forma unui ochi uman. Era de culoarea chihlimbarului. Centrul pupilelor negre era străbătut de câte un fulger albastru.

Vulturul scoase un țipăt, înghețându-i sângele în oase lui Helen și înfiorându-i trupul adormit.

Empire State Building se înălță dintr-odată în fața lor, apoi Helen nu mai văzu nimic.

Orion urla cumplit, mai ceva ca un animal rănit.

Helen sări din pat la auzul strigătului, o împinse pe mama ei într-o parte și o luă la fugă. Țâșni pe holul întunecat și intră în încăperea de unde se auzise urletul, oprindu-se în mijlocul acesteia. Lucas era lângă ea, ca o umbră. Amândoi își dăduseră brusc seama de situație și rămaseră împietriți de uimire.

– Ce naiba? zise cu glas de tunet Hector din patul pliant care era întins lângă cel al lui Orion. Aprinse o lumină.

Orion stătea pe salteaua lui, purtând doar o pereche de pantaloni scurți, cu arătătorul îndreptat spre silueta întunecată și firavă chircită în spațiul îngust dintre cele două paturi. Era Cassandra, stând ghemuită pe pardoseala acoperită cu parchet, având numai o pernă și o pătură subțire pe care să doarmă.

– Ce faci aici jos? o întrebară mai multe voci în același timp.

Castor, Pallas și Daphne se iviseră în prag, în spatele lui Helen și al lui Lucas.

– M-ai mușcat! urla furios Orion, încă țopăind pe pat de durere.

Noel, Kate și Claire, care alergaseră – atât de repede cât puteau muritorii de rând, bineînțeles –, apăruseră și ele în scurt timp, aglomerând încăperea.

– Îmi pare rău, se văită Cassandra. Dar tu ai călcat pe mine!

– Am crezut că ești o pisică până ce... aproape că ți-am rupt gâtul! Te-aș fi putut ucide! strigă furios Orion, ignorând numeroasa audiență. Să nu te mai furișezi *niciodată* pe lângă mine!

Orion își duse brusc mâna la piept și se chirci de durere. Hector sări să-l susțină înainte ca acesta să se prăbușească – dar nu înainte ca toți cei prezenți să vadă care era cauza. Orion avea două răni proaspete – în piept și în stomac, după confruntarea cu Automedon. Acestea erau de un roșu-aprins, dar se vindecau repede și în câteva zile aveau să dispară complet fără să-i lase vreo urmă pe trup. Dar ceea ce atrăgea atenția tuturor nu erau noile sale răni, ci acele lungi cicatrici ce urâțeau fizicul lui perfect. Una îi brăzda pieptul, iar cealaltă coapsa stângă.

Orion se sprijini pe Hector, vlăguit de puteri, oferindu-le tuturor ocazia să-i vadă și cea mai gravă dintre răni: cea de pe spate.

Helen se zgâia nedumerită la cicatricea alb-gălbuie care-i brăzda spatele paralel cu coloana vertebrală. Părea că un obiect ascuțit încercase să-l spintece în două, de sus până jos.

Ea îl simți pe Lucas luând-o de mână și se agăță de degetele lui, strângându-le, la rândul ei.

– Toată lumea afară! strigă Hector cu un glas puternic observând tăcerea stupefiată a celor de față și privirile lor uimite.

Se aplecă deasupra lui Orion, încercând să-l ascundă cu trupul lui.

– Și tu, pacoste mică, îi zise el încet Cassandrei, care încă mai stătea ghemuită pe podea.

– Nu, protestă ea. Coada ei, de obicei împletită, groasă și neagră îi atârna acum pe spate desfăcută, în bucle răvășite, iar fața ei era o mască de alabastru, cu ochi negri și buze de un roșu-aprins, pe care se citea încăpățânarea. Eu rămân aici. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Hector încuviință din cap, oferindu-i Cassandrei consimțământul său șovăielnic, apoi întinse trupul inert al lui Orion din nou pe pat.

– Ieșiți afară, le zise el peste umăr celorlalți, dar mai potolit de această dată.

Ieșiră cu toții din încăpere.

Helen și Lucas trecură pragul ușii sprijinindu-se unul de celălalt – amândoi simțindu-și acut rănile și având nevoie de ajutor – acum că valul de adrenalină trecuse.

Dar în loc să-i lase pe cei doi să se ajute reciproc, Pallas îl prinse pe Lucas, iar Daphne o susținu pe Helen, despărțindu-i.

– Știai despre rănile acelea? reuși să o întrebe Lucas înainte să fie purtați în direcții opuse.

– Nu. Nu l-am văzut niciodată fără haine, răspunse ea, prea șocată să se arate altfel decât indiferentă.

Ea își aminti că îl văzuse pe Morfeu pe jumătate dezbrăcat – atunci când acesta luase înfățișarea lui Orion –, dar nu și pe Orion în persoană.

Lucas încuviință din cap, chipul lui fiind umbrit de îngrijorare.

– Înapoi în pat, Helen, o îndemnă cu fermitate mama ei, silind-o să se întindă din nou.

Fata o lăsă pe Daphne să o așeze lângă trupul inert al Ariadnei. În timp ce închidea ochii și încerca să adoarmă din nou, ea îi auzi pe Noel și pe Castor discutând în camera alăturată.

Pentru o clipă, încercă să ignore conversația celor doi, oferindu-le puțină intimitate, dar la cât de tare vorbeau, niciun muritor cu auz normal nu ar fi putut să-i ignore.

– De unde are cicatricile acelea, Cas? întrebă Noel cu o voce tremurândă. Nu am mai văzut așa ceva. Și pot spune că am văzut o mulțime de lucruri la viața mea.

– Singura cale prin care un scion se poate alege cu astfel de cicatrici este ca rănile să fi fost produse înainte de a deveni adult, răspunse Castor încercând să vorbească încet.

– Dar băieții noștri s-au luptat mereu când erau copii. Îți amintești atunci când Jason l-a țintuit pe Lucas cu o suliță pe tavan? Niciunul din ei nu are vreo cicatrice, se răsti Noel, prea supărată ca să mai țină cont de atenționările lui Castor de a vorbi mai încet.

– Băieții noștri au avut întotdeauna mâncare la discreție și un loc curat în care să se refacă și să-și vindece rănile după ce se luptau între ei.

– Iar Orion nu a avut? Asta vrei să insinuezi? Vocea lui Noel se stinse.

– Nu. Probabil că el nu a avut parte de așa ceva.

Helen auzi foșnetul hainelor, urmat de suspine prelungi. Probabil Castor încerca să o liniștească pe Noel strângând-o la pieptul lui.

– Acele cicatrici sunt un semn că Orion era doar un copil când a fost rănit. Iar după aceea, probabil că în timpul vindecării sale a

suferit de foame și de sete, neavând pe nimeni care să-i poarte de grijă. Nu ai mai văzut până acum asemenea cicatrici la un scion pentru că majoritatea nu ar supraviețui unor astfel de dureri.

Helen scrâșni din dinți și își înfundă fața în pernă, convinsă fiind că toți cei aflați la ultimul etaj auziseră schimbul de replici dintre cei doi. Fața ei se înroși la gândul cum era judecat Orion de toți – un biet băiețel abuzat și abandonat pe vremuri.

El merita mai mult de atât. Merita să fie iubit, nu compătimit. Helen știa, de asemenea, că mama ei o urmărea în timp ce încerca – fără succes, de altfel – să nu izbucnească în lacrimi din cauza milei pe care o resimțea față de acel băiețel neajutorat. Își trase pătura peste cap. Daphne o lăsă să plângă în voie până căzu într-un somn profund.

Helen o văzu din nou pe cealaltă Helen doborâtă pe o stradă prăfuită de către o mulțime furioasă.

Rochia celeilalte era ruptă, mânjită de noroi și plină de pete de la fructele putrede care fuseseră aruncate în ea. Sângele i se prelingea dintr-o rană mare pe care o avea la cap, din gură și din mâinile pe care și le julise în repetate rânduri, ori de câte ori căzuse la pământ.

Mulțimea se aduna în jurul ei, oamenii adunând pietre de pe marginea drumului în timp ce se apropiau.

Un bărbat blond, mult mai mare decât Helen, alergă primul spre ea, încercând să o lovească cu pumnii – de parcă furia lui ar fi avut nevoie de o eliberare imediată, preferând să se răzbune așa în loc să arunce cu piatra. Părea că ar fi vrut să-și folosească propriul corp pentru a o răni, acesta fiind singurul mod în care s-ar fi simțit satisfăcut.

– Te-am iubit mai mult decât oricine! Tatăl tău adoptiv mi te-a dăruit! țipă bărbatul ca scos din minți în timp ce o lovea. Ochii îi erau bulbucați și din gură îi țâșneau stropi albi de salivă. O să te bat până voi ucide copilul din tine, dar nu voi înceta să te iubesc!

Helen auzea mulţimea murmurând: „Omoar-o, Menelaus!" şi „Ar putea fi însărcinată cu un Tiran! Nu încerca să o cruţi".

Cealaltă Helen nu riposta şi nici nu-şi folosea fulgerul pentru a se apăra de bărbat.

Helen îşi văzu cealaltă personalitate doborâtă de mulţime de nenumărate ori, dar de fiecare dată se ridica din nou în picioare. Auzea zgomotele înfundate ale pumnilor traşi în spatele ei şi reproşurile bărbatului, dar cealaltă Helen nu ţipa şi nici nu se ruga de el să se oprească. Ea nu scotea niciun sunet, excepţie făcând doar respiraţia ei întreruptă, aerul ieşindu-i şuierător din plămâni atunci când el o izbea cu pumnii în spate. Helen ştia cât de grei erau pumnii aceia, ştia până şi cum mirosea Menelaus în timp ce o bătea. Îşi amintea acel miros. În cele din urmă, bărbatul căzu în genunchi, incapabil să o mai lovească. Această Helen era prea puternică pentru a muri de mâna lui, deşi acesteia îi era clar că moartea era ceea ce intenţionase să obţină în tot acest timp.

Atunci când prima piatră o lovi, ea nu se acoperi cu mâinile şi nici nu încercă să se ferească. Au urmat altele, care au izbit-o din toate părţile, până când mulţimea a rămas fără pietre. Şi totuşi, cealaltă Helen nu murea. Înfricoşată, mulţimea începu să se retragă. Un murmur trist străbătu mulţimea în timp ce privea spectacolul crud pe care îl crease. Încă vie, femeia se zbătea şi tremura în mijlocul mormanului de pietre. Pielea îi era însângerată şi zgâriată deasupra oaselor zdrobite. Începu să îngâne un cântec – un soi de vaiet disperat, pentru a uita de durerile insuportabile care o chinuiau. Se balansa înainte şi înapoi, clătinându-se ca un om beat. Nu găsea alinare în nicio poziţie, dar se legăna întruna, îngânând jalnicul cântec pentru a se consola. Helen îşi amintea de durerea aceea. Îşi dorea să nu şi-o fi amintit.

Mulţimea începu să şuşotească.

– Tăiaţi-i capul. E singura cale. Nu va muri decât dacă îi veţi tăia capul.

– Da, aduceţi o sabie, strigă fără vlagă cealaltă Helen, cuvintele abia ieşind din gura ei rănită. Vă implor.

– Să aibă milă cineva şi să-i curme odată suferinţa! strigă disperată o femeie, iar mulţimea începu să strige: „O sabie! Avem nevoie de o sabie!"

Un tânăr abia intrat în adolescenţă ieşi din mulţime. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii palizi când se uită spre cealaltă Helen. El îşi scoase sabia din teacă, o roti deasupra capului şi o îndreptă spre capul femeii zdrobite de la picioarele sale. Un braţ suplu şi ferm devie lama sabiei înainte ca aceasta să-şi atingă ţinta. O femeie apăru, scăldată într-o superbă lumină aurie. Imaginea ei se schimba fără încetare. Era când tânără, când bătrână, când grasă, când slabă, cu pielea măslinie sau albă precum spuma laptelui. Într-o clipă, aceasta luă înfăţişarea tuturor femeilor din lume, toate frumoase. În cele din urmă, înfăţişarea ei se schimbă şi rămase la fel, fiind foarte asemănătoare cu a lui Helen.

– Sora mea! ţipă ea afectată, trăgând-o pe biata fată rănită de sub mormanul de pietre. Suspinând înlăcrimată, Afrodita o cuprinse pe Elena în braţele ei, ştergându-i sângele de pe faţă cu vălul ei sclipitor. Mulţimea se trase înapoi la vederea zeiţei care plângea, emoţionată şi captivată de farmecul ei. Helen zărea feţele oamenilor transformându-se în măşti ale tristeţii în timp ce inimile lor sufereau alături de inima Afroditei.

– Lasă-mă să mor, o imploră Elena pe zeiţă.

– Niciodată, îi răspunse Afrodita. Aş prefera să văd un oraş arzând din temelii decât să te pierd.

Elena încercă să protesteze, dar Afrodita o linişti şi o ridică protejând-o cu braţele ei de parcă ar fi fost un copil. Zeiţa dragostei înfruntă mulţimea, aruncându-i priviri furioase. Ochii şi gura ei străluceau în timp ce îi blestema pe toţi cu voce de tunet.

– Abandonez acest loc. Niciun bărbat nu va mai simţi dorinţă şi nicio femeie nu va mai prinde rod. Veţi muri cu toţii lipsiţi de dragoste şi fără copii.

Helen auzi rugile oamenilor undeva sub ea, în timp ce simţea că se ridica în aer alături de zeiţă. Nedumeriţi la început, oamenii încercau acum să repare lucrurile. În scurt timp

transformară în vaiete atunci când mulțimea înțelese cât de negru devenise viitorul ei după numai câteva vorbe aruncate din gura unei zeițe furioase. Afrodita pluti deasupra apei ținându-și sora iubită în brațe și lăsând în urmă locul acela blestemat. Departe, la orizont, se zărea catargul unei corăbii mărețe – un vas troian, își aminti Helen. Zeița se îndreptă în zbor direct către acesta, purtându-le cu ea pe cele două Helen.

Matt cerceta cu privirea orizontul întunecat. Vântul care venea dinspre apă era rece, iar cerul era atât de încărcat cu stele încât părea un oraș atârnat în văzduh cu susul în jos. Supraviețuise celor mai lungi două zile din viața lui, dar nu era obosit. Nu din punct de vedere fizic cel puțin. Mușchii nu îl mai dureau și picioarele îi erau refăcute. De fapt, se simțea mai bine ca oricând.

Privi în jos, spre pumnalul străvechi din mâna lui. Era confecționat din bronz și cu toate că era vechi, era încă tăios ca o lamă și perfect echilibrat, din vârf și până în capătul mânerului. Admira minunatul obiect pe care-l ținea de-a curmezișul palmei și văzu cât de bine se potrivea în mâna sa musculoasă, de parcă ar fi fost creat special pentru el. *Dar care pe care?* se întrebă el cu tristețe.

Sângele lui Zach fusese îndepărtat de pe lama pumnalului, dar Matt încă și-l imagina acolo. Cineva pe care el îl cunoștea de-o viață murise cu acest pumnal înfipt în inimă, înainte de a i-l lăsa lui moștenire. Dar cu mult timp în urmă, pumnalul aparținuse altcuiva – unui maestru cunoscut.

Grecii credeau că sufletul unui erou stătea în armura sa. *Iliada* și *Odiseea* pomeneau despre anumiți războinici care luptau până la moarte pentru o armură. Unii se și dezonoraseră punând mâna pe săbiile și platoșele celor mai mari eroi pentru a le absorbi sufletul și abilitățile acestora.

Marele Ajax, unul dintre cei mai respectați luptători ai grecilor din timpul Războiului Troian, părea că turbase, obsedat să intre în posesia armurii lui Hector. Atunci când se trezise din nebunia sa, îngrozit după ce realizase în ce hal își pătase numele, își luase viața cu propria sabie. Matt nu înțelesese niciodată această parte din *Iliada*. El nu ar fi luptat niciodată pentru o armură, chiar dacă asta ar fi însemnat că putea să devină cel mai mare războinic al lumii. Nu era interesat deloc de glorie.

Aruncă pumnalul departe, în apa învolburată. Acesta zbură, învârtindu-se prin aer mai mult timp. Îl urmări cum se îndepărta, rapid și la mare distanță de el.

După mai multe secunde, Matt auzi plescăitul vag făcut de pumnal la impactul cu apa, în ciuda zgomotului provocat de valurile furioase.

Era omenește imposibil să arunci ceva atât de departe și mai mult de atât – să auzi plescăitul obiectului la aterizarea în apă. Matt se bazase întotdeauna pe logică în rezolvarea problemelor sale, iar logica îi spunea acum ceva incredibil, care contrazicea orice logică.

El își dorise în secret acest lucru. Dar nu în acest fel. Nu și dacă acesta era rolul pe care trebuia să-l joace. Matt nici măcar nu înțelegea... De ce tocmai el? Învățase să lupte pentru a-și ajuta prietenii și nu pentru că ar fi vrut să rănească pe cineva. Voise întotdeauna doar să-i protejeze pe oamenii care nu se puteau proteja singuri. Nu era un ucigaș. Nu era nici pe departe primul proprietar al pumnalului.

Un val se rostogoli la picioarele lui, lăsând ceva strălucitor în urma lui pe nisip. Nici nu mai era nevoie să vadă despre ce era vorba. Știa ce era. De trei ori aruncase pumnalul în ocean și tot de atâtea ori oceanul i-l înapoiase, cu o rapiditate uimitoare.

Parcele erau cu ochii pe el de acum încolo, iar Matt nu avea unde să se ascundă de ele.

Corabia avea pânze albe, pătrate. Deasupra lor, fluturând zgomotos în vânt de pe cel mai înalt catarg, era o flamură roșie, triunghiulară, pe care era brodat un soare auriu. Rânduri nesfârșite de vâsle prelungi încadrau corabia. Încă din văzduh, Helen

auzea răpăitul ritmic al unei tobe care dicta cadența vâslelor ce se afundau în valuri.

Apa nu avea culoarea aceea albastră a Atlanticului, ci era de o nuanță pură absolut uimitoare, limpede, precum ochii lui Lucas. *Azur*, își spuse Helen. Conștientă încă, fata murmura în brațele Afroditei, în timp ce zeița o așeza pe puntea corabiei.

La aterizarea acesteia pe punte se auziră voci înfricoșate și țipete.

Comandantul, un bărbat masiv, se ivi din spatele cârmei și se apropie de ele. Helen îl recunoscu imediat.

Hector. El arăta exact la fel ca în prezent, excepție făcând părul și hainele pe care le purta.

Acest Hector avea părul mai lung decât cel pe care Helen îl cunoscuse în Nantucket și purta o robă scurtă din pânză, strânsă în talie cu o centură din piele. În jurul încheieturilor avea apărători late din piele, iar la gât îi atârna un ornament gros din aur. Chiar și pe jumătate dezbrăcat arăta ca un rege.

– Enea, strigă Hector peste umăr în timp ce privea nedumerit ființa însângerată și zdrobită din brațele Afroditei.

O copie fidelă a lui Orion – dar fără cicatricile înfiorătoare de pe piept și de pe spate – păși înainte și luă poziție de drepți lângă umărul drept al lui Hector.

– Du-te jos și trezește-i pe frații mei, zise Hector.

– Repede, fiule, îi șopti Afrodita lui Enea. Adu-mi și niște miere.

Bărbatul își înclină plin de respect capul în fața mamei lui și se îndepărtă, dar fără să-și poată lua ochii de la cealaltă Helen. Chipul lui era umbrit de tristețe.

– Apă! porunci Hector cu glas de tunet și o mulțime de picioare se puseră în mișcare ca să-i execute ordinul. O secundă mai târziu, Paris se ivi alergând din cabina de sub punte, cu Jason în urma lui.

La fel ca și celelalte versiuni antice ale bărbaților pe care-i cunoștea Helen, Jason arăta exact la fel, excepție făcând doar îmbrăcămintea sa.

Paris izbucni într-un plâns isteric și ciudat când realiză la ce se uita. Alergă spre cealaltă Helen abia ținându-se pe picioare. Mâinile lui tremurau ca varga atunci când o luă din brațele Afroditei. În ciuda pielii bronzate, chipul lui era alb ca hârtia.

– Troilus, îi spuse Hector lui Jason, făcându-i semn cu bărbia fratelui său cel mai mic să ia găleata cu apă care tocmai sosise.

Elena se strânse fără vlagă la pieptul lui Paris atunci când acesta încercă să-i ducă apa la buze.

– Ce s-a întâmplat, doamnă? o întrebă Troilus pe Afrodita când înțelese că Paris nu putea și nici nu avea de gând să mai vorbească.

– Menelaus și orașul lui s-au ridicat împotriva ei când au aflat de copilul pe care-l așteaptă, spuse zeița.

Paris ridică brusc capul. Pe chipul lui încremenit se citea nedumerirea. Hector și Enea schimbară o privire scurtă și disperată, apoi întoarseră capul spre Paris.

– Tu știai, frate? îl întrebă cu blândețe Hector.

– Speram doar, recunoscu el, cu vocea înecată de emoție. Dar Elena m-a mințit.

Toți bărbații cu excepția lui Paris încuviințară din cap, de parcă ar fi înțeles alegerea femeii.

– Tiranul. Enea abia șoptise acest cuvânt, dar era evident că toți cei prezenți gândeau același lucru. Mamă, cum a aflat Menelaus că e însărcinată?

Afrodita mângâie cu vârfurile degetelor umărul lui Elena.

– Ea a așteptat ca pânzele corabiei voastre să dispară la orizont, apoi i-a spus adevărul lui Menelaus.

Paris începu să tremure violent.

– De ce? o întrebă el pe Elena.

Vocea lui era gâtuită de emoție, în încercarea de a-și stăpâni lacrimile. Cealaltă Helen mângâie cu mâna ei însângerată pieptul lui Paris, încercând să-l liniștească.

– Îmi pare rău, spuse ea în șoaptă, apoi își puse mâna pe abdomen. Am încercat, dar nu am putut să o fac. Nu am putut să-mi iau singură viața – a mea și a copilului meu.

Troilus se aplecă asupra fratelui lui și îl ajută să se ridice în timp ce toți o priveau pe Elena cu un amestec de venerație și spaimă.

– Nu jeli, Paris. Copilul tău trăiește, zise Afrodita. Ea va crește și va fi la fel ca frumoasa ei mamă, și îi va semăna întocmai – și tot așa ani la rând, atâta timp cât vor exista descendenți ai acestei linii. M-am asigurat că așa o să fie, iar după ce sora mea pe jumătate muritoare va pleca dintre noi, voi putea să văd mereu chipul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume.

Nimbul de aur al zeiței străluci orbitor, iar ea îi privi pe rând pe bărbații Troiei, vocea ei căpătând timbrul unui tunet domol care se rostogolea în depărtare.

– Trebuie să-mi jurați cu toții că îmi veți proteja sora și pe copilul ei. Dacă Elena și urmașele ei vor muri, pentru mine nu va mai rămâne nimic drag pe pământ, zise ea, privirea ei devenind visătoare pentru o clipă – atunci când se îndreptă spre fiul ei, Enea – înainte de a deveni din nou rece și indiferentă.

Acesta își plecă fruntea cu o expresie rănită, iar Afrodita se întoarse spre Hector.

– Atât timp cât Elena și linia descendentelor ei vor exista, în lume va fi dragoste. Jur pe râul Styx. Dar dacă o vei lăsa pe sora mea să moară, Hector al Troiei, fiu al lui Apolo, voi părăsi această lume și voi lua cu mine însăși dragostea.

Ochii bărbatului se închiseră pentru o clipă – în timp ce încerca să realizeze implicațiile vorbelor zeiței. Când deschise din nou ochii și o privi, în ei se citea resemnarea. Nu aveau de ales. Hector privi către frații săi și la Enea. Toți erau tăcuți, știind că nu puteau spune nu, în ciuda consecințelor care erau siguri că aveau

– Jurăm, doamnă, rosti solemn Hector.

– Nu, dragă soră. Nu trebuie. Menelaus și Agamemnon au făcut un pact cu ceilalți regi greci. Vor asedia Troia cu toate armatele lor, rosti înăbușit Elena.

– Da, o vor asedia. Și noi le vom ține piept, spuse pe un ton sumbru Paris, de parcă ar fi înfruntat deja corăbiile de război care aveau să navigheze în mod inevitabil spre țărmurile Troiei.

Paris o ridică pe Helen în brațe, iar ea încercă fără vlagă să se împotrivească.

– Aruncă-mă peste bord și lasă-mă să mă înec, îl imploră ea. Te rog. Pune capăt acestui coșmar înainte să înceapă.

Paris nu îi răspunse. Ținând-o strâns în brațele sale, o duse în cabina sa de sub punte și o întinse în pat. Elena își pierdu cunoștința în cele din urmă, iar prezența lui Helen în acest vis teribil – sau ce o fi fost el, de fapt – se sfârși brusc, iar ea se adânci din nou într-un somn normal.

Capitolul 2

Andy privea urât spre metronomul de deasupra orgii la care cânta. Și-ar fi dorit să explodeze. Dar acest lucru nu se întâmplă. Inspiră adânc, sări o măsură și se concentră din nou asupra lui Bach.

După zece mișcări ale pendulului metronomului, mârâi printre dinții încleștați, fluturându-și mâinile în aer – ca să nu le trântească pe clapele pianului. Abuzarea instrumentelor muzicale era o ofensă de neiertat în mintea ei. Dar, pe de altă parte, metronoamele...

– Ai noroc că ești o piesă antică, i se adresă ea metronomului – doar ca să îi atragă atenția cât de aproape era să fie făcut țăndări.

Își goli mintea și o luă de la capăt.

De această dată îl lăsă pe Bach să facă toată treaba și timp de câteva măsuri descoperi arta din spatele algoritmului complicat al fugii.

Era fericită. Dar fericirea ei dură doar o clipă, pentru că fu întreruptă de semnalul unui timer pentru fiert ouă. Degetele ei alunecară pe clape cu un zgomot asurzitor și oribil pe care numai o orgă uriașă și veche de o sută de ani l-ar fi putut scoate.

– Nu zău? zise Andy privind către strălucirea divină a ferestrei Tiffany cu vitralii, aflată deasupra capului ei.

Nici măcar frumusețea amestecului de culori ce-i încălzea fața precum o țesătură luminoasă de raze nu era suficientă pentru a o calma. Chiar în momentul în care prinsese schema, în sfârșit, fusese nevoită să se oprească.

Se împotrivi impulsului de a înjura în biserică și aruncă o privire la ceasul ei. Era deja 8 a.m. La naiba. Repetiția se termi-nase și trebuia să plece de urgență pentru a putea ajunge la prima oră de curs.

Era foarte frig afară. Soarele abia începea să se înalțe deasupra celei mai îndepărtate limite a campusului. Andy își făcea drum printre tufele înghețate de pe „scurtătura" ei, înfășurată în câteva straturi de flanel și de lână pe care le folosea pentru a-și ascunde silueta uimitoare. Sincer vorbind, scurtătura era destul de lungă, dar ceea ce conta pentru ea era faptul că era izolată de drumul principal și de toată lumea. Andy nu căuta să-și facă prieteni la școală. Îi plăcea solitudinea ei. De fapt, acest lucru nu era tocmai adevărat. Ura singurătatea, dar avea încredere în ea mai mult decât în oameni.

– Te-am văzut cum cântai, zise un tânăr cu o voce plăcută, sonoră.

Andy scoase un țipăt și se întoarse brusc.

Văzu un tânăr înalt și frumos, cu bucle aurii.

Silueta lui radia în lumina suavă a dimineții răcoroase de noiembrie.

– Ce cauți aici? îl întrebă calmă fata.

Clipi de câteva ori din cauza soarelui și se uită în jur, după alte persoane.

Wellesley College era o școală de fete din cea mai nobilă, mai sofisticată și mai tradițională zonă din Massachusetts.

Accesul băiatului fără insignă de vizitator ar fi fost permis în zona aceea a campusului doar dacă ar fi fost profesor sau agent de securitate.

– Ești foarte talentată, spuse el înaintând spre ea.

– Ai spus că m-ai văzut?

Andy făcu un pas în spate. Nu-i plăcea deloc această situație.

– Cum m-ai putut vedea în interiorul capelei? Eram singură.

Băiatul izbucni în râs, vocea lui melodioasă plutind parcă în jur, precum clinchetul unor clopoței de vânt.

– Eu nu eram în capelă, desigur. Te-am zărit pe fereastra aceea mare.

– M-ai văzut printr-o *fereastră cu vitralii*? De unde ai mai scos-o și pe asta?

– Aș putea să găsesc oricând o fată atât de frumoasă ca tine, oriunde s-ar ascunde. Ești atât de luminoasă. Pot paria că strălucești în întuneric.

După felul în care rostise acele cuvinte nu părea neserios. Nu era nepoliticos sau ironic, dar continua să înainteze spre ea, în ciuda faptului că ea nu dorea acest lucru. Când ajunse aproape de ea, Andy văzu ceva periculos în ochii lui – ceva mai degrabă animalic decât uman.

Își aminti lumina aceea solară care-i înfierbântase fața prin fereastra cu vitralii și înțelese cum o văzuse el. Știa acum cu cine – sau mai bine spus cu ce – avea de-a face.

Fata se retrase câțiva pași, respirația ei precipitându-se din cauza fricii subite.

– Ai de gând să fugi de mine? întrebă iritat tânărul, de parcă acest lucru i se mai întâmplase.

– Vrei să mă urmărești? întrebă ea, adăugând vocii ei dulceața hipnotică și seducătoare care ar fi putut să împingă la un pas de moarte orice muritor de rând. Avea nevoie să tragă de timp, încercând să-l facă să o urmeze înapoi pe drumul principal. Acolo ar fi găsit cu siguranță pe cineva care să o ajute.

– Sigur că vreau, zise el cu ochii aprinși și voce guturală.

Părea interesat, dar în niciun caz hipnotizat – din nefericire pentru Andy. Doar cei care fug prezintă interes pentru cei care-i urmăresc.

„E și normal", își spuse ea, disperată și în același timp amuzată, așa cum putea fi doar cineva aflat într-o situație fără ieșire.

„Mi-am petrecut viața întreagă temându-mă cumplit să nu tentez vreun băiat, pentru ca acum să găsesc unul gata să sară pe mine la o școală de fete."

Lumina îl învălui din nou, formând un nimb în jurul siluetei lui și făcându-l să pară mult mai real, ca și cum ar fi existat într-un spațiu 4D. Andy știa că aceasta nu era o iluzie provocată de răsăritul din acea dimineață de toamnă. Știa, de asemenea, că acela nu era un băiat. Mama ei o avertizase în legătură cu această posibilitate, dar nu se gândise niciodată că avea să se confrunte cu o astfel de situație.

– Hei, Andy! o strigă o fată foarte exuberantă, pe care ea o cunoscuse în urmă cu o lună la un program de orientare pentru elevii începători și pe care o evitase de atunci.

Aceasta îi privea nedumerită pe fată și pe băiatul de lângă ea.

Grupul gălăgios de fete care venea în urma ei tăcu brusc la vederea lui Andy în compania unui băiat.

– Vii la prima oră?

– Bună... Susan! îi răspunse Andy la salut într-un mod exagerat, amintindu-și numele fetei în ultimul moment. Stați puțin, adăugă ea. Vin și eu cu voi.

Tânărul frumos îi zâmbi trist în timp ce gălăgiosul grup de tinere se apropia pentru a o lua și pe Andy, apoi se întoarse și o rupse la fugă către lacul Waban.

– Unde a plecat prietenul tău? întrebă perplexă Susan.

– Nu e prietenul meu, zise Andy apucând ușurată mâna înmănușată a lui Susan. Trebuie să mergem chiar acum la securitatea campusului.

– Eu pot să-l descriu, zise o fată cu voce stridentă din gașca lui Susan, care avea un păr negru lucios și pielea de culoarea scorțișoarei. Aceasta îi spuse agentului de securitate: Probabil că înghețase de frig, pentru că purta doar niște blugi și un tricou mulat!

– Avea părul blond și cârlionțat și era foarte bronzat. Ca un surfer din Malibu, interveni îndatoritoare o fată dolofană, cu părul blond și lins – de parcă nu și-ar fi putut ascunde entuziasmul.

– Avea și o piele foarte fină. Ca a unui delfin, adăugă chicotind fata cu pielea ca scorțișoara, completând-o pe cea blondă, după care amândouă își concentrară atenția asupra unor ciocolate Snickers pălăvrăgind vrute și nevrute despre cel care aproape că o agresase pe Andy.

Aceasta își cuprinse fața în mâini și se frecă la ochi în timp ce asculta restul mărturiilor care conțineau cam aceleași detalii – de la „fanele înfocate din grup", după cum începea să se gândească la ele.

Își spuse că mărturiile lor sunau, de fapt, firesc.

Nu trebuia să uite că erau niște simple muritoare.

După ce petrecu următoarele două ore cu oamenii de la securitate, povestind întreaga întâmplare și ducându-i pe aceștia la locul în care fusese acostată, Andy acceptă recunoscătoare un mic dispozitiv de securitate pe care-l agăță la brelocul ei. Avea un hărțuitor oficial – unul care reușise să pătrundă în campus fără permis, iar agenții de securitate nu aveau de gând să o lase să se plimbe singură fără a-și lua mai întâi câteva măsuri de precauție.

Dispozitivul de securitate avea un buton de panică, iar acesta avea să-i aducă lângă ea într-o clipă. Imediat ce l-ar fi zărit pe băiat, ea trebuia să-i cheme apăsând butonul. Andy se întreba dacă ar fi fost în stare să apese acel buton și să le pună viața în pericol tuturor, sau dacă avea să-l înfrunte de una singură.

Deși Susan și cârdul ei de gâsculițe se implicaseră, confirmând povestea ei, ele făcuseră acest lucru fiind destul de nedumerite. Andy reprodusese cuvânt cu cuvânt vorbele băiatului, iar fetele din grup ar fi dat orice pentru ca un astfel de frumușel să le fi spus lor acele cuvinte.

Fata nu le putea explica faptul că nu era deloc vorba despre o idilă. Bărbații îi spuneau mereu astfel de lucruri, dar acestea nu aveau nicio legătură cu dragostea. Ea frecventase doar școli catolice de fete de când se știa, fugind de toți bărbații ... urmăriseră, dar asta nu-i oprea să o hărțuiască.

Fugise, de asemenea, și de fetele care se ținuseră după ea și care fuseseră multe. După acea experiență oribilă din clasa a șaptea, când cea mai bună prietenă a ei încercase să o sărute în fața maicii Mary Francis, la ora de istorie, ea luase hotărârea să nu își mai facă nicio prietenă.

Andy se ținea departe de oameni și asta devenise ceva obișnuit. Era pentru binele lor. Cele de felul ei erau prea periculoase pentru muritori.

După câteva ore, ea reuși să scape de Susan și de anturajul ei. Aceasta o privise cu un amestec de îngrijorare și regret atunci când Andy le spuse destul de clar că urma să le părăsească.

De fapt, nu se simțea în largul ei la vederea expresiei lui Susan, care era drăguță, populară și părea o fată pe cinste.

Dar tocmai de aceea ea trebuia să pună capăt acestei relații – înainte ca aceasta să se înfiripe.

Nu voia să rănească o fată atât de specială, doar ca să poată spune că are o prietenă. Susan merita mai mult.

Era trecut de ora 9.00 p.m. când se sfârși ora de astronomie. Andy trecu lacul Paramecium Pond în drum spre clădirea unde avea dormitorul.

Își scoase mâna din buzunar, lăsând pentru o clipă butonul de panică și simți niște brațe vânjoase și musculoase încolăcindu-i pieptul pe la spate.

– Fugi, îi șopti el la ureche. Îmi place să-mi hăituiesc prada.

Helen visa delfini, dar visul nu era unul inofensiv și euforic despre o vizită la parcul SeaWorld. Delfinul pe care îl vedea în vis nu făcea salturi sau trucuri amuzante. Delfinul din visul ei era pe urmele unei fete de vârsta ei. Aceasta încerca să înoate repede și să se îndepărteze de el, dar delfinul o împingea mereu sub apă, lovind-o cu înotătoarele sale și cu coada până ce fata începu să sângereze. Fata înota căutând o geamandură de care să se agațe,

săltată de valuri în mijlocul neantului, gâfâind epuizată și plângând în timp ce se lupta să rămână la suprafață. Delfinul o atacă, dar de această dată, în loc de înotătoare, brațele unui bărbat o cuprinseră pe fată și o strânseră.

Helen deschise brusc ochii.

Deschise gura, sufocată, încercând să inspire adânc. Simțea o gheară în piept. Se trezi în beznă.

Oare câte zile zăcuse acolo? se întrebă ea. Și-o aminti pe mama ei ștergând-o de sânge și de noroi cu un burete ud, pe Kate dându-i cu lingura supă și pe Claire împărțind o portocală cu ea și cu Ariadne roșie la față. Își aminti cicatricile lui Orion și cum i se strânsese inima de tristețe nesfârșită pentru el.

Helen își mai amintea și alte lucruri – lucruri care nu i se întâmplaseră niciodată, precum felul cum îmbrăca o togă („Chiton, își spuse ea. Grecii purtau chiton, iar romanii togă") și cum dărăcea lână.

Helen Hamilton era al naibii de sigură că nu îmbrăcase în viața ei o togă și nici nu dărăcise lână, dar își *amintea* că făcuse aceste lucruri.

Acele viziuni cu Elena din Troia semănau întotdeauna cu niște amintiri, iar acum că era complet trează, Helen era sigură că asta erau. Dar cum putea să aibă ea amintirile altei persoane?

Era imposibil. Și ținând cont cât de oribile erau acele amintiri de împrumut, Helen nu voia să știe decât cum ar fi putut să le pună capăt.

– Lennie? strigă în șoaptă Claire de undeva de la picioarele ei.

Helen se uită în jos și o zări pe fată ițindu-se din spatele canapelei joase pe care Ariadne o păstra la capătul patului.

De obicei, Ariadne își arunca hainele pe aceasta, astfel că Helen o considera mai mult un loc de depozitat îmbrăcămintea și nu unul pe care să te poți așeza.

– Ești trează sau ai o viziune? întrebă Claire.

Deși lumina care venea dinspre fereastră era slabă la acea oră de dinaintea răsăritului, Helen reuși să distingă îngrijorarea din ochii fetei.

– Sunt trează, răspunse ea, ridicându-se cu greu în capul oaselor. Cât timp am fost inconștientă?

– Vreo două zile.

Doar atât? Lui Helen i se părea că trecuseră săptămâni întregi. Privi spre Ariadne, care încă dormea lângă ea.

– Se va face bine? întrebă ea.

– Da, răspunse Claire, ridicându-se în șezut. Ea și Jason vor fi bine.

– Dar Orion? Lucas?

– Sunt teferi – bătuți zdravăn, dar în convalescență.

Claire se uită într-o parte, încruntându-se brusc.

– Tatăl meu?

– Și-a revenit de două ori, dar numai pentru câteva secunde. Ari și Jason fac tot ce le stă în putință.

Acesta nu era răspunsul pe care dorea Helen să-l audă. Încuviință din cap și înghiți în sec. Tatăl ei nu era scion și se apropiase de moarte mai mult decât oricare dintre ei. Recuperarea lui avea să dureze mult mai mult. Era posibil ca el să nu-și mai revină. Helen își alungă din minte acest gând și privi spre Claire.

– Ce mai faci? întrebă Helen văzând expresia tristă de pe chipul celei mai bune prietene.

– Sunt epuizată. Tu?

– Mi-e o foame de lup.

Helen își azvârli picioarele jos din pat și Claire se ridică imediat să o ajute. Cele două prietene coborâră la parter pentru o razie în frigider, împleticindu-se. Chiar dacă Helen știa că trebuia să mănânce mult pentru a-și recăpăta forțele și pentru a se vindeca, nu putea să-și ia ochii de la Claire.

– Ce este? o întrebă încet după ce luă doar o înghițitură sau două de supă de pui cu tăiței. E vorba de Jason?

– E vorba de voi toți. Ați suferit cu toții de această dată. Și eu știu că nu s-a sfârșit, zise Claire copleșită încă de tristețe, așa cum nu-i stătea deloc în fire. Va urma un război, nu-i așa?

Helen lăsă lingura pe masă.

– Nu știu asta, dar zeii sunt liberi să părăsească Olimpul și să revină din nou pe Pământ. Din cauza mea.

– Nu e vina ta, începu Claire pe un ton defensiv. Ai fost mințită.

– Și? Mințită sau nu, am dat greș, zise Helen. L-am lăsat pe Ares să mă încolțească, chiar dacă am fost avertizată că avea să se întâmple ceva.

Se simțea oribil, dar știa că nu trebuia să se lase copleșită de vinovăție, așa că încerca să nu-și plângă de milă. Lumea de Dincolo o învățase că acceptarea negativității, indiferent cât de justificată ar fi fost aceasta, nu avea să rezolve vreodată niciuna dintre problemele ei.

Păstrase această revelație departe de celelalte conversații cu Hades și reveni la subiect:

– Și zeii nu și-au făcut încă apariția? Au făcut ceva până acum?

Imaginea unui armăsar mare și frumos alergând pe o plajă apăru în mintea lui Helen. Picioarele din față ale calului erau însângerate. Imaginea o făcu să se cutremure de repulsie.

– Noi nu am auzit nimic, zise Claire ridicând din umeri. Cel puțin, nimic despre vreo confruntare între zei.

– Ce a prezis Cassandra?

– Nimic. Nu a mai făcut nicio profeție de când ați fost aduse toate înapoi aici.

Helen își strânse buzele, pierdută în gânduri. Tocmai atunci când scionii aveau mai mult nevoie de un Oracol, desigur, aceasta nu spunea nimic. Așa erau toate dramele grecești. Și totuși, acest lucru o îngrijora pe Helen. Drame grecești sau nu, trebuia să existe un *motiv* pentru care Cassandra nu putea vedea viitorul. „Ironia sorții" nu mai era un răspuns destul de bun pentru Helen.

– Len? întrebă Claire în șoaptă, destul de speriată. Tu poți să-i oprești pe zei?

– Nu știu. Helen o privi pe cea mai bună prietenă a ei. Claire era palidă de frică și din cauza lipsei de somn. Dar dacă vreunul dintre ei încearcă să ne rănească pe oricare dintre noi, voi lupta împotriva lor cu toate puterile mele.

Claire zâmbi, relaxându-se în sfârșit.

– Mănâncă-ți supa, îi zise ea grijulie lui Helen, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama.

Fata se supuse, chicotind. Ea știa că așa obișnuia Claire să-și reia rolul ei obișnuit de șefă, așa că întinse ascultătoare mâna după lingura ei în timp ce se gândea la zei. Poate că nu începuseră să distrugă încă totul, dar asta nu însemna că nu erau deja pe drum, puși pe fapte mari. După mii de ani în temniță, trebuia să se întoarcă pe Pământ, dar ce s-ar fi întâmplat? Scionii erau slabi și împrăștiați. Dacă zeii ar fi vrut să-i înfrunte, acela ar fi fost momentul potrivit să atace. Ce mai așteptau? Helen luă câteva înghițituri de supă înainte să observe ochii neobișnuit de mari ai lui Claire.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă.

– Nici măcar nu ai atins lingura, răspunse Claire, privind fix mâna lui Helen. Ai întins mâna și lingura *a zburat* spre degetele tale.

Helen se uită la lingură și încercă să-și amintească dacă o ridicase sau nu de pe masă. Își amintea că întinsese mâna spre ea, dar atâta tot. Lăsă lingura jos și ridică mâna deasupra ei. Nu se întâmplă nimic.

– Cred că trebuie să te întorci în pat, Gig, zise Helen zâmbind ironic.

– Mda. Poate că ai dreptate, zise Claire, dar fără prea multă convingere.

Atunci când Helen își termină micul dejun copios, prietena ei o ajută să urce înapoi la etaj și să intre sub duș. În timp ce își îndepărta și ultimele rămășițe de sânge și noroi, Claire se așeză pe marginea chiuvetei, aplicându-și îngândurată o loțiune pe

picioare și pe tălpi, pregătită să intervină în caz că fata ar fi leșinat sub duș.

– Ești sigură că nu ai nevoie de ajutor? o întrebă ea pentru a nu știu câta oară.

– Sunt sigură, râse Helen în timp ce se ștergea cu prosopul. Sincer, mă simt foarte bine.

– Chiar ești cea mai puternică, nu-i așa?

Helen privi într-o parte. Deși ea și Claire făcuseră împreună duș după probe de atletism de nenumărate de ori și nu se rușinau deloc una de cealaltă, ea se simți dintr-odată goală în fața prietenei sale. Nu-i plăcea ca aceasta să o considere un fel de... semizeiță. Erau mai mult decât cele mai bune prietene. Erau surori, cu adevărat, iar Helen ura să-i fie reamintit faptul că existau anumite diferențe între ele.

– Ce te face să spui asta? întrebă ea pe un ton ușor iritat. Claire strânse din buze.

– Ar trebui să-i vezi pe băieți imediat ce termini aici.

– Pe tata vreau să-l văd mai întâi, zise Helen, aprobând hotărâtă din cap.

Claire o ajută să se îmbrace și apoi o îndemnă să se sprijine de ea în timp ce traversau holul. Ușa era deschisă. Îl văzură pe Jerry întins în pat și pe Kate stând pe un scaun lângă el. Amândoi dormeau. Jerry era atât de slab și de palid încât Helen refuza să creadă că este chiar tatăl ei. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, știa acest lucru, dar era dificil să simtă altceva decât frică atunci când îl vedea atât de bolnav.

Merseră câțiva pași până la camera lui Hector. Helen auzi niște voci profunde, bărbătești, în spatele ușii. Părea că toți bărbații erau strânși în acea încăpere. Bătură la ușă și intrară, ca să constate că Hector îi mutase pe Jason și Lucas cu Orion.

Helen avu o altă viziune sau amintire, orice o fi fost aceea. Toți bărbații se îngrămădeau într-un cort în mijlocul unei tabere mari și prăfuite – tabăra de asediu de sub marele zid al Troiei. Ea clătină din cap și viziunea dispăru.

– Nu credeți că sunteți cam mari pentru o p

male? îi tachină Claire.

Bărbații râseră amuzați la gluma ei.

– M-am săturat să alerg în sus și în jos pe hol pentru a-i verifica pe fiecare, așa că am mutat toate paturile în această încăpere, admise rezervat Hector.

„Hector Protectorul", își spuse Helen. „Nu ar putea suporta să fie departe de vreunul dintre oamenii lui atunci când aceștia sunt răniți – fie ei generali indispensabili precum Enea sau simpli soldați. De aceea, toți bărbații din armată îl iubeau și îl urmau până la moarte."

Dădu din cap și încercă să-și îndepărteze amintirile neplăcute. Nici măcar nu erau ale ei.

– Nu îmi vine să cred că ești pe picioarele tale, îi spuse Orion lui Helen.

Ea putea vedea că în ciuda valului de adrenalină care-l animase pe acesta atunci când îi trezise cu țipătul lui, el și Lucas erau încă țintuiți la pat. Nu erau nici pe departe la fel de vindecați precum ea, iar Jason era epuizat din cauza efortului depus pentru a-l salva pe Jerry. Cei trei abia puteau să se ridice în capul oaselor, tresărind de durere, dar în niciun caz nu se puteau ridica în picioare.

– Încercam să mă dau mare în fața voastră, băieți. Să vă arăt cât de repede mi-am revenit, glumi fata, încercând să ascundă cât de îngrijorată era pentru ei.

Claire se duse la Jason, iar Helen se așeză automat pe marginea patului, lângă Lucas. Realiză în ultima clipă ce făcuse și schimbă direcția, mergând lângă Orion. Lucas o urmărea cu privirea, pe fața lui având o expresie încordată în încercarea de a-și ascunde sentimentele. Helen înghiți în sec și încercă să-i evite privirea. În această viață, ei erau veri, își reaminti ea, indiferent de ceea ce văzuse în visele ei.

Îi luă mâna lui Orion și se simți mai bine. Acesta îi zâmbi tandru, iar Helen se înfioră. Îl iubea cu adevărat pe Orion, își spuse ea cu inima inundată de o căldură plăcută. Și ce s-ar fi

întâmplat dacă nu ar fi existat acel val de nelinişte care o copleşea în preajma lui Lucas?

Oricum, neliniştea nu era cea mai bună opţiune pentru o viaţă fără complicaţii.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Helen senină, încercând să-şi spună că avea să-i fie mai uşor într-o bună zi să-l vadă pe Lucas cu acea expresie absentă pe care o afişa atunci când o privea ţinându-l de mână pe Orion. Pentru o clipă, i se păru că zăreşte o scânteie toxică, verde ca un acid, aprinzându-se sub pielea lui Lucas. Clipi de câteva ori şi privi în altă parte, sperând ca vederea ei să nu fi rămas afectată din cauza ochiului ei bolnav.

– Vorbeam despre strategii. Scionii au nevoie de un plan, cât mai repede, zise Hector, cu faţa întunecată. Suntem slabi şi lipsiţi de coeziune. Acesta e un moment foarte bun în care am putea fi atacaţi.

Helen schiţă un zâmbet amar.

– Mă gândeam la acelaşi lucru.

Hector o privi aprobator, iar fata se gândi la posibilitatea ca el să facă din ea un soldat, la urma urmei.

– Dar nu am auzit nimic până acum. Din câte ştim, zeii sunt încă în Olimp, spuse Claire, încruntată de îngrijorare. Jason o trase mai aproape de el.

– Matt a descoperit nişte lucruri. Vine acum să ni le explice, îi spuse el. Jason se uită la fratele său. Unde e, apropo?

– Cu Ariadne, răspunse Hector, morocănos la început, apoi tonul i se schimbă. Se duce la ea de vreo douăsprezece ori pe zi, ca să vadă cum se simte.

– Nici chiar de douăsprezece ori, protestă Matt, intrând pe uşă. El o sprijinea pe Ariadne cu o mână, iar în cealaltă avea iPadul său. De zece ori. Cel mult.

Helen reacţionă cu întârziere când îl văzu pe acesta. Ea îl văzuse pe prietenul ei devenind tot mai puternic în ultimele luni. Observase chiar că Matt se transforma într-un adevărat păpuşel,

cu toate că gândul la el ca la un potenţial partener i se părea dezgustător. Dar acum era diferit. Arăta extraordinar.

– Cum te mai simţi, surioară? o întrebă Hector pe Ariadne, dar ochii lui îl măsurară pe Matt din cap până în picioare. Orice schimbare avusese loc, Hector o sesizase şi el, iar Helen era sigură de asta.

– Uf! icni ea comic, aşezându-se lângă fratele său mai mare. De parcă aş fi fost rumegată.

– Rumegată? întrebă Orion, ca şi cum nu ar fi auzit bine.

– Mestecată, înghiţită, regurgitată şi din nou mestecată, îi răspunse ea rânjind.

– Cum te simţi? o întrebă Matt pe Helen în timp ce toţi râdeau de comparaţia nepotrivită făcută de Ariadne. Şi, dintr-odată, el era din nou Matt cel de odinioară, vechiul ei amic, şi nu mai era nimic ciudat în legătură cu el.

– Sunt bine, zise ea, bătându-l pe mâna pe care el i-o aşezase pe braţ.

– Eşti sigură? insistă el, privind-o atent în ochiul ei rănit. Helen îşi aminti că lupta cu Ares îi lăsase o cicatrice albastră care-i brăzda irisul ochiului drept. I se spusese că arăta ca un fulger, dar nu-l văzuse încă. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se uite într-o oglindă.

– Da. Sunt bine, zise ea. Apoi rânji. Aş fi şi mai bine dacă Ari nu m-ar mai lovi cu picioarele când doarme.

– Hei, cel puţin eu nu sforăi, îi întoarse gluma aceasta.

– Amândouă sforăiţi, interveni Claire, zâmbind. E ca şi cum aş fi colegă de cameră cu doi băieţi.

Izbucniră cu toţii în râs pe seama celor două fete. Helen era surprinsă de buna lor dispoziţie atunci când erau împreună – liniştiţi şi în siguranţă, de parcă s-ar fi adunat aşa de mii de ori. Dar niciunul dintre ei nu putea ignora de ce se aflau acolo de atâta timp, iar sentimentul de veselie dispăru în foarte scurt timp.

– Și ce ai aflat despre ei, Matt? întrebă Orion, sensibil ca întotdeauna la subtila schimbare a atmosferei generale. Ai aflat ceva?

– Da. Au avut loc câteva... atacuri, zise acesta șovăind.

– Ce înseamnă asta? întrebă Claire. Matt tastă pe ecranul iPadului său și începu să caute niște titluri din ziare. Se strânseră cu toții.

– Acum două zile, o femeie din New York a fost găsită moartă pe acoperișul clădirii Empire State Building, spintecată de ceva asemănător cu niște gheare uriașe. Iar în această dimineață, trupul unei alte fete a fost descoperit pe o plajă din Cape Cod, strivită de copitele unui cal. Ambele fuseseră violate înainte de a fi ucise.

Hector luă iPadul și privi spre ecran.

– Acesta e un titlu de tabloid, zise el neîncrezător. Scrie că martorii din New York pretind că au văzut o femeie purtată în zbor de o pasăre uriașă.

– Un vultur. Era un vultur, zise Helen încetișor, reprimându-și un fior. Toți întoarseră capul spre ea pentru o clipă, așteptând o explicație. E doar o bănuială, dar am avut vise ciudate și viziuni stranii, recunoscu ea ridicând din umeri în încercarea de a minimaliza amintirile bizare pe care le trăise, până avea să le înțeleagă ceva mai bine.

– Când au început aceste viziuni? întrebă Lucas îngrijorat.

Helen se încruntă, încercând să-și amintească prima dată când îi văzuse pe el și pe ceilalți în armură.

– De Halloween, zise ea, realizând apoi ce spusese. Îl privi pe Orion. Îți amintești cum am uitat totul pentru o secundă acolo, după ce am atins apa din râul acela? întrebă ea.

Superstițioasă, Helen evită să rostească numele râului Lethe, ca să nu mai uite totul din nou.

– Îhî, răspunse Orion cu un surâs. Fata îi zâmbi încordată, amintindu-și cum săriseră unul pe altul imediat ce uitaseră cine erau. După privirea caldă pe care i-o oferea, Helen era sigură că și

el își amintea același lucru. Apoi fața lui se întunecă brusc. Nu ai putut să-ți amintești nici măcar numele tău pentru câteva clipe. A fost îngrozitor.

– Ei bine, când mi-am amintit din nou totul, mi s-a părut că aveam prea multe în minte, oftă Helen frustrată. Încă nu pot explica, dar acum toate aceste imagini ciudate îmi vin în minte când visez.

– Și una dintre aceste imagini a fost cu un vultur? întrebă Matt.

– Da. De ce? La ce te gândești? îl întrebă Helen, făcându-i semn către iPadul cu articolele despre fetele ucise.

– Știu că par niște nonsensuri specifice tabloidelor, dar legendele grecești vorbesc mereu despre femei răpite de zei deghizați în animale. Eu cred că vulturul este Zeus, iar calul Poseidon, zise băiatul.

– Matt, și eu pot să mă transform într-un cal, spuse Orion cu o privire gravă. Toți cei din Casa Atena pot face asta.

– Nu pot crede asta, zise Helen, privindu-l uimită pe Orion.

– Ce mare lucru? Eu mă pot transforma în delfin, zise Jason de parcă le-ar fi spus cât e ceasul.

– Nu, serios! strigară Claire și Helen într-un glas. Jason izbucni în râs.

– Unii scioni se pot transforma în animale, reprezentări ale zeilor lor, zise Hector, aruncându-i lui Helen o privire ciudată. Cum de nu știi acest lucru?

– Nu mi-a spus nimeni, iar eu nu am fost niciodată în stare să fac asta! strigă Helen. Se întoarse din nou spre Orion. Tu de ce nu mi-ai spus?

– Nu mi s-a părut important, zise acesta ridicând din umeri. Gândește-te puțin. Câți cai vezi tropăind prin oraș ziua în amiaza mare?

– Da, chicoti Jason. Și apoi, când te transformi la loc, ești în fundul gol. Încearcă să explici asta. Mi se pare amuzant la culme să poți fi animal, nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar nu e practic deloc.

– Mda, dar... zise repede Claire. Oh, Dumnezeule!

– E atât de nedrept. Mă aleg cu toate talentele acestea mizerabile precum coborârea în Infern și toate visele acelea ciudate, iar tu poți să te transformi într-un delfin, protestă îmbufnată Helen aruncând o pernă spre capul lui Jason.

– Bine, bine, exclamă Matt, ridicând mâinile pentru a liniști spiritele. Dar câți scioni se pot transforma într-un vultur destul de mare ca să poată căra în spate o femeie?

– Niciunul, zise Hector aplecându-și capul. În regulă, Matt. Ce crezi că se întâmplă de fapt?

– Cred că zeii fac exact ceea ce făceau și în trecut, înainte să devină prizonieri în Olimp – hălăduind peste tot și violând femei. Doar că de data asta nu-și mai lasă victimele în viață.

– Pfiu! făcu iritat Hector. Nu mai vor să riște.

– Nu. Nu și de data asta, răspunse Matt.

– Ce vrei să spui? întrebă Ariadne.

– În toate legendele în care un zeu apare în fața unei femei în chip de taur, lebădă sau ploaie de aur, nouă luni mai târziu se naște un scion, zise Hector, întinzându-și mâinile către cei prezenți în încăpere. E ca și cum nu ar da greș niciodată.

Plin de tact, Lucas preferă să ignore comentariul vulgar al lui acestuia și o privi pe Helen.

– Ce ai mai văzut în aceste viziuni?

– Ce alte animale? Asta vrei să spui? întrebă stânjenită fata. Abia se abținuse să nu spună: *„Noi doi* apărem mereu în aceste viziuni și suntem căsătoriți!", dar se opri la timp.

Lucas o privi cu ochii mijiți, simțind stânjeneala ciudată a lui Helen și deschise gura ca să înceapă ceea ce ea era sigură că avea să fie un interogatoriu jenant.

– Am văzut un vultur, un delfin și un armăsar, continuă ea înainte ca el să poată spune ceva.

Cunoscându-l pe Lucas atât de bine, era sigură că reușise doar să-i amâne întrebările. El nu avea să uite nimic și din moment ce era un Detector de Minciuni, ea avea de ales între a spune

adevărul sau a tăcea. Să-l mintă pe Lucas nu era o opțiune – era o adevărată pedeapsă.

– Iar delfinul este Apolo, nu-i așa? întrebă brusc Claire, ridicând ochii din iPad.

– Delfinul, lupul, șoarecele și cioara sunt toate personificări ale zeului Apolo, răspunse Ariadne.

Claire le arătă articolul pe care-l citise despre un atac foarte ciudat care avusese loc la Colegiul Wellesley. Își aplecară cu toții capetele deasupra ecranului ca să citească articolul. O fată, al cărei nume nu era menționat, fusese grav rănită de către un tânăr blond cu o noapte în urmă. Ea se luptase destul de mult timp cu el, încercând să țină piept atacului său sălbatic, până ce securitatea campusului apucase să răspundă alarmei silențioase pe care fata reușise să o activeze. Tânărul fugise în circumstanțe „neclare". Poliția din Wellesley căuta indicii pentru opinia publică, etichetându-l pe agresor extrem de periculos.

În aparență, mai mulți martori oculari din echipa de securitate a campusului raportaseră că-l văzuseră fugind pe tânăr atunci când realizase că era înconjurat. Fata se recupera după atac la un spital din localitate.

– Și acum portretul-robot al adevăratului agresor, zise Claire derulând fereastra iPadului. Un creion schița portretul unui bărbat care arăta exact precum Hector.

– Oh, asta e pur și simplu minunat, exclamă acesta dezolat.

– Ce poate însemna asta? întrebă Ariadne cu ochii mari de frică, privindu-i pe rând pe toți cei de față. Doar nu o să vină să-l caute pe Hector, nu-i așa?

Nimeni nu avea vreun răspuns.

– Știu câteva locuri în care ai putea să te ascunzi pentru o vreme, îi propuse în șoaptă Orion. Nu sunt niște locuri tocmai drăguțe, dar oamenii care trăiesc acolo nu-și pot aminti chipul cuiva.

Perplexă pentru moment, Helen îl privi gânditoare pe Orion întrebându-se despre ce fel de locuri vorbea acesta. Tot felul de

imagini jalnice îi trecură prin minte. Nu putea în ruptul capului să și-l imagineze în vreun hotel mizerabil sau în bârlogul unor tâlhari. Dar trebuia să recunoască faptul că Orion era mult mai familiarizat cu lumea aceea decât oricare altul cu care intrase ea în contact. Din nou, se întrebă despre copilăria lui îngrozitoare și dacă avea să-i povestească vreodată despre acea perioadă – și cum se alesese cu acele cicatrici.

– Mulțumesc, frățioare, zise Hector oferindu-i lui Orion o privire încărcată de recunoștință, dar nu am de gând să-mi părăsesc din nou familia.

Orion încuviință, în schimb Ariadne începu să clatine din cap cu vehemență.

– Nu, Hector, nici să nu te gândești, zise ea cu vocea cuprinsă de panică. Abia ai reușit să te întorci la noi. Nu vreau să-i văd venind să te ridice pentru a te duce la închisoare.

– E în regulă, o liniști el pe sora lui trăgând-o mai aproape și bătând-o ușurel pe umăr cu una din mâinile sale vânjoase. Nu știe nimeni că sunt pe insulă. Ei mă cred încă la studii în Europa. O să mă ascund aici, în casă. Totul va fi bine.

Ariadne îl crezu și se calmă. Îl strânse cât putea de tare pe fratele ei, lipită de pieptul lui. Pe deasupra capului fetei, Matt schimbă o privire cu Hector, primul promițând în tăcere că avea să-i poarte de grijă Ariadnei în caz că i s-ar fi întâmplat ceva. Într-un fel, Helen putea simți emoțiile celor doi tineri la fel de clar cum vedea culorile pictate pe o pânză. Clipi furioasă de câteva ori, sperând că viziunile aveau să înceteze.

– *Ce naiba*... exclamă brusc Orion, sărind din pat și întrerupând șirul gândurilor lui Helen. El se întoarse rapid și Cassandra, care se furișase în pat, în spatele lui, ieși la iveală. Bărbatul se relaxă imediat ce o recunoscu.

– Unde ai fost în tot acest timp? o întrebă suspicioasă Claire.

Cassandra ridică indiferentă din umeri, dar nu spuse nimic.

– M-a speriat de moarte de câte cinci ori pe zi. Jur, nu scoate niciun sunet când se mișcă, îi zise Orion lui Claire. El se întoarse spre Cassandra și-i zise: Continuă așa și o să-ți agăț un clopoțel. Ca unei pisicuțe obraznice, o avertiză el cu o privire fermă, dar nu o împinse. În schimb, o culese de unde stătea și o așeză deasupra pernelor sale, introducând-o și pe ea în conversație.

– Așadar știm cu toții ce ar fi mai bine să facem. Cineva trebuie să o găsească pe fata aceea și să o aducă aici cât mai repede, spuse Orion făcând semn spre articol.

Bărbații încuviințară din cap.

– Stai puțin. De ce? îl întrebă surprinsă Helen.

– Pentru că nu mai este în siguranță printre muritori. Apolo nu a reușit încă să o captureze, zise Jason cu o voce stinsă. Helen se uită la Claire așteptând un răspuns, dar aceasta ridică din umeri, nedumerită.

– Apolo nu a lăsat nicio fată să-i scape vreodată, interveni Lucas, de parcă ura să recunoască faptul că era descendentul unei ființe atât de dezgustătoare. Când dorea o muritoare o urmărea, chiar dacă aceasta nu-l voia. Oriunde fugea fata, el era pe urmele ei. Nu renunța pentru nimic în lume.

– Doar dacă ea nu ruga vreo zeiță să o transforme într-un copac, într-un fir de apă sau în ceva ce Apolo nu putea viola, zise iritat Matt. Nu v-ați întrebat niciodată de ce Casa Tebei – Casa descendenților lui Apolo – are atât de mulți membri?

– *Toți* zeii au fost niște nenorociți ticăloși și violatori, cu o sete nestăvilită de război. Nu doar Apolo, spuse Hector cu o grimasă. De aceea trebuie să găsim o cale de a scăpa de ei. Din nou.

Orion, Lucas și Helen schimbară o privire îngrijorată, fiecare dintre ei perfect conștient că o parte din vină le revenea. Cu toții deveniseră în mod accidental frați de sânge atunci când luptaseră împotriva lui Ares, iar acest lucru unise cele patru Case și dăduse din nou drumul zeilor pe pământ.

– Stați puțin. Nu voiam să vă învinovățesc pe voi, începu pe un ton ofensat Hector, dar Orion zâmbi și puse o mână pe umărul prietenului său.

– Noi știm că nu ai vrut să sugerezi asta, spuse el.

imagini jalnice îi trecură prin minte. Nu putea în ruptul capului să și-l imagineze în vreun hotel mizerabil sau în bârlogul unor tâlhari. Dar trebuia să recunoască faptul că Orion era mult mai familiarizat cu lumea aceea decât oricare altul cu care intrase ea în contact. Din nou, se întrebă despre copilăria lui îngrozitoare și dacă avea să-i povestească vreodată despre acea perioadă – și cum se alesese cu acele cicatrici.

– Mulțumesc, frățioare, zise Hector oferindu-i lui Orion o privire încărcată de recunoștință, dar nu am de gând să-mi părăsesc din nou familia.

Orion încuviință, în schimb Ariadne începu să clatine din cap cu vehemență.

– Nu, Hector, nici să nu te gândești, zise ea cu vocea cuprinsă de panică. Abia ai reușit să te întorci la noi. Nu vreau să-i văd venind să te ridice pentru a te duce la închisoare.

– E în regulă, o liniști el pe sora lui trăgând-o mai aproape și bătând-o ușurel pe umăr cu una din mâinile sale vânjoase. Nu știe nimeni că sunt pe insulă. Ei mă cred încă la studii în Europa. O să mă ascund aici, în casă. Totul va fi bine.

Ariadne îl crezu și se calmă. Îl strânse cât putea de tare pe fratele ei, lipită de pieptul lui. Pe deasupra capului fetei, Matt schimbă o privire cu Hector, primul promițând în tăcere că avea să-i poarte de grijă Ariadnei în caz că i s-ar fi întâmplat ceva. Într-un fel, Helen putea simți emoțiile celor doi tineri la fel de clar cum vedea culorile pictate pe o pânză. Clipi furioasă de câteva ori, sperând că viziunile aveau să înceteze.

– Ce naib... exclamă brusc Orion, sărind din pat și întrerupând șirul gândurilor lui Helen. El se întoarse rapid și Cassandra, care se furișase în pat, în spatele lui, ieși la iveală. Bărbatul se relaxă imediat ce o recunoscu.

– Unde ai fost în tot acest timp? o întrebă suspicioasă Claire.

Cassandra ridică indiferentă din umeri, dar nu spuse nimic.

– M-a speriat de moarte de câte cinci ori pe zi. Jur, nu scoate niciun sunet când se mișcă, îi zise Orion lui Claire. El se întoarse

spre Cassandra și-i zise: Continuă așa și o să-ți agăț un clopoțel. Ca unei pisicuțe obraznice, o avertiză el cu o privire fermă, dar nu o împinse. În schimb, o culese de unde stătea și o așeză deasupra pernelor sale, introducând-o și pe ea în conversație.

– Așadar știm cu toții ce ar fi mai bine să facem. Cineva trebuie să o găsească pe fata aceea și să o aducă aici cât mai repede, spuse Orion făcând semn spre articol.

Bărbații încuviințară din cap.

– Stai puțin. De ce? îl întrebă surprinsă Helen.

– Pentru că nu mai este în siguranță printre muritori. Apolo nu a reușit încă să o captureze, zise Jason cu o voce stinsă. Helen se uită la Claire așteptând un răspuns, dar aceasta ridică din umeri, nedumerită.

– Apolo nu a lăsat nicio fată să-i scape vreodată, interveni Lucas, de parcă ura să recunoască faptul că era descendentul unei ființe atât de dezgustătoare. Când dorea o muritoare o urmărea, chiar dacă aceasta nu-l voia. Oriunde fugea fata, el era pe urmele ei. Nu renunța pentru nimic în lume.

– Doar dacă ea nu ruga vreo zeiță să o transforme într-un copac, într-un fir de apă sau în ceva ce Apolo nu putea viola, zise iritat Matt. Nu v-ați întrebat niciodată de ce Casa Tebei – Casa descendenților lui Apolo – are atât de mulți membri?

– *Toți* zeii au fost niște nenorociți ticăloși și violatori, cu o sete nestăvilită de război. Nu doar Apolo, spuse Hector cu o grimasă. De aceea trebuie să găsim o cale de a scăpa de ei. Din nou.

Orion, Lucas și Helen schimbară o privire îngrijorată, fiecare dintre ei perfect conștient că o parte din vină le revenea. Cu toții deveniseră în mod accidental frați de sânge atunci când luptaseră împotriva lui Ares, iar acest lucru unise cele patru Case și dăduse din nou drumul zeilor pe pământ.

– Stați puțin. Nu voiam să vă învinovățesc pe voi, începu pe un ton ofensat Hector, dar Orion zâmbi și puse o mână pe umărul prietenului său.

– Noi știm că nu ai vrut să sugerezi asta, spuse el.

– Dar a fost totuşi vina noastră, le reaminti Helen. Zeii i-au încolţit mereu pe scioni. Ne-au forţat să facem o alegere între rău şi mai rău, iar noi am căzut mereu în capcana lor. Nu voi permite să se întâmple din nou acest lucru.

Lucas îi aruncă fetei o privire îngrijorată, dar înainte ca el să-i poată ţine pentru a zecea oară o prelegere asupra pericolelor mândriei excesive, ea schimbă subiectul:

– Deci cine vrea să vină cu mine ca să o aducem aici pe fata asta?

– Nu te vei duce tu, spuseră într-un glas Lucas şi Orion.

– Ba da, chiar eu o să mă duc, le răspunse Helen amândurora. Voi doi sunteţi într-o stare deplorabilă, iar Hector nu poate să-şi arate faţa în public. Cine altcineva să se ducă?

– Vin eu cu tine, Len, zise Claire, lăsându-i fără drept de replică pe Lucas şi Orion. Nu vă faceţi griji, băieţi, o să am eu grijă de ea. Dacă o să cadă de sus, va putea ateriza pe mine, bine?

– Şi pe mine, zise Ariadne.

– Tu eşti încă slăbită, protestă Jason clătinând din cap în faţa surorii sale gemene.

– Şi această biată fată tocmai fost atacată de un zeu noaptea trecută. Probabil că este prea rănită pentru a putea fi mişcată din loc fără un Vindecător. Sunt sigură, de asemenea, că în acest moment, ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să simtă pe ea mâinile unui bărbat, aşa că asta te scoate din schemă, îi zise hotărâtă Ariadne lui Jason.

– Aşadar, Larry, Moe şi Curly se duc să salveze fata? întrebă Hector frecându-şi preocupat fruntea, de parcă l-ar fi durut creierul.

– Foarte amuzant, replică ofensată Helen.

Hector ridică privirea spre ea, privind-o foarte grav.

– Cum stai cu fulgerele?

În palma ei se formă un glob de energie care sfârâia şi arunca peste tot în încăpere valuri de căldură.

– Mai bine ca niciodată, zise ea ridicând mândră o sprânceană. Mi se pare că le formez aproape fără efort acum. De parcă nu m-ar stoarce deloc de vlagă.

– Perfect, exclamă Hector, vizibil relaxat acum când era sigur că Helen le putea apăra şi pe celelalte două fete. Probabil că Apolo se ascunde pe undeva prin preajma spitalului, aşa că aveţi grijă pe unde mergeţi şi uitaţi-vă bine în jur.

– Aşa am să fac. Dar nu cred că se va apropia de mine după ce i-am făcut fratelui său după tată, spuse ea pe un ton sumbru.

Helen privi în jos, spre mingea de energie din mâna ei. Îşi aminti cum îl electrocutase pe Ares şi cum îl întemniţase în Tartar după ce o torturase. Se simţea bine să ştie că reuşise să învingă un zeu. Când ridică privirea, toţi cei din încăpere se uitau la ea.

Fata închise mâna şi stinse fulgerul.

Capitolul 3

Străzile nu se dovediră impracticabile până în centrul orașului. Cu un nod în gât, Helen privea pe geamul mașinii lui Ariadne în timp ce treceau pe lângă vitrinele magazinelor vandalizate.

Stricăciunile făcute în timpul încăierărilor de Halloween fuseseră mai mari în zona liceului și la News Store, inclusiv într-o zonă rezidențială din centru.

Vitrinele magazinelor erau sparte, mașinile distruse zăceau abandonate pe marginea drumului și unele clădiri aproape că fuseseră mistuite de flăcări. Case care aparțineau colegilor de școală ai lui Helen și vecinilor ei – mai vechi decât ținutul în sine – fuseseră devastate, acoperite cu graffiti și aveau urme de fum pe tencuială. Se întreba câți oameni dragi ei fuseseră răniți sau chiar uciși. Câți dintre prietenii ei erau acum în stare gravă, la fel ca tatăl ei.

– Claire? Știi dacă vreun cunoscut de-al nostru a... în afară de Zach? începu Helen, neștiind cum să formuleze întrebarea.

Nu trebuia să întrebe de două ori. Prietena ei știa la ce se referea și încuviință din cap.

– Hergie, spuse fata cu voce stinsă. A inhalat fum în timp ce încerca să salveze din incendiu cărțile din biblioteca școlii.

Nu era nimic de spus. Domnul Hergesheimer nu era rudă cu ele și nici măcar prieten, dar cu toate astea, lui Helen îi fusese drag

acel bătrânel morocănos. Acum că murise, i se părea că în fața ei se închisese o ușă. Nantucket nu avea să mai fie niciodată același.

Înghiți în sec și încercă să se concentreze pe ceea ce aveau de făcut. În acel moment știa că în cel mai rău caz putea să se enerveze, nicidecum să devină isterică. Eris și Terror, zeii minori – autorii dezastrului – erau încă liberi, undeva prin preajmă. Helen își strânse pumnii amintindu-și că trebuia să aibă răbdare. Avea să-i facă să plătească în cel mai scurt timp.

În timpul călătoriei interminabile cu feribotul din Nantucket până pe coasta continentală, în portul Hyannis, fetele se gândiră la un plan. La ce spitale ar trebui să o caute pe fată? Se așezară la o masă lângă standul cu gustări de pe puntea feribotului și începură să caute în iPadul lui Matt o hartă pe internet. Atunci când feribotul trase la țărm, Helen era mult mai încrezătoare. Aveau o listă întreagă de posibilități.

Primele două spitale, cu toate că erau la cea mai mică distanță de Wellesley College, se dovediră a fi niște alegeri neinspirate. Până să ajungă la cel de-al treilea, cea mai mare parte din zi trecuse deja. În timp ce parcau mașina, Claire le arătă o mașină de poliție parcată în fața intrării spitalului.

– Aici e, zise Claire dând încrezătoare din cap. Poliția o păzește în caz că hărțuitorul ei se va întoarce.

Ariadne parcă mașina și intrară în spital, despărțindu-se pentru a câștiga timp. Helen o luă în dreapta, spre Secția Traume. Zări un ofițer de poliție în uniformă păzind o ușă din capătul holului și le trimise mesaj lui Ariadne și lui Claire să vină acolo.

Ofițerul era bărbat, iar Helen trebuia să-l convingă prin orice mijloace să-i permită accesul în încăpere. Se apropie de el și îi zâmbi.

– Bună, îi spuse.

Fața ofițerului căpătă o expresie nedumerită.

Helen văzuse o mulțime de bărbați privind-o în felul acela – ca și cum s-ar fi uitat la un inel strălucitor din alamă mult prea sclipitor pentru ei ca să-l privească direct și prea sus ca să ajungă

vreodată la el. Urâse mereu această privire, chiar dacă știa că îi dădea puterea de a manipula pe oricine. Se jurase că nu avea s-o folosească vreodată, dar acum jocurile se schimbaseră. Helen avea nevoie de toate puterile ei pentru a-și proteja familia. Nu mai trebuie să fie atât de fandosită. Scionii nu aveau prea multe șanse împotriva zeilor.

– Un băiat a atacat-o pe una dintre prietenele mele noaptea trecută, zise Helen. Cred că are nevoie de mine. Pot să intru?

– Nu avem voie să lăsăm pe nimeni în încăpere, domnișoară, îi zise ofițerul mișcându-se stânjenit de pe un picior pe altul, de parcă i-ar fi fost foarte greu să o refuze.

Helen văzu că bărbatul voia din toată inima să o ajute – la fel de clar cum vedea insigna din pieptul acestuia. Putea vedea furia și compasiunea acestuia ca pe o sferă viu colorată rotindu-se în pieptul său, în spatele coastelor. Helen observă că bărbatul purta o verighetă, adâncită cu timpul în pielea degetului său, și înțelese pe loc.

– E în regulă, înțelegeți? îi zise încet Helen. Le auzi pe Claire și pe Ariadne apropiindu-se. Amândouă ezitau, dar ea le făcu semn cu mâna să se apropie, așa că se opriră în dreptul ei, încadrând-o. Ne puteți lăsa înăuntru. Vom avea noi grijă de ea. Aveți și dumneavoastră o fiică de vârsta noastră, nu-i așa?

Polițistul se uită surprins la Helen, întrebându-se cum putuse ghici așa ceva, apoi încuviință încet din cap, privind-o din ce în ce mai pierdut, ca hipnotizat.

– Atunci trebuie să știți că ea are mare nevoie de noi. În inima dumneavoastră știți că e cel mai bun lucru pe care-l puteți face. Helen îi zâmbi ameţitor. Ofițerul zâmbi, la rândul lui, încuviințând din cap destul de confuz.

– Este cel mai bun lucru, zise el aprobând ferm din cap și le deschise ușa fără a mai sta pe gânduri.

– Mulțumim, zise încetișor Helen, trăgându-le pe Claire și Ariadne după ea în încăpere.

– Cum ai...? începu prietena ei, dar Helen o opri cu un gest nerăbdător și se întoarse spre fata întinsă în pat.

Aceasta era trează și se uita mirată la ele. Chipul ei frumos era tăiat în câteva locuri, avea brațul stâng pus în ghips, iar buzele îi erau vinete și umflate. Helen citi repede foaia de observație de la capătul patului și află numele fetei. Andy Faiakes.

– Oh, la naiba, oftă aceasta privind-o pe Helen. Pe chipul ei umflat era întipărită o expresie nemulțumită. Care dintre zeițe ești tu?

– Eu nu sunt o... stai puțin. Helen o privi pe Andy cu ochii mijiți. Care *ești* tu?

– Spune tu mai întâi, o îndemnă fata cu cea mai melodioasă voce pe care ea o auzise vreodată.

Helen deschise gura să răspundă, dar se abținu la timp să nu dea totul în vileag.

– Ai o voce grozavă, zise ea, strângând din dinți pentru a-și înăbuși tentația de a răspunde la întrebare.

– Iar tu ai un chip pe cinste, îi răspunse Andy. Vocea ei răsuna ca niște clopoței în capul lui Helen. *Care ești tu?* întrebă ea din nou, amplificând dulceața seducătoare a propriei voci.

– E scion, spuse pe nerăsuflate Claire, apoi se lovi cu palma peste gură. Făcu ochii mari și băigui printre degete: Îmi pare rău, fetelor. Nici nu-mi dau seama ce am spus.

– Pentru că ești muritoare, i se adresă Andy lui Claire cu un surâs. Apoi le privi pe rând pe Helen și Ariadne, adăugând: Dar ele două nu sunt.

– Și tu ce ești? întrebă prudentă Ariadne.

– Sunt muritoare, zise Andy.

Chiar dacă fata își folosise vocea minunată cu puteri hipnotice, cuvântul nu mai răsună armonios în capul lui Helen.

– Mincinoaso, o contrazise Helen clătinând din cap.

Andy o privi mirată înainte să continue.

– Și pe jumătate sirenă. Din nefericire, admise ea șovăielnică. Era evident că pe fată nu o mulțumea deloc faptul că jumătate din ea era o creatură ce le cânta oamenilor ducându-i la pieire.

– Şi ce căutaţi aici toate trei? întrebă precaută Andy.

– Tu ştii cine, sau mai degrabă ce te-a atacat noaptea trecută, nu-i aşa? întrebă fără menajamente Ariadne. Umerii lui Andy se încordară de teamă. Încuviinţă din cap. Fata merse şi se aşeză lângă ea, pe marginea patului, cu o privire plină de compasiune, apoi continuă pe un ton mai blând: Atunci ştii că se va întoarce. Am venit să te luăm la noi acasă, la familia noastră, ca să te putem proteja.

– Nu mă puteţi proteja, zise Andy, superba ei voce începând să tremure în timp ce lacrimile ameninţau să-i schimbe imaginea de fată dură şi stăpână pe ea. Nu şi de un zeu. Niciun scion nu e destul de puternic ca să-l poată opri.

Helen simţea disperarea din glasul fetei, care era sigură că în cele din urmă avea să sufere şi să moară de mâna unei brute supranaturale. La fel cum ea fusese sigură că Ares avea să o ucidă atunci când o legase în peşteră. Îşi aminti cum abuzase zeul de ea. Cum se distrase văzând-o atât de neajutorată. Helen ştia doar uitându-se în ochii fetei că aceasta suferise ceva asemănător.

Furioasă, Helen se înfierbântă, iar firele de păr de pe braţe i se ridicară de iritare. Încăperea se umplu cu lumina albastră şi rece specifică fulgerelor în timp ce încărcătura electrică trecea deasupra pielii ei sub forma unui şuvoi de scântei.

– Spune-i asta şi lui Ares. Oh, stai puţin, nu poţi să o faci. Pentru că l-am bătut de i-au mers fulgii şi l-am trimis în Tartar, zise ea.

Scânteile se desprinseră de pe vârfurile degetelor ei, ricoşară şi se risipiră în mii de sfere sclipitoare, spărgându-se fără zgomot în timp ce se rostogoleau pe podea. Era conştientă că vocea ei răsuna destul de strident în timp ce vorbea, dar nu se putea abţine. Nu se putea gândi decât la Hergie murind în flăcări în incendiu în timp ce încerca să salveze cărţile sale dragi. Şi era numai vina zeilor.

– Hm... Len? zise Claire aproape în şoaptă.

Helen realiză că fetele o priveau cu gura căscată şi încercă să-şi alunge gândurile. Îşi scutură ultimele scântei de pe degete cu o privire jenată, îşi drese glasul şi încercă să vorbească normal.

– Uite, am să fiu cât se poate de sinceră. Nu îţi putem promite că vei fi în deplină siguranţă, zise ea. Dar îţi promitem că, dacă Apolo va veni după tine, va trebui să ne înfrunte pe toate trei ca să te poată lua. Acum. Nu crezi că ar fi mai bine decât să zaci în patul ăsta aşteptând ca el să dea buzna aici şi să te fure ca pe o domniţă neajutorată din legendele greceşti?

– Oh, ba da, zise Andy cu ochii măriţi de groază.

Helen realiză că o speria pe fată şi încercă să zâmbească. Uitându-se la Claire, sesiză un licăr de spaimă în ochii acesteia înainte să-şi ferească privirea.

Reuşiră să o scoată pe Andy din spital şi să traverseze parcarea, dar aceasta era atât de epuizată încât adormi în maşină în timpul călătoriei spre portul Hyannis. Helen era la volan. Ariadne îşi consumase puterile încercând să vindece piciorul rupt al fetei încă de dinainte de a părăsi spitalul, apoi, în timpul călătoriei pe ruta 495 reluă ritualul de vindecare. Efortul ei o lăsă la fel de palidă şi de secătuită ca pe Andy până la îmbarcarea pe feribot.

Helen nu se putea abţine să nu-şi spună că era mai bine ca Andy şi Ariadne să nu aibă puterea necesară pentru a se da jos din maşină. Chiar dacă era noapte şi întunericul le oferea o oarecare acoperire, rănile fetei ar fi atras cu siguranţă atenţia călătorilor dacă ea s-ar fi plimbat prin faţa lor. Helen şi Claire le lăsară pe amândouă dormind pe bancheta din spate şi plecară să facă rost de mâncare pentru drum.

– Aproape că a distrus-o, nu-i aşa? zise Claire cu o voce răguşită în timp ce-şi făceau drum spre standul cu mâncare. Helen nu putea decât să încuviinţeze din cap, cu buzele strânse.

Privi chipul îngrijorat al lui Claire şi îşi dori să-i fi putut spune nişte vorbe care să o liniştească, dar nu reuşi.

În timp ce introduceau monedele în fanta automatului cu snacksuri o simţea pe prietena ei aruncându-i priviri pe furiş, probabil căutând o explicaţie pe faţa lui Helen. Dar ea nu avea cuvinte pentru a putea explica tot ceea ce se întâmpla.

– Ce este? întrebă Helen – iritată în cele din urmă de privirea insistentă a lui Claire.

– Nimic, zise aceasta țuguindu-și buzele.

Un moment tensionat se scurse în tăcere, iar frustrarea lui Helen crescu.

– Spune odată, Claire.

– Ești schimbată. Prietena ei scoase masa lor improvizată din partea de jos a automatului și se întoarse, dar Helen întinse mâna și o opri.

– Sunt schimbată pentru că așa trebuie să fiu, spuse ea. Tonul ei era dur. Felul meu de a fi nu era potrivit. Nu pentru așa ceva.

– Și cât de mult ai de gând să te schimbi?

– Atât până unde ai de gând să mergi cu schimbarea?

– Asta include și manipularea polițiștilor? întrebă arțăgoasă Claire. Ce *i-ai făcut* bietului om?

Helen se simțea vinovată în legătură cu ofițerul de poliție, chiar dacă nu înțelegea pe deplin ce făcuse. Era ceva total greșit în a putea dirija voința cuiva după bunul plac, iar ea știa foarte bine acest lucru, dar nu voia să recunoască nimic în fața lui Claire.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac. Sau crezi că ar fi fost mai bine să-l omor ca să pot intra în rezerva spitalului?

Claire deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat la loc, îndepărtându-se de Helen în timp ce se întorceau la mașină. Aceasta realiză că lui Claire îi era pur și simplu frică de ea – și nu de cele câteva scântei și de vocea ei tunătoare. Știa că ar fi trebuit să spună ceva ca să o facă să se simtă mai bine. Dar nu zise nimic. În mare parte, Helen era furioasă pe prietena ei pentru că nu încerca să fie mai înțelegătoare. Chiar dacă nu avea niciun sens, se simțea mai degrabă ofensată că aceasta se temea de puterile pe care le avea.

– Nu știu dacă ai observat acest lucru sau nu, dar acum nu mai este vorba doar despre prietenii sau despre familia noastră, îi răspunse cu amărăciune Helen. Și nu am de ce să-ți explic acțiunile mele. Sau să-ți cer permisiunea pentru a-mi folosi puterile.

– Ai dreptate, îi zise Claire. Nu trebuie să-mi explici nimic. Asigură-te doar că-ți poți explica ție însăți acțiunile.

Nu mai vorbiră aproape deloc după acest schimb de replici. Apoi o treziră pe Ariadne și o convinseră să mănânce un baton granola de la automatul de gustări și să bea o sticlă cu apă înainte ca Helen să le ducă acasă.

Ea o lăsă pe Claire la casa părinților acesteia, murmurând la despărțire câteva planuri despre întâlnirea lor de a doua zi, la prima oră a dimineții, apoi plecă spre locuința familiei Delos. Era târziu când ajunseră în fața casei, iar Helen era atât de epuizată încât abia mai avea energie să le ducă pe celelalte două fete la etaj, în patul Ariadnei, înainte să se prăbușească pe canapea.

Helen se așeză în fața unei alte Helen din trecut, pe bancheta unei trăsuri acoperite, trasă de un cal. Era întuneric în interiorul acesteia. Singura lumină răzbătea dintre șipcile oblonului care acoperea mica fereastră. Helen se întrebă cum ar fi putut să urce sau să coboare din caleașcă, pentru că nu vedea nicio ușă. Își spuse că s-ar fi putut strecura prin fereastră... dacă aceasta nu ar fi avut gratii.

Cealaltă Helen care stătea în fața ei nu era femeia din Sparta pe care o mai văzuse în trecut. Aceasta purta o rochie făcută dintr-un material aspru, țesut în casă. Stătea pe un morman de piei cafenii și de blănuri, iar în părul ei lung și blond erau împletite curelușe vopsite în albastru. Mâinile erau pictate cu motive ciudate cu vopsea albastră pe care Helen le recunoscu vag ca fiind irlandeze. Cuvântul *Celtic* se ivi în mintea ei și înțelese că descrierea – chiar dacă nu era completă – era mai aproape de realitate. La centura celeilalte fete se afla un pumnal. Mâna ei strângea cu disperare mânerul acestuia la fiecare zgomot pe care-l auzea din spatele ferestrei cu zăbrele, închisă cu oblon a trăsurii care o ținea prizonieră. Cealaltă Helen arăta ca o sălbatică și era tratată precum un animal fioros, care trebuia ținut în cușcă. Helen se întrebă dacă fata din fața ei era într-adevăr periculoasă.

– Lady Guinevere! strigă o voce cunoscută de cealaltă parte a ferestrei.

Vocea lui Lucas.

Guinevere deschise oblonul care acoperea fereastra, iar Helen văzu într-o clipă de ce această versiune a ei era atât de înspăimântată. Furiile începură să plângă în colțul trăsurii imediat ce Guinevere și celălalt Lucas își întâlniră privirile. Acesta stătea în șaua unui cal negru uriaș care mergea la trap pe lângă trăsură. Era îmbrăcat într-un costum din piele neagră, avea o mantie groasă din lână neagră și era încins cu o sabie lungă. Arăta impunător, frumos și neînfricat.

– Nu aveți nevoie să coborâți pentru necesitățile firești? întrebă el într-o limbă cu o cadență stranie, pe care Helen o înțelese cu toate că nu o mai auzise niciodată până atunci.

– Mama m-a învățat să vorbesc perfect latina, așa cum bine știi, se răsti Guinevere la el într-o altă limbă, pe care Helen o înțelegea, de asemenea, fără să o mai fi auzit vreodată. Ea presupuse că era latina. Mama era o femeie romană, dar nu mârșavă ca tine. Ea era din Est.

– Eu nu sunt roman. Nu-mi spuneți așa, zise celălalt Lucas cu o sclipire amenințătoare în ochi. Sir Lancelot ar fi mai potrivit. Privirile lor se încrucișară ca niște săbii pentru o vreme. Furiile începură să se vaite, făcându-i pe Guinevere și pe Lancelot să bată în retragere în timp ce încercau să se controleze. Dacă gratiile ferestrei nu i-ar fi separat, Helen era sigură că s-ar fi atacat reciproc. Lancelot măsură din ochi șirul interminabil de războinici care-i însoțeau, ca și cum ar fi vrut să-și reamintească faptul că erau martori numeroși de față care l-ar fi putut opri oricând să facă vreo prostie.

– *De ce nu mă omori mai bine?* îl întrebă Guinevere printre dinți, aproape în șoaptă.

Vocea ei stinsă îi sugeră lui Helen că femeia era la fel de conștientă de prezența celor care-i urmăreau – oameni care nu ar fi înțeles ura ei irațională față de Lancelot sau ura lui față de ea.

– Îi voi lăsa această plăcere lui Arthur, vărul și regele meu, răspunse înțepat Lancelot, aproape șovăielnic, ca și cum l-ar fi deranjat ceva. După ce vă veți mărita cu el, iar loialitatea clanului vostru față de rege va fi dovedită, desigur. După aceea sunt sigur că el vă va ucide bucuros.

– Și mai spuneți de noi că suntem barbari, spuse pe un ton răstit Guinevere.

După care trânti fereastra și se aruncă înapoi pe mormanul de blănuri. Helen știa – își amintea – că blănurile erau o parte din generoasa zestre pregătită de tatăl lui Guinevere. Acesta era liderul clanului ei și trimisese odată cu fiica sa numeroase daruri în acel convoi de nuntă. Acele bogății erau o ofrandă de pace pentru invadatorii imposibil de învins care veneau dinspre Est, iar Guinevere era cea mai prețioasă pradă de război. Cea mai frumoasă fată de pe insulă era oferită în dar invadatorului masiv cu părul de aur dintr-un ținut îndepărtat. Iar cei din clan își doreau cu disperare ca darul să-i placă, pentru că în caz contrar regele Arthur putea să-i ucidă pe toți.

Guinevere știa că tatăl ei, un om aspru și brutal, o iubea în felul lui. El nu avea de unde să știe că își trimisese fiica favorită la moarte. El nu era precum acei bărbați din Est și nici ca bătrâna ei mamă. Lider de clan sau nu, tatăl ei era doar un muritor de rând și credea că în acest fel o cinstea pe fiica sa mai presus de toate, oferindu-i șansa de a fi soția tânărului și chipeșului rege suprem. Guinevere nu avea niciun motiv plauzibil să obiecteze. Tatăl ei avea tot dreptul să o mărite cu bărbatul ales de el și doar dacă nu ar fi fost gata să-și dezvăluie secretul – al ei și al mamei sale – ea era nevoită să meargă până la capăt.

Lacrimi de furie și frustrare umplură ochii fetei. Helen își amintea disperarea ei în această situație imposibilă, pentru că pe vremuri și ea simțise același lucru.

– Nu ați răspuns la întrebarea mea, strigă încăpățânat Lancelot lângă fereastra închisă. Ați stat închisă acolo o zi întreagă. Nu vreți să coborâți pentru necesitățile firești, prințesă?

Mândră, Guinevere își șterse lacrimile de la ochi, își netezi părul răvășit și deschise fereastra.

– Nu! urlă ea și trânti din nou fereastra.

Surprins, Lancelot izbucni într-un râs zgomotos. Se scurseră câteva clipe tensionate de șovăială. Calul său negru se cabră nervos în fața ferestrei cu gratii a prințesei, de parcă nu ar fi avut intenția să o părăsească.

În cele din urmă călărețul plescăi din limbă și calul său uriaș o luă din loc, țâșnind ca vântul.

Guinevere își lăsă capul pe brațele încrucișate și încercă să nu se mai gândească la cât de mult și-ar fi dorit să se ușureze.

Câteva clipe mai târziu ridică alarmată capul. Din spatele convoiului de nuntă se auzeau strigăte și scâncete ciudate. Cineva urla în agonie. Guinevere sări în picioare și își scoase pumnalul de la brâu, mârâind amenințător ca o păgână ce era.

Trăsura se opri brusc. Helen auzea strigăte de bărbați peste tot în jur. O parte a trăsurii se ridică brusc, trimițând-o pe Guinevere cu brațele în lături pe peretele temniței temporare. Se ridică în genunchi, recăpătându-și echilibrul, dar o nouă lovitură scutură trăsura, răsturnând-o de-a binelea. Fereastra era acum pe pământ. Interiorul trăsurii era complet cufundat în beznă, când singura cale de scăpare era lipită de pământ.

– Să o apărăm pe prințesă! se auzi comanda lui Lancelot undeva la distanță. Înconjurați trăsura!

Se auzi un foșnet de frunze și de ierburi. Mai mulți bărbați se agitau în jurul trăsurii. Guinevere asculta zdrăngănitul metalului pe metal și zgomotul picioarelor deasupra trăsurii. Se auzeau glasuri de bărbați – mârâind, urlând, protestând și murind – din toate direcțiile. Zgomotul înăbușit al trupurilor care cădeau pe pământ și deasupra trăsurii era însoțit de horcăitul oamenilor în agonie, pe cale de a-și da ultima suflare.

Guinevere se împinse de mai multe ori cu umărul în partea laterală a trăsurii, încercând să o ridice din nou pe roți și să elibereze fereastra, dar nu reuși decât să clatine dintr-o parte în

alta masiva construcție din fier și lemn de stejar. În cele din urmă renunță, oftând frustrată.

– Lady Guinevere! Sunteți rănită? întrebă cu o voce stridentă Lancelot de cealaltă parte a peretelui „temniței" răsturnate.

– Nu, îi răspunse cu voce fermă Guinevere. Ajută-mă să ies ca să pot lupta și eu.

Lancelot scoase un icnet de frustrare.

– Au luat-o spre copaci.

– Picții? ghici Guinevere. Lancelot nu răspunse, probabil pentru că nu știa cine erau cei care-i atacaseră și nu-i putea răspunde. Se vor întoarce cu și mai mulți războinici după apusul soarelui, îi spuse ea. Te rog, crede-mă. Poate că i-ați făcut să se retragă acum, dar sunt sigură că *nu au plecat*.

– Știu. Nu îi pot vedea printre copaci, dar le pot simți mirosul.

– Trebuie să mă scoți de aici! se rugă fata. Mă vor pe *mine* și nu bogățiile pe care le transportăm în acest convoi.

– De unde știi asta? întrebă Lancelot, bănuind că prințesa spunea adevărul.

– Clanul picților e unul dintre cele mai vechi clanuri. Ei au transmis urmașilor – timp de generații întregi – legende străvechi despre cei ca *noi*, Sir Lancelot. Au destulă minte încât să nu ne înfrunte fățiș – pe mine sau pe dumneata. În schimb, vor încerca să te ademenească departe de locul acesta și mă vor lăsa în această închisoare să mor de foame. Vor aștepta până ce voi fi prea slăbită de foame și sete ca să îi pot opri. Nu vor să mă ucidă. Vor să... Guinevere se opri pentru o clipă, făcând eforturi ca să poată continua. Vor urmași de la mine pentru a-și întări clanul.

Lancelot scoase o înjurătură zdravănă. Ea îi auzea respirația precipitată în timp ce se lupta cu el însuși.

– Dar dacă te voi lăsa să ieși de aici... Nu știu ce îți voi face eu. Ești sigură că nu va fi mai rău?

– Aș prefera să mor într-o luptă onorabilă cu tine decât să fiu folosită ca iapă de prăsilă. Măcar lasă-mă și pe mine să *lupt*, zise ea gâtuită de emoție. Nu mă abandona aici ca să suport așa ceva.

– Dacă te eliberez, ai putea încerca să mă ucizi.

– Te rog, insistă Guinevere disperată, făcând mari eforturi să nu izbucnească în plâns. Nu mă abandona aici, încuiată în cușca asta. Știu că mă urăști, dar nu mă lăsa aici. Nu vreau să am o asemenea soartă.

Lancelot expiră agitat.

– Înapoi, comandă el.

Pereții trăsurii se cutremurară din cauza unor lovituri puternice. Lancelot își făcu drum cu o sabie prin partea de jos a trăsurii din metal armat. Când sabia lui se rupse, luă alta de la un războinic căzut și începu să lovească din nou în metal.

După ce distruse trei, patru sau cinci săbii, Lancelot reuși în cele din urmă să facă o gaură destul de mare pentru ca Guinevere să se poată strecura afară. După ce fata a fost eliberată, cei doi se priviră îndelung, amândoi cu respirația tăiată de frică și de furie în același timp, dar și din cauza unui alt sentiment pe care nu puteau încă să-l numească.

– Mi-ai salvat viața, îi spuse în șoaptă Guinevere, copleșită de riscul pe care și-l asumase Lancelot hotărând să o elibereze. Acum e rândul meu să o salvez pe a ta.

Ea privi în jur, la numeroasele cadavre presărate pe pământ. Oamenii din Est, cu armuri, erau căzuți peste picții vopsiți în albastru, care purtau doar niște piei simple de animale și aveau arme din piatră.

Muriseră atât de mulți, iar alții fugiseră. Lancelot era singurul care rămăsese în urmă pentru a o proteja, observă Helen.

Guinevere îl luă de mână și îl trase după ea printre copaci, îndepărtându-l de acea imagine searbădă a morții. Furiile începură să jelească.

– E o capcană, zise printre dinți Lancelot, îndepărtându-se brusc. *Mă vei duce direct în mâinile lor!*

– Nu. Ei nu se vor apropia de tine atât timp cât ești cu mine, îi explică ea încercând să-și păstreze calmul. *Privește!*

Guinevere ridică mâna. Un glob luminos ca un fulger se mișca în căușul palmei sale. Lancelot făcu un salt în spate pentru moment, apoi se apropie de ea, fermecat de acea descărcare electrică pe care o văzuse dansând pe vârfurile degetelor ei.

– De ce nu ai folosit această putere pentru a ieși din trăsură? întrebă el curios ca întotdeauna, la fel ca Lucas.

– Metalul lipit de lemnul trăsurii mă înconjura din toate părțile, ca niște arcuri. Puterea mea s-ar fi scurs în pământ, zise ea, apoi clătină din cap. O să-ți explic într-o zi, promit solemn. Dar acum trebuie să negociez cu ei.

Guinevere ridică mâna în sus și strigă printre crengile groase ale copacilor.

– Ne vedeți? întrebă ea într-o a treia limbă străină ciudată pe care Helen de asemenea părea să o înțeleagă, chiar dacă nu pe deplin. Dacă văd lansată o singură săgeată asupra însoțitorului meu sau asupra mea, voi da foc pădurii voastre sacre și o voi arde până în temelii. Auziți ce spun? O să-i dau foc zeiței, măicuței voastre, și ea o să ardă ca un copac uscat, iar zeii din cer vor rămâne stăpâni pentru totdeauna pe această insulă!

Printre copaci se auzeau tot felul de zgomote – trupuri care se ascundeau în spatele trunchiurilor, crengi rupte și foșnet de frunze, ca niște șoapte purtate de vânt. În cele din urmă picții dispărură în ceață. Lancelot rămase cu capul ridicat și gâtul întins pentru un timp, ascultând, adulmecând și cercetând cu privirea împrejurimile.

– Au plecat, zise el într-un sfârșit, răsuflând ușurat.

– Da, zise Guinevere. Au plecat *cu toții.*

– Mi-ai salvat viața.

Lancelot și Guinevere se uitară unul la celălalt peste măsură de uimiți. Nici picții și nici Furiile nu mai stăteau acum între ei. Și în acel moment toată furia năvalnică pe care o simțise fiecare din ei fu înlocuită de un altfel de foc – unul tandru și blând care ardea mai mult înăbușit, fără să mistuie.

În pădure cădeau frunzele. Soarele înainta pe cer, trimițându-și perfect razele pentru a lumina ochii lui Lancelot, care păreau niște safire. Vântul culese câteva șuvițe din părul lung și auriu al lui Guinevere, făcându-le să plutească spre bărbat precum niște fâșii moi și parfumate de mătase. Făcură câte un pas unul spre altul, amândoi entuziasmați și pregătiți pentru uriașul dar ce li se oferea pe neașteptate – dragostea celuilalt.

Se opriră brusc.

– Oh, nu, rosti Lancelot, mult mai înfricoșat acum decât pe câmpul de luptă.

– Regele tău... începu Guinevere, ochii ei precum chihlimbarul privind frenetic în jur, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. Hector... *Arthur*, rosti ea șovăielnică, de parcă gura ei obișnuită cu trei limbi străine încerca să spună atât numele latin tradițional al noului mare rege din Est, cât și varianta britanică a acelui nume.

– Clanurile nu vor accepta domnia lui decât dacă își va lua o soție din rândurile lor. Ele trebuie să afle că fiii lui vor fi măcar pe jumătate britanici, zise Lancelot clătinând din cap. Ei nu vor înceta să lupte decât atunci când te vei mărita cu el. Mulți vor muri.

Se priviră îndelung. Guinevere avea încă întipărită pe chip acea expresie neîncrezătoare.

– Am o soră mai mică – o soră de tată. Acum are doar zece ani, dar peste un timp...

– Peste un timp mii de oameni vor fi morți deja, zise încet Lancelot. Își întoarse capul, evitând să o mai privească. Trebuie să te măriți cu Arthur, altfel va fi război.

Capitolul 4

Helen atinse pământul cu un zgomot răsunător.

– Ce-ce-ce-i asta? întrebă speriată Ariadne, ridicându-se brusc din pat.

– Sunt eu, mormăi Helen de pe podea, frecându-și cucuiul care-i apăruse instantaneu în frunte. Am căzut.

– Ai căzut de pe canapea? întrebă sceptică Andy. Am crezut că voi, semizeițele, sunteți deosebit de grațioase. Că sunteți făcute din rouă, boboci de trandafiri și alte nonsensuri.

– Nu, acelea sunt zânele, o contrazise Ariadne. Minus nonsensurile, desigur.

Apoi izbucni în râs, iar Andy îi urmă exemplul.

Helen trase cu ochiul peste marginea saltelei mișcătoare și le văzu pe cele două fete râzând la unison.

– Bine, bine. Nu a fost chiar *atât* de amuzant, bombăni morocănoasă Helen în timp ce se ridica, apoi se îndreptă către Andy târându-și picioarele. Mor de foame. Hai să mâncăm ceva.

Rămase în picioare între Ariadne și Andy ridicându-le și sprijinindu-le pe amândouă odată. Cele două începură să pășească șchiopătând spre mirosul îmbietor de șuncă și brioșe ce venea dinspre bucătărie.

– Ești nouă aici, ciripi veselă Kate atunci când le văzu intrând pe cele trei fete.

– Hm... mda, răspunse Andy coborându-și privirea cu sfială. Ele au venit după mine, murmură ea, făcând semn spre Helen și Ariadne.

– Aceasta este fata care a fost atacată, zise Ariadne. Numele ei este Andy.

– Lasă-mă să te privesc, îi spuse cu blândețe Noel. Ea lăsă pe masă tava cu tărâțe pe care abia o scosese din cuptor și o privi cu atenție pe Andy. Ochii i se umplură de tristețe și clătină din cap, spunând: Ai fost bătută rău. Și totuși, eu mă pricep la recunoașterea fețelor, dar pe a ta nu o pot plasa nicăieri.

– Nu e scion, mătușă Noel, zise Ariadne. E pe jumătate *sirenă*.

Andy bătu în retragere sprijinindu-se de Helen și privind agitată în jur de parcă ar fi așteptat să se întâmple ceva teribil.

– Uh-oh! exclamă cu pretinsă spaimă Noel și duse mâna la piept. Doar nu e una dintre acele sirene criminale! Apoi izbucni în râs și se întoarse pentru a lua tava cu brioșe. Stați jos, fetelor. Înainte să vă lase picioarele.

Helen o simți pe Andy încordându-se, confuză. O ajută să se așeze pe banca lungă din lemn dintre ea și Ariadne.

– Ești sigură că nu e nicio problemă? întrebă aceasta în timp ce Ariadne îi umplea farfuria cu ouă ochiuri. Abia mi-am făcut apariția. Nu trebuie să mă hrănești sau să-ți bați capul cu mine.

– Ha! Încearcă doar *să nu* mănânci în locul acesta, zise Helen. Apoi o privi pe Andy cu niște ochi mari și gravi, clătinând din cap cu empatie, în timp ce spunea din buze: „Nu".

Ariadne clătină din cap perfect de acord cu Helen și toate cele trei fete începură să râdă pe înfundate.

– Helen, tatăl tău a fost conștient pentru câteva secunde în această dimineață, zise Kate. Aceasta luă apoi de pe foc o tigaie în care sfârâia niște bacon și o aduse la masă.

Helen își simți brusc gura uscată.

– Am trecut ieri pe la el înainte de a pleca...

– E în regulă, o întrerupse Kate cu blândețe. Nu te-am acuzat de nimic, stai liniștită. Voiam doar să știi ce se mai întâmplă cu el.

– I-a spus cineva ce s-a întâmplat până acum? Helen nu avea idee cum să abordeze subiectul. Tatăl ei aflase că ea era scion? Ar fi trebuit să întrebe pur și simplu dacă Jerry aflase că nu era tatăl ei sau nici Kate nu știa încă acest lucru? Daphne a...?

– Au schimbat doar câteva cuvinte. Nu știu despre ce anume au vorbit, rosti pe un ton glacial Kate, îndepărtându-se brusc de masă. El nu a fost treaz destul de mult timp până acum ca să poată avea o conversație cu cineva, dar știe că *Beth* s-a întors.

Helen încuviință încet din cap.

„Beth" era numele pe care-l folosise Daphne atunci când îl păcălise pe Jerry, lăsând-o pe Helen – abia născută – cu el, înainte de a fugi. Helen se întrebă ce simțise tatăl ei la vederea acesteia.

– Daphne e prin preajmă? întrebă ea în cele din urmă. Aș vrea să stau de vorbă cu ea.

– Nu. A plecat încă de noaptea trecută. A zis că trebuia să se ocupe de câteva lucruri, îi spuse Kate destul de încordată.

Helen putea vedea zeci de culori diferite rotindu-se în interiorul femeii. Furie, tristețe, îngrijorare și ranchiună – un caleidoscop orbitor de emoții care se transforma și se schimba în fiecare clipă până ce fu nevoită să închidă strâns ochii sau să-și mute privirea în altă parte. Asta nu era deloc normal și o îngrozea la culme.

– Helen? Noel cea vigilentă o privea suspicioasă. Te simți bine?

– Da, răspunse Helen încercând să-și revină. Când se uită din nou la Kate, culorile se estompaseră și descoperi că putea să le ignore. Sunt cam amețită, atâta tot. Ce se aude cu brioșele acelea?

Noel terminase de pus prăjiturile lipicioase încărcate cu melasă și stafide într-un coș și le aduse pe masă.

– Vedeți să nu vă frigeți, le avertiză ea – inutil, de fapt – atunci când toate se repeziră și înșfăcară câte o brioșă.

Ariadne și Andy începură să jongleze cu brioșele lor prea fierbinți, aruncându-le dintr-o mână în alta, până ce reușiră să le așeze în farfurie.

Helen mușcă pur și simplu din ale ei și începu să mestece satisfăcută. Andy se zgâia la ea cu gura căscată.

– Eu sunt rezistentă la foc, bombăni fata cu gura plină, destul de ienată. Credeam că sirenele au aripi.

– Unele au, admise Andy cu sfială. Cele de tipul mamei mele nu au aripi, totuși. Suntem mai mult genul acvatic, din cele care obișnuiesc să cânte.

– Poți respira sub apă? o întrebă entuziasmată Kate. Andy roși, încuviințând. Grozav! exclamă aceasta.

– Și unde e mama ta, Andy? întrebă cu delicatețe Noel.

– Nu sunt prea sigură. Fata coborî privirea în farfuria din fața ei. Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Așadar, nu ai simțit niciodată impulsul de a îneca pe cineva? întrebă Ariadne.

– Firește că nu, răspunse Andy îngrozită.

– Face haz de tine, atâta tot, o liniști Helen. Andy o privi mirată. Serios acum, continuă Helen. Ce poziție adopți atunci când încerci să omori oameni?

– Cu excepția celei pe care aș adopta-o acum, când simt nevoia să vă strangulez pe amândouă? întrebă în glumă Andy cu un mic zâmbet înflorit pe buze.

– O să te integrezi perfect aici, îi spuse Noel în timp ce toți ceilalți râdeau.

– Râsete de femei, rosti tărăgănat Hector traversând bucătăria. Sunetul meu favorit.

Reacția lui Andy fu imediată și violentă. Își aruncă furculița în capul lui în timp ce gâfâia înnebunită de groază. Acesta prinse furculița din zbor cu ușurință și o puse înapoi pe masă cu o expresie perplexă. Apoi prinse brioșa, paharul gol de apă și șervețelul care urmară imediat. Andy apuca orice obiect îi cădea în mână și îl arunca spre el cu toată puterea în timp ce încerca fără folos să se ridice de la masă.

– Ce naiba? făcu Hector, punând toate obiectele prinse în zbor înapoi pe masă și apoi ridicând mâinile sus, într-un gest defensiv, în timp ce se apropia de fată.

Țintuită pe bancă, ea se agită neliniștită încercând să ridice picioarele, apoi se răsturnă de cealaltă parte a băncii și încercă să se îndepărteze mergând în patru labe pe podeaua bucătăriei pentru a scăpa de el. Hector întinse mâna spre ea, încercând să o ajute să se ridice.

– Nu, nu, nu, oh, te rog, nu, nu din nou! murmura ea de parcă ar fi fost cuprinsă de isterie, târându-se pe podea.

– Hector, oprește-te, îi zise Helen învârtindu-se în jurul băncii și punându-se între cei doi. Nedumerit încă, bărbatul continua să înainteze spre Andy. Helen îi puse mâinile pe umeri și îl împinse înapoi. Ea crede că ești Apolo, nu înțelegi? îi strigă Helen în față. O sperii de moarte!

Hector păru să înțeleagă brusc ceea ce i se spunea și se opri, crispat. Ariadne o ajută pe Andy să se ridice, apoi încercă să o rețină, împiedicând-o să fugă pe ușa laterală, în vreme ce Hector le urmărea cu o privire împietrită.

– Trebuie să te calmezi, Andy! Ești încă în convalescență și trupul tău nu poate suporta presiunea asta, zise Ariadne încercând să imobilizeze încheieturile fetei pentru a o împiedica să-și rănească membrele deja traumatizate.

Gâfâind disperată, cu ochii măriți de groază, fata încetă în sfârșit să se mai zbată și rămase nemișcată în brațele Ariadnei.

– E în regulă. El nu e Apolo, e doar fratele meu, Hector. Nu o să-ți facă niciun rău, promise Ariadne. Andy aruncă o privire încărcată de ură peste umărul acesteia. Se uită în direcția lui Hector, respirând precipitat din cauza fricii.

– Îmi pare rău, îi strigă Hector lui Andy din celălalt capăt al încăperii cu o voce blândă. Nu am vrut să te sperii.

O pulsație de un roșu-aprins din pieptul lui Hector atrase privirea lui Helen. Ea rămase perplexă, cu ochii la rețeaua de lumină roșie-aurie care-l ilumina pe acesta dinspre interior spre exterior. Era cel mai încântător lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Stai departe de mine, *Hector*, îl avertiză printre dinți Andy, aproape în batjocură. Ai înțeles?

Strălucirea luminii lui Hector păli. Helen ridică privirea spre fața lui.

Acel Hector pe care ea îl știa – și căruia, de obicei, simțea nevoia să-i tragă un pumn în spate – ar fi spus ceva amuzant părăsind încăperea și zâmbindu-i lui Andy într-un fel care ar fi pus-o în încurcătură, neștiind dacă voia să-l pocnească sau să-l sărute. Dar acest Hector nou și sclipitor se mulțumi să încuviințeze din cap la auzul vorbelor fetei. Lui îi luă doar o clipă să studieze tăieturile și vânătăile de pe fața ei distrusă. Fruntea i se încreți de tristețe. Se întoarse și părăsi bucătăria fără să mai scoată vreun cuvânt.

Atunci când ajunse în dreptul ușii, Orion și Lucas tocmai intrau. Helen observă că privirea lui Orion se îndreptă imediat către pieptul lui Hector, apoi către chipul acestuia. Ochii lui erau măriți din cauza șocului.

– Am auzit țipete, spuse nedumerit Orion.

Hector trecu pe lângă cei doi. Cercetând cu privirea bucătăria, Orion o descoperi imediat pe Andy, care arunca încă priviri ca niște pumnale în spatele lui Hector. Pieptul fetei tresărea de frică și furie. Helen văzu expresia lui Orion și realiză că acesta înțelegea pe deplin situația, la fel ca și ea.

– Hei, rază de soare! Ce s-a întâmplat cu tine? strigă Lucas când îl văzu pe Hector dând înapoi.

Singurul răspuns pe care-l primi din partea vărului său fu zgomotul produs de ușa de la intrare care tocmai se închidea. Lucas privi în jur, așteptând un răspuns de la ceilalți.

– O să-ți spun mai târziu, îi șopti Orion cu o voce preocupată. Helen știa că Lucas era pe cale să spună ceva inopinat, precum: „Nu, eu vreau să-mi spui acum", așa că interveni:

– Băieți, ea este Andy.

Lucas și Orion îi zâmbiră fetei și se prezentară pe rând.

Andy îi privi subtil pe fiecare din cei doi tineri atât de atrăgători – ca și cum nu se putea hotărî asupra căruia să stăruiască cu privirea. Helen izbucni în râs, înțelegând perfect încurcătura ei.

Ochii lui Lucas sau buzele lui Orion? Și ea avea probleme când voia să aleagă.

Helen se pocni cu palma peste gură, dar nu înainte de a pufni amuzată. Ciudatul sunet avu ca rezultat câteva priviri îngrijorate. Ea realizase brusc că emoțiile pe care le vedea în interiorul fiecăruia nu erau vizibile pentru oricine – cu excepția lui Orion. Privindu-l, constată că acesta o studia cu mare atenție, iar frica ei reveni. Îi spuse din buze: „Trebuie să vorbim", iar acesta încuviință din cap în loc de răspuns.

– Micul dejun se răcește, interveni cu fermitate Noel.

– Poate că e o idee proastă, le spuse Andy clătinând din cap. Eu nu ar trebui să fiu aici.

– Familia ta te poate proteja? o întrebă Lucas fără să o menajeze.

Andy își plecă ochii.

– Nu, răspunse ea. Eu nu am familie ca voi. Am doar un avocat și un cont în bancă. Sirenele nu sunt prea grijulii cu familiile lor.

– Atunci vei rămâne aici, cu noi. Stai jos și mănâncă puțin, o îndemnă Noel pe un ton care punea capăt oricăror discuții.

Toți ceilalți se așezară pe bancă sau își traseră scaune lângă masă, luând cu asalt farfuriile.

Helen se trezi între Orion și Lucas, dar nu i se părea nimic ciudat sau jenant. I se părea perfect, de parcă ar fi fost făcuți să stea mereu împreună la această masă.

Ceea ce-i lega pe toți era mai mult decât respectul reciproc și o atracție irezistibilă. Ea, Lucas și Orion erau frați de sânge acum și fiecare dintre ei simțea această legătură extrem de profund, de parcă aceasta ar fi existat încă din naștere.

Helen simți piciorul lui Lucas lipindu-se de al ei pe sub masă. Nu îndrăznea să privească în direcția lui, dar simțea căldura coapsei băiatului trecând prin țesătura blugilor ei și strecurându-i-se pe sub piele. Ea își lipi mai tare piciorul de coapsa lui și îl simți apropiindu-se încă puțin de ea în timp ce mânca.

Bine sau nu, Helen știa că avea să caute mereu o cale de a-l atinge pe Lucas pe sub masă sau de a se lipi întâmplător de el atunci când treceau unul pe lângă altul pe hol. Ea nu îl uitase. De fapt, acum îl dorea mai mult decât îl dorise cu săptămâni în urmă, când fusese pe punctul de a-l săruta în patul lui în acea primă noapte după ce se îndrăgostiseră unul de altul.

Mintea ei se umplu de amintirile unei alte Helen și de suferințele îndurate din cauza dragostei care-i unise. Erau îngrozitoare, însă nici măcar acele amintiri împrumutate despre distrugere și foc nu o puteau face pe Helen să pună capăt atingerii lor.

Mai multe amintiri se iviră în mintea ei, ca imaginile unui film derulat pe repede-înainte. Helen și Lucas fuseseră căsătoriți decenii întregi. Ei se întâlniseră pentru prima dată abia cu două luni în urmă. Atunci se sărutaseră pentru prima oară. El o făcea să râdă și să plângă. Vorbeau cu tandrețe. Când se certau ieșeau scântei. Una după alta, imaginile se derulau în mintea ei precum niște valuri uriașe. Când încetară, vederea fetei se limpezi pe deplin – ca o plajă curată după furtună.

Ea și Lucas fuseseră țesuți împreună în același material, apoi țesătura fusese tăiată și cusută din nou de la un ciclu la altul. Circumstanțele se schimbaseră, dar ei erau întotdeauna legați, indiferent de împrejurări.

Diferența era acum că în această viață erau veri. Înainte, acest lucru nu făcuse parte din înțelegere și lui Helen nu i se părea deloc corect. Lucas, Paris, Lancelot sau oricare altul dintre sutele de nume pe care ea le strigase de-a lungul secolelor – nu fusese *niciodată* vărul ei.

Împărtășiseră mereu o dragoste damnată, predestinată, dar nu fuseseră niciodată rude până atunci. Ce se întâmplase de această dată? De ce era totul atât de diferit acum?

„Chiar nu-mi mai pasă deloc că e vărul meu.“

Imediat ce Helen își spuse în gând acest lucru, își aminti blestemul Afroditei. Dacă Helen nu ar fi avut o fiică, dragostea însăși ar fi dispărut de pe pământ. Iar Ariadne îi spusese odată că rudele

apropiate – precum verii – aveau de obicei copii nebuni. Din moment ce Helen era sigură că Afrodita nu uitase de blestemul ei vechi de 3 300 ani și ținând cont că nu ar fi suportat gândul de a condamna un copil nevinovat la nebunie, nu exista nicio șansă de a fi împreună cu Lucas. Își dezlipi piciorul de al lui, îndreptându-și genunchii în cealaltă parte, spre Orion. Simțindu-i neliniștea, acesta o privi îngrijorat pe Helen.

Lăsând la o parte faptul că se simțea atât de atrasă de Lucas, Helen trebuia să admită că Orion era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Ea îi zâmbi, iar bărbatul o înghionti jucăuș cu cotul înainte ca amândoi să își concentreze atenția asupra bunătăților din farfurie, pe care începură să le devoreze.

Câteva minute mai târziu, fata ridică ochii din farfurie și observă că Jason și Claire li se alăturaseră la masă. Claire avea ziarul apărut în acea dimineață.

– A descoperit ceva, le spuse grav Jason.

– Nu e bine deloc, îi avertiză Claire. Deschise ziarul și le arătă un articol. „Trei vulcani au erupt noaptea trecută în Europa.“

– Asta nu pare un lucru obișnuit, zise Kate.

– Nici nu este, zise Jason. Mai ales că unul dintre vulcani nu era activ de mii de ani.

– Hefaistos? întrebă Andy.

– Așa credem, zise Claire privindu-l pe Jason.

– Dar de ce ar face vulcanii să erupă? Doar pentru că poate? insistă Andy.

– Nu. Pentru ca el să poată făuri arme pentru olimpieni, răspunse Lucas.

Câțiva dintre cei prezenți începură să vorbească, agitați. În toiul neliniștii create, Helen găsi prilejul pentru a vorbi între patru ochi cu Orion. Își aruncă un picior peste bancă și o încălecă, făcându-i semn cu bărbia să o urmeze în hol.

În timp ce trecea pe lângă Lucas îl zări ridicând ochii spre ea. O privea de parcă ea ar fi fost cerul mare și albastru pe care el l-ar fi văzut prăbușindu-se.

Ceva luminos și fermecător din interiorul lui părea să se aprindă și să se transforme în scrum. O suferință cenușie se revărsa în afară prin pielea lui Lucas ca o ceață, întunecând aerul și înțepând ochii fetei.

Helen strânse din dinți și făcu eforturi să înainteze, îndreptându-se fără direcție spre ușa din față. Simți degetele lui Orion strângându-i brațul. Ajunseră lângă cuierul din holul de la intrare când acesta o întoarse spre el.

– Ce se petrece cu tine? o întrebă el în șoaptă. Aș putea să jur că tocmai ai văzut...

– Părți din interiorul lui Lucas *luând foc* și ieșind afară *prin pielea lui?* Sau te referi la Hector, care *s-a aprins* literalmente când s-a îndrăgostit nebunește de o fată care îl urăște? Pentru că am văzut cu ochii mei aceste lucruri, zise exasperată Helen încercând să nu ridice vocea. E ca și cum sentimentele tuturor s-ar revărsa din interiorul lor, iar eu pot vedea toate astea! Sunt sigură că nu ar trebui să pot vedea în interiorul oamenilor!

Orion făcu un pas înapoi, năucit pe moment, apoi încuviință din cap. Helen ridică spre el niște ochi plini de îngrijorare.

– Ce naiba se petrece cu mine? țipă ea. Pot vedea *dragostea*, Orion, iar asta mă duce la disperare.

– Da, dragostea poate face asta, spuse el gânditor. Helen se legăna agitată de pe un picior pe altul, așteptând ca el să o liniștească sau să-i ofere o explicație – orice. Orion îi puse mâinile pe umeri, încercând să o consoleze. Tu vezi emoții, îi spuse. E perfect normal. Pentru cei din Casa Romei.

– Am noutăți pentru tine. Nu fac parte din Casa Romei.

– Și asta e de fapt marea problemă, nu-i așa?

– Lucas mi-a spus odată că scionii se nasc cu toate abilitățile lor. Ai mai auzit să se fi întâmplat așa ceva până acum?

– Despre un scion care după o bătaie soră cu moartea să se trezească peste noapte înzestrat cu o nouă abilitate? Nu, nu am auzit. Orion îi mângâie umerii, apoi o lipi de pieptul său. Trebuie să existe o explicație. O să ne dăm seama.

– Eu nu vreau să-mi dau seama, mormăi Helen. Cuvintele ei sunau înăbușite de pieptul lui. Nu vreau să am această abilitate. Se îndepărtă puțin de el ca să-l poată privi. Tu cum poți *suporta?* Eu abia îmi pot controla propriile emoții, de obicei. Ce naiba să fac cu emoțiile celorlalți?

– Ai să te obișnuiești cu ele, îi spuse Orion ridicând ușor din umeri. Helen îl privi pieziș, iar el chicoti amuzat: Bine, am înțeles, nu ai să te obișnuiești cu ele, admise el. Dar ai să înveți cumva să le blochezi.

– Știi ceva? E absolut îngrozitor. Abia m-am obișnuit cu toate celelalte lucruri pe care pot să le fac, zise ea ridicând brațele. Și mă simt ca și cum m-aș fi trezit ieri știind că trebuie să practic toată această suită de trucuri magice, dar fără niciun fel de instrucțiuni referitoare la modul în care blestematul de iepure poate fi băgat înapoi în joben.

– Ce vrei să spui? Ce altceva se mai întâmplă aici? întrebă Orion atingând-o cu arătătorul pe vârful nasului.

– Nu știu, răspunse Helen oftând frustrată. Sincer? Sunt atât de confuză acum, încât nu știu dacă ar trebui să scuip sau să mă duc pe mare.

Orion zâmbi și se rezemă cu spatele de perete, gânditor. Helen se zgâi la el câteva clipe, bucurându-se de compania lui și de faptul că era acolo, cu ea. Nu. Era mai mult de atât. El era acolo doar *pentru* ea.

Orion îi salvase viața de atâtea ori și o ascultase văicărindu-se atunci când nu știa cum să o scoată la capăt. O urmase până în iad și înapoi, și totuși nu se săturase de ifosele ei. Recunoștința pe care o simțea față de el și față de forța pe care o aducea el în viața ei – era copleșitoare. El îi simți valul de sentimente și ridică privirea, tresărind.

– Este ceva ce trebuie să-ți arăt, zise încet Orion

– Desigur, răspunse Helen destul de îngrijorată.

Tristețea și frica din privirea lui o nelinișteau cumplit.

Și mai tulburătoare decât privirea lui Orion erau culorile pe care ea le văzu clocotind în interiorul lui. Acestea se roteau și se schimbau înainte ca Helen să le poată distinge. El voia să-și ascundă sentimentele față de ea, realiză fata cutremurându-se.

Știa că Orion suferise mult în viață și uneori Helen trebuia să treacă în revistă întregul vălmășag de gânduri din mintea ei ca să poată pune lucrurile în ordine. Orion era un scion rătăcitor. Părinții lui erau conducătorii a două Case rivale – cea Romană și cea Ateniană. Fusese revendicat de Casa Ateniană la naștere, așa că membrii Casei Romane începuseră să-l urască, dorindu-i moartea, chiar dacă era viitorul conducător al acesteia. Casa Ateniană îl ura, de asemenea, pentru că se născuse cu abilitatea de a provoca cutremure de pământ. Cei care o dețineau erau lăsați să moară încă de la naștere, însă tatăl lui Orion se ridicase împotriva acestei reguli.

Când ceilalți membri ai Casei Ateniene aflaseră că Orion era încă în viață, încercaseră să-l ucidă pe când era doar un băiețel. Pentru a-și apăra fiul, Daedalus omorâse pe unul dintre membrii familiei sale și devenise un proscris – ceea ce însemna că, înainte cu mulți ani ca Furiile să fie potolite, Orion nu putea sta în preajma tatălui lui fără a fi influențat de acestea, care îl făceau să simtă dorința de a-l ucide. Și Daedalus la rândul lui simțea aceeași dorință.

Și de parcă toate astea nu ar fi fost suficiente, cu toții erau îngroziți la gândul că Orion avea să se transforme în cea mai fioroasă ființă de pe pământ, Tiranul. Profeția susținea că acesta avea să se nască atunci când sângele celor două Case s-ar fi amestecat, iar Orion corespundea tiparului. Se spunea, de asemenea, că Tiranul avea să distrugă toate orașele muritorilor, lăsând în urma lui doar ruine. Ca un scion ce putea stârni cutremure, Orion se potrivea de minune acestei descrieri.

Scionii se temuseră mereu de Tiran – cu mult înainte de Războiul Troian. Din câte își amintea Helen, acesta nu izbucnise din cauza unei soții infidele cu chip fermecător care fugise cu un

prinț frumos, ci din cauza bănuielii că Elena și Paris concepuseră un Tiran. Scionii nu s-ar fi abținut pentru nimic în lume să ucidă un Tiran – nici în trecut și nici în prezent. Singurul motiv pentru care Orion mai era încă în viață era că scionii nu erau siguri că el *era* cu adevărat un Tiran.

Și acest lucru o tulbura cel mai mult pe Helen. Moirele erau crude cu scionii – în general –, dar Orion fusese hăituit, neglijat, evitat și temut încă din copilărie, deși nu făcuse nimic nimănui. Era ca și cum în momentul nașterii sale trăsese deja bățul scurt, iar Moirele întorseseră lumea întreagă împotriva lui. Această ură incredibilă și nefirească o surprindea pe Helen. Era prea mult, chiar și pentru un scion. Ce făcuse el ca să merite tortura pe care fusese nevoit să o trăiască? Iar fata era sigură că acesta fusese literalmente torturat. Își aminti cicatricile oribile care-i brăzdau trupul superb, iar inima i se strânse din nou.

Orion privi în jos spre pieptul ei. Tandrețea pe care o simțea față de el se revărsa ca un șuvoi în interiorul fetei. Era ceva incredibil de intim. Trebuia să admită că o incita nespus ideea de a fi atât de expusă în fața cuiva.

– La noapte, zise el cu o voce gravă, evitându-i cu tact privirea, de parcă Helen ar fi rămas brusc pe jumătate dezbrăcată în fața lui. Într-un fel, așa era – și amândoi știau acest lucru. Helen își încrucișă cu sfială brațele peste piept. El se dezlipi de perete și își îndreptă umerii, dominând-o cu înălțimea lui impresionantă. Se miră din nou cât de *mare* era Orion. Poate că acesta era un motiv în plus ca oamenii să se teamă de el. Era enorm. Vreau să te duc acolo în noaptea asta, zise el. Înainte să mă întorc mâine la școală.

Helen aproape că izbucni în râs, dar reuși să se abțină amintindu-și că școala *ei* fusese distrusă în încăierările din noaptea de Halloween, și nu școala lui. Înainte de toate, Orion trebuia încă să pretindă că era un băiat normal care mergea la școală, își făcea temele și nu dădea doi bani pe ceea ce gândeau ceilalți colegi despre el. Părea atât de ridicol, dar nimeni nu putea spune

cu siguranță ce avea să se întâmple în viitor. El avea grijă să-și ia toate măsurile de precauție.

După marea întâlnire la care trebuiau să participe toate Casele – care urma să se desfășoare peste numai câteva zile – era posibil ca Orion să plece din nou și să se ascundă. Poate că urma să se decidă ca Helen și Lucas să se ascundă și ei. Cu toții erau responsabili pentru încălcarea Armistițiului și exista posibilitatea să fie nevoiți să fugă pentru a-și salva viețile dacă restul de scioni aveau să se întoarcă împotriva lor. Sau să fie nevoiți să se confrunte cu zeii.

– Unde pleci?

Orion și Helen tresăriră la auzul vocii neașteptate. Cassandra se ivi din întuneric, furișându-se tăcută pe lângă ei și fără să clipească în timp ce-i privea pe rând, îndreptându-și privirea apoi către ușa de la intrare, în dreptul căreia stătuseră cei doi înainte.

– Pleci? îl întrebă ea cu voce gravă pe Orion.

Ochii Cassandrei erau mari și sclipitori în lumina slabă din holul principal, ca două lacuri line și adânci într-o pădure umbroasă. Distrasă de o ciudată strălucire, Helen își coborî privirea spre pieptul Cassandrei. O sferă mică și argintie îi captă atenția. Ca o lună plină în timpul iernii, aceasta era suspendată în micuța cutie toracică a Cassandrei în întuneric, radiind o lumină fantomatică și albăstruie care dansa jucăuș pe obrajii ei palizi.

„La fel de solitară precum o rocă în spațiul cosmic", își spuse Helen privind fix spre sfera argintie. „Aceea e inima ei."

Atunci când se uită la Orion, așteptându-se să-l vadă fixând sclipirea argintie din inima Cassandrei, constată șocată că el zâmbea fericit – atât de luminos și senin cât putea fi.

Era ca și cum răceala pe care Helen o văzuse în pieptul Cassandrei era invizibilă pentru Orion.

– Bună, Kitty[1], zise Orion coborând privirea și zâmbindu-i Cassandrei.

[1] Pisicuță

Fata nu protestă la auzul poreclei pe care i-o dăduse Orion. De fapt, aceasta părea să-i placă – ceea ce era de-a dreptul ciudat. Ridică privirea spre el și îi întoarse zâmbetul, lumina argintie din pieptul ei revărsându-se în afară ca niște valuri jucăușe, dansându-i pe față, pe brațe și scurgându-se prin vârfurile cozilor ei împletite.

– Ai spus că vei sta aici o vreme, zise Cassandra fixându-l. Ai spus că aveai de gând să-mi faci un clopoțel.

Orion își aruncă pe spate capul și începu să râdă în hohote, dinții lui albi sclipind în holul slab luminat.

– L-am confecționat deja. Dar nu te voi obliga să-l porți dacă nu-ți place.

Orion scoase din buzunar un șnur lucios, lung și roșu din mătase. Acesta era împodobit cu mici clopoței – mai mici decât niște semințe de floarea-soarelui. Ochii Cassandrei sclipiră.

– Îmi place, declară ea entuziasmată.

– Nu am mai auzit de vreo pisicuță care să vrea să poarte clopoței, zise Orion cu o grimasă comică. Îi făcu semn Cassandrei să întindă mâna și începu să înfășoare șnurul cel lung în jurul încheieturii ei, formând un soi de brățară multistratificată cu clopoței.

– E superbă, exclamă Helen atunci când Orion începu să înnoade brățara la încheietura Cassandrei.

Materialele erau simple, dar rezultatul final era surprinzător. Helen voia și ea una.

– Când ai reușit să confecționezi așa ceva?

– O, știi tu. În timpul liber, răspunse el zâmbind misterios, fără să-și ia ochii de la capodopera sa. Obișnuiam să confecționez bijuterii pentru turiști atunci când colindam prin India și Tibet. Doar ca să fac un ban. Am devenit priceput la astfel de lucruri mărunte pe care le pot confecționa rapid.

Terminã de legat brățara și eliberă încheietura fetei.

– Când ai fost în Tibet? întrebă Helen – surprinsă și un pic invidioasă. Ea își dorise mereu să meargă acolo.

Își încrucișară privirile. Buzele lui erau pecetluite. Helen privi iute spre pieptul lui Orion, dar el reuși să ascundă culorile din interiorul său înainte ca ea să le poată vedea.

– O să discutăm despre asta când vom ieși diseară, zise el într-un sfârșit.

– În regulă. Dar trebuie să mă înveți cum reușești să acoperi vălmășagul acela de culori, altfel nu ies cu tine, îi spuse ea – făcându-i semn mai întâi spre pieptul lui, apoi spre al ei. Sunt într-un mare dezavantaj.

– Deci *pleci*, spuse îngrijorată Cassandra, întorcându-se către Orion. Ieșiți la o întâlnire?

– Nu chiar, zise acesta privind-o pe Helen cu un zâmbet misterios în timp ce ea nu avea idee ce era în capul lui, așa că se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu o să lipsești mult timp, nu-i așa? insistă Cassandra, iar în vocea ei se simțea disperarea.

– Nici vorbă, o liniști Orion.

Îi luă amuzat mâna și i-o strânse, făcând clopoțeii de la noua ei brățară să sune pentru o clipă. Mă voi întoarce cât ai zice pește.

– Bine, zise Cassandra răsuflând ușurată. Observă că Helen o privea cu atenție și își îndreptă umerii. Hector a spus că ar trebui să... să... stăm împreună. Iar eu... eu... cred că are dreptate.

Helen nu-și amintea să o fi auzit pe Cassandra bâlbâindu-se vreodată. Se întrebă dacă fata avusese vreo viziune legată de întâlnirea ei cu Orion din seara aceea. Poate că era prea periculos să părăsească reședința familiei Delos. Apoi Helen își aminti. Cassandra nu mai făcuse profeții de zile întregi. „De la Halloween", își spuse ea.

Înainte ca ea să o poată întreba dacă acest lucru era normal, Cassandra se întoarse și se îndepărtă pe hol.

– Referitor la Hector, zise Orion – complet netulburat de comportamentul ciudat al Cassandrei. Probabil că ar trebui să mă duc să-l caut. Nu se poate plimba peste tot acum când ar trebui să stea ascuns – indiferent cât de îndrăgostit ar fi.

– Mda, bombăni Helen cu gândul la Cassandra. Dacă Orion putea vedea inimile celor din jur, cum de nu își dădea seama cât de ciudat se purta aceasta în preajma lui? Helen decise că totul era doar o închipuire de-a ei.

– Te simți bine? o întrebă Orion atingându-i ușor brațul.

Grija lui îi dovedea cât de reală era concluzia la care ajunsese. Dacă Orion nu observase nimic, probabil că nu se petrecea nimic în interiorul Cassandrei – aceasta nu era decât o fată ciudată, iar Helen interpretase greșit ceea ce văzuse.

– Da, așa cred, zise ea fluturându-și mâna. Își alungă gândurile și îi zâmbi. Du-te după Hector și adu-l înapoi. Trage-l cu forța după tine pe bietul neghiob dacă este nevoie.

– Probabil că îl voi găsi în ocean. Îi place să înoate când e supărat. Nu ar trebui să dureze mult, zise el, apoi începu să o studieze. Ești sigură că vei fi bine?

– Da. Nu-ți face griji pentru mine.

Colțurile gurii lui se ridicară în cel mai fermecător zâmbet.

– E mai ușor de spus decât de făcut. Se aplecă spre ea și își lipi ușor buzele de ale ei. Mă întorc curând, îi șopti el și se întoarse să plece înainte ca Helen să aibă șansa de a-i răspunde la sărut.

Matt își simțea războinicii apropiindu-se. Erau legați unii de alții prin jurăminte de sânge și se puteau simți unii pe alții – de parcă ar fi fost membre diferite ale aceluiași trup.

Într-una din zilele următoare, trupele lui aveau să sosească pe această plajă la bordul corăbiilor – ca un ecou al călătoriei pe care o făcuseră cu mii de ani în urmă pentru a o revendica pe Elena din Troia. Matt privea de pe plajă catargul corabiei acestora, care se apropia. Urmașii acestei armate faimoase pe vremuri își începuseră călătoria în momentul în care pumnalul ajunsese în mâna celui ales, dar așa cum erau împrăștiați prin toate colțurile lumii, aveau nevoie de timp îndelungat ca să ajungă la acel țărm.

În sfârșit, după atâtea milenii, aveau să se reunească sub comanda noului lor stăpân renăscut. Și aveau să revadă pumnalul pe care juraseră, punându-și viețile zălog.

Din cauza pumnalului – darul magic al zeiței Tetis, cea cu picioare de argint, pentru unicul său fiu – fuseseră toți sortiți să trăiască până ce aveau să moară în luptă pentru gloria și onoarea acestuia.

Ei nu avuseseră noroc.

Stăpânul lor aproape indestructibil murise înainte ca toți ceilalți să aibă șansa de a-și da viața pentru el, dar jurămintele pe care le făcuseră îi legau și acum. Ei nu puteau muri de bătrânețe, de boală sau de inimă rea, indiferent cât de rău le-ar fi fost pe lume. Puteau muri doar în luptă și mulți dintre ei o făcuseră deja. Numai cei mai puternici supraviețuiseră – cei mai credincioși stăpânului lor și jurământului acestuia de a ucide Tiranul.

Doar treizeci și trei la număr.

Dar Matt știa că 33 de mirmidoni de 3 300 de ani erau mai mult decât suficienți pentru a pune lumea pe jar.

Capitolul 5

Helen stătea aplecată asupra tatălui ei și îl privea respirând. Fiecare urcare și coborâre a pieptului său era lungă și greoaie. Gemenii o asiguraseră că nu mai avea răni de vindecat – dar dintr-un anumit motiv, Jerry nu avea suficientă forță pentru a rămâne conștient. Ca și cum ar fi fost foarte obosit. Poate că avea doar nevoie de odihnă – spuseseră ei –, dar, dacă era așa, Helen nu înțelegea de ce nu era capabil din punct de vedere fizic să rămână treaz pentru mai mult de câteva minute la rând.

Helen încercă să-și dea seama ceea ce simțea, dar când se întrebă ce credea despre faptul că tatăl ei era încă într-o stare atât de deplorabilă și că nimeni nu știa ce să facă pentru el, mintea ei începu să cutreiere.

Gânduri care o zăpăceau începură să-i răsară în minte: oare ce făceau Luis și copiii lui după ce fuseseră răniți de Automedon? Cum arăta magazinul după încăierările de stradă? Verificase oare cineva locuința tatălui ei pentru a se asigura că nu fusese vandalizată? Toate aceste gânduri erau destul de logice, dar nu la asta trebuia să se gândească în acele clipe, când viața tatălui ei atârna doar de un fir.

Helen se așeză în fotoliul care fusese tras lângă patul tatălui ei și se întrebă ce era în neregulă cu ea. Cum putea fi atât de preocupată de nimicuri în acele momente? Observă că piciorul

i se legăna în sus și în jos și își puse o mână pe genunchi pentru a-l opri, dar nu reuși. Mirată, se ridică și începu să pășească prin încăpere.

– Câțiva pași în plus și ai să faci o gaură în podea, îi zise încet Lucas din pragul ușii. Helen se întoarse și-l văzu. Strânse din pumni. Nu avea dispoziția necesară pentru o întâlnire emoționantă și, pentru prima dată în viață, își dorea același lucru ca și el.

Rezemându-se de tocul ușii, Lucas îi evită privirea. Îi oferi un surâs, făcând semn cu capul peste umăr.

– Vino, îi spuse el încetișor.

– Unde? îl provocă Helen.

Își încrucișă brațele și îl privi încruntată.

– Jos, în cușcă, îi răspunse pe același ton – deloc intimidat de privirea ei. Lucas se desprinse de tocul ușii și traversă încăperea, apropiindu-se încet de Helen. Când ajunse lângă ea o prinse de încheieturi, îi întinse brațele încordate și le desfăcu. Se apropie lipindu-se de ea. Ai mare nevoie să lovești ceva.

Helen deschise gura să-l contrazică, dar imediat o închise din nou. Lucas avea dreptate. Se simțea neajutorată și inutilă văzându-și tatăl atât de bolnav. Se obișnuise să fie cea care purta cele mai dure bătălii, dar această bătălie nu era a ei. Era a tatălui ei și Helen nu putea face nimic să-l ajute.

Trebuia să lovească în ceva sau pe cineva – orice, pentru a scăpa de tensiunea insuportabilă care o copleșea simțind că stătea pe tușă în timp ce tatăl ei se lupta pentru viață. Iar Lucas știa acest lucru, pentru că o cunoștea atât de bine. Helen își lăsă brațele în lături. Șoldurile ei se legănară ușor spre el, ca o provocare.

– Să mergem, zise ea, însă vocea îi răsună ciudat.

Un mușchi al maxilarului zvâcni atunci când Lucas își încleștă dinții. Pe pielea lui se rostogoleau valuri de căldură – de parcă sângele i-ar fi clocotit.

Helen putea să-i simtă aroma – pâine coaptă și zăpadă proaspătă, fierbinte și cald, soare și întuneric –, toate elementele opuse ce ar fi trebuit să se anuleze reciproc, dar care reușiseră să

supraviețuiască alături în interiorul lui Lucas. Închise ochii și îl adulmecă fără jenă.

Lucas se retrase. O îmbrânci și o apucă pe neașteptate de braț. O enerva la culme când făcea pe șeful cu ea și era sigură că știa și el acest lucru. Își smulse încheietura din mâna lui și îl îmbrânci spre scări. Când îi văzu spatele țeapăn în fața ei, Helen se repezi pe urmele lui, iar el alergă prin casă și coborî în cușca de luptă.

Imediat ce ajunseră pe treptele de la demisol începură să se dezbrace.

Fără pantofi, bijuterii sau centuri. Niciun obiect greu sau ascuțit nu era permis în cușcă, dar nu puteau fi deranjați de ideea de a purta un echipament mai ușor pentru a înlocui ceea ce aruncaseră de pe ei atât de porniți. De fiecare dată când Helen își arunca un articol de îmbrăcăminte, se gândea la un singur lucru: cât de mult își dorea să-l atace pe Lucas.

„Celelalte" Helen din mintea ei o făceau să se simtă și mai furioasă. În majoritatea amintirilor ei, Lucas îi era interzis, iar ea nu putea să ajungă la el. Era atât de frustrată încât nu mai avea nevoie de Furii ca să simtă dorința de a-l ucide.

Și putea spune – doar după felul în care băiatul își smulsese cămașa de pe el sfâșiind țesătura și după zgomotul făcut de centura de piele în momentul în care și-o scosese nerăbdător din bridele blugilor – că era la fel de nemulțumit ca și ea de situația fără ieșire în care se aflau.

Până să ajungă în ring, amândoi erau atât de nervoși încât abia dacă închiseră ușa cuștii înainte de a începe confruntarea.

Helen începu lupta. Îl pocni în față pe Lucas cu mâna dreaptă. În ultima secundă, el devie lovitura și încercă să o răstoarne printr-o secerare, pentru a continua confruntarea pe saltea – lupta corp la corp fiind specialitatea lui.

Ea se rostogoli și sări în picioare înainte ca băiatul să o poată prinde sub el, pocnindu-l încă o dată în timp ce se ridica. Lucas ridică mâinile ca să pareze, încasă alte câteva lovituri în timp ce încerca să o imobilizeze, apoi o împinse pe Helen cu spatele în

plasa cuștii. Lucas își împinse umărul în sternul ei – presându-i plămânii care se goliră de aer în timp ce-i lega mâinile.

– Despre ce ați vorbit în hol tu și Orion după micul dejun? o întrebă el printre dinți cu buzele aproape lipite de urechea ei.

– Cine a spus că am vorbit? Helen spusese asta intr-adins, ca să-l enerveze, și funcționa. O expresie îndurerată întunecă fața lui Lucas, iar ea profită de ocazie pentru a-și smulge una din mâini din pumnul lui, apoi îl lovi în abdomen.

Băiatul gemu de durere și se aruncă la pământ pentru a-i imobiliza piciorul. O trânti pe podea și îi îndepărtă coapsele, poziționându-se între ele. Ajunsă sub el, ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui, strângându-l cât putea de tare pentru a-l lăsa fără aer.

– Eu v-am auzit *vorbind*, mormăi Lucas strângând din dinți. Își folosea toată puterea pentru a încerca să-i țintuiască brațele pe podea. Și e foarte greu să vorbești când limba ta se află în gura altcuiva.

Ea îl privi încruntată, fără să răspundă la întrebarea lui.

– Spune-mi ce i-ai spus, Helen! îi strigă el în față.

Dacă aceea ar fi fost o luptă MMA[1], cel de deasupra ar fi început să-l lovească repetat pe cel de dedesubt, conform tehnicii de lovire la sol „ground and pound". Dar Lucas nu o lovi. De fapt, Helen realiză că deși obrajii lui erau învinețiți și sângera dintr-o tăietură de deasupra ochiului, el nu îi aplicase nicio lovitură serioasă. Făcea asta doar pentru ea – ca să se poată descărca, pentru a-și elibera frustrarea. Lucas încerca doar să o ajute.

Când realiză acest lucru, furia ei dispăru într-o clipită. Rămase nemișcată.

Nu era nevoie să vadă culorile din pieptul lui ca să afle cât de mult o iubea. Îi dovedea în mod constant acest lucru, suportând atât de multe din partea ei.

– Pot vedea emoții la fel ca membrii Casei Romane și nu am idee de ce se întâmplă asta, admise ea cu un suspin exasperat. Lucas o privea nedumerit în timp ce Helen făcea eforturi să

[1] *Arte Marțiale Mixte*

continue. Și încă nu i-am spus asta lui Orion, dar cred că pot controla inimile altor oameni.

– Continuă, o îndemnă el când se opri din nou.

– L-am făcut pe polițistul care o păzea pe Andy să ne lase să intrăm în camera ei, iar el nu ne-a întrebat nici măcar cum ne numim. La început am crezut că a fost vrăjit de „chipul care a lansat o mie de corăbii". Li se mai întâmplă câteodată bărbaților. Dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că a fost altceva. Am făcut ceva cu inima lui. Nu te simți bine când faci așa ceva unei persoane.

– Pfiu! Lucas îi dădu drumul, prevăzător. Încruntat, o privi peste măsură de surprins.

Helen se ridică în capul oaselor și începu să-și frece încheieturile dureroase, așteptând ca el să-i împărtășească părerea lui.

– Uită-te la mine, zise el brusc, apropiindu-se și încrucișându-și privirea cu a ei. Tu ești singura fată pe care am sărutat-o vreodată.

– Mincinosule, zise Helen atât de repede încât îl derută. Lucas rânji, apoi redeveni serios, privind-o de la același nivel.

– De unde știi că mint?

– În afară de faptul că ai făcut mai mult decât să săruți alte fete? Ceva era ciudat în vocea ta. Așa mi s-a părut. De asemenea, am o senzație stranie, ca și cum...

– Ca și cum ai pierdut ceva... pe care trebuie să-l găsești. Ea încuviință din cap. Lucas o privi câteva clipe fără nicio expresie. Ești un Detector de Minciuni, Helen. Poți sesiza minciunile.

– Dar cum?

– Sângele nostru, zise el, încuviințând din cap de parcă ar fi auzit adevărul din propriile cuvinte. Atunci când tu, Orion și cu mine am devenit frați de sânge, ai preluat unele dintre abilitățile noastre prin transferul de sânge. Nu am observat să am abilități noi și nici Orion nu cred să se fi ales cu altele. Mi-ar fi spus dacă era așa în timp ce ne vindecam împreună. Dar se pare că tu ai luat câte ceva de la amândoi. Ai preluat talentul lui Orion de a controla inimile și pe al meu de a recunoaște minciunile. Își

aplecă puțin capul într-o parte, adăugând: Poate că te-ai ales chiar cu mai mult, șopti el ca pentru sine, foarte gânditor. Helen se uita uimită la el.

– De ce? De ce mi se întâmplă mie toate astea? întrebă ea înfri-coșată. E ultimul lucru de care aș avea nevoie – mai multe puteri.

– Încă nu știu. Dar o să aflu, îi promise Lucas.

– Tu poți ghici absolut *orice*, murmură ea, simțind că-l adoră.

– Tu ai ghicit din care râu trebuiau să bea Furiile, nu eu.

– Da, dar tu m-ai ajutat. Ca întotdeauna.

Urând la culme cei câțiva centimetri de aer rece care-i despărțeau, ea se apropie ușor de el, dureros de conștientă că erau amândoi în chiloți.

Umerii lui goi se aplecară spre ea, iar bărbia lui ajunse în dreptul gurii ei. Cu noul ei talent, Helen putea vedea acum norișorii aurii care se revărsau prin pielea lui ca niște fuioare pufoase și focul ce pâlpâia mocnit în abdomenul său. Lucas întinse mâna spre ea – cu buzele depărtate și ochii închiși.

Și se opri. Superbul nimb auriu ce-i învăluia trupul îngheță în aer și se solidifică, apoi se sparse în mii de cioburi care căzură pe podea. Ochii lui albaștri se întunecară în timp ce o umbră se strecură în lăuntrul lui și-i stinse lumina interioară.

– De aceea ar trebui să vii să vorbești cu mine când ești confuză, Helen, zise pe un ton aspru Lucas, trăgându-se înapoi. Indiferent ce se întâmplă între tine și Orion, voi fi mereu aici și te voi ajuta să rezolvi orice problemă. Chiar dacă voi fi primul care va trage ponoasele.

El îi întoarse spatele, își șterse sângele din ochi și îl aruncă pe saltea.

– Doare?

Helen înghiți în sec, abținându-se cu greu să întindă mâna ca să-i atingă rana – și să se aplece spre el pentru a-l cuprinde frenetic cu brațele.

– Nu, răspunse el clătinând din cap. Nu, în comparație cu restul.

Helen rămase în ring încă mult timp după plecarea lui Lucas. Începuse să-i fie frig șezând pe saltea îmbrăcată doar în maieu și chiloți. În cele din urmă făcu un efort, se ridică și începu să-și caute hainele. Cu blugii într-o mână, tocmai își căuta cămașa când auzi ușa deschizându-se.

– De ce ești aproape goală? strigă Hector din capul scărilor.

Helen nu se deranjă să se ascundă sau să se simtă jenată. Era doar Hector, care se întorcea exact în momentul cel mai nepotrivit pentru a o enerva, ca de obicei. Ea înțelese în sfârșit relația – antagonică dar plină de afecțiune – pe care o avea cu acesta. Nu era tocmai o relație între frate și soră și nu fusese niciodată așa.

Ea fusese *căsătorită* odată cu tipul ăsta și din ceea ce-și amintea vag, niciunul din ei nu fusese prea fericit, chiar dacă își dăduseră silința. Ca și cum ai fi legat permanent cu cătușe de o persoană pe care o iubești, dar care te și enervează la culme.

– Eu și Lucas ne-am luptat în ring, zise Helen, gândindu-se că era mai ușor să spună direct adevărul – pe care oricum Hector avea să-l smulgă din gura ei în cele din urmă. Bărbatul coborî scările în timp ce ea își trăgea blugii.

– O-ho-ho. Iar hainele s-au speriat atât de tare de gemetele și văicărelile tale încât au sărit de pe trupul tău și au luat-o la goană?

Helen se văzu nevoită să râdă.

– Nu. Am decis de comun acord să ne batem bine, preferând confruntarea fizică în loc de cea emoțională, pentru a scăpa de tensiune.

Ea făcu semn cu bărbia spre ring în timp ce își trăgea fermoarul pantalonilor.

– Amuzant, dar nu pari deloc bătută. Șifonată, da. Dar bătută? Nici vorbă, zise el ridicând o sprânceană și întinzându-i puloverul negru cu anchior. Helen ignoră comentariul făcut de bărbat. Luă puloverul călduros și îl îmbrăcă bucuroasă, apoi îl privi precaută pe Hector.

– Tu ce faci? îl întrebă cu subînțeles.

Hector ridică din umeri și se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre unul dintre sacii de box.

– Sunt bine. Nu înțeleg de ce tu și Orion vă agitați atâta în legătură cu Andy.

– Exagerezi, îl contrazise Helen pe un ton blând, urmându-l. Se îndreptă spre cealaltă parte a sacului de box și îl apucă ținându-l pe loc, pentru ca el să poată lovi. Tu te ascunzi aici, jos. La fel ca mine.

Hector începu să lovească în sac, însă fără prea multă tragere de inimă. Treptat, crescu intensitatea loviturilor. Mișcându-și picioarele în timp ce el încerca mai multe combinații, Helen îi observă chipul încruntându-se. Era un luptător adevărat.

„Nu, e mai mult de atât", își spuse ea. „E un războinic legendar."

Imediat ce acest gând îi trecu prin minte, observă cum chipul lui Hector se destinde. În schimb, o expresie vulnerabilă și tristă îi luă locul, liniștindu-i trupul încordat.

– Ea nu poate suporta să mă vadă, Helen. E singura fată care mi-a plăcut vreodată, iar eu îi provoc groază. Pumnii lui se destinseră, iar el se rezemă de sacul de box, privind-o. Aș fi putut suporta toate astea dacă ea m-ar fi considerat un idiot sau un bădăran. În cele din urmă, aș fi avut ocazia să-i dovedesc că se înșală. Dar să-i fie frică de mine? Clătină trist din cap. Nu am nicio șansă. Nu o pot urmări, pentru că tocmai asta a făcut *el*. Singurul lucru pe care pot să-l fac e să mă țin departe de ea – așa cum mi-a cerut. Problema e că... nu știu dacă pot să fac asta.

– Da, știu ce vrei să spui, zise cu tristețe Helen, îmbrățișând cealaltă jumătate a sacului de box.

– Oh, ironia sorții, nu? glumi el, apoi se încruntă dintr-odată. Dar tu ai alte posibilități.

– Și tu nu ai? râse Helen. Sau te-ai culcat deja cu toate celelalte fete frumoase din lume și nu a mai rămas niciuna?

– Vorbesc serios, zise Hector, fără să mai zâmbească. Simți ceva pentru Orion, sau se înfiripă ceva între tine și Matt? E mai mult decât un amic pentru tine?

– Nu, categoric nu. Helen își aminti ce-i dezvăluise Morpheus, că, într-un fel, era posibil să-l dorească pe Orion mai mult decât pe Lucas. Mă simt foarte atrasă de Orion.

– Și ții la el?

– Foarte mult.

– Atunci logodește-te cu el. Hector o privi pe Helen cu candoare. Amândoi așteaptă ca tu să faci o alegere. Și niciunul dintre voi nu va putea merge mai departe până ce nu alegi. Tu, Helen. Tu trebuie să faci alegerea asta.

Fata ar fi vrut să strige în gura mare „Lucas", dar își imagina privirea dezgustată pe care știa că i-ar fi aruncat-o Hector auzind că-l prefera pe vărul ei în locul lui Orion, așa că se abținu să pronunțe numele acestuia.

– Eu trebuie să aleg, rosti ea cu mai multă hotărâre decât simțea. Eu, repetă ea.

Hector îi zâmbi înțelegător.

– Prima dată când ai spus-o ai părut convinsă, dar a doua oară nu prea.

– Ce am să mă fac? scânci ea în loc de răspuns, lovindu-și fruntea de sacul de box. Mă simt ca o minge de ping-pong.

– Cred că ar trebui să ieșim de aici și să facem ceva util. În joacă, Hector îi prinse capul la subraț și o conduse către scări. Haide, prințesă. Să mergem să vedem dacă magazinul tatălui tău mai e în picioare.

Hector și Helen încărcară niște cherestea din magazia cu lemne, o trusă cu scule și o cutie de cuie în spatele camionetei. După o scurtă discuție în contradictoriu, pe tema că el nu trebuia să riște să fie văzut, deveni evident că, dacă nu ieșea mai repede din casa care momentan o adăpostea pe Andy, oricum, ar fi ajuns să alerge urlând pe străzi, așa că Helen fu nevoită să accepte ieșirea. Își impuse totuși voința spunându-i lui Hector că ea trebuia să conducă, așa că trecu la volan. Urmau să treacă pe la casa ei, pentru a se asigura că era în regulă, apoi pe la News Store, în timp ce bărbatul trebuia să rămână ascuns în spate.

Hector se ascunse în interiorul magazinului, măturând sticla spartă și resturile de moloz rămase de la încăierările stradale, în timp ce Helen duse scara din cămară în fața magazinului și începu să acopere cu scânduri ferestrele sparte. Era o muncă deprimantă.

De fiecare dată când privea în jur, Helen își spunea că magazinul putea fi reconstruit, dar că nu avea să mai fie niciodată la fel ca înainte. Deloc. În timp ce urca din nou pe scară pentru a acoperi cu scânduri vitrina frontală făcută țăndări, realiză că unele lucruri aveau să rămână parțial distruse pe vecie – chiar și după ce ar fi fost reparate.

Pierdută în aceste gânduri, Helen nu observă că în spatele ei cineva se oprise pe trotuar.

– Știi ce? Dacă scândura aceea ar fi fost doar puțin mai încovoiată, ar fi ieșit pe partea cealaltă, ca o săgeată, se auzi glasul lui Orion din spatele ei. Acesta părea să contemple perplex treaba lamentabilă pe care ea o făcea. Ești beată? o întrebă el.

Umerii lui Helen se scuturară de râs.

– Nu, dar nu am mai făcut niciodată așa ceva!

– Se vede. Orion îi zâmbi privind în sus spre ea și îi făcu semn să coboare de pe scară. Râzând, ea coborî și rămase pe trotuar, lângă el. Mai ai degetele întregi? întrebă el inspectându-i mâinile, apoi îi luă ciocanul din mână, de parcă ar fi fost posibil să o muște. Mai bine lasă-l pe mâna unui profesionist, îi zise el.

– Profesionist, hai? Helen nu se îndoia de acest lucru. Se uitase pe permisul lui de conducere atunci când îi furase accidental geaca și portofelul și știa că Orion se pricepea să opereze și mașini grele.

– Am lucrat pe câteva șantiere. Am construit câteva case, spuse el cu un zâmbet prevăzător, de parcă ar fi făcut mai mult de atât.

– Bijutier, tâmplar... ești un om bun la toate, zise ea privind în sus spre el și zâmbindu-i.

– Bun la toate, dar prost plătit, zise el chicotind.

– Hei, tu ești un fiu al Afroditei. Ai fi putut să alegi calea cea mai ușoară. Să-ți strângi buzele astea frumoase în fața unei femei bogate și să o faci să se îndrăgostească atât de nebunește de tine încât să-ți dăruiască o mină de diamante sau altceva la fel de prețios.

Helen îi zâmbi admirându-i modestia. Orion își subaprecia întotdeauna talentele – și nu doar cele de scion.

– Dar tu nu ai făcut acest lucru, adăugă ea. Tu muncești pentru bani.

– Pentru cei cinci dolari pe care-i am în buzunar, zise el dând ochii peste cap.

– Un ban cinstit poate că nu cumpără mai multe decât unul câștigat dubios, dar întotdeauna o să valoreze mai mult. Mai ales pentru mine, răspunse ea cu gravitate.

Era un bărbat care se realizase prin propriile puteri, la fel ca tatăl ei, iar ea respecta cel mai mult această calitate – pentru că demnitatea lui era câștigată și nu dobândită prin naștere.

– Hei, Orion? Încearcă să-ți faci curaj, arunc-o pe umăr și ia-o ca un bărbat adevărat, ce naiba! strigă Hector din interior.

Orion bătu în retragere. Schimbă o privire tristă cu Helen.

– Omul cavernelor se apropie, îi șopti el conspirativ fetei. Nu e tocmai stilul meu.

– Ah, Hector. Adorabilul nostru prieten bădăran, răspunse încet Helen.

Capetele lor se apropiară în timp ce râdeau amândoi pe înfundate.

– Sărut-o. Sărut-o. Sărut-o, fredona insistent Hector, privindu-i pe furiș printre scândurile strâmbe ce acopereau o fereastră spartă.

– Pot să te iau la *toate* întâlnirile mele? îl întrebă Orion pe Hector, bătând din palme cu un entuziasm prefăcut.

– Desigur, amice! O să te învăț tot ce trebuie, răspunse acesta cu un rânjet răutăcios. Mai întâi, iei fata și o apuci de...

– Vezi, tocmai de asta mă bucur atât de mult că testosteronul nu e contagios, zise Helen, întrerupându-l pe Hector. Îl împinse pe Orion pe scară pentru a repara dezastrul făcut de ea, apoi intră în magazin pentru a-l ajuta pe Hector să termine curățenia.

Cumva, printre șicanări și ironii, ei reușiră să acopere cu scânduri toate ferestrele sparte, să mături pardoseala și să arunce alimentele care se stricaseră. Helen dădea peste câte un obiect

personal printre resturile de moloz. O sculptură cu formă ciudată din macaroane: „ÎL IUBESC PE TĂTICUL MEU", pe care o făcuse în școala elementară, o cană urâtă și grea din lut pe care o făcuse pentru Kate pe când încerca să învețe cum să „arunce" argila în primul an de studii și câteva trofee pentru locul secund obținut la cursele de atletism.

Cel mai rău se simți la vederea fotografiilor. Suferea foarte mult la vederea ramelor stricate și a sticlei sparte care acoperea fotografiile, distrugându-le. Unele fuseseră agățate pe pereții magazinului încă de când era mică. Le văzuse în fiecare zi, iar acum, când le arunca la gunoi, era conștientă că nu avea să le mai vadă vreodată.

Helen observă că de fiecare dată când dădea peste un obiect ce-i provoca emoție, Hector sau Orion spuneau câte o glumă sau făceau ceva amuzant care să-i distragă atenția. Ea știa care erau intențiile lor, iar încercările lor naive de a o înveseli o întristau și mai mult.

Ei știau că nu era vorba de pagubele materiale. Atunci când cei doi încercau să-i distragă atenția, Helen nu se putea gândi prea mult la ce anume o deranja cu adevărat – faptul că tatăl ei nu părea să-și mai revină. Pierderea pozelor, a sculpturii din macaroane sau a hidosului vas din lut nu însemna nimic în comparație cu frica pe care o simțea gândindu-se la tatăl ei care zăcea inconștient în pat. De ce nu își revenea?

Ar fi vrut să le spună ceva celor doi, să le mulțumească pentru faptul că o ajutau să treacă prin asta, dar îi cunoștea destul pe aceștia ca să știe că era mai bine să tacă. Hector ar fi tachinat-o dacă ar fi fost sinceră cu el, iar Orion știa deja cât de recunoscătoare se simțea față de el, pentru că putea vedea prin ea – literalmente. Așa că își păstră în minte orele pe care le petrecură săpând printre resturile copilăriei sale furate, știind că nu avea cum să-i răsplătească vreodată pentru ceea ce făcuseră pentru ea.

– Deci... Hector o să ducă înapoi camioneta, zise Orion întrerupându-i șirul gândurilor triste. De unul singur.

– Cum? întrebă Helen absentă. Nu, Hector nu ar trebui să conducă. Nu trebuie să fie văzut.

– Și nici nu voi fi. E prea întuneric acum. Nimeni nu mă va putea recunoaște, zise acesta. Și mă pot camufla și singur dacă o să fiu atins de lumina farurilor din față – ceea ce probabil nu se va întâmpla.

Helen privi în jur și constată că avea dreptate. La un moment dat, când nu era atentă, soarele apusese. În primul rând era noapte și nimeni nu se vedea pe străzi. Nu se mai aventurau mulți să iasă din casă după încăierările stradale. De atunci, insula Nantucket părea un oraș-fantomă.

– Bine, cred că ai dreptate. Îți mulțumesc că m-ai ajutat astăzi, îi zise ea lui Hector răsplătindu-l cu o îmbrățișare. Se abținu să devină sentimentală și să spună ceva ce el ar fi considerat siropos și patetic.

– Distracție plăcută, prințesă, zise Hector, iar vocea lui era neobișnuit de blândă atunci când se desprinse din îmbrățișarea ei. Se uită apoi la Orion și încuviință o dată din cap, apoi se întoarse să plece fără să mai facă vreo glumă sau vreo remarcă ironică.

Helen luă sfioasă mâna lui Orion, știind că Hector tocmai le dăduse un soi de acord parental – echivalentul unui permis de liberă trecere dat de Hergie la școală. Indiferent ce ar fi făcut ei în noaptea aceea, putea fi sigură că Hector nu avea să-i trimită în camera de detenție drept pedeapsă.

– Așadar, începu ea ridicând privirea spre Orion. Își simți gura uscată și înghiți în sec. Spuneai că vrei să-mi arăți ceva?

– Da, răspunse el mușcându-și buza inferioară, ca și cum ar fi regretat. Ai avut totuși o zi grea. Și ceea ce vreau să-ți arăt nu e tocmai reconfortant.

– Ei bine, acum *trebuie* să-mi arăți, zise Helen, făcând un gest larg cu brațul ca să includă întreg magazinul. Nu pot fi singura a cărei viață e un dezastru complet.

Orion râse, dezvăluindu-și dinții puternici, de un alb imaculat. O trase pe Helen mai aproape de el și o strânse la piept. Nu mai râdea, ci îi săruta tâmpla, abia atingându-i fruntea cu buza lui

inferioară în timp ce dispoziția lui se schimba. O parte din ea era conștientă că el o trăsese mai aproape din două motive. Primul era că își dorea sincer să o strângă la piept, iar al doilea, mai plauzibil, era că nu își dorea ca ea să vadă ce se petrecea în inima lui.

– Crede-mă, nu ești singura a cărei viață e un dezastru complet, îi șopti el agitat.

– Atunci arată-mi. Helen se desprinse de el și îl privi în ochi. Am fost împreună în infern și înapoi, Orion. Ce poate fi mai greu de înfruntat decât asta?

Colțurile frumoasei sale guri se ridicară într-un zâmbet nostalgic.

– Familia, răspunse el.

Helen își aminti cât de trist devenea Orion atunci când cineva îl menționa pe tatăl său, Daedalus. Știa că în spatele acestei expresii se afla o poveste întunecată și dureroasă.

– Ah, tatăl tău.

– Nu, zise el, desprinzându-se de ea și privind îngrijorat în altă parte. Poate că e o idee proastă.

– Hei, ai zburat vreodată? îl întrebă ea pe nerăsuflate. Orion o privi nedumerit, ca și cum nu ar fi înțeles nimic. Tocmai asta urmărea Helen. Nu într-un avion, încercă ea să-i explice. Ai zburat vreodată așa ca mine?

– Nu. Niciodată.

– Și nu vrei să o faci?

– E senzația cea mai dată naibii pe care am avut-o vreodată, chicoti Orion.

– Șșșș, îl opri Helen, cu ochii închiși. Nu te mai mișca. Faci cât *trei* Claire. Ea se abținea să nu zâmbească la auzul vocii lui încântate, dar îi era aproape imposibil din cauza lui.

Orion se comporta adorabil când era entuziasmat. Helen trebuia să-i distragă cumva atenția ca să se poată concentra.

– Vine cineva?

Orion se uită într-o parte și-n cealaltă a aleii din spatele magazinului News Store – acolo unde stăteau strâns îmbrățișați.

– Suntem singuri, zise el.

Helen îi simți respirația pe frunte atunci când el își coborî privirea spre capul ei plecat și ochii închiși. Era caldă, plăcută și destul de precipitată, atunci când expira plin de entuziasm. Aproape că-și putea imagina în minte greutatea lui reală, proporția exactă de piele, sânge și oase atrasă perpetuu către centrul pământului. Ea întinse mâna folosindu-și celălalt simț – cel care reducea gravitația – și îl amplifică până ce trupul mare al lui Orion fu învăluit complet.

– Asta îmi provoacă mâncărimi! se plânse el.

Brațele lui o strânseră și mai tare de mijloc.

– Șșșș! repetă ea, concentrându-se și mai mult. Apoi simți. Brusc, trupul lui se poziționă cu un clic în mintea ei. Te-am prins, șopti ea triumfătoare.

Să reducă gravitația lui Orion era floare la ureche odată ce avea în minte forma și greutatea exactă a trupului său. Deschise ochii ca să poată vedea chipul lui în timp ce se înălțau în văzduh și pluteau printre norii alb-violeți în lumina stelelor. Orion avea una dintre acele expresii care o surprindeau în mod constant. Chiar atunci când credea că se obișnuise cu frumusețea lui fascinantă, vedea o nouă expresie pe chipul lui și cea mai mare parte a sistemului ei nervos înceta să mai funcționeze la parametri normali.

– Deci, unde mergem? îl întrebă ea – cu o voce mai calmă decât se aștepta. Ai spus că vrei să-mi arăți ceva.

El își luă ochii de la priveliște și se uită la ea, dezamăgit.

– Helen, începu el aproape disperat.

– Nu, vorbesc serios, Orion, îl întrerupse ea cu fermitate. Ai acceptat să zbori cu mine deși știai că am mai încercat o singură dată acest lucru cu un pasager „la bord" și nu vrei să-mi spui marele tău secret? Așadar, îmi poți încredința viața ta, dar nu și trecutul tău?

– Nu-i vorba despre asta, zise el, apoi încetă să se mai lupte cu gândurile lui.

– Crezi că mi-aș schimba părerea despre tine dacă aș afla prin ce ai trecut? Cât de părtinitoare crezi că sunt?

– Nu, nu este vorba despre ce vei putea crede. Nu în întregime, cel puțin, zise el aproape sufocat de emoție. *Mă doare să mă întorc* acolo.

– Și te va durea în continuare atât timp cât vei ține ascuns acest loc, continuă Helen pe un ton mai blând. Știu cine ești, Orion. Și poate că procesul prin care te-ai format nu a fost tocmai plăcut de urmat, dar ai încredere în mine. Ea își plecă fruntea astfel încât să fie nevoit să o privească în față. Rezultatul e spectaculos.

El chicoti ușurel, roșind puțin, apoi deveni din nou grav și gânditor.

– În afară de asta, continuă ea rânjind foarte hotărâtă. Tu știi că nu te voi duce înapoi pe pământ până ce nu voi obține ceea ce vreau, nu-i așa?

– Bine, bine, ai câștigat... ca de obicei, bombăni el. Ia-o spre nord.

– Și care ar fi destinația noastră? întrebă entuziastă Helen.

– Newfoundland. Locul unde m-am născut.

După felul detașat în care Orion numise locul originii sale, Helen înțelese că el nu o ducea într-un loc pe care-l considera „acasă". Ea nu încercă să-l distragă sau să facă vreo glumă – așa cum ar fi făcut în mod normal dacă l-ar fi văzut căzând pradă melancoliei. În schimb, se concentră să zboare cât de repede putea cu un pasager la bord.

După numai câteva minute de zbor și câteva ajustări ale traseului făcute de Orion, pluteau deasupra unei stânci masive bătută de furtuni și acoperită cu spumă, de la malul aproape înghețat al Atlanticului.

Pe vârful unui promontoriu înalt și fusiform era o căsuță ce părea să nu aibă ferestre. Era o noapte cețoasă. Ceața se rostogolea dinspre ocean spre uscat, împiedicând razele lunii să lumineze uscatul. Abia vizibilă, căsuța avea o singură fereastră luminată.

Orion oftă emoționat și încuviință din cap, de parcă și-ar fi luat răspunderea pentru un nefericit act de vandalism.

– Aceea e casa. Acolo locuiesc părinții mei.

– Părinții tăi? repetă nedumerită Helen. Dar credeam că mama ta a murit. Tatăl tău s-a recăsătorit cumva?

– Vei vedea, reuși el să îngaime clătinând energic din cap.

Orion o îndrumă pentru a ateriza în exteriorul cercului de lumină proiectat de singura fereastră picturală de mărime medie de la primul nivel.

Având grijă să rămână în întuneric, Helen aruncă o privire în interior. Primul lucru pe care-l văzu fu un bărbat masiv care stătea într-un fotoliu și citea o carte. Acesta purta niște blugi uzați, un tricou negru strâmt, iar părul lui întunecat devenise argintiu – înainte de vreme – în zona tâmplelor. Era un bărbat mai în vârstă – la vreo patruzeci și cinci de ani – dar foarte chipeș încă și incredibil de atletic. Trăsăturile acviline, bine conturate, ale chipului său și bronzul auriu care îndulcea nuanța pielii sale măslinii îi aminteau foarte mult de Lucas. Până și forma mâinii lui care ținea cotorul cărții era incredibil de familiară. Helen se simțea foarte tulburată la vederea acestui bărbat matur care avea mâinile lui Lucas.

Îi auzise de mai multe ori pe cei din familie spunând că Lucas semăna leit cu fiul lui Poseidon. Bazându-se pe asemănarea aceea izbitoare, Helen înțelese că bărbatul pe care-l privea era Daedalus, conducătorul Casei Atenienilor, descendent direct al lui Poseidon și tatăl lui Orion.

Următorul lucru pe care-l văzu fata fu propria ei mamă, Daphne, dormind adânc pe canapeaua din fața bărbatului.

Capitolul 6

Helen se retrase brusc din fața ferestrei. Se simțea sufocată, iar picioarele ei nu-și regăseau echilibrul pe terenul accidentat – din cauza șocului. Orion întinse mâna să o prindă, dar ea se scutură orbește, evitându-i atingerea. Orion nu renunță. Întinse din nou mâna spre ea și îi acoperi gura cu palma când reuși să o prindă.

– Liniștește-te! Nu e ceea ce crezi, îi șuieră el la ureche.

O conduse mai departe de casă, până în vârful stâncii din capătul promontoriului, oprindu-se chiar pe marginea hăului – înainte de a continua.

– Daphne îl ajută pe tata să se înțeleagă cu mama atunci când are câte o criză. Probabil că în seara asta a avut una – pentru că tatăl meu trebuie să se ducă la întâlnirea dintre membrii Caselor. Mama urăște Casele – chiar și pe cea din care face parte. Se opri în toiul explicației sale rapide, privind-o pe Helen pentru a se convinge că ținea pasul cu el. Înainte să ne naștem a avut loc un război între scioni, adăugă el.

Încă redusă la tăcere de mâna lui Orion, Helen se relaxă în cele din urmă și încuviință din cap – atât în semn de răspuns la întrebarea lui tacită despre război, dar și pentru a-i da de înțeles că nu avea să dea buzna în casă și nici să țipe. Mâna care acoperea gura fetei se relaxă, dar Orion preferă să o țină în continuare aproape de el. Helen știa că existaseră unele confruntări decisive

între Casele scionilor cu douăzeci de ani în urmă și că fusese o baie de sânge – Sfârșitul, așa cum îl numiseră toți.

– Mama era conducătorul Casei Romane și a ucis o mulțime de oameni. Războiul a afectat-o enorm. Iar acum nu mai poate suporta nicio știre care are legătură cu oricare dintre Case, încercă el să continue, dar fu nevoit să se oprească, scrâșnind din dinți pentru a-și controla vocea. Nu e de acord cu nimic, de fapt... e foarte *bolnavă*, Helen.

Fata știa că scionii se îmbolnăveau într-un singur fel. Orion încerca să-i spună cu toată delicatețea de care era în stare că mama lui, Leda, era nebună.

Bazându-se pe faptul că Daedalus avea nevoie de Daphne pentru a o putea controla pe Leda, Helen înțelese că nebunia ei – care era atât de puternică – reprezenta o amenințare pentru cei din jur. Casa în care trăiau era la sute de kilometri depărtare de orice loc – atât de departe de civilizația la care puteau să ajungă doar peste ocean. Helen își putea doar imagina țipetele care însoțeau „crizele" – așa cum le numise Orion. Se întrebă cum crescuse el fiind nevoit să asiste la astfel de lucruri încă de pe vremea când era un copil.

Orion îi dădu drumul și se îndepărtă puțin de ea, trecându-și dosul palmei peste față. Helen întinse brațul spre el și îl apucă de cealaltă mână, pe care i-o strânse cu tandrețe la piept. Orion încerca să se adune. Fata îl privi cu atenție, așteptând până ce el se întoarse din nou spre ea și dădu din cap, lăsând-o să înțeleagă că își revenise. Orion o conduse spre casă.

– Mi-ai spus că a murit, îi șopti Helen.

Orion clătină din cap.

– Tu ai presupus că a murit atunci când ți-am spus că eram șeful Casei Romane, dar moartea nu e singura situație în care o Casă își alege un nou șef, zise el ferindu-și privirea. Nu te cunoșteam destul de bine atunci. Îmi era prea rușine să-ți spun...

Helen încuviință din cap, oprindu-l. Nu era dator să-i explice nimic.

– E în regulă, îi spuse ea încet.

Încă o lumină se aprinse în casă și atât Helen, cât și Orion întoarseră imediat capetele în direcția ferestrei.

Helen zări o femeie ciudată cu părul lung și castaniu coborând grăbită scările în cămașă de noapte.

Cu picioarele goale și fața umflată de somn, aspectul ei neglijent îi sporea și mai mult frumusețea. Părea în vârstă de vreo patruzeci de ani, dar avea un corp de model.

Părul ei brun cu irizații roșiatice dansa în juru-i într-un nor de bucle bogate și mătăsoase – bucle pe care majoritatea femeilor le-ar fi obținut după ore întregi de chin în compania unui uscător de păr și a unui ondulator. Erau buclele lui Orion, iar picioarele ei lungi și musculoase aveau același echilibru – aceleași proporții perfecte ca și ale lui.

Aproape strălucitoare în cămașa ei de noapte – chiar dacă, evident, nu realiza acest lucru –, această femeie ar fi arătat probabil la fel de seducătoare și dacă s-ar fi rostogolit pe scări, își spuse Helen. Era o versiune mai mică, feminină, a lui Orion și – ca atare – reprezenta o tentație perfectă pentru sexul opus. Totul în jurul ei striga că acea femeie era Leda, fiica Afroditei și mama lui Orion.

– E și ea aici! spuse răgușită, fugind de la fereastră. Orion o trase pe Helen mai departe de cercul de lumină – chiar în momentul în care Daedalus sări din fotoliu și o trase pe Leda de la fereastră înainte să apuce să privească afară.

Chiar și de la distanță Helen putea să distingă expresia feroce de pe chipul femeii. Ochii ei erau atât de ieșiți din orbite, încât li se vedea partea albă și i se roteau ca ochii unui cal nevricos. Helen se cutremură involuntar.

– Nu e nimeni aici, iubito, zise Daedalus epuizat, apucând-o pe Leda de umeri și întorcând-o cu spatele la fereastră.

– Adonis! Îți *simt mirosul* acolo afară! țipă isteric femeia, zbătându-se în brațele soțului ei și încercând să scape. Nu te voi lăsa să-mi omori copilul!

Daphne era în picioare acum și îl apucă pe Da umeri, astfel încât formau cu trupurile lor un soi de cușcă în jurul Ledei. O presau din ambele direcții, folosindu-și greutatea pentru a-i imobiliza brațele și pentru a o împiedica să-și zgârie fața și să-și smulgă părul din cap. Helen putea să-și dea seama după delicatețea și modul în care cei doi încercau să rezolve această situație că făcuseră acest lucru de mai multe ori.

– O să te ucid dacă încerci să-i faci rău copilului meu! urlă Leda, plângând în hohote. Vocea ei rătăcită trăda nebunia. O să te omor cu mâinile mele!

– Adonis e mort, Leda. Fratele tău e mort! strigă Daphne încercând să acopere glasul femeii. În cele din urmă, aceasta încetă să se mai zbată și se relaxă.

– Frățiorul meu, rosti Leda, calmată momentan de propria ei confuzie. Copilul meu. Frățiorul meu. Dar care e unul și care celălalt? Știu că l-am ucis pe unul din ei. Pe cine oare?

Leda începu să se legene înainte și înapoi, cântând încetișor: „Copilul meu. Frățiorul meu", iar și iar, în timp ce Daedalus și Daphne încercau să o liniștească. De fiecare dată când repeta jalnica incantație, vocea ei era din ce în ce mai stridentă, astfel că în cele din urmă ajunse să țipe.

– Du-mă departe de locul acesta, Helen, îi șopti disperat Orion.

Îl privi și văzu cum lacrimile i se prelingeau în tăcere pe obraji.

Ea îl cuprinse imediat în brațe și se ridicară brusc în aer, lăsând în urmă vaietele neconsolatei Leda. Orion își îngropă fața în gâtul lui Helen. Își simțea lacrimile fierbinți curgând pe pielea ei și răcindu-se imediat în aerul din ce în ce mai rarefiat – pe măsură ce se avântau în zbor.

Tremurând, zburau la înălțime deasupra oceanului, agățați unul de celălalt. Orion nu scotea niciun sunet. După ani lungi de practică, el ajunsese foarte priceput la asta și reușea să-și înăbușe zgomotul propriului plâns reducându-l la zero. Nu i se auzea nici măcar tremurul diafragmei, ci numai bătăile precipitate și rezonante ale inimii. Helen îl trase mai aproape de ea, purtându-l

în zbor cât mai departe de acel coşmar, chiar dacă ştia că nu avea să-l ducă niciodată destul de departe ca să-i fie mai bine.

Îndreptându-se spre sud de-a lungul coastei, ea ajunse deasupra unei plaje drăguţe din zona Capului Ann din Massachusetts, unde aterizară. Se aşezară unul lângă altul pe nisip – el privind îngândurat apa, iar ea zgâindu-se la profilul lui.

– Au fost foarte apropiaţi. Adonis şi mama mea, spuse Orion în cele din urmă. Se iubeau foarte mult – până ce ea s-a îndrăgostit de tatăl meu. Niciuna dintre Case – în special Casa Romană – nu permite scionilor din Case diferite să aibă urmaşi de teamă să nu se nască Tiranul. Orion tăcu şi făcu un semn spre sine, foarte trist. Atunci când mama a rămas însărcinată cu mine, Adonis a venit să mă omoare – şi probabil că avea de gând să o omoare şi pe ea, bănuiesc, din moment ce nu mă născuse încă. Dar mama a fost cea care l-a ucis pe el.

Helen se rezemă de umărul lui şi începu să privească valurile întunecate care se spărgeau la mal. Ea îşi închipuise că aşa se întâmplaseră lucrurile, dar simţea că era ceva mai mult. Culorile anoste ce se târau ca nişte tentacule din pieptul lui Orion păreau grele şi stinse, încărcate de vinovăţie şi regret.

– Dar cea mai rea parte a venit mai târziu, continuă Orion cu o voce gâtuită de emoţie. Ştii că membrii fiecărei Case au anumite caracteristici fizice. Există mereu unele variaţii, precum Lucas, Jason şi Ariadne, care nu arată la fel ca restul membrilor Casei lor. Dar, în general, cei din Casa Tebei sunt blonzi şi arată precum tatăl lui Lucas. Helen încuviinţă din cap. Ştiai şi faptul că fiecare generaţie are un număr de caracteristici *specifice* care se perpetuează la nesfârşit? Aceştia sunt replicile fidele ale principalilor eroi care au luptat la Troia. Imediat ce unul dintre ei moare, un altul se naşte ca să îi ia locul.

– Nu, nu ştiam acest lucru. Helen îşi muşcă buza, procesând această nouă informaţie. Şi cred că nici familia Delos nu ştie asta, pentru că mi-ar fi explicat cum stau lucrurile.

– Casa Ateniană şi-a dat seama de asta cu mult timp în urmă, dar Casa Tebei s-ar putea să nu fi aflat nimic. Membrii acesteia au avut o mulţime de variaţii pe linia descendentă şi probabil că nu au reuşit încă să observe tiparul. Casa ta, Atreus, este singura excepţie. Prototipul lui Helen se transmite de la mamă la fiică, dar în cazul nostru, al celorlalţi, o asemănare exactă poate avea loc doar dacă moare mai întâi un erou principal.

– Aşa cum Moirele trebuie să joace din nou piesa cu copilul în cazul în care moare unul dintre personajele principale, zise Helen îngândurată. Tu arăţi exact ca Enea, ştii?

– Da, îmi amintesc că Automedon m-a strigat „generale Enea" chiar după ce l-ai electrocutat, zise el zâmbind la această amintire. Chipul se crispă apoi. Stai puţin, zise el. Tu de unde ştii cum arăta Enea?

– E o poveste lungă, zise Helen cu un gest indiferent. Continuă cu povestea ta.

– Ei bine, în afară de Enea, mai este cineva cu care semăn izbitor.

– Cu Adonis, unchiul tău. Helen nici nu trebuia să se gândească prea mult la asta. Ştia cât de crude erau Moirele – şi dintr-un anumit motiv, ele păreau să fi fost prea crude cu Orion. Ca şi cum ar fi vrut să-i facă rău cu tot dinadinsul.

Imediat ce realiză acest lucru, încercă să ghicească motivul. Enea fusese unicul bărbat care supravieţuise Războiului Troian. El *scăpase* de soartă. Cumva, acesta era singurul erou care fugise de propriul destin. Helen se întrebă cum putea face cineva aşa ceva, dar îşi păstră gândul, pentru că Orion continuă:

– A fost bine când eram copil, dar când am mai crescut puţin, mama a început să mă confunde cu fratele ei. Se opri şi înghiţi în sec. A început să mă vadă ca pe un duşman. De la vârsta de opt ani nu am mai putut sta în preajma ei. Iar tata nu putea să o lase niciodată singură pentru mult timp. Aşa că el m-a lăsat să-mi port singur de grijă în cea mai mare parte a timpului.

Helen sesiză amărăciunea din vocea lui, chiar dacă încerca să o mascheze. Un gând îi încolți în minte. Simți un fior pe șira spinării și furia începu să-i clocotească sub piele. Vocea ei tremura în timp ce-i puse întrebarea:

– Mama ta ți-a lăsat pe trup cicatricile acelea, Orion?

– Nu, zise el tăios. A fost vărul mamei mele, Corvus. El nu voia să fiu succesorul ei când a devenit clar că avea mințile prea rătăcite ca să mai poată fi conducătorul Casei. Am fost revendicat de Casa Ateniană și mulți dintre verii mei încă nu cred că eu ar trebui să conduc Casa Romană. Corvus a venit după mine când aveam unsprezece ani. El a pierdut.

Helen văzu un foc negru arzând în pieptul lui Orion. Flăcări negre îi învăluiau inima. *L-a omorât pe vărul lui*, își spuse ea. Orion avea doar unsprezece ani când omorâse pe cineva.

Helen clătină din cap și decise să schimbe subiectul, așa că abordă unul pe care-l putea dezvolta în acel moment – mama lui.

– Mama ta a încercat vreodată... știi tu... să te omoare? întrebă grijulie Helen.

Orion încuviință doar din cap, cu ochii la valurile întunecate. Helen întoarse capul și începu să privească și ea la valuri, la fel ca el.

– A fost cel mai înspăimântător lucru care mi s-a întâmplat vreodată, recunoscu el cu voce stinsă.

Helen voia să-l întrebe mai multe despre cicatrici și despre vărul lui Corvus, dar știa după privirea lui absentă că Orion dezgropase destule amintiri dureroase pentru o singură noapte. În afară de asta, nici nu știa dacă ar mai fi suportat să audă mai mult în noaptea aceea.

– Știi ce mă sperie pe mine? întrebă ea după o perioadă lungă de tăcere. Oceanul.

Orion râse încetișor.

– Nu Tartarul?

– Tartarul arde, recunoscu Helen încuviințând din cap. Dar oceanul este cel care mă îngrozește cu adevărat.

– Și ce zici de lucrurile pe care le-ai aflat despre mine? întrebă el încetișor. Și ele te îngrozesc la fel de mult?

– Nu, îi spuse ea. Helen se gândi cum îl lăsase tatăl lui să se descurce singur. Cum îl hăituise individul acela, Corvus, pe când era doar un puști. În fiecare secundă a vieții, el știuse că nu avea să primească nici măcar o fărâmă de dragoste de la cei care ar fi trebuit să aibă grijă de el. Mă înfurie *la culme*, totuși.

Împărtășiră o tăcere confortabilă, fiecare gândindu-se la propriile lucruri.

– Mulțumesc, îi spuse Orion după o pauză lungă.

Începu să-și desfacă șireturile de la bocanci.

– Ce faci? întrebă ea mirată când văzu că Orion se descălța.

– În primul rând, mi se pare patetic faptul că ai crescut pe o insulă și ți-e frică de apă, zise el ridicându-se în picioare și dezbrăcându-se de geacă. În al doilea rând, cred că nu ar trebui să ne mai fie frică. Apoi întinse mâna spre ea și o ajută să se ridice de pe nisip. Te voi învăța să înoți.

– Acum? Așteaptă, se împotrivi ea trăgându-l de braț. Nu cred că pot să fac asta.

– Ba sigur că poți. Îi zâmbi amuzat – era din nou vechiul Orion, drăguț și glumeț. Acum dezbracă-te, o îndemnă el.

Helen începu să râdă, dar când Orion își dădu jos cămașa și îi văzu cicatricile de pe piept, râsul ei se stinse. După câteva clipe, ea se hotărî și sări în picioare.

– De ce nu? zise ea aruncându-și pantofii din picioare și trăgându-și cămașa peste cap. Am ucis o ciudățenie nenorocită de mirmidon. Cât de rău poate fi un rechin?

– Așa te vreau, o încurajă el scoțându-și blugii.

Helen îi urmă exemplul, dar imediat începu să dârdâie de frig în aerul rece.

– Crezi că o să mor de hipotermie?

– Nu și alături de mine. Apa asta o să ți se pară o baie călduță, îi spuse el luându-o de mână. Ești gata?

– Nu pot să cred că fac asta! strigă veselă Helen, apoi o rupse la fugă spre oceanul întunecat. Chiar înainte să întâlnească primul val, se opri brusc, aproape smulgând brațul lui Orion din încheietură. Începu să sară de pe un picior pe altul, în vârful picioarelor.

– Nup. Nu pot face asta! țipă ea.

Valurile se traseră în părți și le făcură loc ei și lui Orion, la fel ca Moise și Marea Roșie.

– Mulțumesc, zise ea zâmbindu-i ușurată. M-am pierdut ca un pui speriat.

Helen observă că Orion avea ochii larg deschiși și fața înghețată.

– Nu eu am făcut asta, zise el, privind uimit cum apa se unduia în jurul lor fără să le atingă pielea. *Tu faci* acest lucru.

Helen se opri – mental – să împingă apa în lături, imaginându-și în schimb că o simțea pe pielea ei. Pelicula invizibilă care ținea apa departe de ei dispăru, iar un val se năpusti asupra lor, acoperindu-i până la mijloc.

Helen ridică privirea spre Orion cu o expresie preocupată.

– Mda... am uitat să menționez că am absorbit într-un fel una dintre abilitățile tale atunci când am devenit frați de sânge, zise ea șovăind. Cel puțin asta crede Lucas.

– Aș spune că are dreptate, răspunse Orion, aruncându-i fetei o privire amuzată.

– Singurul lucru pe care nu l-a înțeles este *de ce,* zise Helen, mușcându-și buza inferioară. Tu ai vreo idee?

– Despre faptul că ai ajuns să ai astfel de puteri? întrebă el gânditor. Nu am nicio idee. Dar am sentimentul că Moirele sunt implicate.

– Cum? întrebă ea precaută. Ești furios pe mine?

– Nu. Doar că am un talent pe care nu i-aș dori nimănui să-l aibă, rosti el încetișor.

Un alt val se revărsă în jurul lor.

– Poți provoca un cutremur, Helen?

– Nu știu. Unde le simți? întrebă ea știind că el înțelegea ce voia să spună. Ea simțea fulgerul formându-se în partea de jos a abdomenului. Simțea gravitația adânc în interiorul celulelor ei, la cel mai elementar nivel și presupunea că Orion trebuie să simtă cutremurele undeva în interiorul trupului său, la fel ca pe toate celelalte simțuri.

Orion se apropie mai mult de ea. Chipul lui era grav.

– Aici, zise el, plimbându-și palmele pe interiorul coapselor ei goale. E ca și cum ai călări un cal de mărimea unui continent, adăugă el cu voce scăzută. Helen își puse mâinile pe umerii lui – dintr-odată simțindu-și genunchii moi.

Pământul se cutremură.

Orion o prinse înainte ca picioarele ei să cedeze și o strânse tare la piept.

– Asta e confirmarea, șopti el.

Helen își trecu degetele pe cicatricea care îi brăzda pieptul, apoi își deschise palma pentru a atinge cât putea de mult din el. Orion își înclină capul și o sărută, trăgând-o sub următorul val care-i acoperi.

Helen nu avu ocazia să se sperie la gândul că era sub apă – era prea dornică să-i întoarcă sărutul. Nici nu observă că inspira apa ca și cum ar fi fost aer în timp ce mâinile ei alunecau în jos pe umerii lui, cuprinzându-l pe după gât. Singurul lucru la care se putea gândi era cât de grozav se simțea cu Orion. Grozav. Dar nu așa cum trebuia.

El se retrase brusc. Helen deschise ochii și văzu clar expresia tristă de pe chipul lui – chiar dacă apa era întunecată. Ea știa că nu trebuia să complice lucrurile. Era singura ei șansă de a fi fericită cu un alt băiat – un băiat care era perfect, de altfel – și iată că strica totul.

Helen întinse din nou mâna spre el, disperată să scape definitiv de obsesia ei ridicolă pentru Lucas. După o noapte în compania lui Orion, spera să fie în stare să-l uite pe acesta.

Orion evită îmbrățișarea ei, încordat. O apucă ferm de mână și mișcă energic picioarele pentru a ieși la suprafață, trăgând-o după el.

Se scufundaseră la o adâncime mult mai mare decât crezuse Helen și ajunseseră în larg. Ea realiză că era posibil să poată controla oceanul acum, dar încă nu știa să înoate. Nu mai conta. Cu câteva mișcări puternice de brațe, Orion o duse înapoi la mal. El nu scoase o vorbă până la țărm. Când ajunseră pe nisip, îi abandonă mâna și se îndreptă grăbit spre locul unde își lăsaseră hainele.

– Orion. Îmi pare rău! strigă Helen, târâindu-și picioarele pe nisip în urma lui. El nici măcar nu încetini. Ea o luă la fugă încercând să-l ajungă, dar el mări pasul. Nu vrei să te *oprești*?

– De ce? întrebă el furios, întorcându-se. De ce crezi că relația noastră s-ar putea schimba după cinci minute sau după cinci ani de acum înainte? Te-aș putea aștepta toată viața, dar tu ai fi îndrăgostită tot de Lucas.

– Dar te iubesc și pe tine, băigui Helen.

– Știu asta, zise el pe un ton grav. Dar nu cum îl iubești pe el. Orion se așeză pe nisip. Helen rămase în picioare lângă el, frământându-și încurcată mâinile.

– Poate că nu e la fel, dar asta nu înseamnă că într-un final... rosti Helen cu voce stinsă.

Nu exista „într-un final" și ea știa acest lucru. Chiar și după ce atinsese apa râului Lethe și nu-și mai putea aminti propriul nume, și-l amintise în schimb pe Lucas. Nu avea să-l uite niciodată. Era totul pentru ea.

Orion o trase în jos, lângă el și oftă.

– Părinții mei sunt ca tine și Lucas, știi? Se iubesc enorm, mai mult decât orice pe lume – și mai mult decât mă iubesc pe mine. Toată viața m-am întrebat – oare cum e să iubești așa? Să fii iubit *mai mult*. O privi pe față – dureros, pătrunzător. Știu că mă iubești, Helen. Dar nu crezi că aș merita să fiu și eu prima opțiune a cuiva de data asta?

Lacrimile scânteiau în ochii ei. Expresia lui Orion era precum cea pe care o văzuse pe chipul lui Enea când mama lui o pusese pe cealaltă Helen mai presus de el. Toată viața lui – de fapt, în toate viețile pe care le trăise – Orion fusese pe locul doi, câștigător fiind de fiecare dată un altul.

– Nu știu pe nimeni altul pe lume care să merite să fie iubit – iubit *mai mult*, așa cum ai spus, zise Helen gâtuită de emoție. Am crezut că am să-l uit dacă voi fi cu tine. Dar aceasta e doar o formă mai drăguță de a spune că te-am folosit. Helen își lăsă capul în jos. Îmi pare foarte rău.

Orion își petrecu brațul pe după umerii ei și o trase mai aproape de el.

– Hei, eu sunt cel care te-a sărutat. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Dar eu vreau să te iubesc mai mult, zise ea fără vlagă, temându-se să continue. Helen își făcu puțin curaj și se trase înapoi, ca să-l poată privi. Tu m-ai putea face să te iubesc *mai mult*, nu-i așa?

– Da, șopti el. Până îl vei vedea pe Lucas. Dar tu știi deja acest lucru. Tu nu te-ai îndrăgostit doar o dată de el. Tu te îndrăgostești din nou de el de fiecare dată când îl privești.

– Atunci am să stau departe de el. Pentru totdeauna.

Gânditor, el își feri privirea, mușcându-și buza inferioară.

– Însă eu aș ști mereu, șopti el. Aș ști mereu că te-am forțat să mă iubești și că dragostea asta nu e reală. Cred că aș prefera să nu fiu iubit niciodată decât să știu acest lucru.

Helen încuviință privindu-și fix mâinile, dar fără să le vadă. Se lipi de pieptul lui cuprinzându-l cu brațele și lăsă lacrimile să-i curgă... pentru Orion, pentru ea și pentru Lucas, dar în special pentru că era sătulă de toate. Avea în puterile ei cele mai mari forțe de pe pământ, dar părea să nu aibă nicio putere asupra celui mai important lucru dintre toate – propria inimă.

Orion se întinse pe nisip și o trase deasupra lui. El își dori ca apa care le udase pielea și părul să dispară, așa că într-o clipă erau amândoi uscați. Rămaseră cu ochii la stele în timp ce Helen mai

pe care am dat-o unor scioni ca tine de a putea să vină la mine pentru a cere ajutor. Orice ajutor aș putea oferi, evident, adăugă el cu regret. Până acum am dat greș cu voi toți.

– Scioni ca mine? întrebă Helen, iar palmele începură să-i transpire. Dar *ce fel de* scion sunt eu?

– Ești o Creatoare de Lumi, Helen. Tu ai puterea de a sculpta un ținut pentru toți cei care își doresc să-l populeze. O lume a ta cârmuită numai după regulile tale. Tinerețea veșnică. Împlinirea. Sau o viață plină de încercări și suferință eternă – orice crezi tu că va fi de folos.

O tăcere firavă îi învălui în timp ce fata încerca să asimileze această informație.

– Dar... asta... e... absolut... groaznic! bâigui ea simțind că nu mai avea aer. Ai *văzut* creațiile mele din *lut?* Nu pot „sculpta” o lume nouă – va fi un dezastru! Nu poți găsi pe cineva care știe măcar să *deseneze?*

– Îmi pare rău, Helen, dar Moirele nu oferă des acest talent deosebit. Hades zâmbi, redevenind apoi grav. De fapt, au mai existat doar doi scioni înaintea ta care au învățat cum să folosească acest talent destul de bine ca să-și creeze propriile ținuturi, și chiar și așa acele lumi au rezistat doar un timp.

– Cine erau?

– Morgan și Atlanta. Una din ele a creat ținutul Avalon, iar cealaltă Atlantida. Lumile lor au dispărut în cețuri sau sub ape când cele care le-au creat au fost înfrânte, dar scionii își amintesc acele ținuturi și în ziua de astăzi. Mai ales de Atlantida. Încă își dau viața pentru acest ținut.

– Stai puțin. Vrei să spui că Atlantida *nu există?*

– Nu mai există. Fiecare Creator de Lumi trebuie să fie capabil să apere ținutul pe care-l creează împotriva oricărui rival. Atât Morgan, cât și Atlanta au pierdut lupta.

Helen se așeză pe nisipul rece și ud, cu capul în mâini. Își asumase o mulțime de responsabilități pentru că nu avusese de ales, dar asta o depășea.

– Nu, zise ea clătinând din cap. Nu pot face asta. Am făcut multe, dar asta mi se pare prea mult.

– Ce anume? întrebă Hades. Ce nu poți să faci?

Helen ridică fruntea și îl privi pe zeu cu niște ochi în care se citea disperarea.

– Nu mă pot întoarce la ceilalți scioni ca să le spun că toate crimele pe care le-au făcut ca să ajungă în Atlantida au fost în zadar! Vocea ei aproape că devenise isterică. E posibil ca Oracolul să fi îndrugat prostii, cum că va mai rămâne o singură Casă care va fi „cheia” spre Atlantida! S-au ucis unii pe alții decenii întregi, iar tu vrei să mă întorc la ei să le spun că totul a fost o minciună? Că nu există Atlantida? Nu pot să fac asta!

– Nu e o minciună. E doar o interpretare greșită a profeției, zise calm Hades.

Ea ridică ochii spre el, perplexă din cauza șocului.

– Nu e destul, zis ea pe un ton surprinzător de ascuțit. Trebuie să-mi spui mai multe.

Hades se așeză alături de ea pe nisip – destul de aproape ca umbrele să-i dezvăluie o parte din chip, astfel încât ea să-i poată vedea ochii verzi și sclipitori și o aluniță familiară care părea o lacrimă neagră pe unul din pomeții lui perfecți.

– Profeția s-a îndeplinit. Casele sunt acum *una*, Helen. Hades îi luă mâinile între palmele lui, învăluindu-le cu căldura lui. Tu vei ridica Atlandida, sau Avalon, sau Helena – oricum ai să vrei să o numești – și odată ce lumea ta va fi creată, vei putea decide cine va putea intra acolo, cine va putea rămâne sau cine va trebui să plece și unde să locuiască fiecare în ținutul tău. Totul depinde de tine.

– E prea mult pentru o singură persoană, zise Helen clătinând din cap, ca și cum și-ar fi putut ține responsabilitatea sub control respingând-o cu destulă vehemență. E prea multă putere.

Hades își dădu jos gluga care-i acoperea capul, renunță la Coiful Întunericului și înlătură umbrele agățate de el. Chipul care o privea pe Helen era unul pe care-l cunoștea și-l iubea nespus.

– Vor fi mulți scioni care vor accepta această declarație. Multe ființe, mulți muritori și nemuritori deopotrivă, nu se vor da înapoi de la nimic ca să te oprească să-ți revendici adevărata putere. Ochii de un verde-aprins ai lui Hades erau umbriți de tristețe. Dacă vei construi o lume, multe forțe vor încerca să o distrugă. Tu și aliații tăi scioni va trebui să luptați pentru apărarea ei și e posibil ca mulți dintre voi să moară, așa cum își doresc zeii.

– Atunci nu am să construiesc nicio lume.

Hades îi luă mâna.

– Moirele se vor asigura că nu ai de ales.

– Nu, zise Helen, clătinând încăpățânată din cap. Refuz categoric să cred că trei babe îmi conduc viața. Nu voi construi o lume dacă prețul pentru aceasta va fi ca prietenii și familia mea să fie nevoiți să meargă la război. Dacă nu-mi voi construi niciodată propria lume, zeii nu ne vor mai provoca și nimeni nu va trebui să lupte.

– Ești curajoasă și plină de compasiune – așa cum ar trebui să fie orice Creator de Lumi –, iar eu sunt foarte mândru de tine. Dar un război se apropie de țărmurile tale, nepoată, zise trist Hades. Tu, ca și cele care au purtat același nume din trecut, trebuie să decizi cum să-l întâmpini.

Capitolul 7

Țârâitul unui telefon mobil o făcu pe Helen să deschidă – fără chef – ochii. Era încă întuneric și mai era mult până la ivirea zorilor. Sub ea, Orion se trezi și începu să se foiască, apoi întinse mâna după blugii săi care erau așezați deasupra lui Helen ca un șal.

Degetele lui bâjbâiau amorțite de frig și de somn, dar în cele din urmă reuși să își scoată telefonul din buzunar și să răspundă.

– Alo? mormăi el cu vocea încă răgușită după somn. Salut, frate. Da, e teafără. E chiar aici, cu mine.

Helen se concentră ca să poată auzi conversația.

– Oh, în regulă, zise Lucas cu o voce sumbră. Puteți să veniți acasă? Cassandra e pe punctul de a face o profeție. A întrebat de tine în special, Orion. Nu am vrut să întrerup nimic.

Helen îl privi pe Orion cu subînțeles.

– Plecăm chiar acum. Lucas, stai puțin... zise Orion, dar era prea târziu. Acesta închisese. Orion îi aruncă fetei o privire timidă. Îmi pare rău pentru asta.

– De ce? Poate că e mai bine să creadă că mi-am petrecut noaptea cu tine. Poate că va... Vocea ei se stinse când zări expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Orion.

– Nu va putea să renunțe la tine, Helen, indiferent câți bărbați și-ar petrece noaptea cu tine.

Helen încuviință, acceptând părerea lui. Orion schimbă subiectul, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Unde ai găsit hainele astea? întrebă el.

– Le-am invocat, într-un fel, când eram în Lumea de Dincolo.

– Cât timp ai stat acolo? o întrebă el cuprins de îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

Helen se gândi dacă ar fi fost bine să-i spună lui Orion tot ce aflase de la Hades. Dar după noaptea care tocmai trecuse, cum ar fi putut să-i spună că mama lui luptase într-un război care o înnebunise din cauza unei profeții interpretate greșit despre un loc care nici măcar nu mai exista. Nu știa dacă ar fi fost în stare să-i mărturisească vreodată aceste lucruri. În schimb, ridică din umeri.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el, întorcându-se cu spatele la ea ca să-și poată scutura nisipul de pe blugi. O altă poveste lungă. La un moment dat tot va trebui să începi să-mi spui unele dintre poveștile astea lungi ale tale, știi?

– Știu, răspunse ea ridicându-se și scuturându-se, la rândul ei, de nisip. Doar că am nevoie de ceva timp mai întâi, să mă gândesc bine la toate.

Helen știa că Orion putea să vadă confuzia rotindu-se vajnic în interiorul ei, dar nu făcea presiuni asupra fetei cerându-i să aibă încredere în el. În schimb se îmbrăcă și se întoarse spre ea cu brațele în lături.

– Mă ia și pe mine cineva în zbor? întrebă el cu un zâmbet îndrăzneț. Helen își încolăci brațele în jurul lui și se ridicară în aer, chicotind amuzată. Încurajat de râsul ei, Orion continuă să glumească. Aveți și băuturi la bord? Cred că am un act de identitate fals pe aici pe undeva.

– Act de identitate fals? De ce te-aș servi dacă tocmai ai recunoscut că nu ai vârsta legală?

– Deci sunt băuturi la bord, insistă el pe un ton amuzat. Nu sunt surprins deloc. Uitați-vă câte buzunare aveți la dispoziție doar pentru dumneavoastră. El începu să o percheziționeze pe Helen, vârându-și în joacă mâinile în buzunarele pantalonilor ei

cargo și căutând-o prin jachetă, de parcă securitatea națională ar fi depins de asta. Dintre toate costumațiile din lume pe care ți le-ai fi putut imagina pentru tine, ai ales niște haine în care eu aș merge la vânătoare. Nu știam că ai un fetiș pentru L.L. Bean[1].

– Îmi era frig! aproape că strigă ea înecându-se de râs.

– Îți era frig și se pare că erai predispusă să alegi flanelul în loc de blană.

– Ce pot să spun? Sunt din New England. Ne place flanelul.

Zburau acum deasupra curții din spate a reședinței Delos, iar Helen trebui să-și înăbușe râsul ca să se poată concentra asupra aterizării. Din nou serioasă, ea își balansă picioarele și se pregăti să aterizeze.

– Ooo. Cizme de cauciuc. Foarte sexy, zise Orion. Helen își pierdu din nou concentrarea în ultimele secunde, așa că amândoi căzură la pământ ca niște amatori.

– Sunteți bine? strigă Matt îngrijorat.

– Da, e în regulă. Suntem teferi, îi strigă Helen acestuia. Tânărul stătea în spatele portierei noii sale mașini, care avea motorul pornit și farurile aprinse, ca și cum ar fi sărit de pe scaunul șoferului cu o secundă în urmă.

Helen încercă să se desprindă de Orion și să se aranjeze puțin, dar acesta o ținea în continuare de genunchi și de glezne, împiedicând-o să se ridice.

– Deci *asta* s-a întâmplat cu băuturile din timpul zborului, continuă Orion pe același ton amuzat, în timp ce o făcea să cadă pe față pentru a treia oară. Căpitanul le-a băut pe toate. Ești o bețivă, Helen Hamilton.

Încercă să spună că era nevinovată, dar din moment ce nu putea să-și recapete suflul, nu reuși să scoată în apărarea ei nicio propoziție coerentă.

– Ați terminat cu hârjoneala? întrebă Matt. Aveți nouă ani sau ce?

[1] Marcă de îmbrăcăminte și echipamente pentru vânătoare și pescuit

Helen și Orion renunțară să mai glumească.

– Ariadne te-a sunat? îl întrebă Helen pe Matt.

– Nu. Hector, răspunse el ajutând-o pe Helen să se ridice.

– Unde e Claire? întrebă ea.

– E încuiată în camera ei. Bunică-sa nu ar lăsa-o să iasă din casă la ora asta târzie, răspunse el chicotind. Aveți idee ce a pățit Cassandra?

– A întrebat de Orion. Asta e tot ce știm, zise Helen.

Toți trei porniră către garaj, apoi spre ușa laterală de acces de la bucătărie.

– Aha, zise Matt privindu-l pe Orion cu o sprânceană ridicată. Hector a menționat ceva de Tiran.

Helen îl simți pe Orion crispându-se și aruncă o privire spre pieptul lui, încercând să-i distingă sentimentele. Controlate de el, acestea se rostogoleau prea repede ca fata să poată înțelege ceva din ceea ce vedea, dar își dădea seama după felul în care el își strângea buzele că se pregătea de un soi de confruntare.

Helen se hotărî: dacă auzea din partea cuiva vreun comentariu negativ despre Orion, ea urma să-i întoarcă spatele și să plece. Băiatul fusese tratat o viață întreagă ca o profeție nefastă și nu făcuse nimic rău ca să merite așa ceva.

Cuvintele *născut pentru amărăciune* se iviră în mintea ei atunci când își aminti câteva dintre caracteristicile Tiranului. După cele văzute în Newfoundland, Helen știa cât de bine i se potriveau lui Orion aceste cuvinte, dar cu toate astea el nu putea fi Tiranul.

Singura greșeală a lui Orion era faptul că se născuse din părinți nepotriviți, cu talente nepotrivite. Dar, în aparență, asta era destul pentru ca toți să-l evite. Și ce putea urma? O altă profeție amăgitoare, la fel ca aceea despre Atlantida? Nu era posibil ca Orion să fie monstrul acela, Tiranul, iar Helen intenționa să susțină sus și tare acest lucru.

Helen auzi încă înainte de a intra în casă corul tulburător, pe mai multe voci, al Moirelor vorbind prin gura Cassandrei. În

timp ce intra pe ușa bucătăriei, ea auzi un țipăt oribil. Trei voci erau îngemănate în una singură, iar Matt, Helen și Orion o luară la fugă spre sursa acestuia – biblioteca în care se aflau birourile lui Castor și Pallas. Într-o jumătate de secundă, toți trei erau la ușa bibliotecii.

– Nemesis își trimite mesagerul ca să ne orbească! Peste tot va fi întuneric! se văicărea corul Moirelor, în vocile lor distingându-se frica. El trebuie să fie ucis, altfel totul va fi distrus!

Orion, Matt și Helen se năpustiră pe ușă pentru a-i găsi pe membrii familiei Delos adunați și privind fix undeva în sus. Cassandra plutea în aer, învăluită de o lumină violet-aprins, verde și albastră – aceasta fiind aura alcătuită din trei culori a Moirelor. Fata se zvârcolea și urla de parcă ar fi suferit cumplit în timp ce Moirele intrau pe rând în trupul ei, forțând-o să fie mesagera lor.

Cassandra, cu chipul plin de riduri ca al unei femei bătrâne, ridică o mână ca o gheară și o întinse direct spre Orion.

– Omorâți-l! strigă una dintre Moire prin gura fetei.

– El va distruge totul! se auzi o altă voce în timp ce fața Cassandrei începu să se schimbe, luând imediat înfățișarea unei alte bătrâne.

– De ce mai trăiește încă? Ar fi trebuit să fie ucis încă de când era copil! rosti arțăgoasă cea de-a treia dintre Moire.

Pentru o clipă, Cassandra reuși să-și recapete controlul asupra propriului trup, scăpând de cele care o chinuiau.

– Nu! strigă ea cu fermitate. Plecați de aici.

– Tu ești a NOASTRĂ! țipară la unison cele trei Moire. Tu o să ni te supui.

Cassandra începu să se zgârie, provocându-și urme adânci și însângerate în piele. Chipul îi era o mască a fricii, dar degetele ei continuau să-i sfâșie pielea. Moirele îi controlau mâinile, însă restul trupului îi era conștient de faptul că mâinile ei posedate o pedepseau atât de cumplit. Helen făcu involuntar un pas în spate, cuprinsă de repulsie și realiză că toți ceilalți din încăpere făcuseră la fel.

Cu excepția lui Orion.

– Destul! comandă el înaintând cu pași mari până ce ajunse sub trupul Cassandrei. Lăsați-o în pace. Moirele țipară și într-un ciudat vârtej de pâlpâiri violet, verzulii și albastre o abandonară pe aceasta, lăsând-o să se prăbușească brusc de la înălțime. Orion o prinse înainte să ajungă pe podea și o strânse protector în brațe ca pe un copil. Ea își îngropă fața în pieptul lui și începu să plângă în hohote.

– E totul în regulă acum. Șșșș, o potoli el cu blândețe. O duse până la canapea și se așeză ținând-o în poală.

Apoi îi privi furios pe cei din încăpere.

– Aveți de gând să stați cu toții așa și să le lăsați pe cotoroanțele acelea să-i facă rău? întrebă el, ochii lui oprindu-se asupra lui Castor.

– Nu e atât de simplu, zise Jason, clătinând din cap. Noi am încercat să facem ceva, dar degeaba.

– De fiecare dată când am încercat să le oprim, au rănit-o și mai mult, zise Lucas.

Orion întoarse capul spre Lucas și privirea i se îmblânzi. Încuviință gânditor din cap, recunoscând că se grăbise probabil să-i judece.

– Atunci de ce au plecat când le-a cerut asta Orion? întrebă Pallas. Ochii lui se îngustară privindu-l suspicios pe acesta. De ce se tem atât de mult de tine Moirele?

– Poate pentru că eu nu mă tem de ele, ripostă acesta pe un ton defensiv.

Helen se încordă – pregătindu-se pentru o confruntare – și îi simți pe Lucas și Hector gata de ripostă – toți trei fiind pe poziții pentru a-i lua apărarea lui Orion.

– Moirele se temeau de el pentru că nu puteau vedea în interiorul său. Este ceva în legătură cu sora lor, o femeie frumoasă cu ochii acoperiți de un văl. Ea le acoperă ochii atunci când se apropie el, zise epuizată Cassandra, punând capăt confruntării înainte de a începe. Inspiră adânc, sughițând de câteva ori și se ridică în brațele lui Orion, privindu-l. Tu ești ca un... pentru ele, ca o fundătură. Cassandra își trecu mâinile peste față. Nu știu exact ce gândesc. Tot ce pot vedea sunt frânturi de imagini. Dar știu că ori de câte ori tu faci parte din ecuație, ele nu pot vedea răspunsul.

– De aceea nu mi-ai putut vedea viitorul? o întrebă Helen pe față. Când am început să mă întâlnesc cu Orion în Lumea de Dincolo și să petrec mai mult timp cu el, tu ai spus că nu-mi mai puteai vedea viitorul.

Cassandra își lăsă capul într-o parte, gânditoare.

– S-ar putea ca acesta să fi fost motivul. Moirele nu îmi vor spune nimic despre Orion. Ele nu pot suporta nici să mă gândesc vreodată la el.

– Foarte bine, zise Orion. Nu mi-au plăcut niciodată Moirele. Îi zâmbi Cassandrei, stând cu capul plecat spre ea, de parcă tocmai descoperise ceva important. Așadar, de aceea mă urmărești peste tot în jurul casei?

Ea îi zâmbi și încuviință cu sfială.

– Pot să mă relaxez când ești în preajmă pentru că știu atunci că ele nu vor veni.

Helen se uită la Castor, Lucas și Hector, care schimbau priviri îngrijorate. Inimile lor erau învăluite în negura confuziei, de parcă nu ar fi avut idee ce ar fi trebuit să simtă despre ceea ce tocmai auziseră. Ea își dorea să fi ajuns în încăpere ceva mai devreme. Voia să audă acea profeție nouă și revizuită despre Tiran, de preferat înaintea lui Orion.

– Și nu ți-e frică de mine? îl întrebă Cassandra precaută pe Orion. El zâmbi compătimitor.

– Ai fost vreodată în Thailanda? o întrebă el. Ea clătină încet din cap, amuzată de neașteptata întrebare. Să spunem doar că am mâncat niște chestii care sunt mult mai înspăimântătoare decât tine. Și chiar mai lungi. Cassandra chicoti, dar epuizarea o doborî în cele din urmă și începu să caște.

– Da, am acest efect asupra multora, continuă el, făcând-o din nou să râdă în timp ce fata căsca. Orion se ridică ținând-o în brațe. În regulă. Cred că e timpul să mergi la culcare, Kitty.

– Ai să stai cu mine până voi adormi? întrebă ea agățându-se de brațul lui.

– Desigur.

În drum spre ușă, Orion îi aruncă lui Helen o privire cu subînțeles. Ea încuviință în semn de răspuns, pentru a-l lăsa să înțeleagă că urma să-l informeze despre ceea ce avea să piardă în timp ce se ocupa de Cassandra. Imediat ce Orion ieși din încăpere, câțiva începură brusc să vorbească.

– Nu pot să cred că Moirele au plecat atât de repede, îi spuse Ariadne pe nerăsuflate fratelui ei geamăn.

– Am crezut că de data asta aveau să o ucidă, zise Jack.

– E mai rău decât credeam noi, îi spuse grav Pallas lui Castor, făcându-i pe toți ceilalți să tacă. Dacă Orion rămâne aici, suntem orbi, pur și simplu. Oracolul, măcar, ne oferă un avantaj în fața zeilor. Unul aproape neînsemnat, dar e mai bun decât nimic.

– Știu, zise Castor cu o expresie încordată.

– E un om bun. Oricine poate vedea acest lucru, insistă Pallas. Dar bun sau rău, e prea periculos. El nu poate rămâne cu noi.

– Nu. Nu-l puteți alunga pe Orion, zise cu voce scăzută Lucas, privindu-l pătrunzător pe tatăl lui. Toți ochii se îndreptară spre el. Erau surprinși să-l audă – pe el dintre toți cei de față – luându-i apărarea lui Orion.

Chipul lui era impasibil.

– Ne-a salvat viața – mie și lui Helen. Suntem frați de sânge acum, adăugă Lucas.

– Sunt de acord, zise Hector. Orion a luptat alături de noi. Este un membru al familiei acum, continuă el, făcând semn spre Lucas și Helen.

– Dacă un scion a luptat alături de voi nu înseamnă că trebuie să devină membru al acestei familii, îl contrazise Pallas pe Hector

pe un ton arțăgos și frustrat. Te bazezi prea mult pe onoarea ta și faci alegeri de unul singur, Hector!

Băiatul evită privirea intensă a tatălui său, dând înapoi. Era prea respectuos pentru a i se împotrivi, chiar dacă Pallas se înșela. Acest lucru o enerva la culme pe Helen.

– Aici nu este vorba de onoare sau despre Orion, interveni cu amărăciune Helen. Făcu un pas către Pallas și îi simți pe Lucas, Hector și Jason luând poziție în spatele ei. E vorba despre Cassandra. Ție îți este prea frică să înfrunți viitorul fără cineva care să-ți spună ce să faci. Ai prefera să o lași să sufere decât să fii nevoit să te întrebi ce se va întâmpla mai departe. Toată discuția asta despre Orion și cât de periculos este el e doar o scuză pentru ca tu să-ți poți păstra Oracolul și să nu te simți prea vinovat în această privință pentru cât rău poate să-i facă acest lucru propriei tale nepoate.

Pallas făcu un pas către Helen, buzele lui strângându-se în semn de nemulțumire. Neînfricată, fata înaintă către el, cu bărbia ridicată spre bărbat, provocându-l să reacționeze. Helen știa că această confruntare trebuia să aibă loc la un moment dat. Din prima clipă în care Pallas o privise, el nu o văzuse decât pe Daphne. După atâția ani în care o învinuise pe mama ei pentru uciderea fratelui său, tot nu putea să uite. Pallas se uita la Helen ca și cum ar fi fost în stare să trădeze familia Delos în orice moment, iar ea se săturase de această atitudine.

– Și despre mine crezi același lucru, Helen? Că mi-aș lăsa fiica să treacă prin asemenea chinuri doar ca eu să pot... ce? Să mă simt mai bine când mă gândesc la viitor? întrebă încet Castor strecurându-se între fată și Pallas. Helen îl simți pe Lucas punându-i mâna pe spate și se relaxă.

– Nu, recunoscu ea, lăsându-și ochii în jos. Nu cred asta despre tine, Castor.

– Sănătatea Cassandrei a fost mereu una dintre preocupările mele. Dar adevărata problemă pentru toți cei ca noi este Tiranul. Și a fost mereu o problemă, continuă Castor adresându-se grupului.

Știu ce simți pentru Orion și cred că tocmai aceste sentimente te-au împiedicat să vezi adevărul.

– Nu din nou! pufni enervată Helen. Orion nu este [illegible] acela de Tiran, bine?

– Stai puțin, Helen, interveni Matt ridicând o mână. Nu avem încă toate datele problemei. El se întoarse spre Castor. Ce a spus Oracolul despre Tiran înainte să ajungem aici? A scris cineva ce a spus, cuvânt cu cuvânt?

– Eu am scris, zise Ariadne din spatele biroului tatălui său. Cu toată agitația aceea, Helen nici nu o observase acolo, scriind de zor. Am înregistrat aproape totul și pe telefon. Dar nu vreau să aud din nou vocile acelea. Voi vreți?

Matt clătină din cap. El întinse mâna spre paginile scrise de Ariadne, iar aceasta i le dădu. Helen începu să citească peste umărul lui Matt în timp ce fata le explica.

– Ea a repetat această primă formulă de vreo sută de ori. De aceea am adăugat punctele de suspensie după ea. Cassandra a încercat, cred, să le țină piept atât cât putea. Ariadne își plecă ochii pentru o clipă, se adună, apoi făcu semn spre notițele ei spunând: Am lăsat un alineat de fiecare dată când o nouă voce prelua controlul Cassandrei. Iar aici, la final, am subliniat cu albastru cuvintele pe care le spuneau în cor.

Tiranul se ridică...

Marele Ciclu, întârziat cu trei mii trei sute de ani, e aproape complet.

Sângele Celor Patru Case s-a amestecat și întreg Olimpul e cuprins într-una singură.

A venit vremea. Copiii trebuie să-i înfrângă pe părinți, sau să fie devorați de aceștia.

Eroul.

Iubitul.

Scutul.

Tiranul – el este preocuparea tuturor.

Războinicul așteaptă momentul oportun, fiind ultimul care intră în luptă.

Tiranul se va ridica având puteri nelimitate. Soarta tuturor va fi decisă după bunul său plac.

Nemesis își trimite mesagerul să ne orbească! Întuneric! Peste tot va fi întuneric! El trebuie ucis, altfel totul va fi distrus!

Helen și Matt se opriră și se uitară unul la celălalt, încruntați. Ultimele fraze le auziseră deja – atunci când intraseră împreună cu Orion în bibliotecă. „Mesagerul lui Nemesis" și „Peste tot va fi întuneric" sunau a prevestiri nefaste pentru Helen. Dacă Moirele vorbeau despre Orion în aceste profeții, descrierea pe care i-o făcuseră nu-l ajuta prea mult.

– Această Nemesis este o zeiță malefică sau ce? îl întrebă Helen pe Matt, sigură că acesta studiase mai mult decât ea, ca de obicei.

– Nu, nu e malefică. Și e cu mult mai bătrână decât zeii, îi răspunse Matt. Ea este o fiică a lui Nyx, la fel ca și Moirele.

– Deci Nemesis este probabil acea soră cu văl de care vorbea Cassandra? întrebă însuflețită Helen privind în jur.

– Este posibil, răspunse Castor.

– Și doar când au rostit cuvintele astea au vorbit în cor? La ultima frază? o întrebă Matt pe Ariadne vizibil îngrijorat.

– Da. Și au devenit foarte agitate, răspunse ea.

– Asta a fost atunci când am intrat în bucătărie, zise Helen observând preocuparea lui Matt. Chestia asta despre Nemesis și întuneric au spus-o poate pentru că Orion intrase în încăpere, iar ele nu mai vedeau nimic.

– Poate că Orion le-a blocat profeția, continuă optimist Matt.

– Desigur, Moirele ar avea motive să-l vrea mort. Ele au încercat să-l omoare încă de *dinainte* să se nască. De fapt, chiar mai demult. Helen se opri și o luă de la capăt, încercând să explice. Moirele l-au luat în vizor pe Orion încă de pe vremea Războiului Troian, pentru că a reușit să scape cu viață pe când era Enea.

A scăpat de ce-i hărăzise soarta. Enea nu ar fi putut face asta dacă Nemesis nu l-ar fi protejat, la rândul ei.

Helen văzu în jurul ei doar fețe confuze și îngrijorate. Se frecă la ochi, știind că era pe punctul de a distruge totul și de a reduce probabil șansele lui Orion la zero în loc să-l ajute. Privi disperată spre Lucas.

– Mint cumva? întrebă ea – făcând apel la abilitățile lui ca Detector de Minciuni.

– Nu, zise imediat Lucas. Nu minte.

– Oh, desigur, zise Pallas, ridicând exasperat mâinile. Ei bine, este evident ce rol ți-au acordat ție Moirele, Lucas. Tu ești iubitul. Tu ai face orice pentru Helen.

– Da, aș face, recunoscu băiatul cu o modestie brutală. Dar, oricum, ea spune adevărul.

– Atât cât știe din el, zise Castor pe un ton detașat. Îmi pare rău, fiule, dar numai pentru că Helen crede că un anumit lucru e adevărat nu înseamnă că are și dreptate.

Tonul lui Castor era arțăgos. El voia de fapt să-i facă să vadă o chichiță la care era evident că se gândise mult timp.

Un gând vag trecu prin mintea lui Helen – o îndoială deranjantă despre ceva important, dar inaccesibil.

– Și nu numai atât. Orion nu poate fi Tiranul, pentru că el este Scutul, zise Lucas neluând în seamă obiecțiile tatălui său. Atunci când Cassandra a făcut profeția despre Helen ca fiind Coborâtoarea, ea a spus că avea să coboare în Lumea de Dincolo, cu Scutul ei.

– Exact, zise Matt, de parcă el se gândise deja la acest lucru. Dar și *tu* ai găsit o cale spre Lumea de Dincolo, Lucas. Și ai mers acolo pentru a o proteja pe Helen – ca să-i fii scut.

– În regulă, dar nu eu am ajutat-o să elibereze Furiile, zise Lucas amintindu-și cuvintele profeției.

– Ba da, ai făcut asta, îl contrazise Helen cu jumătate de gură, urând să nu fie de acord cu el în această privință. Am fost alungată din Lumea de Dincolo până ce mi-ai adus tu obolul. Apoi m-ai ajutat să-mi dau seama de care dintre râuri aveam nevoie.

– Da, dar Orion a fost acolo, cu tine, când le-ai eliberat...

– Luke, îl întrerupse cu blândețe Hector. Trebuie să recunoști că punctul de vedere al lui Matt ridică posibilitatea existenței mai multor interpretări ale profeției.

– Mereu există mai multe interpretări, interveni Orion din pragul ușii. Toți ochii se întoarseră spre el. Orion intră în bibliotecă, adăugând: Trebuie să recunoașteți. Moirele folosesc cimilituri pentru că nu știu despre ce naiba vorbesc. Dacă ar ști, ar spune ceva logic și direct, ca de exemplu: „Orion este Tiranul și vrea să vă mănânce creierul la micul dejun", sau ceva de genul ăsta.

Umerii lui Hector începură să tresalte, scuturați de un râs înfundat. Lucas întoarse capul, încercând să-și înăbușe râsul, la rândul lui, dar făcu greșeala de a surprinde privirea lui Jason.

– Tiranul Zombie, îi șopti Jason lui Lucas, fața lui făcându-se roșie din cauza râsului reprimat.

– Ura! a venit moartea, îi șopti Lucas înăbușindu-și un hohot.

Cei trei băieți Delos mai schimbară câteva aluzii înainte de a izbucni cu toții în râs.

– Gata cu prostiile, zise Pallas furios, îndreptându-se cu pași mari spre ușă. Ce parte din „*toate orașele muritorilor* se vor transforma în ruine" nu o pricepeți? Am fost avertizați cu toții care este miza, și nu doar pentru scioni. Nu vreau să fiu cel care stă cu brațele încrucișate și care lasă un tiran mai rău decât Stalin sau Hitler să scape basma curată, doar pentru că pare un băiat atât de *drăguț*. El se uită cu asprime la Orion, apoi la ceilalți. Nimeni nu mai râdea. Voi asta vreți?

– Ariadne, o strigă încetișor Matt pe holul de la etaj.

Fata se opri în fața dormitorului ei și își întoarse capul spre el, ridicând un deget pentru a-i face semn să rămână unde se afla. Ascultă cu atenție, să nu fie prin preajmă tatăl, frații sau vărul ei, dar nu era necesar. Matt îi putea auzi pe toți bărbații Delos – putea chiar să le simtă pulsul prin aer și știa acum că aceștia erau

ocupați în altă parte. Dar Ariadne nu știa acest lucru, iar el încă nu știa cum să-i explice. După ce ascultă o bucată de vreme – mai mult decât Matt, desigur – Ariadne se arătă satisfăcută într-un sfârșit.

– Intră, șopti ea, făcându-i semn să o urmeze în cameră.

El intră șovăielnic și rămase în mijlocul dormitorului ei în timp ce Ariadne arunca niște haine de pe o piesă de mobilier pe alta fără să se gândească măcar să pună totul înapoi în dulap.

„Ea a fost întotdeauna o nătângă. Mi-am petrecut jumătate din război strângând după ea", își aminti noul Matt. *„Cea mai nepricepută sclavă pe care am avut-o."*

Clătină din cap și încercă să înlăture acea nouă conștiință care tot prelua controlul neinvitată, la fel cum încerca să suprime și torentul de familiaritate și de tandrețe care îl năpădea în timp ce o privea pe față.

Patul ei era la mică distanță. O parte din el nu se întinsese niciodată alături de ea, iar cealaltă parte petrecuse zece ani dormind lângă ea – numai lângă ea și nimeni alta, până în ziua morții lui.

Mâinile lui ardeau de nerăbdare, tânjind să o atingă din nou pentru prima dată, așa că și le îndesă în buzunare. Matt întoarse capul spre perete, zgâindu-se la el, în timp ce ea arunca în dulap ceva mătăsos și garnisit cu dantelă.

– Matt, îl strigă Ariadne din celălalt capăt al încăperii. El o privi în timp ce își arunca peste umăr coada lungă și împletită de păr castaniu, făcând eforturi disperate *să uite* cât de moale și de catifelate erau atât părul, cât și umărul ei rotund. Lenjeria mea nu o să te facă să orbești, știi?

– Trebuie să te întreb ceva, rosti el răspicat, abătând deliberat discuția de la desuurile ei.

– Bine, zise Ariadne apropiindu-se de el și așezându-se pe marginea patului.

Matt luă scaunul pe care ea tocmai îl eliberase de rufele proaspăt spălate și se așeză în fața ei.

– Spune-mi despre rolurile diferite menționate de Moire în seara asta, îi ceru el.

Ariadne zâmbi, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebarea lui.

– Știi că grecii erau efectiv îndrăgostiți de teatru? Matt încuviință. Ei bine, Moirele erau și ele îndrăgostite de teatru. Au fost întotdeauna. E ca și cum ele ar vedea lumea ca pe o scenă pe care numai scionii sunt actori. În multe profeții apar menționate anumite roluri ce trebuie jucate, sau se spune că lumea este în așteptare, pentru a completa „Marele Ciclu" de care Moirele par a fi obsedate. Apropo, „ciclu" e denumirea unei serii de piese corelate, precum piesele lui Eschil, care spun povestea despre începuturile Furiilor. Aceasta se numește *Orestia*.

– Mda, zise Matt cu amărăciune. Am citit-o. Acum spune-mi despre rolurile specifice pe care Moirele le-au menționat în seara asta. Ai știut mereu despre ele?

– Da. Nimeni nu știe cu adevărat ce înseamnă rolurile, totuși. Sau ce intenții au Moirele menționându-le.

– Cum poate fi posibil?

– Pentru că sunt foarte vagi. Gândește-te puțin. Rolurile sunt Eroul, Scutul, Iubitul și Războinicul. Să fim serioși. Ar putea fi oricare dintre scionii de pe fața pământului, din toate timpurile. Noi suntem o mână de scioni cu aceste roluri: erou, războinic, iubit sau scut-al-celor-slabi, zise ea ușor exasperată de predictibilitatea lor. Singurul rol de care sunt legate prevestirile nefaste este Tiranul și toate Casele de-a lungul mileniilor au fost supervigilente în legătură cu semnele care-l însoțesc – pentru a-i împiedica apariția. Dar tu știi deja profeția.

– Tiranul este născut pentru amărăciune. El poartă sângele mai multor Case și trebuie să fie destul de puternic încât să poată transforma toate orașele muritorilor în ruine, rosti serios Matt. Lui nu-i plăcea că trebuia să fie de acord cu Pallas, dar știa că acesta avea dreptate. Își imagină pe cineva precum Hitler cu puterea unui scion și cu abilitatea de a distruge orașe doar prin simpla sa dorință.

Matt își aminti cum Zach pusese odată celor din grupul lor o întrebare ipotetică: Dacă ei ar fi avut o mașină a timpului și s-ar fi putut întoarce în timp să-l ucidă pe Hitler înainte ca acesta să facă rău cuiva, ar fi făcut asta? Chiar dacă acesta ar fi fost un copil inocent atunci când s-ar fi întors în timp să-l omoare? Răspunsul tuturor a fost că „da".

– Matt, zise Ariadne întinzând brațul spre el și acoperindu-i mâna cu mâna ei. Ești bine?

– Iar ceilalți, Scutul și... Războinicul, continuă el. Acelea sunt roluri prestabilite? Roluri care *trebuie* jucate? Rolurile acelea au existat de la început?

– Cassandra din Troia a fost prima care le-a menționat... deci, da. Toate aceste roluri au existat de la bun început.

– Și *fiecare* rol trebuie jucat înainte ca acest ciclu să se încheie? Moirele pot trece atunci la un nou ciclu?

– Nu am mai auzit varianta asta înainte, răspunse gânditoare Ariadne. Mintea ei ascuțită analiză pe toate părțile această nouă idee, trecând-o prin toate filtrele memoriei, până la cele mai mici detalii, până ce, într-un final, încuviință din cap. Dar presupun că este o interpretare plauzibilă.

– Deci suntem cu toții blocați, șopti Matt dezamăgit. Trebuie să ne jucăm cu toții rolurile, ori Moirele o vor lua de la capăt, încercând același lucru din nou cu o nouă serie de scioni.

Ariadne se încruntă, gânditoare.

– Poate că de aceea ni se pare că nu am părăsit niciodată Troia. Pentru că un anumit lucru ce trebuia să se întâmple atunci, în trecut, nu s-a întâmplat, iar Moirele tot încearcă să-l recreeze.

Matt zâmbi, amintindu-și sever că nu trebuia să se aplece să o sărute indiferent cât de inteligentă era. El așteptă o clipă, până ce se asigură că vocea nu avea să-i tremure înainte de a vorbi.

– Așa cred și eu, zise el. E ca și cum scionii ar fi blocați într-un șir nesfârșit de audiții în timp ce Moirele pun alți actori noi în aceleași roluri, căutând distribuția potrivită pentru ca piesa lor să fie o reușită.

– Dar ele sunt Moirele. Dacă ar vrea ca un anumit lucru să se întâmple, de ce nu *fac* să se întâmple?

– Nu știu, răspunse Matt. Trebuie să fie alte forțe care li se împotrivesc. Poate chiar sora lor, Nemesis.

– Ar trebui să le spunem tuturor, zise Ariadne. Chiar dacă ei cred că ne înșelăm.

– Sunt de acord.

Se așezară pentru o vreme, fiecare dintre ei gândindu-se la ale lui. Soarele tocmai era pe punctul să răsară, iar Matt își spuse că era timpul să plece, chiar dacă ar mai fi stat acolo zile întregi.

– Noapte bună, Ariadne, îi zise el ridicându-se.

– Unde pleci?

Ochii ei căprui și luminoși erau mari și plini de îngrijorare.

– Acasă. M-am strecurat afară când m-a strigat Hector, zise el evitând să o privească. Vreau să mă întorc înainte ca părinții mei să se trezească, altfel își vor face griji. Încăierările stradale i-au speriat de moarte.

– În regulă, zise ea încetișor. Vei veni mai târziu? Casele trebuie să se întâlnească aici la noapte.

– Nu știu dacă voi putea, zise el. Pe apă, în larg, plutea o corabie care-i aducea armata tot mai aproape. Matt o putea simți ca pe un membru-fantomă – tăiat, dar încă dureros. S-ar putea să am altceva de făcut.

Ariadne încuviință din cap și privi în podea. Incapabil să reziste, Matt se aplecă și o sărută în creștetul capului. Părul ei mirosea la fel, a miere și a vară. Îi mângâie ceafa și gâtul plecat, simțind cât de fragil era sub palma lui aspră – la fel de gingaș precum tulpina unei flori.

– Vei încerca să vii? întrebă ea în șoaptă, fără a ridica privirea.

– Da, voi încerca.

– Hei. Ești supărat pe mine? o auzi Lucas pe Helen.

Se întoarse și o văzu zburând spre el deasupra acoperișului casei. Lucas clătină din cap, iar ea se așeză lângă el pe marginea acoperișului, deasupra dormitorului lui.

– Nu am vrut să te contrazic în fața familiei tale. În legătură cu Orion și Scutul, continuă ea.

– E în regulă. Ți-ai spus punctul de vedere, zise el, știind că ea putea recunoaște adevărul din vorbele sale. Noul talent al lui Helen ca Detector de Minciuni făcea ca între ei lucrurile să fie mai ușoare, dar și mai grele în același timp. El nu o mai putea minți – nici măcar pentru a o proteja. Oricum, minciuna nu îi garantase niciodată siguranța lui Helen. Lucas se întrebă dacă o protejase vreodată cu adevărat. Eu cred totuși că Orion este Scutul.

– Dar nu am nevoie de un Scut. Nu am avut niciodată, zise ea de parcă i-ar fi putut citi gândurile...

Ținând cont de toate noile ei talente, Lucas își spuse că și telepatia s-ar fi putut număra printre ele.

– Nu, cred că nu, încuviință el.

Ceva îl frământa totuși pe acesta. Helen fusese întotdeauna cea mai puternică, deci de ce anume ar fi trebuit să o protejeze Scutul, mai exact?

– Poate că Orion este Iubitul. E un fiu al Afroditei, la urma urmei, zise Helen gândindu-se la această posibilitate.

Asta avea sens. Și chiar dacă acest gând îl tortura cumplit, Lucas era sigur că Orion era acum noul iubit al lui Helen. Dar oricât de amestecate erau caracteristicile fiecărui rol, Lucas știa mai bine.

– Orion nu e Iubitul.

– De unde știi?

– Rolul acesta e luat deja.

Helen îl privi. Ochii ei de culori diferite erau umezi și plini de regret, iar Lucas își dorea cu disperare să *nu* citească în ei și milă.

– Știi... toate aceste noi abilități pe care le am... Vocea ei tremura. Una dintre ele este să controlez inimile.

– Mi-ai mai spus.

– Aș putea să distrug dragostea ta pentru mine, se oferi ea cu glas suav.

– Și apoi?

Sprâncenele lui Helen se uniră brusc, de parcă ar fi fost mirată de această întrebare.

– Ei bine, ai putea să mergi mai departe. Oricum, ar trebui să stăm departe unul de celălalt.

– Am încercat deja acest lucru, îți amintești? întrebă Lucas cu un zâmbet forțat. Și nu a mers.

Lucas nu avea nicio îndoială că Helen putea șterge dragostea lui pentru ea, dar mai știa și că avea să se îndrăgostească din nou de ea imediat ce ar fi cunoscut-o din nou. Pentru el nu exista „a merge mai departe". Indiferent ce făcuse în viața lui, dragostea sa pentru Helen avea să-l definească mereu. El era Iubitul.

– Te rog, Lucas. Vreau să fac în așa fel încât să-ți fie mai ușor, zise ea în șoaptă, cu capul plecat.

– Atunci nu mai vorbi prostii. El o înghionti vesel în umăr până ce Helen renunță la privirea ei tristă și zâmbi. Am vorbit despre asta de zeci de ori. Nimic nu va schimba ceea ce simt pentru tine.

Ea îi întâlni privirea în cele din urmă și încuviință cu tristețe din cap, acceptând ceea ce putea auzi în vocea lui – adevărul.

– Atunci, poate că Orion este Eroul? întrebă ea în încercarea de a schimba subiectul, vorbind despre ceva mai folositor.

– Hector e, răspunse imediat Lucas, clătinând din cap.

– Exact. De fapt, e clar ca lumina zilei, zise Helen dându-și ochii peste cap. Doar dacă Hector nu e cumva Războinicul.

– Războinicul intră ultimul în bătălie, iar Hector nu a întârziat în viața lui la o luptă. Aș paria pe orice că el este Eroul, iar Orion Scutul.

Helen păru să se lupte puțin cu următoarea întrebare.

– Ce este? întrebă Lucas nerăbdător.

– Tiranul este chiar atât de rău precum susține Pallas?

Lucas încuviință încet din cap. Nu voia să o sperie, dar știa în același timp că nu putea să o mintă.

– Cele câteva cuvinte ale profeției vorbesc despre acesta ca fiind mai puternic decât toți zeii la un loc. Și se presupune că

vor fi bătălii de proporții planetare cu monștri și furtuni atunci când se va ridica Tiranul. Până și cerul își va schimba culorile asemenea unui caleidoscop.

– Seamănă cu apocalipsa.

– Da, zise Lucas.

O simțea pe Helen tremurând.

Șezură acolo o vreme, legănându-și picioarele peste streașina casei. Chiar dacă discuția lor luase o turnură atât de sumbră, doar faptul că Helen era lângă el îl ajuta pe Lucas să se relaxeze și să se concentreze. Nu putea să o sărute, era adevărat, dar dacă ea stătea lipită de el, atunci nu se mai tortura de unul singur întrebându-se cu cine putea fi și ce făcea.

Își spuse că era mai bine așa și înghiți în sec. Își dorea ca Helen să fie fericită și credea din toată inima că Orion putea face acest lucru. Cu siguranță, Lucas nu reușise. El nu o făcuse pe Helen să simtă decât tristețe și imediat ce încurcătura aceea ar fi luat sfârșit, era hotărât să se asigure că nu avea să o mai rănească din nou.

Îngropând acele gânduri mistuitoare, Lucas își forță gândurile să plutească. Analiză în minte fiecare imagine legată de vreun scut.

– Scut, apărare, bastion, blocaj... murmură el. De ce anume ne protejează Orion? Ce anume blochează el?

– Ei bine, pare destul de bun la blocat uși, glumi Helen. Zâmbetul ei dispăru brusc, alungat de un gând neașteptat. Și profețiile, adăugă ea.

– Și viitorul oricui petrece mai mult timp cu el, zise el. Orion te protejează de Moire, Helen. Dacă ele nu te pot vedea, atunci nu își pot decide soarta. Știi ce înseamnă asta? „Beneficiezi" de liberul arbitru.

Ei se priviră uimiți, atât de șocați de parcă nu puteau să creadă, dar amândoi simțind chiar din aer că erau pe cale să facă o descoperire epocală.

– Dar de ce eu? De ce eu trebuie să fiu cea care trebuie să aleagă? Helen privi agitată în jur. Ce rol joc eu, Lucas?

– Tu ești Coborâtoarea.

– Dar nu e pe listă.

Avea dreptate. Lucas se simți neliniștit pentru o clipă, apoi se relaxă, găsind soluția:

– Dintre voi toți, tu ai descoperit ultima că ești scion – ultima care a intrat în bătălie. Tu ești Războinicul, desigur.

Helen se calmă și zâmbi cu sfială.

– Aha. Cine s-ar fi gândit? Nasul ei se încreți când își aminti ceva. Moirele știu că nu mă pricep deloc la lupte, nu-i așa?

– Ai să devii mai bună, zise Lucas încercând să pară indiferent, dar nu rezistă.

Helen îl împinse de pe acoperiș. El rămase în aer, plutind în fața ei cu mâinile ridicate ca și cum s-ar fi predat, abținându-se să nu râdă. Fata își încrucișă țâfnoasă brațele și privi în altă parte, făcând eforturi să nu izbucnească în râs odată cu el.

– Iubit pe naiba, zise ea rânjind și încercând să-l îndepărteze de ea cu piciorul.

El o prinse de gleznă și se strecură între picioarele ei care atârnau peste streașina casei. Surprinsă, Helen făcu ochii mari. Buzele ei moi se depărtară ușor.

– Chiar așa, șopti el. Lucas se aplecă spre ea, încântat pentru faptul că în ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră, ea reacționa involuntar la orice gest de-al lui. Să nu uiți niciodată acest lucru.

După care îi atinse ușor obrazul cu vârfurile degetelor înainte de a pleca în zbor.

Capitolul 8

Helen rămase un timp pe acoperiș, privind în gol. Se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia. În adâncul sufletului ei știa că îl rănea pe Lucas mai mult în acest fel, evitând să-i spună clar ce era între ea și Orion, dar pur și simplu nu putea să o facă. Motivele ei erau egoiste, dar solide totuși. Dacă Lucas ar fi crezut că între ea și Orion se înfiripase o relație, avea în cele din urmă să se retragă, și avea mare nevoie ca el să facă asta.

Helen se putea uita în sufletul lui și vedea că Lucas era încă îndrăgostit de ea, doar că dragostea lui suferise o oarecare schimbare. Indiferent de cele spuse de Orion – că ar fi fost același lucru pentru Lucas dacă ea și-ar fi petrecut noaptea cu un alt bărbat, ultimele evenimente alteraseră deja sentimentele lui – și nu era vorba de amploarea iubirii sale, ci de intensitatea acesteia față de Helen. Se gândi că era de înțeles. Chiar și în cazul unei răni fizice, o persoană putea suporta foarte multă durere înainte de a amorți complet.

Helen îl zări pe Matt părăsind casa și se îndreptă spre mașina acestuia. Inspiră adânc, gata să-l strige, pentru a-l întreba unde avea de gând să plece, dar își aminti de toți cei care dormeau sub acel acoperiș pe care stătea și se opri la timp. Oricum, Matt se întoarse și ridică privirea spre ea.

„Imposibil”, își spuse Helen în timp ce el îi zâmbea făcându-i cu mâna. „Nu avea cum să mă audă trăgând aer în piept. Dar cum altfel ar fi știut să se uite spre acoperiș?”

Helen îi făcu și ea semn cu mâna, apoi Matt se urcă în mașină și plecă.

Gândindu-se încă la acest lucru, Helen intră pe fereastra camerei lui Lucas și se așeză pe patul lui. Pentru o clipă se gândi să se urce în pat, dar era posibil ca băiatul să se întoarcă acasă și să o găsească acolo. Nu era corect să-i facă asta. Helen se urni cu greu la etaj și străbătu holul, spre camera Ariadnei.

Spre surprinderea ei, o găsi pe aceasta trează.

– Bună, zise fata, făcându-i imediat loc lângă ea în pat.

– Bună și ție, îi răspunse Helen aruncându-i o privire îngrijorată. Inima Ariadnei bătea nebunește, năpădită de emoții, iar Helen era sigură că avea legătură cu Matt. Își azvârli pantofii din picioare și se urcă în pat. Tocmai l-am văzut pe Matt plecând. Voi doi ați vorbit?

Ariadne evită să spună ceva despre sentimentele ei, povestindu-i în schimb despre discuția cu Matt legată de scionii blocați de veacuri într-un ciclu repetitiv.

Ea îi explică părerea băiatului despre Moire, care voiau ca fiecare rol să fie jucat de cineva, în caz contrar ciclul reluându-se odată cu următoarea generație.

– Cred că toată lumea o să ajungă la aceeași concluzie, zise Helen încuviințând. Asta ar explica de ce arătăm toți precum eroii Troiei și suntem blocați. E vorba despre un lucru ce nu a avut loc atunci, în trecut, iar Moirele încearcă să-l facă să se întâmple.

– Dar ce anume? întrebă exasperată Ariadne. Și mai este ceva ce nu înțeleg. De ce nu pot Moirele să facă să se întâmple acest lucru? Nu are sens.

– Ce a spus Matt despre asta? întrebă Helen simțind un nod în stomac.

– A spus că trebuie să existe o forță care luptă împotriva lor – în fiecare ciclu. Ceva ce strică întotdeauna piesa înainte ca scionii

să o poată duce la capăt, așa cum vor Moirele. El crede că este vorba despre Nemesis, care lucrează împotriva surorilor ei.

– Blocându-le pe Moire și oferindu-le scionilor liberul arbitru, șopti Helen. Cel puțin asta crede Lucas. În fiecare ciclu, cineva care trebuie să facă o alegere crucială beneficiază de liberul arbitru și distruge planul Moirelor.

Ariadne se frecă la ochi.

– Lucas știe cumva cine beneficiază de liberul arbitru în acest ciclu?

Helen simțea că întreg Universul își îndreaptă arătătorul spre propria persoană.

– Nu suntem siguri, minți ea.

Helen se întoarse pe cealaltă parte și deschise ochii. Se aștepta să o vadă pe Ariadne întinsă lângă ea. În schimb văzu spatele gol al unui bărbat ridicându-se și coborând regulat în timpul somnului.

Lucas, își spuse Helen recunoscându-i imediat silueta. Ar fi vrut să-și plimbe mâna între mușchii umerilor lui și în jos, de-a lungul coloanei sale, dar simțea că era ceva în neregulă. Camera în care se trezise Helen i se părea cunoscută, deși nu mai fusese niciodată acolo.

Cealaltă Helen se ridică încet în capul oaselor, privindu-l precaută pe soțul ei – pentru a fi sigură că nu avea să-l deranjeze. Trebuia să se strecoare din pat înainte ca Paris să se trezească – altfel nu ar fi putut să fugă în ziua aceea, așa cum plănuise.

Helen privi cum Elena din Troia își lega chitonul ei simplu peste umăr, se strângea cu o cingătoare veche și se acoperea cu un văl, luându-și niște sandale uzate.

Ea observă că Elena din Troia avea un ochi căprui și unul care devenise albastru din cauza unei cicatrici în formă de fulger care-i acoperea centrul irisului. Helen știa că acest lucru se petrecuse în timpul bătăii cu pietre. Loviturile pe care le încasase Helen Hamilton de la Ares îi lăsaseră același semn.

Cealaltă Helen străbătu în fugă coridorul scurt pardosit cu marmură neagră fără să-și pună sandalele în picioare, apoi se opri la ușă. În cameră era o fetiță – de vreo trei sau patru ani – care stătea încă în pat. Fetița deschide ochii de parcă ar fi presimțit, în mod straniu, ceea ce urma să se întâmple.

– Mămico, șopti fetița, trezindu-se într-o clipă. Mergem să o vedem pe mătușica Briseis astăzi, așa cum am promis?

– Da, Atlanta, zise Elena în șoaptă, intrând repede în încăpere și închizând ușa în urma ei.

– O să vorbim mai întâi cu Doamna? întrebă Atlanta. Sensibilă la dispoziția mamei sale, fetița vorbea în șoaptă.

– Astăzi nu.

Elena o îmbrăcă pe Atlanta cu o fustă veche și cu un șal împrumutat de la o servitoare.

– Dar oamenilor le place când tu și Doamna treceți prin grădinile lor. Se îmbrățișează unii cu alții și îți sărută mâna.

– Asta pentru că Afrodita răspândește dragostea printre bestii și plante, iar ele se multiplică, zise Elena cu un zâmbet trist în timp ce termina să se îmbrace. De aceea oamenii noștri au rezistat atât de mult între zidurile cetății fără să moară de foame.

– Să moară de foame – așa ca oamenii din afară? întrebă Atlanta tulburată.

– Da. De aceea trebuie să mergem la mătușica Briseis. Trebuie să-i ducem mai multe provizii.

Elena din Troia își ridică în brațe fiica și o puse pe șoldul ei.

– Schimbă-ți chipul, așa cum te-a învățat mămica, zise ea atingând jumătate din cest, bijuteria în formă de inimă de la gâtul Atlantei.

Fetița miji ochii, concentrându-se, iar chipul ei se urâți ca prin farmec.

– Nu uita de păr, îi aminti Elena, iar buclele de un blond scânteietor ale fetiței se închiseră la culoare, devenind castanii.

Mama ei își schimbă și ea înfățișarea, urâțindu-se. Alese figura ștearsă și trupul vânjos al unei muncitoare la câmp înainte de a părăsi camera împreună cu fiica ei.

Străbătură în liniște palatul și coborâră spre bucătării. O femeie bătrână care fusese doica lui Briseis pe când aceasta era doar un bebeluș îi întinse un pachet gata pregătit, pe care ea și-l legă în spate. Aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu era prin preajmă nimeni altcineva decât credincioasa bătrână, apoi ieși printr-o ușă lăturalnică și străbătu grădinile bucătăriei. Elena alergă iute spre zid, ținând-o strâns pe fiica ei. Căpătă viteză când ajunse la fortificații, așa că escaladă orbecăind o parte a zidului și sări pe cealaltă parte – prea repede ca să poată fi observată de gărzi în lumina obscură de dinainte de ivirea zorilor.

Atlantei nu-i era frică, cu toate că știa că în afara zidurilor ea și mama ei erau în pericol de moarte. Elena îi zâmbea mândră curajoasei sale fiice, strecurându-se prin tabăra adormită a asediatorilor Troiei. Se opriră lângă unul dintre cele mai mari corturi și scoase un fluierat ușor.

Un moment mai târziu, o femeie care arăta exact ca Ariadne se ivi și le cuprinse – atât pe mamă, cât și pe fiică, amândouă deghizate – într-o îmbrățișare călduroasă.

– Briseis, îi zise Elena încetișor femeii.

Cele două cumnate se sărutară călduros pe ambii obraji.

– Nu avem prea mult timp pentru vizită, zise Briseis poftindu-le în cort. Ahile se va întoarce în curând.

– Există un remediu simplu pentru asta. Unul care ne permite să petrecem împreună cât timp vrem, rosti apăsat Elena reluându-și înfățișarea reală.

– Nu începe, o avertiză Briseis. Nu îl voi părăsi.

– Știu. Elena o lăsă jos pe Atlanta și îi dădu o mică figurină din lemn cu care să se joace înainte de a-i înmâna lui Briseis pachetul cu mâncare. Te-ai gândit ce se va întâmpla atunci când Ahile va intra din nou în luptă?

– S-ar putea să nu se întâmple asta. Îl detestă pe Agamemnon și refuză să i se mai supună.

– El nu a traversat marea împreună cu armata lui pentru nimic, Briseis.

– Sunt conștientă de asta. Ochii lui Briseis scânteiau de furie. Dar e schimbat acum. Mi-a spus că nu are nimic de împărțit cu fratele meu.

– Nu contează dacă are sau nu ceva de împărțit cu Hector. Suntem în război. Nu lăsa dragostea pentru Ahile să te orbească.

– Nu am să fac asta. Briseis își feri privirea. Dar știu de ce parte a zidului mă aflu.

– Și de partea cui ești în război? Cu ea ce se va întâmpla? întrebă tristă Elena făcându-i semn spre Atlanta.

Ea văzu îngrijorarea din ochii lui Briseis și înțelese că riscul de a o aduce în tabără pe Atlanta meritase efortul – măcar pentru acest motiv. Încerca să bată fierul cât era cald. Ahile a venit aici pentru a ucide Tiranul, adăugă ea. Acesta a fost singurul argument al lui Agamemnon pentru a-l convinge să lupte.

– Atlanta nu are de ce să se teamă de el, jur, zise Briseis privind în jos spre fetiță cu un aer protector. El nu ar ucide niciodată un copil. Tu nu îl cunoști.

Cele două cumnate se priviră cu răceală. În cort nu se auzea decât vocea Atlantei, care vorbea în șoaptă cu păpușa ei.

– Îți place grădina drăguță pe care am făcut-o? Aici soarele nu arde și albinele nu înțeapă niciodată, iar pietrele stau departe de sandalele tale, gângurea copila, concentrată pe deplin în jocul ei imaginar.

Zâmbind, Elena își dădu ochii peste cap și îi spuse încet lui Briseis:

– Își petrece o zi întreagă imaginându-și o lume perfectă, fără suferință. E înfricoșătoare, nu-i așa?

Din nou, Briseis privi în altă parte. Chipul îi era îngrijorat, iar gândurile ei negre.

– O salvează faptul că e fată. Nimeni nu mai crede că ea ar fi Tiranul. Cu mici excepții, probabil.

– Atunci Ahile de ce mai stă aici chiar dacă oamenii lui mor de foame? întrebă disperată Elena. Briseis nu avea ce să-i răspundă. Surioară, te cred când spui că nu a ucis un copil în viața lui. Ahile

e un bărbat cu principii – principii care l-au adus aici, la Troia. Te-ai gândit vreodată că a scăpa lumea de Tiran este atât de important pentru el încât ar fi în stare să aștepte ca ea să crească înainte să o ucidă?

– Trebuie să pleci, zise pe neașteptate Briseis, începând să-și fluture mâinile prin aer ca și cum în cort ar fi intrat un roi de muște. Se poate întoarce în orice clipă.

Elena oftă și își plecă fruntea resemnată, apoi se aplecă pentru a o lua pe Atlanta în brațe.

– O să mă întorc cu mai multe de-ale gurii peste câteva zile.

Cele două femei se îmbrățișară – precaute la început, de parcă ar fi avut încă divergențe, apoi cu căldură – înainte ca Elena și Atlanta să se deghizeze din nou și să părăsească tabăra inamică.

Helen se trezi cu o coadă groasă de-a Ariadnei în gură. Scuipă și se scuză în gând pentru că salivase pe ea înainte să se întoarcă pe partea cealaltă – și se rostogoli peste ceva care țipă. Se dovedi a fi Andy, care o împinse cu mâinile, scoțând prin somn niște sunete de protest. Dorindu-și ca Noel să fi adus doar o saltea în plus pentru fete, Helen coborî pe la capătul patului și ieși din încăpere foarte încet, fără să mai strivească pe nimeni.

Fata se cuprinse cu brațele în timp ce părăsea încăperea, încercând să-și alunge amintirea aceea chinuitoare. I se părea mult mai aproape de sufletul ei decât celelalte – de parcă ar fi fost mai mult decât un spectator de data asta. De fapt, pe la jumătatea ei începuse să se simtă ca Helen din Nantucket și nu ca Elena din Troia – care era în cort. Putea simți chiar greutatea, forma și căldura fetiței sale (corecție – fetița Elenei din Troia) în brațele ei, așa că, desigur, nimeri peste Lucas în timp ce mergea pe hol. Ardea de dorința de a îmbrățișa pe unul din ei – ori pe copilă, ori pe tatăl acesteia – așa că aproape gemu de disperare.

– Am crezut că vei pleca acasă, zise Lucas după câteva clipe.

– Nu am mai fost acolo de zile întregi, zise Helen holbându-se la el plină de dorință. M-am gândit să nu mai plec dacă toți ceilalți sunt aici.

– Și mai mulți pe drum încoace, zise el încruntându-se din senin.

Helen încuviință.

– Întâlnirea Caselor. L-ai sunat pe...

– Orion? Da, zise Lucas, terminând propoziția în locul ei. Ne așteaptă în bibliotecă.

– Cât e ceasul? întrebă Helen privind cu ochii mijiți lumina piezișă ce se revărsa printr-o fereastră din apropiere.

– E trecut de două. El chicoti când văzu expresia ei șocată. Ne întâlnim jos? o întrebă trecând pe lângă ea, spre scări. Trebuie să facem planuri.

– Am nevoie de un minut, zise fata făcând semn spre hainele șifonate și părul ei ciufulit.

– Stai cât vrei, zise Lucas.

Trecând pe lângă Helen, Lucas se aplecă spre ea și își plimbă mâna pe brațul ei. Palma lui mare înghiți fiecare curbă a brațului ei subțire, cuprinzându-i pe rând fiecare mușchi și lăsând în urmă fiori și piele de găină. Pielea lui era atât de fierbinte, încât se cutremură atunci când căldura lui îi părăsi brațul, iar asta se întâmplă mult prea repede.

Helen trecu pe la tatăl ei mai întâi. Jerry încă dormea adânc. Stând deasupra lui îi auzi inima bătând tare și regulat. Arăta ca de pe altă lume – una liniștită, din care nu ar mai fi vrut să plece.

Helen nu știa dacă era așa sau nu, dar spera ca Jerry să doarmă – pentru ca Morfeu să vegheze asupra lui.

Alergă iute la baie, hotărâtă să ajungă la duș înainte ca Ariadne sau Andy să se dea jos din pat. Țâșni înăuntru înainte ca fetele să apuce măcar să se foiască și închise ușa în urma ei cu un zâmbet satisfăcut.

Apoi deschise robinetul și începu să se dezbrace. Amintirea mâinii lui Lucas pe brațul ei o ardea încă, mistuitor. Făcu un duș

rapid. În timp ce se ștergea cu prosopul, o altă întâlnire întâmplătoare pe un hol întunecat – petrecută cu secole în urmă – se ivi în mintea fetei precum aburii care se ridicau din plăcile de gresie albă.

Lancelot fusese departe de Camelot timp de mai multe luni.

Barbarii – niște invadatori uriași și blonzi din ținuturile înghețate – îi ținuseră ocupați pe Cavalerii Mesei Rotunde. Tatăl lui Guinevere se luptase cu ei o viață întreagă, la fel ca și tatăl tatălui ei înainte. Acum, după încheierea căsătoriei între Guinevere și Arthur, cei din ținuturile zăpezii care idolatrizau dragonul și lupul erau marea problemă a regelui și, prin urmare, a fiecărui cavaler din Britania care-i era vasal.

Ca insula pe care se născuse Guinevere să scape necucerită, invazia barbarilor trebuia oprită, altfel orice om născut aici avea să fie ucis înainte de sfârșitul anului.

Arthur nu era pregătit pentru luptătorii scandinavi. Oamenii săi erau soldați disciplinați, antrenați să lupte în război în stil roman. Ei nu erau obișnuiți cu transele induse de plantele halucinogene pe care le foloseau barbarii pentru a-și trimite hoardele turbate urlând peste bărbați, femei și copii.

Ororile din timpul acelor raiduri barbare stil atacă-și-fugi îi afectaseră pe toți supușii lui Arthur.

Cavalerii erau depășiți numeric și un război de amploare era pe cale să înceapă.

Regele era încă plecat într-o campanie militară, în nord, încercând să găsească o soluție. Lancelot revenise în Camelot cu două zile în urmă, însă Guinevere nu-l văzuse încă. Evita să rămână singur cu ea, și bănuia că acest lucru nu se întâmpla doar pentru că Arthur era soțul ei – așa cum știau amândoi foarte bine. Era ceva mai important la mijloc, un obstacol și mai mare.

I se întâmplase ceva teribil. Guinevere putea vedea acest lucru în ochii lui Lancelot – aceștia ardeau ca niște lumânări pe cale să se stingă. Culoarea era încă vie, dar focul dispăruse din ei.

Era conștientă că trebuia să vorbească cu el, ca să se pună din nou pe picioare – altfel avea să se îndepărteze definitiv atât de datoria lui, cât și de familie. Doar ea putea să-l readucă pe calea cea bună, chiar dacă i se rupea inima când era aproape de el și îi vedea suferința ce i se citea pe față când și-l imagina pe Arthur în patul ei.

– Lancelot, îl strigă Guinevere, atingându-i cotul în holul întunecat. Îl opri cu blândețe, obligându-l să se întoarcă spre ea. Te rog, vorbește-mi.

– Gwen, spuse în șoaptă trăgând-o spre el. Avea o privire pierdută, ca a unui băiețel.

O luă de mână, iar ea îl urmă fără vreun cuvânt sau vreun gând de protest.

Lancelot o conduse departe de aleea principală, într-un turn cu alcov – din care se vedeau mlaștinile întunecate ce înconjurau castelul Camelot. Lumina lunii se strecura prin deschiderea în formă de cruce, răspândind destulă lumină încât Guinevere să poată vedea privirea încărcată de dorință din spatele pleoapelor lui grele. Buzele ei se deschiseră încărcate cu zeci de cuvinte nespuse în timp ce se uita pierdută în ochii lui. Șoldurile lui se apropiară de ale ei pentru o clipă încărcată de tensiune, apoi reuși să se desprindă de ea, eliberând-o.

– Nu ar fi trebuit să vii în noaptea asta la mine.

– Dar nu mi-ai adus nicio veste din ținutul meu de baștină, Summer Country, răspunse ea zâmbindu-i și apropiindu-se ușor de el, în timp ce-i privea ochii aprinși. Ai spus că vei sta de vorbă cu tatăl meu și îmi vei aduce un semn că-și mai aduce aminte de mine.

Lancelot se albi la față, iar ochii i se umplură de compasiune.

Guinevere înțelese. Tatăl ei era mort. Bărbatul uriaș și arțăgos, abil și surprinzător de vesel nu putea fi mort. Era prea încăpățânat ca să moară. Dar văzu adevărul scris clar pe fața lui Lancelot. Liderul clanului și tatăl ei era mort.

Tristețea o copleși. Își pierdu controlul pentru o clipă, iar camera se umplu de lumina albă-albăstruie a focului ei magic.

– M-am măritat cu Arthur pentru ca tata și clanul nostru să fie în siguranță, feriți de barbari. Suspină dezamăgită, de parcă nu ar fi putut crede. Toate astea – făcu semn dezgustată spre bijuteriile și rochia scumpă pe care o purta în locul uneia umile, țesute în casă – au fost pentru a-mi proteja tatăl și clanul.

– Știu, zise Lancelot apropiindu-se de ea și luând-o de mâini. Făcu involuntar un salt înapoi atunci când focul ei magic se scurse prin el, dar suportă durerea și nu-i dădu drumul. Gwen, zise el rugător, încercând să-și recapete suflul. Nu este vina lui Arthur. Am luptat și am pierdut. Eu am pierdut. Arthur nici măcar nu era acolo.

Încăperea se întunecă din nou când Guinevere își recăpătă controlul, iar focul alb-albăstrui se stinse.

– Dar eu m-am măritat cu Arthur în loc să te aleg pe tine pentru a-mi salva clanul, protestă ea. Vocea ei tremura, redusă la o șoaptă. Am renunțat *la tine* pentru protecția clanului meu.

– Iar clanul tău nu mai este acum. Ochii lui Lancelot se întunecară. Dar nu din cauza lui Arthur, ci din cauza mea.

Lancelot se așeză pe podeaua turnului și își trecu mâna prin păr. Își spuse povestea rapid, cu voce scăzută, încercând să-și păstreze calmul.

Summer Country se inundase, așa cum se întâmpla mereu la reflux și la flux în cazul mareelor anuale. Drumurile erau impracticabile și nimeni nu se gândea la o bătălie pe un teren atât de mocirlos. Lăsându-și femeile și copiii în siguranță în ținutul inundat, majoritatea bărbaților i se alăturaseră lui Arthur, care plecase în campanie împotriva barbarilor din nord – așa cum o făcea mereu în acea perioadă a anului.

Lancelot rămăsese însă pe loc, pentru a învăța cum cultivau femeile legume în apă în loc de sol, iar Arthur fusese de acord că această tehnică ar fi fost utilă la Camelot.

Lancelot se afla pe câmpiile inundate, cu femeile clanului, atunci când zărise corăbiile cu cap de dragon îndreptându-se direct spre câmpiile inundate.

– Am stat cu femeile de pe câmp în loc să mă duc la tatăl tău, îi mărturisi furios Lancelot. Când nu am mai putut lupta, am furat o corabie și am îmbarcat pe ea femeile și copiii pe care i-am mai găsit în urma măcelului. Tatăl tău era... A fost ucis.

Guinevere știa că el fusese la un pas să spună „torturat". Nu mai conta, chiar dacă Lancelot încerca să atenueze lovitura pe care o primise. Răul fusese făcut.

Ea fusese de acord să fie oferită soție unui bărbat pe care nu-l iubea, deoarece crezuse că astfel își va salva clanul. Dar nu funcționase. Tatăl ei era mort, iar cei din clan erau împrăștiați cine știe pe unde. Se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea, pentru nimic.

– Îți mulțumesc că ai salvat câți oameni din clan ai putut, șopti ea. Îți datorez viața pentru asta. Din nou.

Lancelot o privi cu atâta dor și disperare încât ea întinse mâinile și-i cuprinse fața în palmele ei.

– E vina mea zise el, iar obrajii lui erau fierbinți.

– Nu, nu te învinuiesc pentru viețile pierdute. Te binecuvântez pentru viețile salvate, îi spuse ea cu blândețe, rostind din inimă fiecare cuvânt și sperând ca el să o creadă îndeajuns de mult ca să se ierte pe sine.

– Gwen, șopti el și o cuprinse strâns, trupul lui lipindu-se de al ei, împins de o dorință năvalnică.

Își lipi buzele de gura ei, făcând-o să tresară. Cu toate șoaptele dulci și privirile pline de dor, el nu îndrăznise să o atingă până atunci. Acesta era primul lor sărut – prima dată când încălcau regulile.

Guinevere știa că Lancelot ar fi suferit mai mult decât ea dacă-l trăda pe Arthur – vărul, regele și cel mai bun prieten al său, pentru că el îl iubea pe Arthur, iar ea nu-l iubea. Guinevere îl împinse ușor pentru o clipă, încercând să-l scutească de vina pe

care știa că avea să o simtă – înainte de a capitula în fața valului de disperare pe care-l simțea umflându-se în sufletul lui Lancelot.

Mâinile lui se înfipseră în părul ei, desprinzându-l din acele de păr, iar pletele ei se revărsară peste degetele lui aspre în bucle rebele. Buzele lui le despărți pe ale ei. Guinevere căzu pe spate, pe dalele de piatră și îl trase pe Lancelot deasupra. El își strecură genunchiul între coapsele ei, ridicându-i numeroasele straturi de material până ce mâna lui atinse pielea catifelată de dedesubt.

Îi rupse desuurile, iar ea scoase un strigăt când firele de mătase îi arseră pielea.

Lancelot se potoli și se retrase.

– Te rănesc? Îți fac rău? întrebă el.

Avea vocea stinsă și ochii vulnerabili.

– Nu mă rănești decât atunci când pleci și mă părăsești, îi răspunse ea strângându-l cu picioarele. Să nu mă mai părăsești niciodată.

Cu inima încă bubuindu-i infernal, Helen își uscă repede părul și aproape că o luă la fugă către bibliotecă pentru a scăpa de amintirea împrumutată înainte ca aceasta să devină și mai vie în mintea ei. Se opri la ușă și își făcu vânt, pentru a scăpa de roșeața care-i înfierbântase obrajii. Își spuse că Guinevere își trăda soțul, așa că nu ar fi trebuit să se bucure prea mult de viziunea ei, iar în viața din prezent ea și Lucas erau veri, așa că nu avea niciun rost să mai scormonească acele vechi amintiri din trecut.

Auzea vocea rezonantă a acestuia prin ușa de la bibliotecă și după o asemenea viziune reală, până și acest lucru era destul să o seducă. Și-l aminti pe Lancelot ducând-o în camerele sale, desfăcându-i șireturile rochiei și... alte lucruri. Roși furioasă.

„Termină cu prostiile și intră odată. Ești ca un hormon gigantic și tropăitor", își spuse cu reproș, scuturându-și nervoasă mâinile. „Nu va afla nimeni la ce te gândeai."

Deschise ușa și îl zări pe Orion uitându-se imediat spre pieptul ei, apoi înapoi la chipul ei. Ridică din sprânceană în timp ce un

zâmbet i se lățea pe față, ca și cum ar fi înțeles totul. „Cu excepția lui Orion", își spuse ea dorindu-și să dispară într-o clipă.

Bărbații se ridicară să o salute pe Helen, dar Cassandra rămase în scaunul enorm din piele care făcea ca trupul ei fragil să pară minuscul.

Helen se înclină respectuoasă în fața Oracolului și observă în poala Cassandrei iPadul acesteia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ignorând valul de căldură pe care-l simți când se așeză pe singurul scaun gol – alături de Lucas, desigur.

– Încă un atac, răspunse pe un ton grav Cassandra întinzându-i iPadul lui Helen.

– Un tsunami în Turcia, zise Orion.

Helen căută pe ecranul iPadului imaginile cu ținutul inundat.

– Dar de ce aici? întrebă ea analizând zona lovită de tsunami de pe țărmul turcesc. În locul acesta nu se află niciun oraș important.

– Nu se mai află acum, zise Lucas. Dar în urmă cu 3 300 de ani, acolo se afla Troia.

– Asta trebuie să fie o răzbunare, șopti Helen în timp ce închidea iPadul.

– Zeii devin din ce în ce mai îndrăzneți. Cassandra se lăsă pe spătarul scaunului ei uriaș, cu fruntea întunecată de griji. Scionii nu mai pot pierde nicio secundă în plus. Trebuie să ne unim.

– Și ca să putem face asta trebuie să ne gândim ce vom face la această întâlnire a Caselor, zise Hector, preluând conducerea discuției. Voi trei sunteți Succesoare, așa că veți sta în spatele conducătorului Casei voastre. Cu excepția lui Orion, desigur, care este conducătorul Casei Romane. Cred că vei avea un secund în cadrul Casei, care va sta în spatele tău.

– La naiba, nici nu mă gândesc să stau cu Phaon în spatele meu, zise cu o grimasă Orion. El observă expresiile surprinse ale lui Lucas și Hector și înțelese că trebuia să le explice. Phaon și

fratele lui mai mare, Corvus, și-au disputat succesiunea mea ca lider când eram copil.

– Stai puțin. Corvus? întrebă Lucas surprins. Tatăl meu l-a ucis pe Corvus înainte ca noi să ne fi născut.

– Nu-i adevărat. Castor doar a crezut că l-a ucis pe acesta. Din păcate a supraviețuit, zise furios Orion. Credeți-mă, aș fi vrut din inimă să nu fie adevărat.

– Orion, nu e nevoie să ne explici, zise Helen, sărindu-i în ajutor.

– E în regulă, Helen. Oricum va trebui să le spun despre cicatricile mele în cele din urmă, zise el dăruindu-i un surâs trist. Vărul mamei, Corvus, m-a provocat oficial când aveam vârsta de unsprezece ani. Eu am câștigat lupta.

– La Colosseum? întrebă Hector. Orion încuviință. Uau, exclamă Hector. Și este adevărat că atunci când membrii Casei Romane se ucid unii pe alții în arena Colosseumului devin proscriși?

– Da, e adevărat. Romanii au vărsat atâta sânge în nisipul Colosseumului încât Furiile au pierdut șirul datoriilor de sânge. E un loc blestemat, zise Orion pe un ton trist.

Ochii lui Hector sclipiră de invidie – ca și cum ar fi dat orice să lupte în arena Colosseumului, dar expresia îndurerată de pe chipul lui Orion îl oprea să dea glas acelei dorințe.

– Când l-am ucis pe Corvus, Phaon și-a pierdut singurul aliat, pe omul care-l crescuse ca pe un fiu. Mi-ar înfige cuțitul în spate cât ai clipi. Nu voi sta niciodată cu el.

– Ei bine, trebuie să ținem cont de asta, zise încet Lucas.

Urmă o tăcere apăsătoare.

Helen putea vedea inima lui Hector palpitând și umflându-se pentru prietenul lui. Dintre toți, numai el îl putea înțelege cel mai bine pe acesta. Helen se simțea ciudat când se gândea la asta, dar amândoi erau criminali. O lumină puternică din direcția Cassandrei îi atrase atenția. Sfera argintie care atârna în pieptul

acesteia pâlpâia precum razele lunii reflectate în undele unui lac întunecat.

– Iar tu nu trebuie să fii niciodată în apropierea lui Phaon, zise brusc Orion – urmărind privirea lui Helen și îndreptându-și arătătorul spre Cassandra. Tonul lui era neobișnuit de aspru. Dacă încearcă să te prindă singură, să vii direct la mine. Înțelegi?

Cassandra încuviință precaută, încurcată de privirea lui furioasă.

– De ce? întrebă Lucas.

Orion se strâmbă, de parcă ar fi avut în gură un gust amar. El clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să ignore întrebarea lui Lucas.

– De ce? insistă băiatul.

– Este un monstru, zise Orion cu voce scăzută, ferindu-și privirea. Umblă numai după fetițe.

Cassandra privi încruntată în altă parte, lumina din pieptul ei pierzându-și din intensitate.

– Nu sunt o fetiță, zise ea încet, dar nimeni nu-i răspunse.

– Ești sigur de asta? îl întrebă Hector pe un ton grav.

Orion încuviință.

– Sora mai mică a tatălui meu, zise el fără să detalieze. Crede-mă, Cassandra e *genul lui*. Ce familie mai am și eu, nu?

– Ei nu sunt familia ta, îl contrazise brusc Lucas. Făcu apoi semn cu bărbia spre Helen, Hector, și Cassandra înainte de a-l privi calm pe Orion. Noi suntem familia ta. Tu stai cu noi.

– Noi *suntem* frați de sânge, îi aminti Helen.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, eu voi veghea, de asemenea, ca să nu te trezești cu un cuțit înfipt în spate, zise Hector. Tantalus va fi acolo. Cine știe cum va reacționa când o să mă vadă. Se uită la Lucas. Cei doi schimbară un zâmbet trist. Ce familie avem și *noi*, nu?

– Cred că noi cinci va trebui să stăm împreună indiferent ce se va întâmpla, interveni Helen înainte ca Hector să se întristeze și mai tare. Ea își mușcă buza, amintindu-și că exista un obstacol

Excepție ar face Cassandra, care ar trebui să fie neutră, nu-i așa? Ea este Oracolul și e mai mare în rang decât noi toți, așa că ea va fi singura care va sta jos.

– Exact, zise Hector încuviințând însuflețit. Atunci când se întâlnesc Casele, ea este considerată a fi deasupra tuturor legăturilor de sânge și stă singură pe scaun.

Helen îi aruncă o privire fetei. Aceasta părea atât de mică în scaunul acela enorm și era mereu singură.

– Iar voi sunteți de acord? întrebă ea cu sfială.

– Înainte nu era așa, zise gânditor Hector. O secundă mai târziu el privi în jur, zâmbind. Luase o decizie. Dacă noi vom sta laolaltă, ar fi ca și cum am avea propria noastră Casă – Scionii Succesori sau ceva de acest gen. Vreau să fac asta, dar cred că părinții noștri se vor enerva la culme.

– Și ce dacă? zise Lucas. Ochii lui sclipeau cu îndrăzneală. Noi nu acționăm așa cum făceau ei pe vremuri. Eu spun să stăm împreună.

– Sunt de acord, zise Orion încuviințând ferm din cap. Dar numai dacă Helen va fi liderul nostru.

Aceasta izbucni în râs.

– Vorbești serios? Ea se uită în jur și îi văzu pe toți aprobând din cap propunerea lui Orion. Stați puțin. Opriți-vă. Eu nu pot fi lider.

– Ba da, poți, zise Hector încuviințând încurajator. De fapt, *tu trebuie* să fii liderul.

– Când ați început să consumați substanțe halucinogene la micul dejun? întrebă Helen uimită, răbdarea ei fiind la limită. Nici măcar nu-i plăcea să câștige întrecerile de atletism – și era mai mult decât sigură că nu voia să fie liderul Scionilor Succesori. Eu sunt cea mai proastă alegere. Hector...

– Hector nu poate fi lider, Helen. El nu este un Succesor, interveni Cassandra cu voce scăzută. Iar Orion are deja prea mulți dușmani care încearcă să-l înlăture. Și mai rău de atât – prea

mulți cred că el este Tiranul. Va fi provocat din prima clipă în care va păși înainte ca lider al Succesorilor.

– Atunci să fie Lucas, zise Helen, în tonul ei simțindu-se disperarea. El este cel mai inteligent. Este cel mai potrivit să ne conducă.

– Lucas este fratele Oracolului, zise Cassandra clătinând cu tristețe din cap. Acest lucru ar conferi prea multă putere Casei Tebei. Mama ta se va împotrivi. Trebuie să fii tu.

– Nu, refuză simplu Helen. Nu vreau să fac asta.

– Ghinion, prințesă. Hector îi zâmbi cu nonșalanță, pierzându-și răbdarea. Haide, admite. Ai știut mereu că trebuie să fii lider.

– Dar eu nu sunt la curent cu nimic, zise ea iritată, sărind de pe scaunul pe care stătea. Și pe deasupra sunt cea mai slabă luptătoare. Ce se întâmplă dacă vreun membru al unei alte Case mă provoacă la duel sau ceva asemănător? Aș fi pierdută de-a binelea. Helen începu să se plimbe agitată dintr-o parte în alta a încăperii, trecându-și mâinile prin păr.

– Dacă vei fi liderul nostru, nu vei lupta niciodată, zise Lucas, entuziasmat peste măsură de cursul evenimentelor. Liderii aleg războinici diferiți să lupte pentru ei atunci când sunt provocați – de obicei pe cei mai buni luptători. Ar fi o idee proastă ca luptătorul nostru cel mai bun să fie și lider.

– În regulă. Suntem cu toții de acord. Helen este șefa, zise Orion.

– Nu, nu suntem cu toții de acord, îl întrerupse fata, dar Orion continuă să vorbească peste ea.

– Acum tot ce mai trebuie să faci este să alegi un luptător. Se ridică apoi și făcu o plecăciune formală în fața fetei. Accept provocarea.

– Pe naiba, zise Lucas ridicându-se și așezându-se provocator în fața lui Orion. Eu sunt protectorul lui Helen.

– Nu te pot lăsa să faci asta, frățioare, zise Orion clătinând energic din cap.

Excepție ar face Cassandra, care ar trebui să fie neutră, nu-i așa? Ea este Oracolul și e mai mare în rang decât noi toți, așa că ea va fi singura care va sta jos.

– Exact, zise Hector încuviințând însuflețit. Atunci când se întâlnesc Casele, ea este considerată a fi deasupra tuturor legăturilor de sânge și stă singură pe scaun.

Helen îi aruncă o privire fetei. Aceasta părea atât de mică în scaunul acela enorm și era mereu singură.

– Iar voi sunteți de acord? întrebă ea cu sfială.

– Înainte nu era așa, zise gânditor Hector. O secundă mai târziu el privi în jur, zâmbind. Luase o decizie. Dacă noi vom sta laolaltă, ar fi ca și cum am avea propria noastră Casă – Scionii Succesori sau ceva de acest gen. Vreau să fac asta, dar cred că părinții noștri se vor enerva la culme.

– Și ce dacă? zise Lucas. Ochii lui sclipeau cu îndrăzneală. Noi nu acționăm așa cum făceau ei pe vremuri. Eu spun să stăm împreună.

– Sunt de acord, zise Orion încuviințând ferm din cap. Dar numai dacă Helen va fi liderul nostru.

Aceasta izbucni în râs.

– Vorbești serios? Ea se uită în jur și îi văzu pe toți aprobând din cap propunerea lui Orion. Stați puțin. Opriți-vă. Eu nu pot fi lider.

– Ba da, poți, zise Hector încuviințând încurajator. De fapt, *tu trebuie* să fii liderul.

– Când ați început să consumați substanțe halucinogene la micul dejun? întrebă Helen uimită, răbdarea ei fiind la limită. Nici măcar nu-i plăcea să câștige întrecerile de atletism – și era mai mult decât sigură că nu voia să fie liderul Scionilor Succesori. Eu sunt cea mai proastă alegere. Hector...

– Hector nu poate fi lider, Helen. El nu este un Succesor, interveni Cassandra cu voce scăzută. Iar Orion are deja prea mulți dușmani care încearcă să-l înlăture. Și mai rău de atât – prea

mulți cred că el este Tiranul. Va fi provocat din prima clipă în care va păși înainte ca lider al Succesorilor.

– Atunci să fie Lucas, zise Helen, în tonul ei simțindu-se disperarea. El este cel mai inteligent. Este cel mai potrivit să ne conducă.

– Lucas este fratele Oracolului, zise Cassandra clătinând cu tristețe din cap. Acest lucru ar conferi prea multă putere Casei Tebei. Mama ta se va împotrivi. Trebuie să fii tu.

– Nu, refuză simplu Helen. Nu vreau să fac asta.

– Ghinion, prințesă. Hector îi zâmbi cu nonșalanță, pierzându-și răbdarea. Haide, admite. Ai știut mereu că trebuie să fii lider.

– Dar eu nu sunt la curent cu nimic, zise ea iritată, sărind de pe scaunul pe care stătea. Și pe deasupra sunt cea mai slabă luptătoare. Ce se întâmplă dacă vreun membru al unei alte Case mă provoacă la duel sau ceva asemănător? Aș fi pierdută de-a binelea. Helen începu să se plimbe agitată dintr-o parte în alta a încăperii, trecându-și mâinile prin păr.

– Dacă vei fi liderul nostru, nu vei lupta niciodată, zise Lucas, entuziasmat peste măsură de cursul evenimentelor. Liderii aleg războinici diferiți să lupte pentru ei atunci când sunt provocați – de obicei pe cei mai buni luptători. Ar fi o idee proastă ca luptătorul nostru cel mai bun să fie și lider.

– În regulă. Suntem cu toții de acord. Helen este șefa, zise Orion.

– Nu, nu suntem cu toții de acord, îl întrerupse fata, dar Orion continuă să vorbească peste ea.

– Acum tot ce mai trebuie să faci este să alegi un luptător. Se ridică apoi și făcu o plecăciune formală în fața fetei. Accept provocarea.

– Pe naiba, zise Lucas ridicându-se și așezându-se provocator în fața lui Orion. Eu sunt protectorul lui Helen.

– Nu te pot lăsa să faci asta, frățioare, zise Orion clătinând energic din cap.

– Ai spus că nu mă poți „lăsa"? întrebă Lucas de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Doamnelor, vă rog, interveni Hector despărțindu-i pe Orion și pe Lucas și băgându-se între ei. Nu ați auzit bine? Protectorul trebuie să fie *cel mai bun* luptător. E clar, eu sunt acela.

– Adevărat? Dovedește, zise cu asprime Lucas.

Helen presimțea că avea să urmeze o încăierare. Nu suporta gândul că băieții aveau să se rănească unul pe celălalt, și cu toate că nu era gata să accepte acest lucru, ea știa că doar pe unul dintre ei ar fi fost capabilă să-l trimită să lupte, punându-l în pericol.

– Hector, rosti ea răspicat, dacă eu sunt liderul, vreau ca el să fie protectorul meu. Helen îi privi pe Orion și pe Lucas cu o expresie fermă. El *este* cel mai bun luptător.

– Bravo, fetițo. Deja ai luat decizia corectă. S-ar putea să fii un lider mai bun decât crezi, rânji Hector.

– Stați puțin, obiectă Lucas.

– Tu accepți? îl întrebă Cassandra pe Hector, ignorându-l pe fratele ei.

– Da, răspunse el imediat.

– Eu sunt martor. Hector este protectorul lui Helen de acum înainte. Dacă va fi cineva care o va provoca pe Helen, Hector va lupta în numele ei. Cassandra îl privi hotărâtă pe Orion, adăugând: Lucas îl va seconda pe Hector.

– La naiba, așteaptă puțin, bolborosi furios Orion.

– Iar *tu* vei fi campionul *meu*, rosti răsunător Cassandra, încercând să-i acopere protestele. În acest fel, Atreus conduce, Teba e protectoarea lui Atreus, iar Atena și Roma protejează Teba. Trebuie să le demonstrăm tuturor că timpul confruntărilor între Case a luat sfârșit. Cel mai bun mod de a face asta este ca noi cinci să avem încredere unii în ceilalți până la moarte.

Orion închise gura clămpănind, se gândi o clipă, apoi oftă ezitant.

– Asta are sens.

– Accepți? îl întrebă Cassandra cu sfială. Vei fi luptătorul meu?

– Da, răspunse grav Orion. Apoi surâse, dându-i un ghiont. Sigur că accept, Kitty.

Cassandra îi zâmbi, răsuflând ușurată.

– Eu sunt martor, zise Helen simțind că trebuia să repete cu voce tare ceea ce era stabilit. Orion este luptătorul Cassandrei, zise ea. Se uită apoi la Lucas, care abia se abținea să nu protesteze, din câte putea ea să-și dea seama. Vrei să spui ceva? îl întrebă Helen.

– Nu-mi place să fiu dat la o parte, zise el furios. Dar o să mă obișnuiesc cu ideea.

– În regulă. Deci suntem o echipă acum, zise Orion, privind în jur. Ar trebui să fie o întâlnire interesantă.

– Matt! se răsti la el Claire. Poți să te concentrezi, te rog?

Băiatul întoarse capul și o privi nedumerit pe fată. Ea tocmai spusese ceva despre Helen, dar el nu era sigur ce anume. Era preocupat de altceva.

În acel moment, o corabie acosta la țărm, în Great Point, chiar lângă far. Era o corabie mică. Matt nu o auzise scrâșnind pe nisipul de la casa lui din Sianscoset – și nici nu-i văzuse pe cei trei mirmidoni sărind cu ușurință peste bordul vasului, apoi apucându-l de laturile carenei și cărându-l în fugă, fără pic de efort, pe plajă. Matt nu era fizic prezent atunci când alte zece mici corăbii acostară la țărm, soldații care erau la bordul acestora ocupând plaja – dar era perfect conștient de ceea ce se întâmpla, de parcă ar fi fost acolo.

Chiar și atunci când Claire îi flutură o mână în fața ochilor și oftă frustrată, el putea să vadă clar, de asemenea, pașii fermi ai celor treizeci și trei de oameni ai săi în timp ce aceștia înaintau tăcuți pe plajă, îndepărtându-se de linia țărmului.

– Salutări, zise Claire cu o grimasă de îngrijorare. Ai de gând să aterizezi odată cu nava ta spațială pe pământ și să te alături conversației?

Matt izbucni într-un râs ironic.

– „Cu nava pe pământ", repetă el, simțindu-i pe membrii grupului care debarcase cercetând terenul cu precizie soldățească. Având această dublă conștiență, Matt văzu un războinic mirmidon cu pielea neagră și lucioasă ca o carapace îngenunchind și plimbându-și mâna pe nisipul rece cu o mișcare agilă.

– *El e aici. Gândurile stăpânului nostru sunt la noi chiar acum,* zise Telamon.

Matt își aminti că acesta era un prinț de pe meleagurile sale natale și unul dintre cei mai buni căpitani ai săi.

– *Încă o plajă, fraților,* zise el cu amărăciune. Telamon își frecă palmele pentru a se scutura de nisip.

Rânjetul dezagreabil pe care-l afișa lăsa să se înțeleagă faptul că încă detesta nisipul după atâția ani departe de Troia.

– *Care sunt ordinele tale?* întrebă un soldat ai cărui ochi negri aveau mai multe fațete.

– *Vom face tabăra. Îl vom aștepta pe stăpânul nostru aici,* comandă Telamon. *Când va fi gata, ni se va alătura.*

– Te simți bine? întrebă Ariadne pe un ton plângăcios.

Matt clipi de câteva ori și reuși în sfârșit să-și alunge din minte această imagine.

– Sunt bine, zise el concentrându-se asupra îndeletnicirii sale curente. Continuă, Claire.

– În regulă, deci cum am mai spus, prima dată când am văzut ceva ciudat – ei bine, mai ciudat decât de obicei – a fost atunci când Lennie a întins mâna după lingură. Pentru o secundă lingura s-a mișcat ușor, de parcă ar fi tremurat, apoi a zburat pur și simplu în mâna ei.

– Toate trei am văzut ceva similar când am intrat în camera lui Andy de la spital, adăugă Ariadne.

– Dezvoltă, te rog, zise Matt întorcându-se spre Andy.

– Ei bine, prima dată s-a înfuriat, apoi s-a aprins. Au început să sară scântei din pielea și din părul ei – ca o ploaie, zise Andy amintindu-și acele momente, vocea ei fermecătoare fiind încărcată de venerație. Toate echipamentele din camera mea au

început să vibreze și să sune și aș putea să jur că am simțit patul mișcându-se.

Pentru o clipă, dormitorul lui Matt se cufundă în tăcere, toți cei prezenți gândindu-se la aceste ciudățenii.

– Am simțit și eu ceva la fel de ciudat ieri, atunci când Helen s-a înfuriat, adăugă șovăielnic Jason.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Matt.

– Ea și Lucas intraseră în camera lui Jerry și au început să se certe. Cred că era ceva destul de grav, pentru că s-au dus jos, în cușca de luptă, pentru a-și regla conturile. Aș fi putut jura că am simțit casa cutremurându-se pentru o clipă.

– Ar fi putut fi o trepidație de impact, zise Matt. Sunt destul de puternici încât să zgâlțâie toată casa atunci când se izbesc de pământ.

– Am simțit asta înainte ca ei să ajungă la demisol. Și doar mergeau, Matt, zise Jason ridicând din umeri.

Băiatul căzu pe gânduri.

– Ați văzut vreun fulger? le întrebă el pe fete.

– Nu chiar, răspunse Ariadne în locul lor. Ceea ce am văzut a fost ceva electric, cu siguranță, dar nu pot să înțeleg de ce acel lucru ar fi făcut echipamentul din spital să sune așa. Toată întâmplarea asta a fost ciudată. Și înspăimântătoare în același timp.

– Vocea ei era schimbată, adăugă Claire frecându-și dintr-odată brațele de parcă i-ar fi fost frig.

– Mult prea rezonantă, rosti cu fermitate Andy. Eu sunt sirenă. Mă pricep la voci și pot spune că nu am mai auzit niciodată așa ceva.

– Părea o zeiță, zise Ariadne, concluzionând pentru toate trei. Ceva s-a întâmplat cu ea.

– Așa credeți? întrebă Jason rostogolindu-și ochii peste cap. După tot ce a suferit, e normal să se fi schimbat puțin. Asta nu înseamnă că s-a schimbat în rău. Căutați să o înțelegeți. Abia a înfruntat un zeu.

– Şi a câştigat, adăugă încet Matt. A înfruntat un zeu şi a câştigat. Ce crezi? Cât de puternică ar trebui să fie ca să poată face asta?

– Mai puternică decât oricare alt scion. Din toate timpurile. Vocea Ariadnei tremura.

– A fost *torturată*, oameni buni, comentă Jason pe un ton aspru.

– Exact, răspunse Ariadne. Şi tu crezi că o astfel de experienţă o va schimba în mai bine?

– E absolut ridicol, zise furios Jason.

Apoi le întoarse spatele şi se îndreptă nervos spre uşă.

– Jason, începu Claire, dar el se întoarse şi o întrerupse.

– Ştiu că tu şi Helen aţi fost cele mai bune prietene încă din copilărie şi că acum ea se schimbă foarte mult, iar asta te sperie. Dar toată lumea se schimbă. Doar pentru că tu nu înţelegi ce se întâmplă cu Helen nu înseamnă că ai vreun motiv să te temi de ea. Sper ca toţi să înţelegeţi acest lucru înainte de a vă duce acolo şi de a face vreo prostie.

Jason plecă. Se priviră nedumerite câteva clipe.

– Mai e ceva, zise Claire gâtuită de emoţie. Am încercat să vorbesc cu Helen despre felul în care se schimbă. Mi-a arătat destul de clar că nu-i pasă. Ea vrea doar să iasă *învingătoare*. Claire îşi frecă din nou braţele ca şi cum i-ar fi fost frig. Acelei Helen pe care o ştiam eu nu-i păsa de asta. Înainte nu dorea să câştige nici măcar o cursă de alergări.

Claire era înspăimântată. Toate erau. Cel mai grav era că Matt avea senzaţia că aşa şi *trebuia* – să le fie frică. El îşi aminti din nou întrebarea despre moralitate pe care i-o pusese Zach mai de mult – dacă ar fi fost în stare să ucidă pe cineva care nu omorâse încă pe nimeni pentru a-l împiedica să omoare mai târziu milioane. Care ar fi fost soluţia corectă?

– *Când va veni, căpitane?* întrebă unul dintre mirmidoni.

– *Curând*, răspunse Telamon. *Stăpânul e încă tulburat.*

– *Imposibil,* interveni un alt soldat. Ochii lui roşii şi sclipitori se îngustară de emoţie. *Nu poate fi el dacă şovăie. Ahile nu ar ezita*

niciodată să ducă la capăt misiunea noastră. Şi-ar da viaţa pentru asta.

– *Răbdare*, zise ferm Telamon.

– *Răbdare*, îngânară în şoaptă mirmidonii plini de respect, de parcă ar fi spus rugăciuni.

Acesta era un ritual pe care-l îndepliniseră de multe ori.

– *Vechile fidelităţi din viaţa de muritor îi preocupă încă mintea,* continuă Telamon, punând cu blândeţe mâna pe umărul unui camarad precum un preot sau psiholog. *Dar loialităţile care sunt şi mai vechi încep să iasă la suprafaţă. Curaj.*

– *Curaj*, repetară la unison soldaţii, imediat ce Telamon rosti cuvântul. Versiunea lor soldăţească de „Amin" bubui cu ecou deasupra dunelor ondulate, iar forţa vocilor combinate le răscoli, ridicând nisipul în aer ca pe un fum şi purtându-l deasupra apei.

– *Sfârşitul acestui ciclu e aproape*, continuă Telamon pe un ton de cunoscător. *Iar la sfârşit, inima stăpânului nostru îl va conduce înapoi la noi. Prieteni, amintiţi-vă. Pumnalul a ales în mod special acest trup pentru că pumnalul ştie că acest trup – mai presus de toate – ne împărtăşeşte dorinţa.*

– Matt, îl strigă Ariadne.

Matt clipi din nou de mai multe ori, nedumerit şi se concentră asupra ei. Părea îngrijorată.

– Ce crezi că ar trebui să facem?

– Mai întâi trebuie să aflăm cât de departe vrea să meargă, zise el pe un ton grav. Apoi va trebui să decidem – fiecare dintre noi în parte, desigur – cât de departe suntem dispuşi să mergem ca să o oprim.

Capitolul 9

În noaptea aceea Lucas se îmbrăcă minuțios. El știa că întrunirea Caselor reprezenta o afacere semiformală, dar asta nu însemna că el trebuia să poarte ceva care să-i restricționeze mișcările. Nu avea încredere în niciunul dintre oaspeții pe care se pregăteau să-i primească și pentru nimic în lume nu ar fi pus pe el ceva care să-l încurce într-o luptă.

Desigur, luptele erau strict interzise la astfel de întruniri. Dar Lucas știa că majoritatea celor prezenți nu se mai văzuseră de douăzeci de ani. Mai mult decât atât, mulți dintre ei omorâseră pe cineva pe care altcineva de la întrunire îl iubise nespus. Era de așteptat să se întâmple ceva din cauza rivalităților existente.

Lucas coborî la parter și găsi jumătate din familia sa adunată în fața televizorului din living, ascultând știrile serii. Imaginea de pe ecranul televizorului înfățișa o furtună cumplită cu fulgere abătută deasupra unui oraș în care nu se mai vedea nicio lumină.

– E Manhattanul? întrebă el apropiindu-se de ecran.

– Da, zise mama lui cu vocea gâtuită din cauza șocului. Tot orașul a rămas în beznă.

Lucas își imagina haosul din New York în cazul unei pene de curent. Metrourile probabil că rămăseseră pe șine, cu o mulțime de oameni înăuntru. Lifturile erau blocate și oamenii rămăseseră

probabil izolați pe acoperișurile clădirilor – fără a mai menționa ilegalitățile care aveau să se petreacă în întuneric.

– De ce ar face Zeus așa ceva? întrebă Andy.

– Pentru a ne aminti că poate, zise Hector scrâșnind din dinți.

În ușa de la intrare bătea cineva. Tensionați, cei din încăpere traseră aer în piept.

– Mă duc să deschid, se oferi Kate, dar Noel o opri punându-i mâna pe umăr.

– Eu trebuie să deschid, îi spuse ea cu blândețe. E casa mea.

Lucas o urmă până în holul din față. Atunci când Noel deschise ușa, avu senzația unui pumn puternic în stomac. Bărbatul care stătea în prag era înalt, avea părul negru, niște ochi de un albastru deschis și o construcție atletică. Arăta exact ca Lucas doar că era cu douăzeci de ani mai în vârstă.

– Daedalus, zise Noel cu o voce încordată.

– Noel, răspunse acesta. El își încrucișă brațele peste piept într-un „X" și se înclină respectuos, dar era clar că atmosfera era tensionată.

Lucas simțea că-și pierduse suflul. Își spusese de multe ori că arăta așa pentru că aparținea Casei Ateniene, dar nu avea idee că semăna atât de mult cu bărbatul care-i omorâse bunicul.

– Bine ai venit, zise Noel cu jumătate de gură. Îți ofer ospitalitatea mea.

– Sunt onorat, zise Daedalus și apoi intră.

Ochii lui se fixară imediat asupra lui Lucas și zâmbi cu tristețe, recunoscându-și propria înfățișare. Apoi privirea lui trecu dincolo de el și se răci dintr-odată.

– Bună, fiule, zise el și pentru o clipă Lucas se întrebă nedumerit dacă Daedalus îi vorbea *lui*.

– Tată, rosti formal Orion.

Lucas se întoarse și-l văzu pe Orion stând chiar în spatele lui. Privirea acestuia era înnegurată. Fusese atât de surprins la vederea lui Daedalus încât nu observase că Orion și Hector i se alăturaseră.

Daedalus înaintă. Mersul lui era extrem de țanțoș și mai mult decât intimidant. Îi întinse mâna fiului său, iar Orion i-o strânse fără să zâmbească.

– Pari foarte puternic, zise Daedalus măsurându-l din cap până-n picioare.

– Sunt, răspunse simplu acesta. Privirile lor se încrucișară, iar Daedalus fu primul care se uită în altă parte.

Lucas nu-l auzise niciodată pe Orion vorbind atât de rece, dar după modul în care tatăl lui îl abandonase, nu avea de ce să-l învinuiască. Daedalus observase probabil că Orion era neobișnuit de dur cu el, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Privi mai departe, dincolo de fiul lui furios, spre Hector.

– Ajax, zise el cu voce scăzută.

Pentru o clipă fața lui căpătă o expresie plină de regret, dar se aspri din nou, devenind amenințătoare.

– Intră, îl invită Noel. Băieți, faceți loc.

Lucas se simți năpădit de un val de protest. El voia să-și apere teritoriul și nu avea intenția să-l lase pe Daedalus să treacă. Putea să jure că Hector și Orion simțeau la fel ca el. Cu toții rămaseră pe poziții.

– Oh, nu vreți să *vă mișcați?* bombăni nerăbdătoare Noel împingându-i și făcându-și loc printre ei. Nu contează că au plecat Furiile – voi încă vă comportați precum o haită de câini sălbatici. Fiecare trebuie să adulmece dosul celuilalt.

Daedalus reuși să zâmbească și o urmă. Hector, Lucas și Orion se liniștiră în cele din urmă și îl lăsară să treacă.

– Ciudat, zise Hector după ce Daedalus trecu pe lângă ei.

– O adevărată rază de soare, nu-i așa? zise sarcastic Orion, revenindu-și. Oh, asta era figura lui „veselă", apropo.

– De ce nu m-ai avertizat că semăn atât de mult cu tatăl tău? îl întrebă Lucas privindu-l încruntat pe Orion.

– Credeam că știi, zise acesta, ridicând din umeri.

– Știam doar că ar putea exista un fel de asemănare între noi, dar e absolut ridicol. Ce naiba ar trebui să cred despre asta?

– Nici eu nu mă simt ca la picnic, știi? De fiecare dată când te privesc îl văd pe tata. Moirelor le place să se joace cu noi, Lucas. Ele fac în așa fel încât să arătăm cu toții la fel ca persoanele cu care ar fi mai incomod pentru noi să semănăm. Orion rânji, adăugând: Hector, de exemplu. El seamănă cu un erou iubit de toți, dar are un caracter imposibil.

– Mulțumesc, amice, răspunse acesta senin de parcă Orion tocmai îi făcuse un compliment.

Izbucniră cu toții în râs și tensiunea se mai disipă puțin.

– Încercați să vă păstrați controlul, îi avertiză grav Orion, ridicând din sprâncene. Avem lucruri mai importante de care să ne ocupăm în seara asta.

– Așa am să fac, zise ferm Lucas. Știu pentru ce mă aflu aici.

El știa că Orion înțelesese perfect la ce se referea. Se afla acolo pentru a o proteja pe Helen.

Helen auzea o mulțime de voci necunoscute la parter, pe măsură ce tot mai mulți scioni soseau la întrunirea Caselor. Putea simți prin podea tensiunea acumulată și din ce în ce mai mare – ca pe vibrațiile profunde ale unui amplificator. Noul mod în care percepea emoțiile o făcea să fie receptivă la neliniștile fiecăruia. Ea nu știa toate detaliile războiului petrecut cu douăzeci de ani în urmă, dar era sigură că existau o mulțime de vechi neînțelegeri ce trebuiau soluționate.

Cu un etaj mai jos, un amestec de ură, iubire și regret amenința să explodeze în orice moment într-o confruntare violentă. Lui Helen i se părea că stă pe o bombă.

Începu să se tragă nervoasă de haine. Costumația ei era ceva mai elegantă decât de obicei. Fusese întotdeauna amatoare de haine la reduceri, însă Daphne îi adusese o ținută de designer, insistând că vestimentația avea să-i dea mai multă încredere în forțele proprii.

Însă ținuta îi sporea nervozitatea. Helen era sigură că ghetele din piele moale ca untul pe care le purta costau mai mult decât

întreaga ei garderobă. Se întrebă unde găsise mama ei atâția bani ca să plătească pentru toate hainele acelea, dar decise că nu voia să știe. Daphne nu avea nicio problemă să fure de la muzee comori neprețuite. Helen era sigură că sistemele de securitate ale magazinului nici nu apucaseră să-i înregistreze prezența.

Pentru o clipă, Helen și-o imagină pe mama ei lăsând în urmă groază și disperare în timp ce își croia drum din Newfoundland spre Nantucket pentru a ajunge de la casa lui Daedalus la întrunirea din casa familiei Delos – mașini furate, magazine prădate și inimi distruse – toate adunându-se grămadă în urma ei în timpul acestei călătorii. Mama ei se întorsese de o oră și Helen nu se putea gândi decât la câte legi încălcase aceasta de când se văzuseră ultima dată.

– Termină cu agitația asta, îi spuse Daphne. Ea puse lanțul la gâtul lui Helen și îi aranjă pandantivul în formă de inimă, lăsându-l deasupra hainelor fiicei sale. Casa Atreus este descendentă a lui Zeus, așa că deține cel mai mare rang. O să ne alăturăm grupului mai la urmă, înaintea ultimului membru, zise Daphne, instruind-o pe fiica ei. Ultimul va fi, desigur, Oracolul.

Helen se trase mai departe de mama ei, întinzând mâna după peria de păr – pentru a ascunde faptul că nu își dorea să fie atinsă de ea. Oricum, aceasta observă mișcarea.

– E timpul. Sunt cu toții aici, zise brusc Daphne.

– De unde știi? întrebă Helen.

– Recunosc toate vocile. Daphne râse cu amărăciune și își aranjă părul după urechi cu degetul mic. Pe unii dintre cei de la parter îi cunosc mai bine decât te cunosc pe tine.

– Și a cui e vina?

– Nu e vorba de vină, zise cu blândețe mama ei. A fost o alegere. Alegerea mea, Helen, și sunt sigură că a fost cea corectă. Ți-a fost mai bine să crești departe de mine, crede-mă.

Helen deschise gura să o contrazică, dar renunță. Ca Detecor de Minciuni, putea să identifice adevărul din vorbele mamei sale. Daphne nu încerca să o ducă cu vorba și nici nu încerca să se [illegible] pentru că nu fusese o mamă bună. Ea credea cu adevărat că făcuse ceea ce trebuia și gândindu-se la tatăl ei care zăcea încă adormit în apropiere, Helen admise că avea dreptate.

Era adevărat – îi fusese *mai bine* departe de mama ei. Poate că Daphne o abandonase, dar renunțase la ea pentru ca Helen să aibă o viață mai bună – mai fericită – având-l tată pe Jerry și pe Claire și Matt cei mai buni prieteni. Probabil că avusese nevoie de multă voință pentru a face asta. Helen începu să înțeleagă cât de norocoasă fusese. Trăise șaptesprezece ani o viață normală care o formase, reușind să devină fata care era acum. Iar Daphne era cea care-i dăruise această viață – prin faptul că o abandonase.

– Mulțumesc, îi șopti Helen.

– Cu plăcere, îi răspunse Daphne ca un ecou.

Surprinsă de ton, fata își coborî privirea spre pieptul mamei ei și văzu un vid întunecat – un abis nesfârșit ca o fântână de gânduri negre și deșertăciune – în loc de o inimă. Se îndepărtă și mai mult de ea. Gestul nu-i scăpă lui Daphne.

– Helen? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Inima ta a dispărut, zise Helen – prea copleșită de vidul nefiresc din interiorul lui Daphne pentru a-și aminti să ascundă noua ei abilitate.

– A murit odată cu Ajax, răspunse simplu Daphne.

– Dar nu mai ai *nimic* acolo. Nici măcar o inimă frântă, zise Helen clătinând din cap. Nu ești tristă, furioasă sau rănită. Tu nu simți nimic. Asta nu poate fi normal. Își încrucișă privirea cu a ei și o apucă de încheietura mâinii – ca să o împiedice să se îndepărteze. Ce ai făcut, mamă? Daphne încercă să se retragă, dar fiica ei era mult prea puternică.

– Am încercat să negociez tot ce mai rămăsese din sentimentele mele pentru a-mi atinge scopul. Femeile fac mereu acest lucru. Femeile scion jură în fața lui Hecate, zise Daphne, ochii ei îngustându-se suspicioși când în mintea ei încolți un gând. Dar

de unde știi tu că *nu pot simți*? murmură ea – mai mult pentru sine decât pentru Helen.

– Helen? strigă Andy în timp ce bătea la ușă. Ești acolo?

– Da, răspunse fata. Eliberă mâna lui Daphne și se întoarse repede spre ușă. Intră.

Andy deschise ușa cu sfială și aruncă o privire în cameră.

– Noel devine... ăăă... *nervoasă* este singurul cuvânt mai politicos care-mi vine acum în minte. Ea spune că tu și mama ta trebuie să vă mișcați fundul la parter înainte ca vreunul dintre cei prezenți să omoare pe cineva și să-i mânjească podelele curate cu sânge. Zâmbi și ridică mâinile. Sunt exact cuvintele ei, apropo.

– Sunt sigură. Helen chicoti. Venim imediat.

Ea și Daphne aveau încă atât de multe de vorbit, dar ca de obicei atunci când mama ei era îngrijorată, Helen trebuia să aștepte mult timp până să primească niște răspunsuri. Femeile o urmară pe Andy, ieșind din dormitorul Ariadnei și străbătând holul spre scări.

– Măi să fie, zise încet Daphne urmând silueta grațioasă a lui Andy. Nu ești cumva un pește rar?

Helen observă spatele fetei încordându-se la tachinările lui Daphne, iar pasul care inițial era vioi deveni șovăielnic. În cele din urmă, se opri.

– Sunt pe jumătate sirenă, zise Andy. Se întoarse și o privi cu răceală pe Daphne. Aveți vreo problemă în legătură cu asta?

– Nu, răspunse aceasta. Întâlni privirea fetei și o înfruntă cu fermitate. Dar văd că tu ai și cred că a venit timpul să treci peste asta.

Daphne trecu pe lângă Andy. Helen o urmă, șovăielnică, aruncându-i fetei o privire rușinată.

– Hector nu este Apolo, adăugă Daphne când ajunse la scări. A venit timpul să treci și peste asta.

– Nu aveți niciun drept, începu furioasă Andy.

– Hector e unul dintre cei mai buni bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, mică sirenă care se urăște pe sine, o întrerupse

Daphne pe Andy, făcând-o să tacă. Helen observă cum ochii mamei sale se aspreau din ce în ce mai mult până ce începură să sclipească precum diamantele. Tu nu îl meriți.

Helen îi spuse din buze lui Andy „Îmi pare rău" în timp ce cobora scările, dar fata se întoarse pe călcâie și plecă înainte ca ea să termine.

Cu gândul la Andy, Helen o urmă pe mama ei în încăperea în care plutea tensiunea. Ochii ei se îndreptară imediat spre un bărbat înalt și blond care stătea în fața lui Castor și a lui Pallas, pe locul care era rezervat – după cum știa ea – liderului Casei Tebei.

Acesta trebuia să fie Tantalus și cu toate că ea nu-l întâlnise vreodată, îl recunoscu. Își amintea fața lui roșie, transpirată și crispată de furie în timp ce încerca să o bată copil fiind.

Tantalus se holba la Daphne. Era aceeași privire cu care Menelaus o fixa pe Elena din Troia. Cu noul ei talent, putea vedea că pieptul lui era frământat de dorință. Pentru o clipă, ochii lui privirä peste umărul lui Daphne pentru a rămâne fixați asupra lui Helen. Ea se cutremură de repulsie, amintindu-și o altă viață în care ea fusese forțată să se mărite cu el după căderea Troiei. Apoi ochii lui reveniră asupra lui Daphne – unde și rămaseră până la intrarea Cassandrei.

Imediat ce Oracolul păși cu grație în încăpere, brățara cu clopoței pe care o purta scoase un sunet delicat. Lucas, Hector, Orion și Helen se apropiară de ea. Cassandra se așeză în scaunul ei enorm, Orion în stânga ei, Helen la dreapta, iar Hector și Lucas se postară în spatele celor doi, încadrând-o pe fată.

Reacția celorlalți a fost instantanee.

– Helen! Treci înapoi! o dojeni Daphne.

Fata o ignoră cu bucurie.

– Lucas... *fiule*, zise Castor tăios, înghițindu-și cuvintele. Tu trebuie să stai în spatele unchiului tău Tantalus.

Acesta evită privirea tatălui său, privind înainte, cu o față impasibilă ca a unui soldat în timpul instrucției – și nu părăsi locul ales de el alături de Helen.

– Vedeți? V-am spus eu, șuieră un bărbat suplu cu buze cărnoase. Acesta era mai în vârstă – cam de o seamă cu mama ei – dar era genul de om care devenea tot mai arătos cu trecerea vremii. Cu siguranță, aparținea Casei Romane, decise ea. Helen nu-l recunoscu, dar după felul cum îl priveau Orion și Daedalus – înfigându-i pumnale imaginare în piept –, ea înțelese că trebuia să fie Phaon.

Bărbatul le întoarse spatele și se adresă grupului său.

– Orion nici măcar nu vrea să stea cu noi. Lui nu-i pasă de Casa Romană, iar voi încă îl numiți lider? Mai avem oare nevoie de vreo dovadă că nu este potrivit să conducă?

Helen privi în jos, spre rana deschisă care supura și care-i ținea loc de inimă, iar stomacul i se strânse de greață. Poate că trupul și chipul lui Phaon erau frumoase, dar, în esență, acea *creatură* pe care o privea era putredă până în măduva oaselor. Zări inima lui Orion arzând în flăcări de furie. Îi prinse privirea și încercă să-l calmeze în liniște.

– Destul, porunci Cassandra cu voce scăzută.

Un freamăt de supunere străbătu adunarea și toate privirile se îndreptară spre Oracol.

– Vremea divergențelor a luat sfârșit. Casele s-au unit într-una singură, iar noi am format o coaliție a noastră pentru a exprima această uniune. Fiecare Casă e reprezentată de succesorul ei, iar noi am ales-o pe Helen drept lider.

– O provoc, zise imediat Phaon, un zâmbet superior ivindu-se pe fața lui când observă brațele subțiri ale fetei și mâinile delicate. O provoc pe Helen Atreus pentru dreptul de a fi liderul Succesorilor... și al Oracolului.

– A venit Crăciunul mai devreme cumva anul ăsta? întrebă tărăgănat Hector pășind înainte cu un zâmbet larg. Eu sunt luptătorul lui Helen, idiotule. Dacă o provoci pe ea, te lupți cu mine.

Phaon se albi la față. Bolborosi ceva despre Casa lui care nu permitea amestecul luptătorilor și că era un obicei învechit la care ar fi trebuit să se renunțe. Hector se uită urât la el în timp ce se

retrăgea la locul lui – strălucind precum un erou de poveste în fața unui laș detestabil.

– Dar tu, Orion? îl întrebă Daedalus pe un ton zeflemitor. Îi permiți lui Helen să preia conducerea și lui Hector să fie protectorul ei... Ce onoare are Succesorul Casei Ateniene în acest caz?

– Orion e protectorul *meu*, interveni Cassandra. Buzele ei erau strânse de furie când îl privea pe Daedalus. E un rol destul de onorabil pentru tine, Attica?

Daedalus se aplecă reverențios în fața Oracolului. Brațele lui erau încrucișate într-un „X" pe pieptul lui, iar trunchiul său rămase paralel cu solul în timp ce vorbea:

– Fie ca Mândria Atenei să te servească bine, Sibyl, spre gloria Casei noastre.

Când se ridică din nou, el o privi pe Cassandra în mod ciudat, ochii lui trecând de la ea la Orion și înapoi – ca și cum nu ar fi putut înțelege ce fel de legătură era între ei.

Helen observă confuzia din interiorul lui Daedalus plutind fără țintă în jurul inimii acestuia – ca un fum dens. În timp ce liderii Caselor discutau cu membrii lor despre noile evenimente, ea îi privi pe rând pe Cassandra și Orion.

Fata era mâna rece a Destinului și ca atare se presupunea că nu trebuia să simtă vreo pasiune – pentru ceva sau cineva. În ultima vreme ea se îndepărtase de toți – inclusiv de cei din familia ei – iar aceștia acceptaseră acest lucru ca o consecință inevitabilă a poziției ei. Dar cu Orion era altfel. Cassandra mârâia precum o pisică încolțită atunci când cineva îl desconsidera.

Calmat pe moment, Daedalus se întoarse la locul lui, în fața unui alt bărbat cu ochii albaștri și părul negru din Casa Ateniană. Orion privi în jos, spre pieptul Cassandrei și zâmbi. În pieptul lui, Helen văzu tandrețe și nu atracție. Evident, el se atașase mult de mica lui „Kitty" și îi era recunoscător pentru faptul că-i luase apărarea în fața tatălui său, dar nu o privea ca pe o femeie.

Sfera argintie ce atârna în pieptul Cassandrei i se părea searbădă și îndepărtată lui Helen, ca o stea moartă, dar care pâlpâia cu o lumină vie orbitoare atunci când Orion o privea zâmbind.

Lumina aceea dansa, palpita. Îi umplea pieptul și se revărsa de mulțumire, la fel ca sentimentele care inundă inima oricărei femei când vede zâmbetul bărbatului adorat.

Era exact ceea ce Orion îi spusese lui Helen că-și dorise mereu – să fie iubit mai mult – și iată că era iubit de către cea din fața lui. Dar el nu părea să observe acest lucru. Aruncă o privire spre grupul celor din Casa Romană, întrebându-se dacă vreunul dintre ei vedea ceea ce vedea ea.

Phaon se zgâia la Cassandra. El se uita la acea lumină pură și cristalină din interiorul ei într-un fel care o făcea pe Helen să se cutremure de dezgust.

Evident, spre deosebire de Orion, acesta o vedea foarte clar. Dar și Orion vedea ceva: pe Phaon holbându-se la Cassandra.

– Să nu îndrăznești nici măcar să o privești, mormăi băiatul, pășind în fața Oracolului și protejând-o cu trupul lui de ocheadele bărbatului.

Daedalus și secundul lui îndreptară spre Phaon ochii lor albaștri și reci sclipind de ură.

Până și Castor și Pallas, de obicei atât de calmi, reacționară la amenințarea directă la adresa Cassandrei și întreaga adunare păru să se ridice împotriva lui Phaon ca un val amenințător. Daphne încercă să-i oprească ridicând mâinile.

– Da, știu. Crede-mă. Dar nu acum, nu aici, îi spuse încet aceasta lui Daedalus, ochii ei implorându-l să se calmeze. Castor, nu rupe jurământul tău de ospitalitate. Nu din nou.

Helen știa că mama ei îi reamintea lui Castor cum fusese atacată de Pandora cu numai câteva luni în urmă în timp ce se afla sub protecția lui.

Daedalus, Pallas și Castor se liniștiră, dar fețele lor erau livide. Râsul strident și enervant al lui Phaon umplu încăperea.

– Ușurel, javrelor, zise el după ce termină cu râsul lui înfiorător. E prea bătrână pentru mine.

– Dezgustător, zise Orion în șoaptă. Scoase un sunet gâtuit și mâinile i se încordară, de parcă ar fi vrut să-și stranguleze vărul. Asta fu de ajuns pentru acesta.

Helen îl văzu pe Phaon întinzând mâna sp[...]
spatele său, pe sub haine.

Aceasta avea același tip de teacă pe care o purta și Orion, doar că el nu avea arma în momentul acela.

La întrunirile Caselor nu erau permise niciun fel de arme, iar Helen știa că Orion nu avea cum să se apere. Ea simțea, de asemenea, că în ciuda șovăielii sale de a-l înfrunta pe Hector într-o luptă cinstită, în cazul unui atac mișelesc, Phaon avea mai multă experiență și probabil că ar fi câștigat. Orion putea fi rănit sau chiar ucis.

Helen avea impresia că toate sentimentele ei prinseseră aripi, încercând să se reverse pe gură. Nu se gândea la ce ar fi trebuit sau nu să facă, la regulile sacre ale ospitalității sau la armistițiul temporar cu care fuseseră toți de acord. Nu se putea gândi decât la arma din mâna lui Phaon.

Încercă să-și exercite puterea asupra metalului. Era ceva similar cu felul în care crea fulgerele, doar că de această dată, în loc de o scânteie luminoasă de electricitate, folosi aceeași forță și o amplifică, transformând-o într-un câmp. Era ca și cum ar fi luat o monedă și, după ce ar fi învățat să o întoarcă printr-un truc simplu, i-ar fi descoperit o fațetă complet diferită.

Folosi acel câmp pentru a întinde brațul și a smulge sabia din mâna lui Phaon.

– Cum îndrăznești? urlă ea cu o voce de tunet.

Mânerul armei lui Phaon pârâi în palma ei, iar Helen țâșni înainte, ridicând sabia scurtă deasupra capului pentru a o înfige în mica inimă diformă a bărbatului.

Partea inferioară a coapselor ei era fierbinte, iar pământul începu să se scuture violent sub picioarele ei.

Îl văzu pe Phaon prăbușindu-se pe podea și târându-se în fața ei.

– Helen! Nu! îi spuse Lucas la ureche, implorând-o să renunțe. Trupul lui lipit de al ei părea cuprins de convulsii. T-t-e r-r-og, oprește-te, bâigui el, maxilarul lui tremurând incontrolabil.

Ea privi nedumerită în jur, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Lucas o ținea de mijloc și încerca să o tragă înapoi. Se uită în jos și văzu că pielea ei devenise strălucitoare, de un roz sidefat cu nuanțe albăstrii, acumulând sfere încărcate cu electricitate – sursa fulgerelor.

Lucas nu-i dădea drumul, deși în acel moment era mai fierbinte decât suprafața soarelui.

Helen întrerupse imediat fluxul electric și se prăbuși cu un țipăt. Piesele de mobilier erau răsturnate și toți cei prezenți în încăpere căzuseră în urma cutremurului creat de ea. Sub picioarele ei podeaua era un disc mare și negru de lemn carbonizat, ale cărui margini fumegau încă, de parcă ar fi fost un ring de foc.

Toți o priveau îngroziți. Cu excepția lui Lucas. Mâinile lui, pieptul și obrazul erau negre, pline de sânge, arse până la os de sfera electrică pe care o crease fata.

Se prăbuși pe podea și începu să se zbată, în agonie.

– Oh, nu! strigă Helen, ghemuindu-se lângă el. Nu-nu-nu! țipă ea isteric.

Lucas gemu atunci când ea îl atinse. Pielea lui pârjolită se prefăcu în funingine și se ridică în aer precum un norișor de cenușă. Era grav rănit și avea dureri atât de mari încât Helen realiză că nu exista niciun loc pe lume în care să-l ducă pentru a-i calma durerile.

Avea nevoie de o lume nouă.

Helen nu uitase promisiunea lui Hades – că Moirele aveau să o provoace să ajungă la asta. Nu uitase nici avertismentul zeului – că imediat ce avea să creeze propria ei lume, zeii aveau să o provoace pentru asta. Ei nu-i mai păsa. Ar fi fost în stare să construiască o lume nouă din nimic și să trimită tot Olimpul în Tartar dacă ar fi fost nevoită – ar fi făcut orice, absolut orice ca să-l vindece pe Lucas.

Cu grijă, Helen îl luă în brațe pe băiat. Atunci când inima lui se opri și ochii i se închiseră, ea deschise un portal spre noua ei lume și îl duse acolo.

Capitolul 10

Daphne atinse crusta cu cristale ascuțite de gheață care se formase deasupra discului de cenușă. Nu-i venea să creadă ceea ce tocmai se întâmplase și privea amețită bazinul carbonizat – care, cu câteva minute înainte, fusese o podea de living – și stratul de zăpadă depus deasupra, care înăbușise focul atunci când fiica ei dispăruse împreună cu Lucas. Oare ce voia să facă? se întrebă mama ei. Oricum, nu se așteptase ca acea întrunire să aibă succes, dar zarva care se stârni imediat după ieșirea dramatică din scenă a fiicei sale deveni infernală.

Înainte ca toți cei prezenți să înceapă să se omoare unii pe ceilalți, Daphne trebuia să preia controlul. Ea nu avea de gând să rateze această oportunitate.

– Tu ai provocat cutremurul? strigă ea la Orion, întrerupând haosul.

– Nu, zise el. Unii întoarseră capul spre el, aruncându-i priviri suspicioase. El oftă, continuând șovăielnic: Helen l-a provocat. A dobândit de la mine acest talent când am devenit frați de sânge.

– Și cum i-a luat sabia lui Phaon? întrebă Daedalus.

– Electromagnetism, răspunse Pallas, deși nu am auzit nici-odată ca un aruncător de fulgere să aibă destul voltaj pentru a crea un astfel de câmp magnetic.

– E prea puternică, îi zise încet Tantalus lui Pallas. Putea să ne omoare pe toţi.

Pallas încuviinţă, la fel şi Daedalus.

Camera se cufundă într-o linişte perplexă în timp ce toţi meditau la acest lucru. Daphne nu-i putea lăsa să se gândească prea mult la acest detaliu. Ridicându-se, ea luă Creanga de Aur a lui Enea – deghizată în manşeta din aur care strângea încheietura lui Orion.

– Ai deschis vreun portal cu asta şi i-ai trimis prin el pe Helen şi pe Lucas?

– Nu. Eu pot deschide doar portaluri existente, nu le pot crea, răspunse el. Doar Helen poate crea portalurile după bunul ei plac, oriunde ar vrea.

– Şi gheaţa? întrebă Daphne, invitându-l să le explice.

Ea încerca să abată atenţia tuturor în direcţia corectă.

– Gheaţa apare mereu atunci când coboară. Dar dacă s-a dus în Lumea de Dincolo, se va întoarce imediat. Timpul se opreşte aici atunci când eşti în Lumea de Dincolo, răspunse Orion – nedumerit de acea tiradă de întrebări.

– Nu e întotdeauna aşa, cel puţin nu în cazul lui Helen, zise Daphne. Nu ştiu de ce, dar odată am văzut cu ochii mei că timpul se scurgea aici, pe pământ, în timp ce ea se afla în Lumea de Dincolo.

Castor privi spre Tantalus. Ştia că acesta putea să detecteze minciuna. Tantalus încuviinţă din cap.

– Spune adevărul, zise el.

– Lumea de Dincolo! şopti Castor cu o voce gâtuită de grijă. De ce l-ar duce pe Lucas în Lumea de Dincolo?

Ei simţiseră cu toţii căldura teribilă provocată de furtuna electrică a lui Helen. Cu excepţia lui Daphne, care putea controla intensa descărcare a fulgerului, ceilalţi aveau pe piele arsuri vizibile: unele erau răni serioase, în carne vie, altele – doar pete roşiatice. Iar Lucas ţinuse mâinile pe ea atât timp cât fusese în starea aceea. Făcând legătura între acea imagine şi Lumea de

Dincolo, ajunseră cu toţii să realizeze că Lucas era mort sau pe cale să moară.

– [illegible], zise cu blândeţe Hector. Castor îşi feri privirea, uitându-se în jur, de parcă nici nu l-ar fi auzit pe nepotul lui. Hector privi în celălalt capăt al camerei, spre Jason şi Ariadne. Toţi erau muţi de uimire şi se priveau nedumeriţi, căutând un răspuns.

– Helen cunoaşte Lumea de Dincolo mai bine ca oricine. Poate că ştie un loc în care poate să-l ajute pe Luke. Poate că de aceea l-a dus acolo, zise Jason, gândind cu voce tare. Nu aţi văzut? El abia mai sufla.

Toţi se uitară la Orion, aşteptând confirmarea acestuia.

– Ar putea fi adevărat? întrebă Castor.

Orion ridică din umeri şi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu avea nici cea mai vagă idee.

El nu părea însă prea optimist. Daphne aşteptă câteva secunde pentru a-i lăsa să se obişnuiască cu ideea.

– Dar dacă ea va rămâne acolo cu el, Orion? întrebă ea încet, amintindu-şi să nu întindă prea tare coarda.

Ea văzu faţa bărbatului crispându-se la gândul că putea să o piardă pe Helen pe vecie. O iubea şi ar fi făcut orice pentru ea, aşa cum plănuise Daphne când îi trimisese împreună în Lumea de Dincolo.

Era predictibil, de fapt. Doi adolescenţi frumoşi, care înfruntau obstacole incredibile, făcând echipă în lupta pentru o cauză comună. Daphne făcuse ca relaţia lui Helen cu Lucas să pară imposibilă, îi dăduse lui Orion o speranţă şi acesta avea cu siguranţă să se îndrăgostească de fiica ei. Acum tot ce mai putea face era să spere că el o iubea destul... astfel ca ea să-l poată controla cu uşurinţă.

– Ai putea să te duci după ea? continuă Daphne dându-i un ghiont, încercând să găsească argumentele necesare în această situaţie, pentru a-l face pe Orion să realizeze „ce" sau mai degrabă „ce rol" trebuia el să joace în următorul Mare Ciclu. Ai putea să o aduci înapoi?

– Din morți? întrebă repede Daedalus înainte de a realiza ce spunea. Aruncă o privire îngrijorată spre Castor, adăugând: Îmi pare rău, dar fiul tău nu arăta bine deloc. Acesta încuviință. Fața lui era albă ca varul, iar ochii săi fixau podeaua, ca și cum nu mai vedeau nimic.

– Deocamdată nu știm ce s-a întâmplat. Nu renunța să speri, șopti Tantalus la urechea lui. El încercă să-l încurajeze pe fratele său punându-i mâna pe umăr, în timp ce Daphne își mușca limba pentru a se abține să nu mârâie la auzul vocii lui. Voia să-i strige lui Castor să nu aibă încredere în el, dar știa că nu ar fi folosit la nimic.

Tantalus părea să vorbească în numele tuturor celor prezenți, preluând pe nesimțite rolul de lider în urma dezastrului. Fusese întotdeauna cel mai charismatic dintre toți, își spuse cu amărăciune Daphne. Chiar dacă știau că era malefic, aveau oricum încredere în el. Voiau să aibă încredere în el, așa cum avusese și ea pe vremuri.

– Eu spun să folosim această întrunire pentru a discuta evenimentele la care am fost martori și cum ar trebui să procedăm mai departe, zise Tantalus adresându-se grupului. Ochii lui se îndreptară spre Phaon și se înăspriră. O să începem prin a propune cum să-l pedepsim pe Phaon pentru că a încercat să-l omoare pe liderul Casei sale.

Andy ședea în bucătărie alături de cei care nu erau scioni – adică restul celor care nu voiau să se culce. Kate o dusese pe Noel la etaj după ce se convinse că aceasta nu avea să se oprească din plâns. Aceasta era o femeie puternică, Andy vedea acest lucru, dar după cele petrecute cu Lucas, orice mamă ar fi clacat. Matt și Claire așteptară ca Noel și Kate să plece înainte de a spune ceva.

– Nu aș fi crezut că Helen îl va răni pe Lucas. Niciodată, șopti Claire, ochii ei fiind întunecați de tristețe. Nu pot să cred.

– Și-a pierdut complet controlul, șopti Matt.

Cei doi prieteni se așezară. Chipurile lor erau împietrite precum niște măști palide. Andy nu o cunoștea pe Helen așa de

bine ca ei, dar ea știa cum arăta răul atunci când îl vedea. Faptul că mama ei era sirenă o ajutase să învețe acest lucru.

– Dar a fost un accident, zise Andy, sărind în apărarea lui Helen. Nu a intenționat să facă asta.

– Asta înrăutățește și mai mult lucrurile, răspunse Matt cu înverșunare. Poți să-ți imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi vrut să facă asta?

Mat, Claire și Andy rămaseră tăcuți la masă, ascultând discuțiile de la întrunire. Scionii se contraziceau în legătură cu felul în care aveau să-l pedepsească pe Phaon. Acesta, aparent, era foarte popular, mai ales printre cei din vechea generație. Toți voiau o bucată din el, dar Daedalus, din Casa Ateniană avea cele mai multe pretenții asupra lui – și nu doar ca să răzbune ceea ce aproape că i se întâmplase fiului său atunci când Phaon încercase să-l ucidă cu numai câteva momente în urmă.

Se menționă numele unei fetițe pe nume Cassiopeia și toți cei prezenți amuțiră. Apoi se decise în unanimitate ca Daedalus și Phaon să se întâlnească la apus pentru a se duela pe viață și pe moarte. După asta, întrunirea luă sfârșit. Câteva secunde mai târziu, Ariadne și Jason li se alăturară în bucătărie. Ochii fetei se umplură de lacrimi la vederea lui Matt.

– Lucas... șopti ea cuprinzându-l cu brațele. Claire se duse la Jason și îi cercetă chipul, tăcută, întrebându-l din ochi.

– E de rău, Claire. Noi am simțit cum i s-a oprit inima, zise acesta cu voce stinsă.

– O să scape, totuși. Nu-i așa? întrebă Claire. Jason ridică din umeri, cu buzele tremurânde.

Claire îi trase capul și îl puse să se odihnească pe umărul ei.

Jason și Ariadne erau vindecători talentați. Ei știau adevărata gravitate a rănilor lui Lucas. Poate că nu le împărtășiseră detaliile celorlalți în timp ce erau la întrunire, dar aici, în siguranța bucătăriei lui Noel, puteau spune ceea ce nu spuseră în fața celorlalte Case. Niciunul din ei nu credea că Lucas scăpase cu viață.

Matt și Claire îi consolară pe gemeni cum știură mai bine, dar nu puteau face pentru ei mai mult decât să-i îmbrățișeze.

Ei împărtășiră o privire sumbră peste umerii lui Jason și ai lui Ariadne. Andy știa la ce se gândeau în acele clipe.

Dacă Helen fusese în stare să-i facă rău lui pe Lucas – persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume –, atunci era în stare să le facă rău tuturor.

Andy îi privi pe noii ei prieteni îmbrățișându-se, apoi începu să se simtă ciudat – ca o intrusă. Nu îl cunoștea aproape deloc pe Lucas și nu știa cum era să ai un frate sau o soră – fără a mai pune la socoteală ce ar fi simțit dacă el sau ea ar fi murit. Își dorise întotdeauna să aibă în preajmă o persoană pe care să o iubească la fel de mult cum îl iubeau ei pe Lucas.

Confuză pentru faptul că își dorea să sufere așa cum sufereau ceilalți și pentru că părea aproape geloasă pe profunzimea sentimentelor pe care le nutreau aceștia, Andy ieși din bucătărie pe ușa care dădea în curte.

Era o creatură a mării, iar oceanul fusese mereu cea mai mare alinare a ei. Andy își spuse că o baie rapidă în mare avea poate să-i limpezească mintea – destul cât să-i poată ajuta pe cei din familia asta care o ajutase atât de mult.

Pentru prima dată de când fusese adusă în casa familiei Delos, fata părăsi reședința și se îndreptă spre plajă.

– „Ea umblă-n splendoare, ca noaptea", recită o voce profundă, tainică, dar senină și nevinovată în același timp. O voce inconfundabilă.

Andy îngheță, deși știa că era prea târziu. El o văzuse deja, așa că nu avea niciun rost să încerce să stea nemișcată precum o căprioară șocată în mijlocul drumului. Apolo nu era o mașină, ci era un lup. Căprioarele trebuie *să fugă* de lupi.

– Doar nu credeai că aș putea uita de tine, nu-i așa? o întrebă acesta apropiindu-se agale de ea – luminat din spate de razele lungi ale soarelui pe cale să apună.

Linia apei era doar la câțiva pași distanță. Poate că avea să reușească?

– Eu nu aș face asta în locul tău, zise Apolo ghicindu-i intențiile.

Andy scoase un oftat, convinsă că îi sunase ceasul. Acela era locul în care avea să moară de o moarte oribilă, care fusese doar amânată.

– Iar eu nu aș face asta dacă aș fi în locul tău, se auzi ceea ce părea să fie ecoul vocii lui Apolo, de undeva din largul mării.

Andy întoarse capul și-l văzu pe Hector ridicându-se din valuri. Cu pieptul gol și având pe el doar blugii săi uzi, el păși cu ușurință peste valuri, de parcă apa ar fi fost aliatul lui. Chipul lui, o copie fidelă a lui Apolo, era crispat de furie.

Zeul îi zâmbi scionului care-i semăna atât de mult.

– Interesant talent, fiule. Poți controla apa. De unde l-ai dobândit?

Hector nu-i răspunse. Se duse direct la Andy.

– Ești teafără? o întrebă cu blândețe. Fata încuviință din cap și își îndreptă privirea precaută spre Apolo, ca și cum ar fi vrut să spună „Pentru moment".

Hector se așeză în fața lui Andy și îl înfruntă pe zeu.

– Măi, măi. Ce obraznic ești, îl dojeni acesta. Nu ți se pare că ești prea nesăbuit ca să mă înfrunți?

– Nu, răspunse calm Hector.

Apolo izbucni în râs. Era un chicotit fals – deloc uman și foarte puțin anormal.

– Ar trebui să fii. Ochii lui Apolo scânteiară. Pielea lui strălucea reflectând o lumină interioară și, dintr-odată, zeul păru echipat cu o armură completă și cu o sabie solidă din bronz.

Cu toate că era pe jumătate dezbrăcat și neînarmat, Hector nici nu clipi și nu arătă vreo urmă de frică. După o clipă, nimbul de lumină – specific zeilor – care-l înconjura pe Apolo dispăru, iar viziunea cu armura se stinse.

– Tu chiar ești el, zise impresionat Apolo. Hector renăscut. Iar eu ar fi trebuit să știu. Am mers împreună în acest car de luptă la Troia.

Hector nu-i răspunse. El îl fixa cu privirea pe adversar, fiecare mușchi al său fiindu-i încordat sub piele. Stând la doar câțiva centimetri de spatele lui gol, Andy putea simți o adevărată

furtună stârnindu-se în sufletul lui Hector. Chiar își dorea să se lupte cu acest zeu, realiză ea.

Chipul lui Apolo se schimonosi. Îi era frică de Hector. Pentru prima dată, după atâta vreme, Andy simțea ceva asemănător cu ușurarea.

– Curând, micul meu fiu, zise Apolo – referindu-se la confruntarea pe care, evident, Hector o voia foarte mult. În curând ne vom întoarce pe câmpul de luptă, dar de data asta vor lupta pentru Olimp, iar tu – pentru noul tău Atlantis, care abia a fost creat. Iar dacă Zeus nu ne obligă să recurgem la trucuri așa cum a făcut data trecută, vom completa în sfârșit ciclul Moirelor, demonstrând cine sunt superiori – părinții sau scionii lor?

Apolo făcu un salt și se înălță spre cer, dispărând. Hector îl privi plecând, gândindu-se la cele abia dezvăluite de acesta. Andy știa că și ea ar fi trebuit să se gândească la ce spusese zeul, dar tot ce putea să facă era să-l privească pe Hector. Se întreba de ce îl confundase cu Apolo.

Desigur, trăsăturile și construcția lor erau aceleași, dar ochii lui Hector erau vii și plini de emoție, în timp ce ochii lui Apolo nu aveau ceva esențial. *Ceva uman*, presupuse ea. Ochii zeului erau lucioși ca ai statuilor de marmură, în timp ce ai lui Hector erau agili și plini de furie... atât de încărcați cu sentimente ce păreau să ardă odată cu ei.

– Mulțumesc, șopti Andy și tonul ei sugera că avea să-i fie recunoscătoare pe viață.

El o privi și încuviință din cap o singură dată, apoi se întoarse brusc, hotărât să plece. Se duse acolo unde-și lăsase cămașa și pantofii – adunate într-o grămăjoară. Deși era atât de tăcut, Andy îl urmă, perplexă.

– Asta-i *tot?* întrebă ea cu o voce extrem de stridentă la sfârșit. Nu ai de gând să-mi spui nici măcar un cuvânt? Doar îmi salvezi viața, dai din cap și pleci – așa cum faci în fiecare marți sau în altă zi?

Hector nu se uită la ea. Cu capul întors, își trase cămașa peste cap și întinse mâna să-și ridice pantofii.

– Hei! strigă ea. El o ignoră. Hei! insistă, apoi alergă spre el și îl împinse cu toată forța ei.

– *Ce e?* întrebă el frustrat, îndepărtându-se puțin de ea.

– Cum adică *ce e?* strigă ea din nou la el, pe un ton sarcastic.

– Vreau să spun – ce vrei de la mine, Andy? Vrei să plec, să rămân sau să mă prăbușesc mort la pământ? Ce anume?

Ochii lui îi cercetă pe ai ei. Privirea lui agitată căuta parcă un lucru anume în interiorul ei. Andy ridică din umeri. Nu avea idee ce anume căuta el. Hector stătea jos, în nisip, cu pantofii în mână, de parcă s-ar fi dat bătut.

– Nu pot să-ți spun nimic. Nu în noaptea asta, zise el încetișor. Tocmai l-am văzut pe fratele meu făcut aproape scrum chiar în fața mea.

El se opri, ferindu-și privirea. Umerii lui se ridicară când încercă să tragă adânc aer în piept. Se opri, ținându-și respirația, înainte de a izbucni în lacrimi. Andy se lăsă în genunchi lângă Hector, în nisip, în timp ce el se frământa, simțindu-se oribil. Acesta abia mai putea să-și păstreze controlul, dar își lăsase toate celelalte sentimente deoparte și își riscase viața ca să i-o salveze pe a ei. Și pe deasupra, mai și țipase la el. Nu procedase deloc cu tact.

– Îmi pare rău, Hector, îi spuse Andy atingându-i brațul cu vârfurile degetelor.

El se aplecă puțin mai aproape ea.

– Cel mai rău este că nu știu unde s-au dus sau ce face el acum, îi mărturisi el. *Urăsc* faptul că nu pot să-i ajut, înțelegi?

Ea înțelegea perfect. Hector se pricepea la salvat oameni. Văzuse cu ochii ei că el era genul de om care mai degrabă ar fi luptat cu un zeu decât să se simtă inutil. Să nu fie capabil să facă nimic era probabil cea mai groaznică tortură pentru el.

– Orion îi poate găsi în Lumea de Dincolo? Oh! Te-ar putea lua și pe tine cu el. Ai putea să-i găsești, zise ea încercând să-i fie de ajutor.

– Orion nu o poate găsi pe Helen. Ea este cea care-l găsește pe el atunci când se întâlnesc în Lumea de Dincolo, zise Hector clătinând din cap.

– Ei își petrec împreună atâta timp acolo jos și nu au stabilit încă un loc de întâlnire?

– Acolo timpul și spațiul nu sunt la fel ca aici. Helen este Coborâtoarea, nu Orion. El ar putea să o caute, dar dacă ea nu știe că el o caută, nu se vor întâlni niciodată. Hector împinse cu mâinile nisipul, trecându-și frustrat degetele prin el. Helen este cea care controlează totul.

– Am tot auzit asta în ultimul timp. Andy privi în jos, spre formele pe care Hector le făcea în nisip și se încruntă. Deci tot ce putem face este să o așteptăm să se întoarcă? Asta te poate scoate din minți.

– De aceea simțeam nevoia să înot. În familia mea există o nimfă a apelor și în ocean mă simt mereu ca acasă, zise el zâmbind și privind nisipul. Mă ajută să mă calmez.

– Și pe mine la fel. Andy îi admiră profilul, întrebându-se cum de aveau deja atât de multe în comun. Abia dacă schimbaseră câteva vorbe, dar ea îl înțelegea perfect. Și să fii pe punctul de a te lupta cu un zeu nu e tocmai ceva liniștitor, adăugă Andy. Îmi pare rău pentru asta.

– Nu. Nu spune asta.

El ridică privirea spre ea. Fata rămase cu răsuflarea tăiată. Era frumos, desigur. Dar frumusețea nu era esențială pentru ea. Nu asta o impresiona atât de mult. Ceea ce o mișca era energia și pofta de viață pe care le avea. Avea un spirit atât de puternic încât i se părea că-l vede prin privirea lui cum o apucă.

– Faptul că ai apărut aici a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat astăzi, zise el distrugând complet momentul.

Andy bătu în retragere.

– Mda. Ei bine, ce pot să spun? Mulțumesc, spuse ea nesigură. Dar aş fi fost mai impresionată de replica ta dacă nu aş fi știut cât de groaznică a fost ziua asta pentru tine.

Izbucniră amândoi în râs.

– Replica mea a fost destul de patetică, nu-i așa? întrebă el, făcând haz de stângăcia lui.

– Am auzit unele și mai patetice decât asta, dar cred că da, a fost oribilă. Îi zâmbi și ridică mâinile, uimită. Am crezut că ești mai vorbăreț.

– Ce pot să spun? Nu sunt în formă, râse el și privi într-o parte, din ce în ce mai timid. Nu sunt deloc vorbăreț în preajma ta.

– Perfect, zise ea încet, lăsând gluma la o parte. Oricum, îmi placi mai mult așa.

Când Hector o privi cu coada ochiului, zâmbind, Andy înțelese că nu avea să-l mai confunde vreodată cu altcineva. Nu mai conta cu cine semăna. Hector era unic. Și mai înțelese ceva: fie că-i plăcea sau nu asta, din acel moment niciun alt bărbat nu avea să-l egaleze în mintea ei.

Matt îl văzu pe Apolo lăsându-i pe Hector și Andy pe plajă și slăbi strânsoarea pumnalului, mulțumit că nu se întâmplase nimic. Știa că nu i-ar fi permis zeului să-i facă rău fetei, dar intervenția lui ar fi cauzat o nouă serie de probleme. Matt încerca încă să se convingă că putea trăi cu câteva îndoieli, atât timp cât răul suprem era înlăturat. Era bucuros că nu trebuia încă să se confrunte cu acele îndoieli și spera ca zeii să nu-l pună într-o poziție în care să fi fost nevoit să o facă.

Părăsi plaja în liniște. Chiar dacă nu făcea niciun zgomot, el știa că Hector nu-l auzise pentru că era preocupat de Andy.

El și Andromaca erau din nou împreună. Din câte vedea Matt, dragostea lor era la fel ca înainte. O prietenie tandră și presărată cu glume picante care putea supraviețui oricăror nenorociri – chiar și războiului, foametei sau pierderii tuturor celor dragi.

Dragostea lor era unul dintre motivele pentru care Troia rezistase asediului.

Matt le dorea tot binele din lume, sperând ca lucrurile să iasă altfel de această dată. El îl simpatiza cu adevărat pe Hector. Îl simpatizase întotdeauna, în ciuda diferențelor de opinie radicale. Hector era singurul care-l înțelegea cu adevărat.

„Acesta e secretul zidurilor", își spuse Matt. „Bărbații care se află de o parte și de cealaltă a zidurilor au în comun aproape

totul – excepție făcând un singur detaliu pentru care ar fi dispus să se ucidă.”

Alergând pe plajă spre Farul Great Point, Matt abia putea distinge corturile din tabăra armatei sale. Bine camuflate chiar și pe timpul zilei, pentru un observator obișnuit, acestea arătau ca niște dune de nisip, însă el le putea vedea exact așa cum erau. Adăposturi de mirmidoni.

– Stăpâne, zise Telamon, ivindu-se fără să scoată vreun zgomot lângă Matt.

Matt îi zâmbi și îl prinse călduros de antebrațe, în semn de salut. Era surprins să se simtă atât de legat de căpitanul său. Viziuni din trecut se iviră în mintea lui, amintindu-i de puternica prietenie ce-i legase înainte. Telamon îl privi curios pe stăpânul său.

– Nu arăt deloc ca el, Telamon, zise Matt chicotind amuzat.

– Nu aspectul e important, răspunse cu sinceritate căpitanul. Convingerile sunt cele care contează.

– Știu în ce cred și aș fi crezut mereu în același lucru, chiar dacă pumnalul nu venea la mine. Realizez acum acest lucru și știu ce am de făcut, zise cu tristețe Matt și se desprinse de vechiul lui prieten.

Observă o masă de oameni care se apropiau de ei dinspre dune. Aceștia se strânseră în jurul lui ca o ceață iluzorie plină de arcuri și săbii.

– Și tocmai de aceea te-a ales pumnalul. Telamon făcu un pas înapoi și ridică ușor vocea, incluzându-i și pe ceilalți treizeci și doi de mirmidoni în acea reuniune. Stăpânul nu ar fi obligat pe nimeni să-i preia convingerile. De aceea a durat atât de mult. El a așteptat până ce a găsit un spirit care să se potrivească perfect cu al lui.

Soldații care se iviseră din senin trecură prin fața lui Matt – fiecare dintre ei cercetându-i chipul, așa cum făcuse și Telamon. Câțiva soldați de-ai săi aveau trăsături monstruoase, caracteristice furnicilor – antene, ochi lucioși și negri ca smoala, sau pielea roșie ca a racilor, semănând cu o crustă. Unii dintre ei păreau aproape umani la exterior, dar Matt știa foarte bine că nu erau.

Îi recunoscu pe rând. Probabil că și ei văzuseră la el ceva familiar, pentru că după ce-l priveau, fața li se lumina de satisfacție.

– Vă recunosc pe toți și observ că mulți dintre voi s-au simțit pierduți după atâta vreme, zise Matt cu vocea gâtuită de emoție. Îl așteptaseră atâta timp și veniseră – până la ultimul – la chemarea lui. Matt nu s-ar fi simțit împăcat dacă nu ar fi recunoscut faptul că încă mai avea îndoieli. Îmi pare rău, fraților, dar nu sunt sigur că acest război e corect. Nu pun la îndoială scopul nostru. Știu ce e corect și știu că trebuie să fac asta, indiferent cât mi-ar fi de greu. Dar încă mai am rezerve în legătură cu cei de partea cărora ar trebui să luptăm.

– Așa cum aveai și în cazul Troiei, zise Telamon surâzând cu subînțeles, ca și cum ar fi vrut să-i amintească lui Matt că nimic nu se schimbase prea mult. Nu lupți pentru vreun rege sau pentru vreo țară, stăpâne. Lupți pentru dreptul fiecărui om de a-și decide propria soartă. Așa cum fiecare dintre noi am decis pentru noi înșine când am jurat pe sabie.

– *Am jurat pe sabie*, repetă în șoaptă grupul de mirmidoni.

– Un singur om, un singur vot, îi îndemnă Telamon.

– *Un singur om, un singur vot*, spuseră în cor soldații.

Matt așteptă ca întreg corul de adepți să se potolească înainte de a continua. Era ceva care-l tulbura la devotamentul acela nefiresc pentru îndeplinirea unui țel – mai ales că lucrurile pe care le repetau la unison erau baza unei cugetări *individuale* și piatra de temelie a filozofiei grecești.

Ideea de „un singur om, un singur vot” era începutul democrației. Sărac sau bogat, zeu sau muritor de rând, Matt considera că fiecare ființă ar fi trebuit să aibă aceleași drepturi pe lume. Cel slab ar fi trebuit să aibă aceleași drepturi să decidă pentru sine ca și un om puternic. Și-ar fi dat viața ca să apere această convingere. Mai știa și că atunci când un om acumula prea multă putere, cei lipsiți de apărare sufereau și mureau de obicei. Nu și-ar fi putut ierta dacă ar fi lăsat să se întâmple așa ceva. Mai ales dacă putea împiedica acest lucru. Dar nu voia să facă aceleași greșeli pe care le făcuse în cazul Troiei.

– Hermes m-a informat că mai mulți scioni vor să se alăture cauzei noastre împotriva Tiranului, dar nu am încredere în el. Vreau ca fiecare dintre voi să vă gândiți la asta: ar trebui să pornim singuri la luptă? întrebă Matt făcând un pas înapoi și ridicând vocea, astfel încât să-și includă toți oamenii în decizia sa. Ce spuneți? Ar trebui să îl rugăm pe Hermes să ne aranjeze o întâlnire cu scionii? Sau putem face asta singuri, fără a ne alia cu oameni și zei ce nu sunt cu mult mai buni decât răul cu care ne luptăm?

– Noi luptăm și ne dăm viața pentru un singur țel, stăpâne, zise Telamon. Cuvântul „stăpâne" fu șoptit apoi de toți ceilalți, ca o încuviințare, tulburându-l din nou pe Matt. Singuri sau cu aliați, nu contează. Într-o bătălie, cei care luptă pentru același țel ca și tine vor pretinde dreptul la izbânzile tale – fie că ești sau nu de acord. Un singur lucru contează cu adevărat.

Matt încuviință. Luase deja o decizie, chiar dacă știa că avea să-l coste scump.

– Tiranul trebuie să moară.

Helen stătea întinsă pe iarbă, privindu-l cu atenție pe Lucas în timp ce dormea. În primele ei momente, acea lume nouă pe care o crease nu fusese decât atât: iarba moale de sub ea, un soare pe cerul albastru de deasupra și Lucas alături de ea. Apoi lumea crescu, pentru că el suferea cumplit.

Ea își dori ca lumina soarelui să ducă departe durerea lui, ca aerul să-i vindece rănile și ca pământul să-l hrănească, astfel încât să nu aibă nevoie de hrană sau apă. În câteva secunde, Lucas era din nou sănătos și perfect, ca înainte. Ochii lui se deschiseră și îi întâlniră pe ai ei. Întreaga lume creată de Helen era acolo, în privirea lui.

– Bună, zise el și un zâmbet îi lumină fața.

– Bună, îi răspunse Helen, zâmbind la rândul ei.

– Sunt mort?

– Deloc.

– Oh, ce bine.

El privi în sus, către cerul senin și atât de gol.

Helen nu avusese încă ocazia să pună nori pe el. Norii se iviră însă imediat ce se gândi la ei, filtrând atât de perfect lumina soarelui încât Lucas nu fu orbit de ea.

– Ești sigură că nu sunt mort? Pentru că eu cam așa mă simt, zise el suspicios.

Helen chicoti și își puse mâna pe pieptul lui. Pentru o clipă, ritmul regulat al inimii lui fu singurul sunet din lumea ei.

– Mie nu mi se pare că ai fi mort.

– Asta e tot ce contează, zise el întorcând capul să o privească. Îngrijorarea îi întunecă privirea. Sunt sigur că așa ceva nu e posibil. Ce ai făcut, Helen?

– Am făcut o lume pentru tine.

Lucas se ridică în capul oaselor și privi în jur, iar Helen se simți dintr-odată sfioasă – de parcă el ar fi privit un tablou neterminat în timp ce ea stătea în fața șevaletului. Își dori ca iarba să se întindă și să se transforme într-o pajiște. Puse flori în iarbă, albine pe flori și umplu aerul cu parfumul și sunetele primăverii. El văzu cum lumea creștea, ca un covor care se desfăcea în toate direcțiile. Întoarse privirea spre Helen, apoi își plecă fruntea, clătinând din cap.

– Se potrivește. Dacă vreo persoană a fost dăruită cu destule talente pentru a crea o lume nouă, aceea ar trebui să fii tu, nu-i așa?

– Nu sunt singura din toate timpurile, recunoscu ea, așezându-se alături de el și privindu-l cu seriozitate. Hades a făcut asta. Zeus a făcut-o. Morfeu. Și... Atlanta a făcut-o.

– Atlanta? Cea cu *Atlantida?* întrebă el încercând să înțeleagă. Fata încuviință. Lucas se întoarse spre ea, cu o expresie gravă. Helen, tu știi unde e Atlantida?

Ea înghiți în sec și încuviință. La fel cum ar fi smuls un plasture de pe rană – ea își spuse că ar fi fost cel mai bine să termine cât mai repede cu asta.

– A dispărut. Nu știu toate detaliile, dar Hades mi-a spus că s-a scufundat pe vecie atunci când Atlanta a pierdut un soi de

provocare. Lucas făcu o grimasă ca și cum ar fi simțit o durere bruscă. Îmi pare rău, Lucas, adăugă ea. Nu există nicio Atlantidă.

– Nu. Dar e chiar aici, zise el, dispoziția lui schimbându-se ca prin minune. Helen îl privi nedumerită.

– Da. Dar faptul că Atlantida nu există nu înseamnă că nu există nemurire. Toți acei ani în care membrii Caselor s-au ucis între ei pentru a pune mâna pe Atlantida și pentru a deveni nemuritori... totul e doar o poveste.

– Pot să pariez pe orice că lumea ta e mai bună decât a fost vreodată Atlantida. Și pot să pariez că, dacă Atlanta putea să-i facă pe oameni nemuritori, atunci și tu poți face asta.

– Ei bine, îți mulțumesc, dar tot ce am putut să fac până acum a fost un câmp cu flori. Nu viața veșnică.

El o privi cu atenție pentru câteva clipe. Helen cunoștea privirea aceea. Lucas o privea așa atunci când încerca să găsească o cale ușoară de a-i explica un lucru complicat.

– Spune odată, oftă ea, rânjind la gândul că urma o lecție inevitabilă din partea lui.

– Mă gândesc cum funcționează lumea ta. Tot ceea ce vrei să se întâmple se întâmplă – indiferent cât de nebunesc ar fi lucrul acela, nu-i așa? Dar există totuși niște reguli – zise Lucas, vorbind și gândindu-se în același timp. Hai să spunem așa: tu mi-ai vindecat trupul. Iar eu știu că eram pe moarte.

– Da, dar...

– Când ne vom întoarce pe cealaltă lume. Ah, pe Pământ, zise el – strâmbându-se când constată cât de ciudat părea să spună asta. Presupun că rănile mele nu vor apărea din nou, nu?

– Sigur că nu. Ești vindecat.

– Deci mi-ai schimbat trupul. Orice mi-ai făcut aici va rămâne la fel când ne vom întoarce pe Pământ. Asta e una dintre reguli. Lucas așteptă ca Helen să încuviințeze, iar ea o făcu – destul de confuză, încercând să țină pasul cu el. Atunci cine poate spune că nu m-ai făcut nemuritor aici și că nu aș putea rămâne așa indiferent în ce lume vom merge?

Helen îl fixa cu privirea.

– *Cum ai făcut* asta? Cum te-ai gândit la toate atât de repede? Poate că ești tu puternică, dar nimic nu e mai puternic decât vechea logică simplă. Lucas îi zâmbi. Am dreptate? Poți face pe oricine nemuritor aducându-l aici și dorindu-ți asta?

Ea încuviință tăcută din cap, gândindu-se cât de grav fusese rănită în Hades și cum se trezise în patul ei, pe Pământ, fiind în continuare rănită. Ea știa din experiență: dacă trupului i se întâmpla ceva într-o lume, acesta rămânea la fel în toate celelalte. Același lucru era valabil și pentru nemurire. Helen știa că acesta era adevărul, așa cum știa că picioarele ei erau acolo chiar și atunci când nu se gândea la ele. Ea și Lucas ar fi putut deveni nemuritori în lumea ei. Era de ajuns să-și dorească acest lucru, așa cum stătea în iarbă și ar fi putut trăi împreună tineri și sănătoși pe vecie.

– Nu, zise Lucas. Chipul lui era imobil. Știa la ce se gândea fata. Trebuie să ne gândim serios la asta înainte de a face ceva permanent.

Helen își aminti cum arăta atunci când îl adusese în lumea ei – cu numai câteva clipe în urmă –, pielea lui carbonizată, rănile vii, până la os în unele locuri vitale. Știa că era cumplit, dar mai știa și că erau unele lucruri pe care le putea accepta sau nu. Să-l piardă pe Lucas nu era ceva ce putea accepta, desigur. Nici atunci și niciodată.

– Desigur. Vom vorbi mai târziu despre asta.

Ea îi zâmbi senină.

– Helen, începu el – cu ochii mari, alarmat.

Ea se ridică înainte ca Lucas să înțeleagă ce avea de gând și îl ridică în picioare, trăgându-l după ea.

– Haide, geniule. Vreau să mergem la Paris. Sau la Roma. Ori la Stockholm.

El nu înțelegea ce voia să spună până ce zgârie-norii unui oraș se profilară în capătul pajiștii cu iarbă și flori de câmp. Nu exista nicio regiune de tranziție care să strice aspectul orașului, nici mormane de gunoi sau mijloace de transport în comun inadecvate – doar flori și apoi asfalt. Un oraș sclipitor luase

ființă – perfect și independent de cadrul natural de la periferia sa, ca un regat într-un glob de sticlă.

Pășiră pe asfalt, învăluiți de zgomotele orașului, cu toată agitația și forfota lui. Mirosul de cafea prăjită și de pâine coaptă umplu aerul, iar nările lor îi conduseră către o cafenea zgomotoasă de la jumătatea străzii.

– E ca și cum New York, Viena și Reykjavik au făcut un copil cu Scoția, zise Lucas copleșit de uimire.

Ridică privirea spre clădiri – unele antice, ca niște castele, altele noi și sclipitoare. În spatele clădirilor înalte era o sălbăticie perfectă: păduri, lacuri în care se putea înota și munți care așteptau să fie escaladați și schiați.

Lucas clătină din cap, de parcă nu și-ar fi crezut ochilor.

– E Everycity[1].

– Da, râse încet Helen. Fiecare oraș în care nu am apucat să fiu niciodată.

– Ți-am promis odată că vom călători, îi spuse el cu o privire tristă. Îmi pare rău, Helen. Ne-ar fi luat doar câteva clipe și am fi putut zbura oriunde împreună. Dar eu nu te-am dus nicăieri.

– Aveam alte lucruri în minte, zise ea luându-l de mână. Nu am construit lumea asta ca să te fac să te simți prost. Am făcut-o ca să o împart cu tine.

Lucas își ridică fața spre cer, observând complexitatea mirosurilor și vocilor.

– Ei bine, ai făcut totul așa cum trebuie – cu excepția unui singur lucru. Lucas înghiți în sec și zâmbi, aruncându-i o privire. E mult prea curat față de oricare alt oraș în care am fost până acum.

– Ce pot să spun? Eu sunt din Nantucket, zise Helen ridicând din umeri. Noi nu facem mizerie.

– Da, am observat. Până și noroiul e curat acolo.

Lucas râse și se întoarse cu totul spre Helen. Pentru o clipă, ea crezu că avea de gând să o sărute și peste tot în Everycity soarele

[1] Fiecare Oraș

străluci ceva mai puternic. Dar Lucas nu o sărută. În ultimul moment, el se retrase și schimbă subiectul.

– Indicii de context. Știu că vrei să mănânci ceva pentru că ai făcut în așa fel încât să ajungem lângă o cafenea, zise el cu o voce profundă și ironică. Se întoarse și o strânse de mână, ca și cum ar fi încercat să se smulgă împreună cu ea dintr-un vis. Haide. Să vedem ce meniu ai pregătit.

– Stai puțin. De ce? întrebă ea dintr-odată sfioasă.

– Lumea asta reflectă propriile tale dorințe. Lucas o conduse pe Helen în cafeneaua aglomerată înainte ca ea să aibă ocazia de a îndepărta orice lucru nepotrivit. Privi în dreapta și-n stânga la mesele cu picioare din fier forjat și suprafața acoperită cu plăci ceramice, la vesela multicoloră și la grinzile goale de deasupra lor, apoi zâmbi.

– Acesta este subconștientul tău. Vreau să aflu ce îți dorești cu adevărat.

Fiind prea târziu ca să-l mai poată opri, Helen îl urmă pe Lucas care intra în subconștientul ei. Pe pereți erau diferite opere de artă, combinații ciudate de imagini care nu ar fi fost așezate niciodată pe același perete într-un muzeu.

Ansel Adams și Toulouse-Lautrec trăiau cumva în perfectă armonie în mica lume creată de ea. Fete care dansau cancan își expuneau picioarele alături de pinii nobili îngropați adânc în albul pur al iernii.

Era tot ceea ce iubea Helen în materie de artă și tot ce aprecia în legătură cu natura umană. Ea privi spre un alt perete și văzu un van Gogh dinamic și aproape violent agățat la numai câțiva centimetri de un liniștitor și organizat Mondrian.

Helen știa că Lucas sesiza fiecare nuanță și fiecare dialog dintre operele de artă. O imagine o sugera pe cealaltă, în timp ce ea mergea înainte și înapoi în subconșientul ei: despre ceea ce era mai tulburător pentru ea: abilitatea oamenilor de a fi raționali și puri sau nevoia lor de a fi nesăbuiți și sexy.

Lucas păși chiar în nesfârșitele frământări interioare ale lui Helen și văzu tot ceea ce fusese îngropat adânc în sufletul ei –

pielea goală, proaspătă după o baie fierbinte și mesteceni albi ninși. Helen se simțea *goală* și expusă în fața privirii lui. Era atât de jenant pentru ea încât oftă.

Îl trase pe Lucas într-un mic separeu din colț, lângă fereastră și ridică meniul de pe masă – ca o baricadă în fața ei. Încercă să-l citească, dar paginile erau goale. La fel ca mintea ei.

– Helen? îi spuse cu blândețe Lucas, luându-i meniul din mână. Nu trebuie să ascunzi nimic de mine. Știi asta, nu?

– S-s-igur, bâigui ea tremurând de nervozitate.

– Nu mi-e frică de nimic din mintea ta, insistă el. Bun, rău sau ciudat. Eu știu ce înseamnă întunericul. Și nu te-aș judeca niciodată pentru câteva dintre ciudățeniile tale.

– Oh. Helen se uită prin încăpere. Tabloul tulburător al lui Goya, *Saturn devorându-și fiul*, îi atrase atenția și rămase cu ochii ațintiți spre el. Și dacă ar fi mai mult de câteva ciudățenii?

Lucas începu să râdă, îi smulse meniul, îl aruncă pe podea și îi luă ambele mâini în mâinile lui.

– Nu ți-am spus că te iubesc?

– Ba da.

– Am vrut să spun că iubesc totul la tine. Chiar și ciudățeniile tale.

– Amintește-mi să ard locul acesta din temelii imediat ce plecăm de aici, zise ea simțind că îl adoră.

– Nici nu mă gândesc, zise el. Se uită în jur la clienții localului. Oameni de toate rasele, vârstele și din toate epocile păreau să se distreze împreună. Amerindieni cu coroane de pene pe cap pălăvrăgeau veseli cu pirații. Fete cu părul tapat ca în anii '80 flirtau cu niște băieți din Anglia elisabetană. Îmi place cum e în mintea ta. E ciudat, dar îmi place.

Helen privi în jur și totul căpătă sens pentru ea. Cât de grozav ar fi fost să poată merge la o cafenea și să lege o conversație cu cineva dintr-un alt timp și un alt loc. Era ceva ce-și imaginase mereu, iar acum nu mai era nevoită să o facă. Putea fi o parte a acestei lumi.

Niciunul din ei nu era flămând sau însetat – se aflau acolo doar ca să guste ceva delicios și să se bucure unul de altul. Afară era răcoare, dar plăcut – iar când Helen analiză cu ce erau îmbrăcați constată că purtau amândoi niște haine perfecte pentru o zi de toamnă.

Nu-și amintea să le fi îmbrăcat, dar cu siguranță purtau amândoi haine noi.

– Vino, zise el ridicându-se și îmbrăcând haina pe care ea tocmai o crease. Vreau să ne plimbăm înainte să înceapă să ningă.

Părăsiră cafeneaua și începură să hoinărească pe caldarâmul străzilor, trecând pe lângă magazine și clădiri pline de tot felul de oameni ocupați cu activitățile lor cotidiene. Helen nu avea idee de unde apăruseră aceștia. Bănuia că-i crease inconștient sau și-i amintise de undeva. Oricare ar fi fost adevărul, știa că existau în realitate, iar asta o liniștea. Ar fi fost ciudat să cutreiere un oraș gol, sau mai rău, un oraș plin de roboți asemănători manechinelor.

Soarele se pregătea să apună, iar Helen simți miros de zăpadă în aer – exact așa cum prognozase Lucas. Ferestrele începură să se lumineze pe măsură ce oamenii aprindeau lămpi sau lumânări ce răspândeau o lumină caldă. Băiatul își trecuse brațul pe după umărul ei în timp ce se plimbau pe stradă.

– Aici nu sunt oameni săraci. Niciun om fără adăpost, zise el dintr-odată.

– Nu, răspunse Helen. Fiecare are aici tot ceea ce îi trebuie.

– Dar cum ar putea cineva să fie recunoscător pentru ceea ce are dacă ei nu știu cum ar fi *să nu aibă* ceea ce le trebuie.

Helen clătină din cap și privi în jos.

– Am considerat mereu că acesta este cel mai nesatisfăcător argument – că este nevoie ca unii oameni să fie săraci pentru a ne reaminti nouă, celorlalți, să fim recunoscători pentru ce avem. Adică unii trebuie să suporte sărăcia pentru ca alții să aibă o părere mai bună despre ei înșiși. Ce mod egoist de a privi lumea.

Lucas chicoti și o strânse ușor.

– Sunt de acord. Dar trebuie să recunoști că stă în firea omenească să apreciezi cu adevărat ceva doar atunci când

muncești pentru lucrul acela sau doar când știi că poți să-l pierzi. Cum ai să-i faci pe locuitorii micului tău paradis să se simtă împliniți dacă obțin totul atât de ușor?

– Ah. Vechea problemă cu „paradisul e plictisitor", nu? Nu și în acest univers. Helen ridică privirea spre Lucas și își zâmbiră unul altuia. O să ne gândim la ceva. Avem tot timpul din lume.

– Stai puțin, zise el privind-o nedumerit. Cum adică „avem tot timpul din lume"?

– Am vrut să spun că suntem tineri, răspunse cu șovăială Helen.

Înainte ca Lucas să-i mai pună vreo întrebare, își imagină un parc de distracții, iar acesta apăru dintr-odată în fața lor. Tot felul de lumini multicolore și orbitoare pâlpâiau în obscuritatea serii și peste tot în jurul lor răsunau acorduri vesele. O mireasmă de zahăr ars îndulcea aerul, iar din altă direcție venea un miros de carne condimentată și suculentă la grătar.

– Uimitor, zise Lucas ca pentru sine. Orice își dorește, primește. Helen îl trase copilăroasă de braț, rânjind cu șiretenie.

– Și ceea ce îmi doresc acum este să mă dau în călușei.

Matt îl auzi pe Telamon dând alarma. Niciun muritor sau scion nu ar fi putut să perceapă zgomotul ciudat, ca un scârțâit, făcut de corul de mirmidoni, confundându-l cu zgomotul de fond al țărmului, dar el putea să perceapă cu ușurință diferența dintre țârâitul insectelor și sunetele scoase de soldații săi.

Își părăsi cortul și văzu un grup de scioni venind spre plajă. Matt îi cunoscuse pe mulți dintre ei la asediul Troiei și nu se înțelesese cu aproape niciunul dintre ei. Odiseu era singurul demn de respect.

– Așadar e adevărat, zise un bărbat blond și masiv. Matt știa că acela era Menelaus. Războinicul s-a alăturat în sfârșit luptei, adăugă bărbatul.

– Tantalus. Liderul Tebei, șopti Telamon la urechea lui Matt. Acesta dădu din cap afirmativ.

– Atunci când Hermes mi-a spus că mirmidonii s-au adunat pe plajă am înțeles că ultima piesă a puzzle-ului a fost găsită și că ați venit pentru luptă, continuă Tantalus, deși Matt nu-i ceruse să facă asta. Urmă o tăcere stânjenitoare în timp ce băiatul îl fixa cu privirea pe Tantalus, ezitând încă să se alieze cu acesta – deși știa că era inevitabil. Mirmidonii votaseră pentru asta.

– Tu l-ai angajat pe unul dintre soldații mei. Automedon. A fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei pe vremuri, zise Matt cu o voce lipsită de expresie. Înainte să-și piardă direcția.

– Da, rosti prudent Tantalus măsurându-l cu privirea. Dar eu nu am nicio legătură cu moartea lui.

– Aha. Matt se uită la cei doi bărbați care-l încadrau pe Tantalus – Odiseu în stânga și Agamemnon în dreapta. Pallas Delos – cum îl știa Matt pe Agamemnon acum.

– Cum s-a putut întâmpla asta, Matt? întrebă acesta îngrozit. El făcu semn spre războinicii mirmidoni, aliniați în rânduri precise.

– El a fost ales, zise pe un ton defensiv Telamon. Asta e tot ce trebuie să știți. Noi îl acceptăm drept stăpânul nostru.

Mirmidonii șoptiră la unison cuvântul *stăpân* în felul lor sumbru și prelung, tulburându-i pe scioni, care împărtășiră o serie de priviri nervoase. Le era teamă de oamenii lui Matt – așa cum ar fi fost și firesc.

– Și ai toate abilitățile lui Ahile? întrebă bărbatul pe care Matt îl cunoștea drept Odiseu.

Matt își apropie capul de Telamon.

– Daedalus Attica, liderul Atenei, îi zise imediat Telamon.

– Nu cred că asta ai vrut să întrebi, zise Matt privindu-l degajat pe Daedalus. Vrei să știi de fapt dacă am aceeași slăbiciune precum Ahile.

Acesta îi zâmbi.

– Fiecare muritor are cel puțin una.

Matt îi zâmbi strângând din buze, dar fără să confirme sau să nege ceea ce voia să afle vicleanul bărbat. Se uitară unul la altul până ce Daedalus își feri privirea.

– Cum vrei, zise Daedalus. Îi privi apoi pe Tantalus și pe Pallas ridicând din sprâncene. Ei bine, eu sunt convins, zise el.

– Și ești sigur de asta? îl întrebă Pallas pe Tantalus.

– Zeii ne vor distruge pe toți dacă nu vom duce la îndeplinire târgul pe care l-am făcut, răspunse acesta, privindu-l pe Matt cu o neîncredere fățișă. O să-l facem pe Războinic să lupte, altfel toți scionii vor muri. Zeus a jurat pe râul Styx că dacă noi vom face asta, Casele noastre vor dăinui.

Era la fel cum fusese mereu. La Troia, regii greci făcuseră propriul târg cu Zeus și își salvaseră pielea, iar copiii inocenți ai cetății fuseseră aruncați de pe culmea zidului. Matt aflase cu mult timp în urmă că regilor le păsa doar de păstrarea propriilor regate și erau mai interesați de avantajele pe care le puteau obține decât de a face tot ce era corect. Se simți brusc atât de dezgustat de aceste dedesubturi și de pozițiile politice ale scionilor încât le întoarse spatele, intenționând să se ducă la cortul lui. Dar nu apucă să facă nici măcar un pas.

– Rămâi pe loc, strigă Daedalus făcând un pas spre el. Mirmidonii se mișcară în grup compact pentru a-l opri pe bărbat. Acesta ridică brațul în semn de predare. Ușurel, zise el. Potoliți-vă.

– Voi lupta cu sau fără tine. Matt se opri și se întoarse spre ei, vorbindu-le cu sinceritate. Mă aflu aici ca să ucid Tiranul. Dacă acesta este și scopul vostru, atunci puteți să veniți cu mine. Dacă nu, vă veți da la o parte din calea mea.

Helen îl conduse pe Lucas prin labirintul de standuri, trăgându-l de braț. El se lăsa greu intr-adins, ca și cum ar fi șovăit să o urmeze, astfel că fata era nevoită să-l tragă efectiv după ea. Pe drum, un bărbat care striga cu o îndrăzneală ciudată îi atrase atenția lui Lucas, iar el *fu nevoit* să se oprească și să arunce cu o minge de baseball intr-o stivă de sticle de lapte confecționate din plumb.

Avu nevoie de trei încercări – deși insista spunând că nu i se mai întâmplase înainte –, dar în cele din urmă câștigă un premiu pentru Helen. Era un elefant pufos care-i atrase atenția pentru

o clipă, dar în cele din urmă alese o baghetă magică sclipitoare. Avea o stea argintie în vârf și zeci de panglici care atârnau la celălalt capăt. Îi plăcea să simtă bagheta în mâna ei, fiind și ușor de cărat. Ea o flutură prin aer de câteva ori, dorindu-și să o vadă răspândind scântei, apoi se opriră în fața unui stand cu suflători în sticlă și urmăriră un bărbat care făcea un mic dragon din sticlă.

Niciunul din ei nu putea să-și ascundă zâmbetul de pe față. Helen auzi călușeii și alergă iute pe trepte. Se aruncă în spatele unui unicorn când acesta trecu pe lângă ea, fluturându-și bagheta sclipitoare în aer de parcă ar fi fost o cravașă.

– Pe ei! chiui ea, dar calul pictat nu mergea mai repede. Bara care trecea prin mijlocul unicornului era din alamă și avea un miros iute în aerul rece al toamnei.

Lucas sări chiar lângă ea, mai degrabă ca să-i fie alături decât să se distreze călărind călușeii. El rămase în picioare, haina lui acoperind-o atunci când se prinse de bara din alamă. Se uitară unul la altul vreme îndelungată – în timp ce restul lumii se rotea în jurul lor.

Luminile vii ale parcului de distracții jucau în fața ochilor fetei, amețind-o, dar Lucas stătea nemișcat.

– De ce nu mă săruți? întrebă ea încetișor.

– De ce nu mă faci să te sărut? o tachină băiatul, ridicând din sprânceană.

– Nu aș vrea asta. Mai ales la prima noastră întâlnire adevărată.

Lucas râse încet.

– Mă gândeam la același lucru când eram la cafenea. Tu și cu mine am băut împreună o cafea odată, înainte de școală, dar nu am mers la nicio întâlnire, nu-i așa?

– Nu am avut niciodată ocazia. Lumea era mereu în pericol de dispariție, unul din noi era furios sau se întâmpla ceva la fel de supărător. El chicoti. Helen ridică privirea spre el și încercă să-și păstreze calmul, ca să nu roșească. Știi, aici putem face orice vrem. Pot să mă asigur că nu vor fi consecințe.

Respirația lui deveni mai alertă, iar ochii începură să-i sclipească mai intens, dar nu doar din cauza frigului.

– Îți amintești că în urmă cu mai multe luni mi-ai dat niște sfaturi despre cum ar trebui să procedez când am de luat decizii dificile? întrebă el.

– Să decizi ceea ce în mod sigur nu poți realiza și să faci tocmai opusul acelui lucru, zise Helen, surprinsă că Lucas aducea vorba despre asta tocmai când ea se gândise la același lucru cu puțin timp în urmă.

– De aceea nu te voi săruta, zise el. Ridică mâna și îi atinse obrazul, dar se retrase brusc. În cele din urmă va trebui să ne întoarcem, iar eu te voi pierde din nou. Știu sigur că nu voi putea suporta acest gând.

Nici Helen nu îl putea suporta, așa că începu să se gândească la alte opțiuni. Ca de exemplu – să găsească o cale pentru ca Afrodita să pună capăt blestemului conform căruia ea ar fi trebuit să aibă o fată. Poate că, în loc să accepte această situație – care era ridicolă și nedreaptă –, ea trebuia să încerce să o remedieze, cel puțin.

– M-am săturat să mă mișc în cerc, oftă Helen.

Caruselul se opri. Ea se ridică și sări jos, luminile parcului de distracții stingându-se pe rând în jurul ei pe măsură ce se îndepărta. Aruncă bagheta și în acel moment începu să ningă. Milioane de steluțe, cernute parcă prin sita nopții, cădeau din văzduh ca niște cristale prețioase minuscule. Li se părea că aerul rotea la nesfârșit în jurul lor fărâme sclipitoare de stele înghețate.

– Helen, începu Lucas, urmând-o îndeaproape. Ea înțelese că băiatul își făcea curaj pentru încă una dintre legendarele lor dispute.

– Nu sunt supărată pe tine pentru că nu vrei să mă săruți, îi zise întorcându-se spre el și oprindu-l. Am înțeles de ce nu mă vei săruta. Nici eu nu mai vreau să sufăr.

– Atunci care este problema? întrebă el răbdător.

– M-am săturat să cred că există toate aceste zeități obscure mult mai puternice decât mine care mă împiedică să obțin ceea ce-mi doresc. Pentru că asta e o minciună. Am tot atâtea puteri cât orice altă ființă care ar vrea să mi se opună. Și știu că pot învinge.

– Ah, Helen? se hazardă Lucas. Cred că nu ai de gând acum să dai fuga și să-i provoci la luptă pe zei, nu-i așa?

– Ei bine, nu, zise ea, lăsându-se de pe un picior pe altul. Mă gândeam să încep prin a pune câteva întrebări și a trage concluzii.

– Bine, zise ușurat Lucas. El o luă de mână, foarte hotărât, adăugând: Iar dacă nu merge cu vorbă bună, o să-i îngropăm.

Helen observă o umbră neagră, care întunecă dintr-odată fața lui Lucas.

– O să ne gândim mai târziu la asta, zise ea, ducându-l pe o cărare ce dispărea șerpuind prin pădure. Nu vreau ca întâlnirea noastră să se termine atât de repede.

Capitolul 11

O jumătate de oră după ce Tantalus, Daedalus și Pallas părăsiră tabăra, Matt auzi din nou alarma. Afară era zarvă și zgomot de luptă, iar câteva secunde mai târziu Telamon se ivi la intrarea în cortul lui cu un raport.

– O femeie scion a fost capturată în timp ce dădea târcoale pe plajă, îl informă acesta. Aș fi trimis-o înapoi la casa ei, doar că... este *ea*, stăpâne.

– E în regulă, zise Matt dând din cap. Adu-o aici.

Ariadne fu adusă în cort, încadrată de doi mirmidoni care o țineau de brațe. Părul îi era răvășit, iar obrajii i se înroșiseră de la efort. Evident, se luptase cu ei, dar nu ar fi putut să-l învingă nici măcar pe unul dintre soldații lui Matt – cu atât mai puțin o companie întreagă.

– Dați-i drumul. Apoi lăsați-ne singuri. Gărzile se supuseră în tăcere. Matt se întoarse spre Ariadne. Cum ne-ai găsit?

– L-am urmărit pe tata. S-a purtat ciudat în seara asta, îi spuse ea în șoaptă. Fata păstră distanța, ținându-se departe de Matt și frecându-și brațele pentru a-și potoli durerea.

– Te-au rănit? întrebă el încet.

Ea ignoră întrebarea lui.

– Cum poți să fii *El?* Tu nu ești scion.

– Nici Ahile nu era.

Ariadne își lăsă fața în palme și își frecă nervoasă ochii.

– Nu, zise ea ridicând brusc capul. Nu, nu pot să cred nimic din toate astea. Nu pot.

Fugi spre ieșire, dar mult mai rapid decât ea Matt ajunse acolo înaintea ei. O prinse de încheietură, împiedicând-o să plece. Îl privi șocată.

– Trebuie să crezi. Pielea ei era moale și caldă în mâna lui. Matt îi dădu drumul și se întoarse cu spatele la ea. Știa că era mai bine așa, chiar dacă era dureros. Du-te acasă. Oamenii mei nu te vor opri.

Ariadne nu plecă.

Matt o auzi apropiindu-se și se întoarse spre ea, clătinând din cap.

– Nu, zise el.

Ea îl sărută, în ciuda protestelor lui. Matt știa că ar fi trebuit să o oprească. Poate că ea știa deja povestea, cuvânt cu cuvânt, dar nu-și mai *amintea* sfârșitul așa cum și-l amintea el. Se pregătea să bată în retragere și să o trimită acasă la frații ei, când ea îl atinse cu degetul mare pe gât, în scobitura în formă de „U" de sub mărul lui Adam, în timp ce-l săruta. Exact așa cum obișnuia în urmă cu sute de ani.

În timp ce Matt o ridica în brațe și o ducea spre pat, el se minună cât de simplu era acel gest. De fapt, părea un obicei stupid ca ea să-i atingă gâtul cu degetul mare, dar, odată ce făcea acest gest, el ar fi fost în stare să facă moarte de om.

– Cântă pentru mine, se ruga Helen de Lucas. Își luă capul de pe pieptul lui și coborî privirea spre el.

– Chiar acum? Fără niciun acompaniament? întrebă el. Întins pe spate, ridică ochii spre tavanul micii lor cabane din pădure și roși cu sfială.

– Da. Te rog. Vreau să ascult muzică, dar vreau să fie adevărată, nu doar produsul imaginației mele.

Ea se rostogoli într-o parte, dezlipindu-se de el. Pietrele din fața șemineului erau plăcute și calde sub stratul de jar, în ciuda

ninsorii și a viscolului de afară. Helen luă ceașca cu [illegible] pietrele fierbinți din fața focului și i-o oferi lui Lucas.

– Pentru gâtul tău – în caz că ești răgușit și crezi că ai [illegible] cânta fals, zise ea cu un zâmbet provocator.

– Gâtul meu e în regulă, îi răspunse băiatul atingând-o [illegible] cu piciorul. Se ridică brusc, spunând: O să-ți cânt ceva, dar [illegible] pricep mai bine la chitară decât ca solist.

– Adevărat?

Helen îi luă mâinile și le studie cu atenție. Erau aspre, ca ale unui luptător, dar totuși sensibile, ca ale unui artist. La fel ca toate calitățile sale, mâinile lui erau o combinație perfectă a contrar[illegible]ilor. Helen își plimbă arătătorul peste pielea întărită de pe buricele degetelor lui, observându-le pentru pima dată.

– De ce nu mi-ai mai cântat până acum?

– De ce nu te-am mai scos la o întâlnire până acum? întrebă el cu un zâmbet dulce-amărui. Sunt multe lucruri pe care am vrut să le fac împreună cu tine, dar pe care nu le-am făcut.

Helen se trase mai aproape de el – doar ca să respire același aer și să-i simtă căldura corpului... ar fi făcut orice doar ca să obțină încă o doză din el fără să-l sărute și să rupă astfel înțelegerea tandră pe care o făcuseră.

– Și cum ai învățat? întrebă ea încetișor, destul de jenată că nu cunoștea acest lcuru.

– Tata a fost profesorul meu. Lucas tăcu. Chipul lui avea o expresie senină, dar tristă. El m-a învățat chitara clasică spaniolă, pentru că am locuit în Spania atâta timp, și stilul american „Fingerpicking". De fapt, nu am mai cântat deloc la chitară de când am plecat din Cádiz. Expresia tristă apăru din nou pe chipul său. El e mult mai bun ca mine... dar și eu mă descurc.

Helen trăise întotdeauna cu impresia că ea și Lucas erau foarte apropiați și că nu exista lucru pe care să nu-l cunoască despre el. Dar iată că acum afla ceva nou și important despre cum era el. Tatăl lui nu-l învățase doar cum să mânuiască o sabie. Helen își putea imagina orele pe care le petrecuseră cei doi împreună,

[illegible] despre arta pe care o îndrăgeau atât de mult și de care [illegible] de puține șanse să se bucure.

– [illegible] parte. Helen își dorea acum cu disperare să-l audă [illegible] la chitară. Își imagină o chitară pentru el – cea mai bună [illegible] putea gândi. Crezi că asta va funcționa?

Lucas luă instrumentul și-l întoarse pe toate părțile, încruntat.

– E în regulă. Începu să râdă când văzu privirea rănită pe care i-o aruncă fată. Glumesc! zise el. E minunată!

Helen îi trase o palmă peste coapsă.

– Cântă-mi! îi porunci ea.

Lucas luă chitara în brațe, pregătindu-se să cânte, dar se opri.

– Știi la ce mă gândesc întruna?

– La ce? întrebă ea pe un ton frustrat și zeflemitor, de parcă l-ar fi bănuit că amâna intenționat momentul.

– Cum poți face asta? întrebă el pe un ton grav. De unde știi cum să faci să apară caruselе, ninsori și chitare?

– Am multă experiență, răspunse ea încet. Helen se apropie de Lucas și îl privi cu atenție. În Lumea de Dincolo... Tot timpul pe care l-am petrecut acolo, ei bine... nu am înțeles la momentul respectiv, dar Hades mă învăța de fapt cum să construiesc lumi.

– Adevărat? Și presupun că a făcut asta pentru că e foarte bun la inimă, zise suspicios Lucas.

– Ei bine, da. De fapt, cred că e una dintre calitățile lui, răspunse ea. E un tip plin de compasiune. Zeu, am vrut să spun. Nu mai contează.

– Și cum te-a învățat Hades să faci toate astea, mai exact? insistă Lucas lăsându-și deoparte chitara.

– În cel mai dur mod posibil, răspunse Helen, rostogolindu-și ochii peste cap când își aminti toate încercările la care fusese supusă în Lumea de Dincolo și toate capcanele infernale pe care le întâlnise în cale.

Copacul care o întemnițase, orașul în ruine, pervazul de care rămăsese agățată deasupra hăului – toate acele locuri pe care ea le considera inteligent create de către Hades pentru a o tortura proveneau de fapt din propria imaginație. Ea își crease propriul

său iad, iar acum când învățase cum să-și controleze frica, știa cum să-și creeze propriul paradis.

– Cum adică „în cel mai dur mod"? întrebă el studiindu-i expresia gânditoare.

Ochii lui se îngustară de furie.

– Nu, nu, el nu mi-a făcut nimic. Eu mi-am făcut rău singură, fără să-mi dau seama. Lucas nu părea însă mulțumit nici de acest răspuns. Lasă-mă să-ți explic din nou. „Coborâtoarea" nu e denumirea cea mai potrivită pentru talentul meu. Eu sunt o Creatoare de Lumi, Lucas. Fata întinse brațele în lături, făcând semn spre încăperea în care se aflau. Crearea Lumilor a fost confundată cu „Coborârea" pentru că Hades a permis *tuturor* Creatorilor de Lumi – și nu numai mie – să coboare pe tărâmul lui pentru a învăța cum să construiască o lume a lor.

– De ce ar fi făcut așa ceva?

Helen se opri, gândindu-se la călătoria pe care o făcuse pentru eliberarea Furiilor și cât de multe învățase atunci.

– Pentru că vrea ca noi să ne gândim în ce fel de lume am vrea să trăim, așa cred – o lume bazată pe dreptate și pe compasiunea față de ceilalți sau una care să satisfacă pe deplin capriciile creatorului ei. Uau. Tocmai am realizat acest lucru. Helen se uită la Lucas, zâmbindu-i. Tu mă ajuți întotdeauna să-mi dau seama de câte ceva.

– De aceea mă aflu aici, zise el zâmbindu-i – înainte de a deveni din nou grav. Dar ai fi putut învăța toate astea și fără să fii nevoită să treci prin iad. Helen, îmi amintesc ce bolnavă erai. Cum te întorceai din Lumea de Dincolo acoperită de noroi, frunze și chiar de sânge uneori. Trebuia să facă totul atât de greu pentru tine?

– Da, e adevărat, zise ea, apoi se opri din nou, întrebându-se dacă ar fi fost bine ca Lucas să afle ceea ce-i venise în minte.

– Helen, zise el ridicând o sprânceană. Ce anume *nu îmi spui?*

Ea știa că nu putea să-i ascundă prea mult timp adevărul, și oricum nu-i plăcea să-l mintă, așa că-i spuse:

– Hades trebuia să facă în așa fel ca totul să mi se pară greu pentru ca eu să devin din ce în ce mai puternică. Pentru că, odată ce o Creatoare de Lumi construiește o lume, ea trebuie să fie pregătită și să o apere.

Fața lui Lucas se înăspri.

– Să o apere de cine? întrebă el pe un ton amenințător.

– De zei, cred eu. De „pretendenți" – atât a spus Hades, deci bănuiesc că au existat mai mulți de-a lungul timpului. Uite, nu am de gând să te mint. Morgan La Fey a construit Avalonul, iar acesta a dispărut în ceață atunci când ea a pierdut lupta. Atlantida s-a scufundat în mare când Atlanta a fost învinsă. Acestea sunt singurele femei scion pe care le știu să fi fost Creatoare de Lumi, și amândouă au pierdut. Sorții nu sunt în favoarea mea.

– La naiba cu sorții, zise Lucas făcând un gest de lehamite. Nu asta mă îngrijorează. Privi în jur, gânditor. Ceea ce vreau să știu este cine te va provoca la luptă și de ce este Hades atât de îndatoritor încât să te pregătească să ripostezi. Ce vrea el de fapt?

Helen ridică din umeri.

– Nu știu. L-aș putea întreba, dar mă îndoiesc că mi-ar răspunde în așa fel încât să înțeleg. Hades nu dă răspunsuri ușor de înțeles.

– Sunt sigur, bombăni Lucas gânditor.

Helen întinse mâna după chitară și i-o strecură în brațe. El nu o scăpa însă din ochi pe Helen.

– E vreo aluzie?

– Una solidă de tot, îi spuse Helen zâmbind.

Lucas ciupi câteva coarde și făcu o grimasă, strângând apoi sau lărgind cheile de acordare.

– Era de așteptat. Neavând ureche muzicală, până și chitarele tale perfect construite sunt dezacordate. Helen se strâmbă de râs văzând expresia chinuită de pe chipul lui Lucas. Și chitara asta nu e pentru un stângaci. Nu sunt Matt, știi?

– Stai puțin. Lasă-mă să îndrept lucrurile. Helen se concentră și coardele se rearanjară. Lucas ciupi iar strunele și își dădu ochii peste cap când auzi sunetul caraghios al chitarei.

– E din nou dezacordată.

– Ai făcut asta într-adins, zise ea, prinzându-i degetul mare de la picior și strângându-l. Cântă odată!

– Am înțeles, Zeitatea Voastră.

Întinsă pe o parte, cu focul jucăuș la picioare, râsul lui Helen se stinse atunci când Lucas începu să cânte.

Parcă era o orchestră întreagă într-un singur instrument.

Cânta cu ambele mâini, dar nu cu o mână ciupind și cu cealaltă ținând coardele, ci cu *amândouă mâinile odată*, așa că suna ca și cum ar fi cântat la două instrumente în același timp.

Din când în când atingea strunele pentru a le face să murmure profund, ca o harpă, iar alteori lovea în corpul chitarei ca într-o tobă – pentru a suna ca un bass și pentru a ține ritmul. Era cel mai fascinant lucru la care asistase Helen în viața ei – ca și cum Lucas ar fi avut zeci de voci în capul lui, toate cântând aceeași melodie și ar fi găsit o cale să le reproducă folosind zece degete.

Fata îi privi chipul și înțelese de ce îl iubea atât de mult. Era ca și cum ar fi gândit în locul lui, doar că acesta era un puzzle pe care numai el i-l putea explica pe măsură ce-l rezolva.

Lucas îi intrase în subconștient de cum pășise în lumea ei. Iar ea pășise în lumea lui când îl auzise – în sfârșit – cântând.

Acesta era paradisul.

– Unde ai fost? îl dojeni Helen.

– Am așteptat – părăsit și cu inima frântă – să te întorci, îi răspunse languros Morfeu, ochii lui argintii topindu-se într-ai ei.

Ea râse și îl strânse de mână. Helen și Lucas adormiseră în fața focului, iar ea se trezise în ținutul umbrelor, întinsă pe spate, cu umărul lipit de al lui Morfeu, zeul viselor. Fețele lor erau întoarse una spre cealaltă și degetele ei erau împletite cu ale lui.

– Ticălos mic. Cum ai știut că aveam nevoie de ajutorul tău? întrebă ea.

– Tu ai vrut să vii aici. Eu nu te pot aduce aici cu forța. Tot ce pot să fac e să las ușa deschisă pentru tine.

– Asta ai făcut? întrebă Helen, gândindu-se la granițele diferite pe care le creaseră pentru lumea lor atât Hades, cât și Morfeu. Primul lăsa ușa deschisă pentru morți, iar al doilea pentru mințile adâncite în visare.

Helen întoarse capul și ridică privirea spre cerul nopții din Palatul Viselor. Capul ei era afundat în perne de mătase neagră ca smoala, iar luminițele ciudate de urmărire – care arătau ca flacăra unei lumânări închise ermetic într-un balon de săpun – dansau deasupra ei și a gazdei sale de parcă ar fi vrut să se joace.

– Granițele celor două lumi sunt separate de lumea propriu-zisă?

– Așa cred. Mințile vin și pleacă, vântul răvășindu-mi părul ori de câte ori ele intră sau ies din ținutul meu, dar ele nu îmi controlează teritoriul odată ajunse aici. Eu creez visele, răspunse Morfeu.

– Dar în Hades se întâmplă invers, remarcă Helen începând să înțeleagă. Granițele sunt greu de trecut – de obicei trebuie să te sinucizi ca să o faci, dar odată intrat în lumea lui îți creezi propria existență. Cel puțin așa am făcut eu când am fost acolo.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar, da, aș spune că granițele sunt separate de lumea în sine. Ele urmează un set diferit de reguli, dar sunt totuși controlate de creator. Morfeu o privi suspicios. Dar ce o tulbură pe frumoasa mea atât de mult ca să vină la mine pentru a discuta filozofie?

– Am nevoie de ajutorul tău. Cine o să mă provoace acum că mi-am construit lumea, Morfeu?

– Olimpul. Zeus în special. În trecut, zeii minori îi provocau pe alți Creatori de Lumi în timp ce olimpienii erau prinși în capcană de jurământul lui Zeus, chicoti Morfeu. Odiseu a fost un om cu adevărat înțelept.

– Dar de ce trebuie să luptăm de fapt? De ce nu poate Zeus să-și păstreze Olimpul, iar eu să-mi păstrez Everylandul și să fim chit?

– E vorba de Marele Ciclu, desigur.

– Ah, da. Marele Ciclu. Helen își dădu ochii peste cap, apoi se uită din nou la el. Ce naiba mai e și asta?

Morfeu începu să râdă și se ridică.

– Copiii trebuie să-i înfrângă pe părinți, așa cum zeii au făcut cu Titanii și așa cum aceștia au făcut cu părinții lor, Gheea și Uranus. Moirele vor face să se întâmple din nou acest lucru. E rândul scionilor să-i detroneze pe zei.

– Iar Zeus vrea să mă împiedice să-l detronez pe el.

– Desigur. Dacă scionii îi vor înfrânge pe olimpieni, Cei Doisprezece își vor petrece eternitatea în Tartar precum Titanii. Nu e plăcut deloc.

– Nu, într-adevăr, încuviință Helen. Dar de ce m-au ales pe mine? De ce trebuie să fiu eu o Creatoare de Lumi?

– Pentru că-i poți duce pe scioni în Everyland și îi poți face pe toți nemuritori dacă asta îți dorești. De asemenea, ești singura care poate deschide portaluri către Tartar și care poate să-i trimită pe Cei Doisprezece acolo – dar ai mare grijă, Helen. Zeus este și el un Creator de Lumi. Și el te poate trimite în Tartar, așa cum a făcut-o și cu Titanii.

Helen căzu pe gânduri. Dacă îi făcea pe scioni nemuritori și aceștia provocau Olimpul, ar fi fost o armată întreagă contra unui mic grup. Olimpienii nu aveau șanse de câștig.

– Dar tu și Hades? Fiecare din voi putea să-l provoace pe Zeus, dar el v-a lăsat mereu singuri. Cum ați evitat o luptă?

– Eu nu mi-am părăsit niciodată ținutul și ar fi curată sinucidere pentru Zeus să încerce să mă înfrunte aici, unde doar eu sunt zeu.

– Dar Hades?

– Și Hades își părăsește foarte rar ținutul, iar atunci când o face Coiful Întunericului îl face invizibil – atât pentru oameni, cât și pentru zei. Helen își aminti cum Eris trecuse pe lângă ea și Lucas atunci când deveniseră invizibili pe holul școlii, chiar înainte de încăierările stradale. Înainte să se poată gândi mai mult la această legătură, Morfeu adăugă: Un lucru și mai important –

Zeus are nevoie de fratele lui mai mare, Hades. Morții trebuie să aibă un tărâm al lor și ultimul lucru pe care și l-ar dori el ar fi să aibă de-a face cu morții.

– Deci ce ar trebui să fac? întrebă disperată Helen.

– Să lupți. Sau să te ascunzi în lumea ta, Everyland, unde Zeus nu te poate atinge. Morfeu îi zâmbi cu blândețe. Ți-aș sugera ultima variantă, deși știu că nu mă vei asculta. Nu ești genul care se ascunde.

– Nu pot rămâne în Everyland. Nu pot lăsa Pământul zeilor. Ei l-ar distruge complet. Dar nu există totuși o cale să evităm războiul? întrebă Helen. Se îndoia de asta, dar putea încerca măcar să oprească un război oribil care avea să omoare probabil o mulțime de oameni.

– Îți poți evita soarta? Mulți au încercat să o ocolească, precum Oedip, dar a fost cineva în stare să-i scape în cele din urmă? întrebă Morfeu în loc de răspuns.

– Da. Există liberul arbitru, zise Helen, în mintea căreia încolțise un gând. Tot ce îți trebuie este un Scut.

Morfeu o privi mirat, fără să înțeleagă. Ea clătină din cap și schimbă subiectul.

– De ce mă ajutați tu și Hades? întrebă ea cu o voce suavă.

– Eu sunt zeul viselor, dar nici în vis nu aș vorbi în numele lui Hades, răspunse Morfeu cu o privire dușmănoasă. Dar dacă ar trebui să ghicesc, aș spune – pentru că el știe cât de distructiv este fratele lui mai mic. Lui Hades, spre deosebire de mulți alți zei, îi pasă de muritori și nu vrea să-i vadă implicați într-un război. Probabil pentru că el trebuie să aibă grijă de sufletele lor după moarte. A fost nevoit să judece milioane de suflete, iar acest lucru l-a înzestrat cu un puternic simț al dreptății. Să te lase să lupți cu Zeus fără pic de pregătire e ceva ce i s-ar părea nedrept.

Helen căzu pe gânduri. Ea își aminti că îl întrebase odată pe Orion ce era mai important pentru el decât fericirea veșnică. Răspunsul lui fusese „dreptatea". Atât el, cât și Hades mai aveau ceva în comun.

– Dar tu? întrebă ea, alungând acest gând.

– Motivul meu e mult mai simplu și mai egoist. Te ajut pentru că te iubesc și pentru că nu aș suporta să te pierd. Nu știai asta?

– Și? insistă ea, ridicând cinic din sprânceană.

– Și pentru că nu am de ce să mă tem de tine. Nu cred că ai încerca vreodată să mă trimiți în Tartar.

– Niciodată. Nu aș vrea să trăiesc într-o lume fără vise. Nici măcar în lumea mea, zise Helen, întinzând mâna spre el ca să-i mângâie părul negru și lucios. Mi-ai lipsit mult. De fiecare dată când închid ochii în ultima vreme, se pare că sunt prea ocupată ca să mai visez.

– Dar eu ți-am trimis vise – cele mai multe ca să te pun în gardă cu privire la acțiunile zeilor pe Pământ.

– Ce vrei să spui? întrebă Helen. Își aminti brusc. Toate acele vise cu vulturi răpind femei, cu delfini și armăsari atacând oameni. Au fost îngrozitoare, Morfeu.

– Îmi pare rău, frumoasa mea. Nu am vrut să te sperii. Pur și simplu, nu am putut permite ca acea biată sirenă să primească prea multă *atenție* din partea răzgâiatului aceluia de Apolo. Cineva trebuia să facă totuși ceva. Morfeu își aranjă agitat o pernă, adăugând: Îți sunt recunoscător că te-ai dus după ea. Urăsc să trimit coșmaruri cuiva, dar uneori sunt nevoit, pentru a-i avertiza pe oameni. Mă ierți pentru asta?

– Desigur, zise Helen ridicându-se.

Ea își aminti că Orion îi spusese odată că îi fusese trimis un vis despre un câmp plin cu oasele scionilor. El îl interpretase ca pe un avertisment în legătură cu dispariția acestora. Și avea dreptate. Helen se cutremură, iar Morfeu îi puse mâna pe umăr, îngrijorat de suferința ei.

– Știi, ești un mare sentimental, îi spuse ea.

– Sunt. Ar trebui să încerc să fiu mai aspru și să impun mai multă teamă și respect, pentru ca toți să tremure în fața mea. Dar uit mereu să fac asta, zise el îmbufnat.

Helen îi dărui un zâmbet larg, apoi rămase tăcută.

– Ce este? o întrebă Morfeu.

– Am nevoie de ajutorul tău. Helen îl privi pe prietenul ei, sperând că el știa ce trebuia să facă. Trebuie să găsesc o cale prin care să înlătur blestemul Afroditei asupra liniei mele de sânge.

– Pot să te întreb de ce? întrebă Morfeu, capul lui înclinându-se cu o expresie curioasă.

Helen avea un răspuns pregătit – pentru că voia să poată fi cu Lucas, chiar dacă era vărul ei. Dar înainte ca ea să poată rosti cuvintele, realiză că era mai mult de atât.

– Nu vreau să-i datorez ei sau oricui altcuiva un copil, zise ea. Dacă voi avea vreodată unul, va fi alegerea mea și nu a altcuiva.

– Ah, zise Morfeu privind-o cu tristețe. Din câte știu, nu există putere care să poată înlătura blestemul unei zeițe. Dar dacă tu nu vrei să ai un copil, atunci nu vei avea. Tot ce ai de făcut este să trăiești pentru totdeauna și Chipul va exista mereu. Morfeu chicoti ușurel. Cred că a fost meritul Afroditei, din câte îmi dau seama, nu-i așa?

Surprinsă, Helen scoase un oftat.

– Ai dreptate. Un rânjet se lăți pe fața zeului, iar Helen încuviință, spunându-i apoi: Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Și totuși, eternitatea... Helen se încruntă dintr-odată. Cum este *cu adevărat*?

– M-am bucurat de ea, zise Morfeu ridicând din umeri. Făcu semn spre patul său, spre stelele sclipitoare și spre elfii care dansau și se jucau pe pajiștile nesfârșite de maci. E plăcut să o petreci în lumea ta – făcând ceea ce-ți place și fiind înconjurat de oamenii care trebuie, desigur. Sau cu o singură persoană.

Morfeu își schimbă înfățișarea, transformându-se în Lucas și începu să se târască spre ea traversând patul imens.

– Oferta mea e încă valabilă, știi? îi șopti el cu glasul lui Lucas. Rămâi aici, cu mine și fii regina mea. Sau putem face un compromis, dacă vrei. Noaptea putem veni aici, iar în timpul zilei putem trăi în lumea ta.

Helen se feri din calea lui Morfeu-alias-Lucas, oftând cu dispreț.

– Ești un mincinos lamentabil.

Acesta o prinse și o trase sub el. Fața lui era la numai câțiva centimetri de a ei.

– Rămâi, o rugă el. Aici, cu mine, sau în lumea ta, Everyland, cu adevăratul Lucas. Sau ce combinație preferi. Putem să ne înțelegem. Dar orice ai decide, ar fi mai bine dacă nu te-ai mai întoarce niciodată pe Pământ. Vei suferi cumplit dacă o vei face.

Helen simți un nod în gât când observă expresia lui gravă.

– Nu pot evita o confruntare cu Zeus ascunzându-mă.

– Nu vorbeam despre Zeus, ci despre cei apropiați ție. Ei complotează, chiar și în visele lor, să te trădeze.

Helen se crispă și îl împinse.

– Ce a mai pus mama la cale de data asta? întrebă ea, fără să aibă idee cine din cercul ei intim ar fi fost în stare să o trădeze.

Morfeu reveni la înfățișarea sa reală. Părea nedumerit.

– L-a drogat pe tatăl tău, desigur, zise el. Dar asta nu...

– Cum? întrebă Helen gâtuită de emoție. Îl împinse și sări ca arsă din pat, tremurând de furie. Daphne *l-a drogat* pe tatăl meu?

– Da, răspunse Morfeu cu blândețe. Asta nu-i afectează trupul, nu-i face niciun rău. De aceea, gemenii aceia drăguți, Vindecătorii, nu își dau seama.

– Ce naiba? bâigui Helen, aproape isterică din cauza veștii. De ce îl droghează pe tata?

– Ca să-l țină adormit, desigur. Nu-ți face griji. Am avut grijă să nu aibă decât vise plăcute.

Fata strânse pumnii ca să nu țipe de disperare, apoi se aplecă și îl sărută pe Morfeu de rămas-bun.

– Îți mulțumesc că ai grijă de tata, Morfeu. Îți rămân datoare. Și dacă ai vreodată nevoie de mine, de orice, e de ajuns să-mi ceri.

– Stai puțin. Ești în primejdie! începu Morfeu, dar Helen știa deja acest lucru. Nu putea sta să asculte încă unul dintre sfaturile bine intenționate ale zeului, care o avertiza să stea departe de Zeus. Ea trebuia să se întoarcă pentru că mama ei avea să-i dea niște explicații serioase.

Și apoi Helen avea să o învețe o lecție pe ticăloasa aceea fără inimă.

Helen se ivi în mijlocul livingului familiei Delos – la numai câțiva centimetri de Claire, care dormea într-un scaun. Un curent de aer rece trecu peste obrajii fetei, trezind-o din somn.

– Helen! zise Claire, sărind imediat în picioare.

– Scuze! spuse aceasta, sesizând expresia îngrozită de pe chipul acesteia. Unde sunt ceilalți?

– E miezul nopții. Unde crezi că sunt?

Helen se uită în jur, la rămășițele carbonizate ale livingului. Scaunul în care dormea Claire era singura piesă de mobilier din încăpere care nu fusese arsă, iar ea îl recunoscu – era scaunul din birou.

– Ce faci aici? întrebă făcând semn spre camera distrusă. De ce nu ești la tine acasă sau sus, la etaj?

– Așteptam să văd dacă vreunul din voi se întoarce. Mi-am imaginat că locul în care ai dispărut ar fi cea mai bună opțiune pentru Lucas, îi răspunse Claire. Privi plină de speranță în spatele lui Helen, dar rămase dezamăgită. Nu e și Lucas? întrebă. În ochii ei mari se citea tristețea și în plus ceva ce prietena ei nu putea identifica încă. Părea neîncredere.

– E teafăr, zise repede Helen, ignorând dezamăgirea pe care o simțea în sufletul prietenei ei. Aceasta se comporta ca și cum ar fi bănuit că ea o mințea. L-am lăsat în... Nu-ți face griji pentru asta. E complet vindecat și pe deplin sănătos.

– Dar cum e posibil? întrebă Claire. Asta e ceea ce ai făcut tu. Iar Lucas te ținea strâns. Cum e posibil să fi supraviețuit unui asemenea dezastru?

Helen se lăsa de pe un picior pe celălalt. Nu era pregătită să-i povestească despre faptul că ea crease o nouă lume. Una era să discute despre asta cu Morfeu, care avea aceeași abilitate, și alta să-i spună lui Claire – căreia nu i s-ar fi părut normal ceea ce făcuse ea.

– E o poveste lungă. Dar crede-mă, e perfectă. Helen simțea nevoia să schimbe subiectul. Știi cumva unde e mama? întrebă ea în timp ce asculta respirațiile tuturor celor din casă. Nu o auzi pe mama ei printre ceilalți.

– Nu am idee. Nu că ar fi ceva nou. Ea se pricepe de minune să dispară.

Claire o privi precaută pe Helen.

– Da, așa este, zise îngândurată aceasta, încercând să-și dea seama unde putea fi Daphne.

Trebuia să recunoască: nu o cunoștea destul de bine pe mama ei ca să-și dea seama unde putea fi pe timpul zilei – cu atât mai puțin pe timpul nopții. Nu avea idee unde se dusese să doarmă. Probabil că ar fi fost pierdere de vreme să plece să o caute. În cele din urmă, trebuia să se întoarcă și atunci avea să o înfrunte.

Helen îi zâmbi veselă lui Claire, dar aceasta nu-i răspunse la fel. O privea în continuare cu suspiciune. Ca și cum nu ar mai fi recunoscut-o.

– Ce e? întrebă Helen pe un ton defensiv.

– Arăți ciudat. Mă cam sperii, ce-i drept.

Claire își lăsă privirea în podea, ca și cum nu ar mai fi putut să o privească.

– Jason e sus? întrebă Helen, schimbând din nou subiectul. Știa deja răspunsul. Îl putea auzi pe acesta în camera lui.

– De ce ai nevoie de el?

– Pentru că am nevoie de un Vindecător. Vino cu mine, zise Helen, întorcându-i spatele lui Claire și luând-o spre scări. Arăt ciudat pentru că sunt foarte nervoasă. Tocmai am aflat că tata a fost drogat.

– Nu se poate! zise tare prietena ei, apoi continuă în șoaptă: Cine l-a drogat? întrebă ea în timp ce urcau scările.

– Vrăjitoarea de maică-mea, cine altcineva? răspunse Helen. Sper ca gemenii să-l poată ajuta.

– Poate Jason, pentru că Ari nu e aici, așa că va trebui să lucreze singur, zise Claire mușcându-și buza inferioară. Fetele ajunseră în fața ușii lui Jason.

Helen își dădea seama că prietena ei era îngrijorată, de asemenea, și pentru Ariadne, neștiind unde plecase aceasta în toiul nopții. Fetei nu-i stătea în fire să dispară, iar Helen simțea ce bănuia Claire: se întâmpla ceva dubios.

– De când e plecată Ariadne? întrebă Helen.

– Nu știu, îi răspunse Claire, încercând să schimbe subiectul. Așteaptă aici o secundă.

Helen rămase afară în timp ce prietena ei intră în camera lui Jason ca să-l trezească.

Când Claire atinse umărul lui Jason, încercând să-l trezească, acesta răspunse într-un mod neașteptat – întinzând mâna somnoros spre ea și trăgând-o în pat lângă el. Fata se opuse cu blândețe, iar Helen privi în altă parte, permițându-le o oarecare intimitate. Putea vedea dorința lui Jason ca o lumină vie, iar răspunsul lui Claire veni imediat, chiar dacă ea și-l reprimă fără întârziere. Helen putea citi emoțiile atât de repede acum încât era jenant pentru ea să se afle în preajma unor cupluri. Era ca și cum ar fi mers printre oameni dezbrăcați ori de câte ori se afla în preajma vechilor săi prieteni. Se întreba cum se simțea Orion având această abilitate.

Poate că el era mai înțelegător în privința emoțiilor, pentru că învățase cum să accepte cât de vulnerabili sunt oamenii în general.

„Suntem cu toții goi sub câțiva milimetri de țesătură", își spuse Helen, amintindu-și un moment tensionat minunat din viața ei, când Lucas apăruse în ușa cabinei ei de duș.

Îl auzi pe Jason spunând: „Luke e viu? Ești sigură?", apoi ea făcu câțiva pași pe hol. Claire i se alătură lui Helen în timp ce Jason se îmbrăca. În câteva clipe, el ieși din dormitor și le găsi pe hol.

– S-a schimbat cumva starea lui Jerry? întrebă băiatul în șoaptă, plin de speranță.

– Ei bine, nu, zise Helen. Merseră spre camera în care se afla tatăl ei și intrară, închizând ușa în urma lor, astfel încât să poată vorbi liniștiți. Tocmai am aflat că a fost drogat.

– Drogat? repetă nedumerit Jason. Dacă ar fi fost vorba de un drog, eu aș fi simțit răul pe care l-ar fi făcut acesta trupului său.

– Tocmai asta e. Morfeu mi-a spus că drogul nu face rău trupului său. Îl ține doar adormit.

– Morfeu, zeul viselor. Jason o fixă uimit. Voi doi sunteți împreună acum, sau ce?

– Vrei să verifici, te rog? insistă agitată Helen, făcându-i semn spre trupul tatălui ei adormit.

– Îmi pare rău, Helen. Puterile mele nu funcționează ca un test de sânge. Nu pot detecta chimicale. Numai rănile trupului. Nu pot nici să înlătur chimicalele din sânge – doar dacă acestea sunt agentul patogen care face rău pacientului. Talentul meu îmi permite doar să remediez ceea ce e stricat.

– Și ce putem face pentru el? întrebă Claire.

– Nimic, zise Jason. Tot ce putem face este să așteptăm ca drogul să-și piardă efectul. Și să-i ținem departe pe cei care i-l administrează, astfel încât să nu-l drogheze în continuare. Dar cine îi face asta?

Helen strânse din dinți, prea furioasă ca să poată pronunța numele mamei sale.

– Daphne, îi spuse Claire când deveni evident că prietena ei nu putea să vorbească. Jason oftă și încuviință din cap.

– Privind în urmă, Daphne părea întotdeauna să apară exact când se trezea Jerry. Ea rămânea să-l vegheze și câteva minute mai târziu el adormea din nou. Se uită la Helen plin de remușcări. Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin minte că i-ar face așa ceva.

– Nu este vina ta, Jason. E a mea. Eu știu ce coșmar poate fi și am lăsat-o să se apropie de el, zise tristă Helen. Ai idee când se va trezi din nou?

Cu ochii închiși, concentrându-se, Jason ridică o mână radiantă deasupra capului lui Jerry.

– Doarme profund, zise el deschizând ochii. Ar putea sta așa încă doisprezece până la șaisprezece ore, aș spune eu. E greu să-mi dau seama.

– Mulțumesc, zise Helen.

– Și? Ce-i cu Lucas? întrebă băiat prudent.

– E restabilit complet, zise Helen, zâmbind. De fapt, trebuie să mă duc după el.

– Să-l aduci? întrebă Jason, expresia lui ușurată dispărându-i de pe chip. Nu poate zbura? Sau este încă prea rănit ca să poată merge? Vom veni cu toții să te ajutăm... Hector! Jason întoarse capul și începu să-l strige pe fratele său.

– Jason – stai puțin. Nu-i vorba de asta, zise Helen încercând să-l oprească. Dar Hector era deja în fața dormitorului său. În spatele lui, Helen îl zări pe Orion ridicându-se din patul mare pentru oaspeți din camera lui Hector.

– Ce este? se răsti Hector iritat la fratele lui, apoi o observă pe Helen. Unde ai fost? o întrebă el ieșind pe hol.

– Helen? întrebă Orion, urmându-l pe acesta.

– Oh, perfect. Ești aici, zise ea. Să nu pleci nicăieri.

– Bine, zise Orion fără să înțeleagă nimic. Unde e Lucas?

Și el, și Hector cercetară din priviri holul, căutându-l pe acesta.

– Oh, la naiba, bombăni Helen trecându-și o mână peste față. Lucas e teafăr! Credeți că aș hoinări încoace și-n colo *fără să* plâng în hohote dacă ar fi mort?

Castor, Noel, Pallas, Cassandra, Kate și Andy se treziseră cu toții și se uitau prin ușile deschise ale dormitoarele lor la Helen. Ea ridică mâinile în părți înainte ca toți să înceapă să vorbească în același timp.

– Lucas e sută la sută viu și nevătămat, iar acum mă așteaptă într-un loc sigur, îi anunță ea.

– Unde? întrebă Castor, plin de speranță și confuz în același timp.

– Ăă... într-un loc sigur, zise fata precaută, fără să dea prea multe detalii.

– Unde l-ai dus pe fiul meu? întrebă Noel furioasă, apropiindu-se cu pași mari de fată. Fața îi era umflată și avea ochii roșii, pentru că plânsese toată noaptea. Helen realiză că aceasta o

învinuia pentru tot ce se întâmplase. Privi în jur la fețele tuturor. Văzu îndoială, neîncredere și, în cel mai bun caz, confuzie. Era obișnuită ca Pallas să o privească suspicios, ca și cum nu ar fi avut deloc încredere în ea, dar nu se așteptase să vadă acest lucru și la Castor, Noel sau Claire.

– Eu și Lucas o numim Everyland. Helen ridică mâinile și spuse simplu: O lume pe care voi o știți sub numele de Atlantida.

Capitolul 12

După ce Helen termină cu explicațiile, urmă o tăcere îndelungată. Cu toții schimbau priviri în jurul mesei din bucătăria familiei Delos.

– Câți Creatori de Lumi au existat până acum? întrebă Castor, calmat în cele din urmă.

– Nu au fost mulți. Hades, Morfeu, Zeus și Furiile. Toți și-au creat propriile lumi. Și alți scioni din istorie au avut acest talent, dar eu îmi amintesc doar de doi.

– Îți amintești? Cum îți poți aminti de ceilalți Creatori de Lumi dacă ei au trăit cu sute de ani în urmă? întrebă Orion.

– Ei bine, mai ții minte când am atins câteva picături de apă din râul *acela*? Helen îi zâmbi și Orion încuviință din cap – zâmbind și el când își aminti aventura lor de Halloween. Orion era încă de partea ei, cel puțin. Când mi-am recăpătat amintirile, am primit mai mult decât propriile amintiri. M-am ales și cu amintirile altor femei. Una dintre ele a fost Elena din Troia.

Helen strecură o înjurătură printre dinți.

– Apropo, viața ei a fost groaznică. Helen se uită la Castor, spunându-i: Tu erai Priam pe atunci. Fratele tău, Tantalus, era Menelaus. Iar tu erai Agamemnon, îi spuse ea lui Pallas.

Hector și Orion se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

– Tu erai marele Hector, iar tu, Enea – cel mai bun prieten al său și general al Troiei, adăugă Helen privindu-i. Ridică din umeri. Dar voi știați deja acest lucru.

– Da, știam într-un fel, recunoscu Orion rânjind.

– Stați puțin, interveni Claire ridicând mâna. Nu a fost Elena din Troia cea care a trădat orașul care o proteja, lăsându-i pe greci să-i măcelărească prietenii și familia?

Râsul încurcat pe care îl adăugă întrebării ei nu stârni amuzamentul celor din jur. Helen nu putea să creadă acuzația pe care o sesiza în tonul prietenei ei și aruncă o privire spre inima acesteia. Era plină de frică.

– Asta e groaznic. Tu ai creat o lume, șopti Cassandra, smulgându-se din propriile gânduri pentru a se alătura conversației cu câteva minute întârziere. Zeus te va înfrunta. El trebuie să te înfrunte, altfel riscă să fie înlăturat. *Asta* au urmărit Moirele dintotdeauna. Ele vor ca fiii să-și înlăture părinții de la putere.

– Da, admise Helen. Și până ce scionii îi vor înlătura pe zei, vom fi blocați în același ciclu, repetând greșelile înaintașilor noștri, fiecare generație în parte, până ce Moirele vor obține ceea ce vor.

– Apolo a spus ceva asemănător, zise Hector încuviințând din cap. Și după ce a petrecut câteva mii de ani blocat în Olimp, el pare pregătit de luptă.

O mulțime de întrebări începură să curgă pentru Helen, dar în timp ce toți dezbăteau virtuțile unei lupte sau ce ar fi însemnat evitarea acesteia, fata simți că Lucas se trezise în Everyland și își întoarse bucuroasă toată atenția către el. Băiatul își făcea griji pentru ea. Helen făcu să apară un bilet pe perna de lângă el, explicându-i unde era și ce le spunea membrilor familiei lui.

„Stai puțin – vreau să te întreb ceva?" zise el cu voce tare înainte de a citi biletul.

În mod ciudat ea nu-l auzi spunând asta. Simți cuvintele apărându-i în minte, atașate de un soi de esență pe care ea o percepu ca fiind Lucas. Era ca un al doilea simț – extrem de bizar – mult mai subtil decât auzul, iar ea era sigură că îl putea anula dacă ar fi fost nevoită. Dar nu voia să o facă. Voia să îl sim…
mult pe Lucas în lumea ei, în mintea ei, așa ca acum.

„Orice", îi răspunse Helen – plasând cu grijă cuvântul în gândurile lui, ca el să nu se sperie de o voce de trăsnet venită din cer sau de ceva asemănător Vechiului Testament.

„Ai putea să faci în așa fel încât să fie mai cald? De ce preferați voi, fetele din New England, zăpada și frigul? Eu am crescut în Cádiz. Îmi place soarele."

Fata începu să râdă și își imagină un loc cald pentru Lucas.

– Helen? o strigă Orion atingându-i brațul – ca să o aducă înapoi pe pământ. Ea se uită la el și realiză că era surprins de comportamentul ei straniu. Îi era frică de ea. Tuturor le era frică, mai ales lui Claire.

Chiar în momentul acela, aceasta o privea de parcă tocmai ar fi văzut un câine fioros. Helen știa că trebuia să aibă o discuție serioasă cu ea, dar nu voia să piardă timpul cu explicații. Era prea nerăbdătoare să se întoarcă la Lucas și la paradisul lor personal.

– Trebuie să plec, zise ea, ridicând plictisită din umeri. Se întoarse către Orion și întinse arătătorul spre el. Să nu pleci nicăieri, bine?

– Voi fi aici, îi răspunse acesta.

Se ridică de la masă și se îndepărtă, astfel încât să nu-i înghețe pe toți atunci când deschidea portalul. Se uită la Noel și zise:

– Mă întorc cu Lucas cât mai curând. Promit.

Apoi dispăru.

Undeva între Pământ și Everyland, Helen deschise ochii. Vizualizase amintirile moștenite după atingerea apei din râul Lethe de multe ori – destul cât să-și dea seama că se întâmpla din nou acest proces. Avea din nou o astfel de viziune.

Doar că de astă dată, când se trezi cu trupul gol al lui Paris lipit de al ei, Helen nu urmărea scena prin ochii unei a treia persoane prezente în încăpere. O simțea pe viu, ca și cum i s-ar fi întâmplat ei. Și dintre toate amintirile pe care le trăise, aceasta o rănea cel mai mult.

Era noaptea căderii Troiei.

Helen deveni protagonista viziunii în momentul în care Paris cădea într-un somn adânc după ce făcuseră dragoste pentru ultima dată. Ea îi simți trupul mai greu, încheieturile relaxate și văzu cum mâna lui aspră se strângea, devenind pumn. Își dorea cu disperare să rămână, să-l strângă la piept și să îl privească în timp ce visa, cu pleoapele zbătându-i-se ușor, dar nu putea. Făcuse anumite aranjamente cu Odiseu și trebuia să se furișeze cât mai curând afară pentru a-i îndeplini cererea mârșavă.

Ea deja îl bocise pe Paris. Singurul lucru pe care-l mai putea face acum era să-și protejeze fiica – rodul dragostei lor – și să se asigure că avea să rămână ceva în urma lui Paris atunci când totul avea să se sfârșească.

Odiseu reușise să o convingă cu ușurință. El îi explicase că nemuritorii nu puteau să se lupte cu muritorii pe viață și pe moarte. Hecate, singurul Titan mai puternic decât Zeus, interzicea acest lucru. Dar, tehnic vorbind, această interdicție nu stătea în calea zeilor. Oricum, ei știau să facă astfel încât semizeii să-și dorească să se omoare unii pe alții. De-a lungul anilor, ea văzuse erou după erou căzut în luptă în urma unor confruntări „unu la unu", fiecare dintre ei împins de la spate de către zeul său protector și își spusese că Odiseu trebuia să aibă dreptate.

Helen înțelegea acum că zeii prelungiseră într-adins războiul și era de acord că, dacă una din tabere nu ar fi câștigat foarte curând, toți semizeii aveau să fie exterminați. Așa cum spusese și Odiseu, asta era exact ceea ce urmăreau zeii – și nu doar pentru spectacol. Afrodita îi mărturisise că zeii erau încântați să privească și să pună pariuri de genul: odrasla cui avea să înfrângă altă odraslă? Dar ceea ce își doreau cu adevărat zeii era ca orice amenințare de amploare la adresa puterii lor să fie eliminată.

Moirele decretaseră deschis că zeii aveau să fie înlăturați de copiii lor. Cassandra făcuse acea profeție greu de descifrat despre Case, despre linii de sânge care nici nu existau încă, sau despre „copii care să-și înlăture părinții" cu zece ani în urmă, chiar la începutul războiului. O auziseră cu toții, zei și semizei

deopotrivă. Dar, în acest caz, zeii aveau un mare avantaj. Doar ei știau că profeția Cassandrei era adevărată. Semizeii credeau că ea bătea câmpii.

Helen știa însă că nu era nebună. Sora ei, Afrodita, îi spusese despre blestemul lui Apolo. Când începuse războiul, Cassandra refuzase avansurile zeului, iar acesta o blestemase să spună mereu adevărul în profețiile sale, dar să nu fie niciodată crezută.

Helen nu se putea gândi la vreun blestem mai chinuitor decât acesta – să știi întotdeauna ce orori ascunde viitorul, dar să nu fii niciodată în stare să-i îndrumi pe cei dragi departe de dezastru.

De-a lungul anilor, ea o văzuse pe Cassandra țipând la familia ei. Încercase să le spună că Elena avea să-i trădeze pe toți, lăsând orașul să cadă în mâinile invadatorilor – dar nimeni nu o crezuse. Cu cât striga mai mult, cu atât o credeau mai nebună. Și în timp ce zeii râdeau, tot mai mulți semizei piereau.

Dar Cassandra avea dreptate. Elena avea să-și trădeze familia. Avea să-i lase pe greci să pătrundă în Troia, iar aceștia aveau de gând să o ardă din temelii.

Ea simți capul lui Paris alunecând de pe umărul ei în timp ce acesta se rostogolea din brațele ei în brațele lui Morfeu și înțelese că era singura ei șansă. Își trase șoldurile de sub ale lui și coborî încet din pat atunci când soțul ei se întoarse pe cealaltă parte.

Știa că el avea să moară.

Aproape că-l trezi, disperată să-i spună totul.

Se gândi însă la fiica ei și înțelese că Paris nu putea fi salvat. Aceasta era înțelegerea pe care o făcuse cu Odiseu – întreaga Troie pentru viața fiicei ei.

Era un preț cumplit, dar nu total egoist. Grecii nu o crezuseră atunci când încercase să se înțeleagă cu ei. Refuzaseră să renunțe la urmărirea fetiței care putea fi sau nu Tiranul. Elena încercase să le spună că, dacă Atlanta ar fi murit, toată dragostea din lume avea să moară odată cu ea. Ei luaseră rugămințile ei drept încercările disperate ale unei mame de a-și salva singurul copil, dar asta nu era totul. Dacă Atlanta ar fi murit, Chipul ar fi dispărut odată cu ea și Afrodita i-ar fi pedepsit pe toți.

Dragostea Elenei pentru Paris și pentru restul familiei lor – indiferent cât de mare ar fi fost – nu se compara cu dragostea ei de mamă.

Spera doar ca Odiseu să-și respecte promisiunea. Dacă el nu-i întemnița pe zei, așa cum promisese, atunci chinul ei ar fi fost în zadar. Ei ar fi așteptat încă o generație sau două ca să înceapă un alt război pentru a-i ucide pe toți semizeii. În mod straniu, avea încredere în Odiseu în această privință. Ea auzise planul lui și, așa nebunesc cum suna, îl cunoștea destul ca să știe că el era singurul care putea să-i păcălească pe zei.

Elena se aplecă deasupra soțului ei și își plimbă ușor buzele pe umărul lui gol în semn de rămas-bun. Poate că avea să-l găsească într-o bună zi pe malul râului Styx. Acolo și-ar fi putut șterge din minte toate amintirile pline de resentimente, pășind împreună într-o nouă viață – o viață în care să nu existe urmele murdare ale celor doisprezece zei sau cicatricile lăsate de cei doisprezece regi.

Era un gând atât de frumos. Elena jură că avea să trăiască o sută de vieți pline de greutăți pentru una singură – o viață *adevărată* – alături de Paris. Puteau fi păstori, așa cum visaseră odată, când se întâlniseră la far, cu mult timp în urmă. Ea ar fi putut fi orice – o negustoreasă care să aibă o mică tarabă sau o femeie simplă care să lucreze pământul. Orice, atâta timp cât li s-ar fi permis să-și trăiască viețile împreună și să se iubească fără restricții. Se îmbrăcă în grabă, imaginându-și cum ar fi fost să aibă o tarabă undeva pe malul mării, sperând că într-o bună zi acest vis avea să devină realitate.

Era încă devreme – o oră sau două după apusul soarelui – când ieși pe furiș din palat, urmând ruta ei obișnuită pe la bucătăriile cetății. În timp ce se strecura prin grădina de legume în drum spre zidul Troiei, îl văzu pe Enea urcând dealul către Templul Oracolului. Elena se opri. Nimeni nu mai vizita demult Oracolul – doar cei care erau chemați. Ce voia Cassandra de la Enea tocmai atunci... în *noaptea aceea*, se întrebă ea.

Elena nu-l putea urmări tocmai acum, dar realiză că era un adevărat noroc pentru ea ca el să fie preocupat de altceva în

momentul acela. Dintre toți ceilalți, el era singurul care nu simțea influența cestului. Era fiul Afroditei și nu putea fi manipulat. Era mai mult decât noroc, își spuse ea. Din nou, Elena avea senzația acută că era doar un pion al Destinului. Enea era singurul care ar fi putut să o împiedice să-și atingă scopul și Oracolul în persoană intervenise pentru a-l îndepărta de pe zidul Troiei, unde făcea de strajă. Era mâna sorții deci. Troia era condamnată.

Elena urcă scările spre turn. Soldații de la postul de observație îi făcură loc să treacă, înclinându-se în fața ei. Privi peste zid, spre calul enorm din lemn pe care grecii îl lăsaseră pe plajă.

– Aduceți-l înăuntru, le ordonă ea.

– Prințesă, pot să vorbesc? îndrăzni comandantul. Ea *ura* să fie numită astfel, dar, din moment ce acesta era titlul ei în cetatea Troiei, nu putea să facă nimic altceva decât să-l accepte. Își dădu încuviințarea, îndemnându-l pe soldat să continue. Generalul Enea ne-a dat ordin să lăsăm calul acolo. El crede că este un truc.

– Cum poate fi un truc? întrebă ea cu inocență. Grecii au plecat cu corăbiile pe mare. Troia a câștigat războiul.

Bărbații se uitară unii la alții, neștiind ce să facă. Un soldat tânăr, care probabil că nici nu-și mai amintea mare lucru de dinaintea războiului, spuse cu o voce gâtuită de emoție:

– Îmi cer scuze, prințesă, dar doica vărului meu a spus că bărbatul ei, pescarul, a văzut toate corăbiile grecești adunate într-un loc de pe plajă.

– Ei bine, sunt sigură că soțul doicii vărului tău, pescarul, știe mai multe despre politică și război decât mine, zise ea pe un ton amuzat, iar restul soldaților începură să râdă. Tânărul roși, privind în pământ. Dar eu cred că e mai sigur să presupunem că uriașul cal din lemn e o ofrandă pentru Poseidon. Grecii încearcă să obțină permisiunea de a naviga în siguranță pe mare. Dacă vom lua calul, înseamnă că le vom lua ofranda și poate că Poseidon va zdrobi câteva corăbii grecești înainte ca aceștia să ajungă la casele lor. Ce spuneți de asta?

Majoritatea bărbaților izbucniră în urale când Elena ridică vocea, dar câțiva nu păreau deloc convinși de argumentele ei.

Timpul se scurgea nemilos, iar ea știa că nu era cale de întoarcere. În timp ce folosea puterea cestului pentru a-i influența și pe ceilalți soldați, simți pentru prima dată un val de ură adevărată. Pentru propria persoană.

– Aduceți-l înăuntru, repetă ea și toți oamenii de pe ziduri se repeziră – năuci și vrăjiți de-a binelea – să-i îndeplinească ordinele.

În timp ce marea poartă era deschisă pentru prima dată în mai bine de zece ani, Elena cobori repede de pe zid și străbătu orașul până la Templul Oracolului. Dacă Enea s-ar fi întors în momentul acela la postul lui ar fi stricat totul. Trebuia să se asigure că acesta avea să fie ocupat și departe de poartă. În caz contrar, ea ar fi trebuit să recurgă la măsuri drastice.

Nu putea să-l ucidă înainte de apus. Târgul pe care Odiseu îl făcuse cu Zeus era ca primul să deschidă poarta mare a Troiei și să introducă toată armata greacă în oraș în aceeași noapte fără să ucidă pe nimeni înainte de răsăritul soarelui. Apoi, în zori, când orașul ar fi fost încă adormit, grecii urmau să măcelărească toți cetățenii Troiei în paturile lor.

În schimbul unui asemenea sfârșit rapid al războiului care-i învrăjbise pe zei, cel de-al doilea jurase că aceștia nu aveau să se întoarcă pe Pământ decât dacă scionii s-ar fi unit împotriva lui, amenințându-i supremația.

Elena trebuia să se asigure că nu avea să omoare pe nimeni în timp ce îndeplinea ultima parte a înțelegerii sale. Asta nu însemna că nu-l putea imobiliza pe Enea sau că nu-l putea lega fedeleș.

Trupul îi tremura ca varga când își strânse în mână pumnalul. Ea nu voia să-l rănească pe cel care fusese mereu un bărbat sincer și bun, dar era în stare să facă orice. Avea deja atât de mult sânge nevinovat pe mâinile ei, încât o nelegiuire în plus nu ar fi făcut diferența. Pentru o clipă, ea se gândi la Astyanax, fiul nou-născut al lui Hector și al lui Andromaca, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

Toate femeile, inclusiv Elena, urmau a fi cruțate – după cum se obișnuia. Ele aveau să fie împărțite între regii greci drept pradă

de război. Elena îi fusese promisă lui Menelaus. Ea se cutremură, alungându-și din minte amintirea aceea oribilă – când aproape că o omorâse în bătaie și știa că avea să suporte același tratament în anii ce urmau. Acesta era impotent acum, din cauza blestemului Afroditei asupra întregului oraș și era hotărât să-și verse mânia asupra ei – atâta timp cât ar fi reușit să supraviețuiască brutalităților lui.

Elena simțea că așa era corect. Femeile trebuiau să se mărite cu regii greci, dar în afară de Atlanta, toți copiii Troiei urmau să moară în noaptea aceea. În comparație cu această nenorocire, Elena estima că suferința ei era un fleac.

Odiseu refuzase să cruțe copiii – indiferent cât de mult insistase ea, implorându-l pentru viețile lor. Grecii nu ar fi riscat ca acei bebeluși să crească și să se transforme în bărbați care să-i hăituiască pentru a răzbuna moartea părinților lor.

Oracolul îi avertizase că grecii puteau masacra toți copiii Troiei, dar „sânge pentru sânge" trebuia să fie mereu soarta semizeilor. Cassandra prevăzuse că Furiile nu aveau să tolereze uciderea copiilor și a rudelor și că urmau să-i pedepsească pe toți semizeii pentru uciderea unor suflete nevinovate. Dar desigur, nimeni nu o crezuse.

Elena își păstră pumnalul în teacă, pregătit și începu să urce dealul abrupt și stâncos spre templul în care Cassandra trăia singură. De multe ori de-a lungul anilor, ea privise în sus spre stâlpii sclipitori ai temniței luxoase în care trăia Oracolul, gândindu-se că sora mai mică a soțului ei era precum luna. Era mai sus decât oricare dintre ei, izolată și foarte singură.

Câțiva pași mai sus, ea auzi niște sunete inconfundabile. „Imposibil", își spuse Elena când auzi cele două voci.

Țâșni, ascunzându-se după fiecare coloană și își croi drum prin pădurea de marmură din interiorul templului până ce ajunse lângă sanctuarul central – pentru ca ochii să-i poată confirma ceea ce urechile ei deja auziseră.

Enea și Cassandra erau iubiți. Și după surprinderea ce se citea pe fața bărbatului, care stătea întins lângă Oracol – încă gâfâind –, Elena înțelese că legătura lor intimă era ceva nou.

Enea se ridică în capul oaselor printre hainele mototolite și draperiile rupte care le serviseră drept pat, trecându-și mâna peste fața asudată – ca și cum nu ar fi avut idee ce trebuia să facă în continuare. El se uită în jur, la amforele răsturnate, la draperiile sfâșiate și la dezordinea generală pe care pasiunea lor o provocase în templul abia profanat, apoi o privi din nou pe Cassandra – care-l fixa cu privirea.

– Te-am rănit cumva? întrebă el îngrijorat.

Helen era uimită că un războinic brutal ca Enea, care își petrecuse ultimii zece ani din viață vărsând râuri de sânge grecesc, putea fi atât de delicat. El era mult mai preocupat de starea Cassandrei decât de faptul că tocmai comisese o crimă care se pedepsea cu moartea.

Oracolul era sacrosanct. Nu-i venea să creadă că Moirele permiseseră o astfel de legătură. Din câte știa ea, soarta însăși intervenea în astfel de cazuri și împiedica Oracolele să aibă relații intime cu bărbați. Un Oracol putea încerca, dar bărbatul pe care îl dorea suferea un accident fatal, era îmbarcat pe un vas spre un ținut îndepărtat, de unde nu se mai întorcea niciodată, sau aveau loc alte întâmplări devastatoare înainte ca legătura lor amoroasă să se poată consuma. Oricare ar fi fost motivul, cazul acesta era diferit. Moirele nu intenționaseră – sau nu putuseră – să i se împotrivească lui Enea.

Cassandra zâmbi și întinse mâna pentru a atinge cu vârfurile degetelor gura frumoasă a iubitului ei.

– *Am auzit că așa e prima dată. A meritat și aș face la fel de o mie de ori, zise ea încet.*

El îi luă mâna și i-o întoarse, astfel încât să-i poată săruta centrul palmei.

– Oricum, îmi pare rău, șopti el, punând mâna ei mică pe mușchii puternici care ascundeau inima lui sensibilă.

Cassandra îl privi îndrăgostită, cu ochii în lacrimi. Enea o strânse în brațe, așezând-o în poala lui și o sărută. Ea se pierdu pentru o clipă în brațele lui, dar apoi își adună forțele și se retrase, împingându-l și clătinând din cap.

– Trebuie să pleci, bâigui ea, amețită de sărutările lui. Acum, înainte să fim descoperiți.

– Nu plec nicăieri, răspunse Enea râzând încetișor. Nu o să te dezonorez fugind ca un laș, să-mi salvez pielea.

Bărbatul își schimbă poziția astfel încât Cassandra să se poată așeza confortabil călare pe el și să poată vedea orice schimbare a chipului său în timp ce-i făcea promisiunea solemnă.

– Sunt liber să mă recăsătoresc, zise el zâmbind. Soția mea a murit cu ani în urmă, iar perioada de doliu s-a sfârșit de mult. Poate că fratele tău o să vrea să-mi ia viața pentru ce ți-am făcut, dar am dreptul să-ți cer mâna înainte să se ajungă la asta.

Cassandra se îndepărtă puțin de el împingându-l pe spate, pentru ca amândoi să se privească mai bine.

– Eu nu sunt doar sora fratelui meu, iar aceasta nu e o întâlnire stupidă care ar putea fi iertată printr-un mariaj pripit, zise ea, ca și cum el nu ar fi înțeles esențialul. Eu sunt Cassandra din Troia, mesageră a sorții. Tu ai profanat acest trup, Enea. Vei fi pedepsit, cu siguranță. Cassandra îi vorbea aspru, încercând să-l facă să înțeleagă câte erau în joc. *Trebuie* să fugi. În noaptea asta. Acum. Fugi, sau vei muri.

– Nu te voi părăsi, Cassandra. O să risc. Am să fac apel la mila lui Paris. Îl voi implora să-ți permită să fii soția mea dacă trebuie. Dar nu o să fug. O privire tristă îi întunecă fața. În minte îi încolțise un gând tulburător. Tu nu vrei să fii soția mea? Am crezut că... din moment ce ai vrut să fii a mea... că mă iubești.

Cassandra își lăsă capul în mâini. Enea încercă să o liniștească. O mângâie, o strânse la piept și o forță să ridice privirea spre el. Când îi întâlni privirea, în cele din urmă, ochii ei albaștri pătrunzători se pierdură în ochii lui verzi, iar ea îi vorbi cu toată autoritatea Destinului însuși.

– Nu te-aș putea iubi mai mult, nici dacă ai veni la mine ținând soarele în mâna dreaptă și toate stelele din cer în mâna stângă, îi spuse ea – vocea ei fiind la fel de gravă ca un bocet funebru. Aș putea trăi o sută de vieți și nu mi-aș dori un bărbat mai perfect decât tine. Te-am iubit din secunda în care te-am văzut și din nefericire pentru mine, știu *sigur* că nu voi iubi pe nimeni și nimic așa cum te iubesc pe tine.

Elena își simți inima sărindu-i în gât. Se aplecă în spatele coloanei după care se ascundea și își acoperi gura cu mâna, încercând să-și potolească bătăile inimii și să înăbușe horcăitul care urmă.

Cassandra știa că Troia urma să cadă în noaptea aceea. Ea îl sedusese intenționat pe Enea ca să-l forțeze să fugă. Era o încercare disperată de a-i salva viața.

Oracolul riscase să înfurie Moirele pentru a-l salva pe bărbatul pe care-l iubea, dar în schimb, planul ei luase o altă turnură și o devorase – ca un șarpe care-și mânca propria coadă. Iubindu-l pe Enea, Cassandra nu-l făcuse să-și dorească să fugă din Troia – așa cum plănuise ea, ci mai degrabă îi stârnise dorința de neclintit de a rămâne acolo.

Cu toate prezicerile ei, Cassandra nu putuse prevedea un lucru: că era posibil ca Enea să se îndrăgostească nebunește de ea. Dar acest lucru se întâmplase. Iar acum ea trebuia să-l facă să se răzgândească sau să-l vadă murind în mâinile grecilor.

– Sunt sigur că Paris va susține căsătoria noastră, zise Enea, făcând entuziasmat planuri. Va trebui să părăsești templul și poziția pe care o ai aici, desigur, dar asta nu e chiar atât de rău, nu-i așa?

– Ar fi paradisul pentru mine, admise cu tristețe Cassandra. Coborî din poala lui, își căută chitonul în mormanul cu haine și se îmbrăcă în timp ce vorbea. Dar tu trebuie să te temi de mai multe, nu doar de fratele meu. Noi toți trebuie să ne temem.

– Vorbești din nou de căderea Troiei? întrebă el îngrijorat. Își îndreptă umerii, încordându-se, de parcă s-ar fi pregătit să o asculte pe Cassandra delirând.

– Nu, nu o să mai spun nimic despre asta, zise încet ea, iar Enea se relaxă. Vorbesc despre altceva, care nu are nimic în comun cu profețiile.

„Deci el ar putea să o creadă", își spuse Elena, încercând să-și dea seama care era strategia Cassandrei. „Blestemul ei este ca profețiile să nu-i fie crezute, indiferent ce adevăruri ar putea ști."

– Trebuie să părăsești Troia înainte de răsăritul soarelui, sau Apolo va descoperi că ai devenit amantul meu.

– De ce l-ar interesa pe Apolo acest lucru? întrebă Enea precaut.

– I-am refuzat avansurile cu ani în urmă. Singurul motiv pentru care mai sunt în viață este că până și el se teme de Moire, iar ele m-au revendicat primele. Vocea Cassandrei se stinse când văzu privirea îngrozită a lui Enea, dar cu toate astea continuă: Apolo vine odată cu soarele. Dacă va vedea că m-am dăruit ție te va blestema – pe tine, pe fiul și pe tatăl tău.

Enea o privea uimit. Chipul lui era palid la lumina torțelor.

– Îmi pare rău. Ea întinse mâinile spre el, dar bărbatul se feri și o împinse departe de el.

– De ce? o întrebă el disperat. De ce îmi faci asta?

– Îmi pare rău, repetă ea.

El se ridică, își căută chitonul și îl legă furios.

– Eram gata să mor pentru tine dacă asta era pedeapsa mea, dar fiul și tatăl meu nu au nicio legătură cu asta. Ar fi trebuit să-mi spui. Vocea lui tremura de furie că fusese trădat. Mi-ai blestemat familia pe vecie.

– Nu, zise Cassandra, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Dacă pleci acum cu tatăl și fiul tău și ieșiți din Troia înainte de răsăritul soarelui, Apolo nu o să vă urmărească.

– Ba sigur că o să ne urmărească! strigă Enea, ridicând vocea la ea în cele din urmă.

– Nu, el nu va putea să vă mai atingă vreodată, îți jur! strigă Cassandra, la rândul ei. Asta îl făcu pe Enea să tacă. Oracolele nu jurau strâmb. La puțin timp după răsăritul soarelui, Apolo va rămâne captiv în Olimp datorită unui jurământ pe care Zeus l-a

făcut pe râul Styx. Zeus a crezut că le va fi imposibil semizeilor să pună capăt acestui lucru, dar până la răsărit așa va fi. Jurământul lui de neclintit îi face captivi pe el și pe Cei Doisprezece în Olimp, unde vor sta închiși timp de mai multe generații.

– Și care este acel lucru imposibil pe care semizeii trebuie să-l ducă la bun sfârșit până în zori? întrebă Enea – de parcă ar fi început să o creadă.

– Nu mă vei crede. Cassandra oftă de parcă Atlas tocmai i-ar fi pus pe umeri povara lui. Apoi începu să râdă, murmurând ca pentru sine: Un cal uriaș din lemn. Ridicol.

– Ce-i cu calul? întrebă Enea, vocea lui devenind gravă. E cel din fața porții principale?

– E deja prea târziu, îi spuse ea clătinând din cap. Ia-l pe fiul tău. Pe tatăl tău. Părăsiți Troia. Dacă vei rămâne, Apolo ne va pedepsi pe toți.

Umerii lui Enea se strânseră, iar expresia rănită de pe fața lui îl făcea să arate la fel de tânăr cum fusese atunci când îl întâlnise Helen prima dată – cu un deceniu în urmă.

– Te-am crezut când mi-ai spus că mă iubești, îi spuse el în șoaptă.

– Poate că într-o zi te vei uita înapoi în trecut, amintindu-ți de noaptea asta și vei crede din nou acest lucru.

Cassandra își plecă fruntea, iar Enea o părăsi.

Andy se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui. Era singură în patul Ariadnei – pentru prima dată de când membrii familiei Delos o primiseră la ei în casă – și i se părea ciudat. Ea se obișnuise cu sforăitul Ariadnei și cu foiala lui Helen. În cele câteva zile începuse să se simtă ca și cum crescuseră toate trei împreună, iar acum că în încăpere era atâta liniște, i se părea *prea* mult ca să poată dormi.

De asemenea, nu o ajuta deloc faptul că de fiecare dată când închidea ochii îl vedea numai pe Hector ieșind din valuri ca să o salveze – ud leoarcă, cu pieptul gol și cu o înfățișare care nu putea să inducă starea de somn. Renunțând la somn în cele din urmă

fata se ridică din pat și își ciufuli părul negru și scurt până ce i se ridică în șuvițe rebele și țepene la spate. Decise să coboare pentru a vedea cu ce putea să le ajute pe Noel și Kate pentru a pregăti monumentalul mic dejun pe care aveau de gând să-l servească înaintea duelului dintre Daedalus și Phaon, ce urma să aibă loc în zori.

Noel nu aștepta ca Andy să facă treburi casnice, însă aceasta insistase. Era obișnuită să-și poarte singură de grijă – încă din copilărie, și nu se simțea bine când nu făcea nimic, așteptând să o servească alții. Dacă avea să fie protejată de această familie, singurul lucru pe care-l putea face pentru ei era să-i ajute la treburile casnice. În plus, știa că în bucătărie găsea lapte și prăjituri – și nu oricare, ci prăjiturile lui *Kate*. Poate că Andy nu era în Nantucket de prea mult timp, dar învățase deja că prăjiturile pregătite de aceasta erau atât de speciale încât ar fi ridicat din pat pe oricine.

Furișându-se în bucătărie, văzu o siluetă masivă și întunecată stând la masă, care icni la vederea ei.

– Cred că nu te gândești să ieși pentru încă o baie în mare, nu-i așa? întrebă încet Hector.

– Nu, zise în șoaptă Andy, ridicându-și breteaua cămășii de noapte căzută pe umăr. Ariadne era puțin mai mare decât Andy și majoritatea hainelor pe care le împrumutase de la ea păreau să-i cadă de pe umeri – neglijent și seducător. Nu puteam să dorm.

– Știu, zise el privind-o. Am auzit.

– Cum ai putea să... începu ea, dar se opri când îi văzu zâmbetul strălucitor în întuneric. Bineînțeles că el îi auzise mișcările în întuneric – ori de câte ori se întorsese sau se ridicase în capul oaselor în pat. Era scion, la urma urmei. Probabil că putea să o audă și când îi șoptea numele în somn, suspinând. Acest gând o făcu să-și dorească să o rupă la fugă înapoi la etaj, în schimb rămase împietrită pe loc, zgâindu-se la silueta lui în timp ce ochii ei încercau să se obișnuiască cu întunericul.

– Ia-ți un pahar, zise Hector făcându-i semn spre sticla de lapte și platoul cu prăjituri din fața lui.

– Aha. Prăjiturile lui Kate. Mi-ai luat-o înainte, chicoti Andy. Își luă o cană și se strecură lângă Hector pe bancă. El purta doar o pereche de pantaloni uzați de trening care aveau într-o parte inscripția „Real Madrid" – cu litere aproape șterse. Tu nu porți niciodată cămașă? îl întrebă ea. Andy încercase să glumească, dar vocea ei se dovedi șuierată și tremurândă, distrugând complet efectul de fată-cool pe care ar fi vrut să-l creeze.

– Nu și în pat. Hector zâmbi și îi luă cana ca să o umple cu lapte.

Andy îi văzu mușchii antebrațelor încordându-se și apoi relaxându-se în timp ce turna laptele. Mâinile lui o fascinau. Îi plăcea cum ținea lucrurile în mână – într-un mod atât de sigur și de controlat.

Mâinile lui Andy tindeau să fluture cu grație atunci când se mișca – ceva ce putea fi pus pe seama genealogiei ei de sirenă. Dar atunci când mâinile lui Hector atingeau ceva, preluau controlul.

Fata ciuguli dintr-o prăjitură și se trezi gândindu-se la numeroasele diferențe dintre ei. El era incredibil de masculin în tot ceea ce făcea și doar să stea alături de acest bărbat o făcea pe Andy să se simtă mai feminină ca niciodată. În mintea ei, feminitatea era asociată cu slăbiciunea, dar acum când stătea lângă Hector, Andy realiză că să se simtă cu adevărat femeie era ceea ce îi dădea cea mai mare încredere în forțele proprii.

– Îți place fotbalul? întrebă ea făcându-i semn spre logoul de pe pantalonii lui.

– Îmi place Madridul, răspunse el. Familia mea a stat mulți ani în Spania. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo într-o bună zi.

– Și mie mi-a plăcut Spania, dar prefer mai mult Scandinavia. Ai înotat vreodată într-un fiord? El clătină din cap. Gheața sclipește sub apă într-o nuanță de albastru-lăptos. Este absolut... Andy se opri și zâmbi cu sfială. Poate că o să facem asta împreună într-o bună zi.

Tăcerea se instaură stânjenitoare în timp ce se priveau unul pe celălalt. Ea își auzea pulsul în urechi și știa că și Hector îl putea auzi.

– Ai călătorit mult? întrebă el în cele din urmă.
– În copilărie. Înainte ca mama să, ăă... să plece pe drumul ei.
Andy își coborî privirea spre cana pe care o avea în față. Sirenele
nu își cresc copiii așa cum fac oamenii. Oricum, mama a rămas în
preajma mea mai mult decât majoritatea. Și-a dat silința cu mine.
– Și când a plecat pe drumul ei? întrebă Hector folosind
cuvintele lui Andy.
– Când aveam șapte ani m-a lăsat la internat. Îl văzu pe Hector
tresărind. Uau, zise ea. Cuvântul sună îngrozitor când e rostit clar
și răspicat, nu-i așa?
– Da, râse el încet. Asta trebuie să fie un șoc pentru tine. Să te
trezești dintr-odată că faci parte din familia mea mare și ciudată.
– Nu, îmi place mult, răspunse Andy fără să stea pe gânduri. Îi
conștientă de faptul că el o inclusese și pe ea în familia lui. Îi
iubesc pe toți, de fapt.

I se părea că un balon cald se umfla în interiorul ei, umplând
anumite spații de care nici nu știa și își dori dintr-odată să-l atingă
pe Hector. Se aplecă ușor spre el, sperând că acesta avea să facă la
fel dacă ea l-ar fi îndemnat să se apropie.

– Andy. Ești oaspete în casa mea. Există niște reguli în această
privință, șopti rugător Hector. Ea ridică ochii și-l privi în față,
intimidată de tonul lui. Nu ai petrecut mult timp în preajma mea,
înțelegi? Nu era tocmai o întrebare, dar ea clătină capul în loc de
răspuns. Aranjează-ți cămașa de noapte, îi spuse el în șoaptă.

Cu vârfurile degetelor, Andy își ridică breteaua care-i căzuse
iarăși de pe umăr, încântată că ochii lui Hector îi urmăreau fiecare
mișcare, de parcă ar fi vrut să vadă ceva scris pe pielea ei.

– Vino, oftă el cu regret. Se ridică și o luă de mână. O conduse
pe scări până la camera surorii lui, oprindu-se în fața ușii.

– Îmi pare rău, zise ea, simțind că făcuse ceva rău.

– Nici măcar nu știi pentru ce anume îți ceri scuze, nu-i așa?
întrebă Hector cu o sclipire jucăușă în ochi.

– Nu am idee, recunoscu ea stânjenită.

El se aplecă spre ea și îi atinse obrazul cu buzele. Andy simți un fior incredibil radiind în exterior din locul în care o atinsese el, ca niște unde pe suprafața unui lac.

– O să-ți arăt mai târziu, îi promise el.

Vocea lui tremura aproape imperceptibil.

Hector deschise apoi ușa de la dormitorul lui Ariadne și împinse ușor înăuntru o Andy foarte confuză.

Helen se ridică în pat în capul oaselor. Zgomotul valurilor izbindu-se de mal o întâmpină, iar briza proaspătă a mării – îndulcită de parfumul florilor pădurii tropicale – o învălui în căldura ei plăcută.

Își trecu degetele pe cearșaful apretat de dedesubt și simți că urma rămasă în așternut lângă ea păstra încă parfumul lui Lucas.

Își aruncă picioarele peste marginea patului și trase în părți perdelele fine împotriva țânțarilor care atârnau deasupra patului mare și alb.

Podeaua din lemn de tek era lucioasă și răcoroasă sub tălpile ei. Niște clopoței de vânt din scoici anunțau unde era intrarea în colibă, iar Helen se îndreptă în picioarele goale într-acolo.

Afară, marea scânteietoare de azur adăpostea recifuri superbe de corali. Dincolo de întinderea de apă, insule stâncoase – incredibil de abrupte și luxuriante – țâșneau spre cer străpungând pânza scânteietoare a mării precum coatele unor giganți.

Străbătu platforma verandei circulare și constată că mica lor colibă era ridicată pe piloni, în mijlocul unui mic golf cu apă mică. Îl descoperi acolo pe Lucas bucurându-se de o baie în zori.

Helen se așeză pe platformă alături de o broască-țestoasă cu o expresie sceptică și îl privi pe Lucas care înota în larg alături de un rechin-lămâie. Ea știa că animalele nu erau domestice aici – pentru că ea le crease.

Broasca-țestoasă nu risca să intre în apă alături de ceva care avea atâția dinți precum rechinul-lămâie. Ea nu putea să o învinuiască pentru asta. Respectul pentru puterea altor animale nu era ceva de care Helen să nu țină cont – nici măcar în paradis.

Ce farmec ar fi avut să aibă un rechin dacă nu ar fi fost periculos? Unde ar mai fi fost emoția?

Lucas părea să fie conștient de faptul că rechinul-lămâie nu era o jucărie și îl întâlni în apă cu tot respectul pe care îl merita această creatură. Dar amândoi țâșniră sub valuri de parcă ar fi jucat leapșa.

Asta îi amintea lui Helen cum se mișca băiatul în ring atunci când el și Hector se antrenau. Asta făcea Lucas de fapt, decise ea. Își perfecționa reflexele, îmbunătățindu-și abilitățile de luptător cu o creatură alături de care el nu avusese niciodată șansa de a se antrena. Poate că și rechinul-lămâie făcea același lucru.

Lucas observă că Helen îl privea. El înotă pe sub apă, îndreptându-se către ea, cu brațele întinse în lături ca niște aripi. Fata se întinse pe burtă și îi zâmbi, uimită că el mai putea să-i facă asta după toate evenimentele prin care trecuseră împreună.

Vieți pe care și le amintea – unele care duraseră doar câțiva ani, altele care duraseră decenii – și el tot o mai făcea să tremure ca o fată care nu fusese sărutată niciodată.

Lucas ieși din apă și se așeză lângă ea, ud leoarcă în lumina proaspătă a răsăritului.

– Întotdeauna am vrut să fac asta, să stau sub apă și să nu fie nevoie nici măcar să respir, zise el – atât de entuziasmat încât părea un băiețel. Poate că Hector și Jason m-au invidiat când zburam, dar eu muream câte puțin când ei săreau împreună în apă și dispăreau cu orele.

Helen sesiză o urmă de tristețe în tonul lui și realiză că Lucas fusese întotdeauna ușor izolat de verii lui. El nu-i putea lua să zboare cu el, iar ei nu-l puteau lua sub apă.

Știa că Lucas nu-i invidia pe Hector și pe Jason pentru ceea ce puteau să facă. El invidia faptul că verii lui își puteau împărtăși talentele, în vreme ce el nu putea să se bucure de al său în compania nimănui – asta până ce apăruse Helen.

Lucas privi în depărtare, spre valurile care se unduiau fermecător, gândindu-se:

– Voi rămâne așa de acum încolo? întrebă el. Voi putea să respir sub apă și după ce ne vom întoarce pe Pământ?

– Da, răspunse Helen încetișor. În Lumea de Dincolo, Hades face în așa fel încât nimeni să nu aibă puteri speciale – cu excepția lui, bineînțeles. Astfel, el nu oferă talente unor indivizi care nu s-au născut cu ele. E foarte deștept. Evită cu totul această problemă – de a da prea multe puteri – suspendând toate puterile atunci când ești cu el.

– Tu nu ai făcut așa ceva, zise încet Lucas.

– Nu am putut. Trebuia să te vindec, Lucas. Iar acum nu vreau decât să-ți fac pe plac, recunoscu Helen. Vreau să te bucuri de tot ceea ce vreau să-ți ofer. Dar ca să fac posibil să poți respira sub apă aici a trebuit să îți schimb corpul definitiv. De aceea nu știu câți scioni ar trebui să aduc aici. Vreau ca toată lumea să vadă asta, dar ce ar fi dacă...

– Ai face în mod necugetat o armată de scioni cu o multitudine de talente pe care nici măcar olimpienii nu le au? termină Lucas fraza în locul ei. Trebuie să te gândești bine la asta.

– Putere nelimitată.

Lucas căzu pe gânduri.

– Dar Zeus de ce nu face asta? Să-și dea lui și olimpienilor toate talentele din lume.

– Nu știu. Nu cred că intenționează să împartă puteri, presupuse Helen. Sau poate că, la fel ca Hades, el a decis să stabilească anumite reguli pentru lumea sa – reguli ce îi interzic să ofere puteri. Dar nu știu care sunt regulile în Olimp. Nu am fost niciodată acolo.

– Aud că se petrece mult acolo, zise vesel Lucas. Ambrozie, nectarul zeilor, și nimfe. Multe nimfe.

– Îi ține sătui și fericiți ca să nu se revolte, zise Helen cu un zâmbet sceptic, încuviințând din cap.

Chicotiră amândoi, întâlnindu-și privirile. Lucas o luă de mână și întoarse capul.

Ochii lui scanară orizontul, alunecând peste priveliștea [illegible] [illegible], de parcă ar fi încercat să și-o întipărească în minte pe vecie. Își se întoarse din nou spre ea cu o expresie gravă.

– Cum sunt cei din familie?

– Îngrijorați. Ar trebui să ne întoarcem, zise ea cu jumătate de gură. Timpul se scurge aici la fel ca și pe Pământ, iar ei așteaptă să mă întorc împreună cu tine.

Deși lui Helen i-ar fi plăcut nespus să-și petreacă o eternitate în acea colibă deasupra apei, alături de Lucas, avea mai multe motive să revină pe Pământ. Trebuia să se întoarcă la Orion, Scutul ei, astfel încât Moirele să nu o vadă în timp ce avea să caute o cale de a opri războiul cu zeii. Știa că nu avea prea mult timp la dispoziție.

Acum că își crease propria lume, Zeus avea să o caute înverșunat, iar ea nici măcar nu putea concepe un plan fără să se asigure că Moirele nu o puteau vedea.

Ardea de nerăbdare să-i spună lui Lucas toate astea, dar știa că nu putea să o facă. Moirele o puteau vedea chiar și în Everyland, iar dacă acestea aflau că ea încerca să le evite, ar fi găsit cu siguranță o cale să o țină departe de Orion. Poate că știau deja ce plănuia, chiar dacă nu spusese nimănui nimic, dar ea considera că ar fi fost o mare greșeală să spună totul în gura mare.

Trebuia să aștepte până ce ajungea din nou la Orion ca să le spună tuturor ceea ce plănuia.

– Te simt, să știi, cum te frământi, îi spuse Lucas cu un zâmbet indulgent. Dar înainte de a pleca pot să-ți cer o favoare?

– Orice.

– Să nu mai aduci pe nimeni în acest golf, bine? Lasă ca locul acesta să fie doar al nostru.

– Pe vecie, promise ea.

Capitolul 13

Lucas mai aruncă o ultimă privire paradisului.

– Ești gata? îl întrebă Helen, ținându-l strâns de mână.

– Nu, oftă el, observând în ochii ei schimbători lumina răsăritului. Dar hai să mergem, oricum.

Frigul le pătrunse brusc în oase, de parcă ar fi plonjat într-o apă rece ca gheața și într-o clipă ajunseră înapoi în casa lui Lucas. Era liniște – așa cum nu era niciodată în reședința familiei Delos.

– Parcă ai spus că ne așteaptă aici cu toții, zise el îngrijorat.

– Erau aici, răspunse uimită Helen. Orion? strigă ea.

Gelozia îl străpunse pe Lucas ca un fier înroșit. Încercă să-și înăbușe acest sentiment, dar nu reuși. Ea încă îl ținea de mână, dar se gândea la Orion. În Everyland, Helen putea să-i împlinească toate voile și să-l trateze de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume pentru ea, dar înapoi pe Pământ ea trebuia să iubească pe altcineva – un bărbat care nu era vărul ei.

– Tatăl meu, zise ea aruncându-i o privire îngrijorată.

– Vino, zise el profitând de moment ca să-și smulgă mâna din mâinile ei înainte ca ea să vadă lupta care se dădea în inima lui.

Lucas și Helen urcară într-un suflet la etaj și o găsiră pe Kate veghindu-l pe Jerry, care încă dormea.

– De ce ești singură aici, Kate? întrebă furioasă Helen. Tu nu ești destul de puternică pentru a o împiedica pe Daphne să-l drogheze – dacă ea va încerca să o facă din nou.

– Daphne s-a dus pe plajă împreună cu toți ceilalți pentru duel, răspunse Kate în timp ce-l verifica din ochi pe Lucas, ca să vadă dacă era teafăr. Unde ați fost?

– Ce duel? întrebă Lucas uitându-se la Helen ca să vadă dacă ea știa ceva. Când aceasta ridică din umeri, Kate le explică pe scurt ce se întâmplase după dispariția lor.

– Dar Orion? întrebă Helen. Phaon face asta doar pentru a ajunge la el.

Lucas strânse din dinți și încercă să se convingă că trebuia să se aștepte la așa ceva. Îl iubea pe Orion, iar el nu o putea condamna. Era mai ușor să-l iubească pe Orion – mai puțin complicat.

– Nu mai contează. Kate clătină din cap. Daedalus și Phaon nu au voie să aleagă... cum le spuneți voi? Ajutoare? Întăriri?

– Secunzi, zise Lucas furnizându-i rapid denumirea.

– Asta e – nu sunt permiși secunzi la duel.

– Chiar dacă Phaon va supraviețui, el nu va fi în stare să se ducă după Orion, îi spuse Lucas lui Helen ca să o liniștească. Oricum, dacă ar face asta, Orion l-ar zdrobi într-un duel.

– Dar dacă învinge Phaon și-l ucide pe Daedalus... începu Helen.

– Dacă va câștiga, asta e. Nimeni nu are voie să se răzbune. Nici măcar Orion. Lucas o privi pe Helen care încerca să digere explicațiile lui și putea vedea că îi era greu să le accepte. E mai bine așa. Trebuie să se oprească la un moment dat să se mai omoare unii pe alții.

Helen încuviință în cele din urmă, acceptând situația – cu toate că nu voia să o facă. Lucas o înțelegea perfect. El nu voia să vadă un pedofil criminal scăpând cu atâta ușurință – dacă Daedalus avea să piardă duelul, dar nu avea ce face. Duelurile aveau reguli foarte stricte. Hecate, una dintre titanide, zeița tuturor portalurilor și răscrucilor – făcuse imposibilă schimbarea acestor reguli.

Se spunea că nici măcar Zeus nu o putea înfrunta pe aceasta. Era singura titanidă pe care el nu o putuse trimite în Tartar.

– Vrei să te duci și tu? Eu ar trebui probabil să rămân, în caz că Daphne se întoarce aici, îi zise Helen lui Kate cu jumătate de gură.

Era evident că nu voia să rămână, dar simțea că s-ar fi cuvenit să se ofere.

– Eu? Și ce să văd? Doi tipi transpirați pe care nici nu-i cunosc încercând să se spintece cu săbiile? întrebă Kate ridicând din sprânceană. Nu, mulțumesc. Voi sta aici cu Jerry.

– Ești grozavă. Știi asta, nu? îi spuse Helen îmbrățișând-o.

– Știu, îi răspunse Kate. Se trase puțin înapoi și se uită la ea, mângâind-o ușor pe obraz și spunându-i cu voce gravă: Și cu cât vei dispărea mai rar într-o sferă de gheață și foc, cu atât o să-mi crească mai puțin păr alb. Știi *asta*, nu? Helen chicoti. Kate se întoarse spre Lucas și întinse arătătorul spre el. Iar tu să nu te mai lipești de ea când se transformă în torță umană, bine?

– Un sfat foarte sănătos, răspunse el, iar Kate îl îmbrățișă.

Lăsând-o pe femeie să aibă grijă de Jerry, ei coborâră iute spre plajă. În timp ce-și croiau drum prin grupul mare de gură-cască adunați lângă marginea apei, Lucas nu mai încercă să o ia de mână pe Helen. Era sigur că ea abia aștepta să ajungă la Orion și nu voia să simtă că el o reținea în vreun fel.

Imediat ce Helen îl zări pe acesta, se ridică în aer și zbură într-un suflet la el. Lucas o urmă pe jos – ca să-i lase câteva clipe singuri și ca să aibă și el timp să se calmeze.

Nu se îndoia nicio clipă de dragostea ei. Era sigur că Helen îl iubea. Orion îi putea oferi ceea ce avea nevoie, spre deosebire de el.

Tot ce putea face el pentru ca ea să fie fericită era să se retragă din calea lor. Era simplu – deși simțea că asta avea să-l ucidă.

– Lucas? îl strigă tatăl său, văzându-l.

El începu să fugă pe plajă spre băiat.

Deși pornise primul, Hector și Jason se mișcară mai repede ca el și ajunseră la Lucas, care pășea încet pe nisip.

– Nu pot să cred, bubui vocea lui Hector, care-l prinse pe Lucas într-o îmbrățișare de urs. Am crezut cu toții că te-ai prăjit!

– Păi, m-am prăjit, zise râzând Lucas în timp ce vărul lui îl întorcea pe toate părțile.

– Ia-ți mâinile de pe el, găgăuță, îi zise iritat Jason fratelui său. Lasă-mă să-l verific înainte să-i rupi tu coastele.

– Sunt bine, Jase, insistă Lucas atunci când Hector îi dădu drumul. Complet vindecat.

Îi luă o veșnicie să-i salute pe ceilalți membri ai familiei. În timp ce încerca să-i dovedească mamei sale că pielea lui era nevătămată, o zări pe Helen adâncită într-o conversație cu Orion.

După câteva secunde o zări din nou – de această dată uitându-se urât la mama ei, iar el înțelese că avuseseră un scurt schimb de replici cu privire la Jerry. Nu știa ce-și spuseseră, dar era sigur că ambele hotărâseră să amâne disputa pentru mai târziu.

Grupul formă un cerc în jurul unei platforme cu nisip. Era o arenă improvizată, probabil foarte asemănătoare cu primele ringuri de luptă pe nisip. Niște scioni necunoscuți – probabil membri ai Celor O Sută De Veri, presupuse Lucas – terminară ultimele aranjamente și se retraseră din ring, aruncând o torță, o cheie și un șarpe în zona de luptă.

Se ivi o femeie și cele trei simboluri care o invocaseră dispărură. Femeia nu părea tânără, trăsăturile ei nu erau perfecte, dar era încă fermecătoare. Și înfricoșătoare, în același timp, își spuse Lucas.

– Hecate, șopti Hector.

Lucas încuviință absent din cap, privind încremenit singura titanidă care mai rămăsese liberă pe Pământ – înainte ca aceasta să dispară din nou.

Lucas cercetă din priviri plaja. Era noiembrie, după răsăritul soarelui și foarte frig, dar tot se mai zăreau câțiva oameni de-a lungul țărmului. Dacă îi vedea cineva?

– Cum se așteaptă să se dueleze fără ca trecătorii să nu anunțe poliția? murmură Hector la urechea lui Lucas.

– Hecate, îi răspunse Lucas în șoaptă. Odată ce duelul începe, nimic nu-l mai poate opri. Ea îi va ține la distanță pe toți cei care vor încerca să intervină. Mai ales pe muritorii nepoftiți.

Lucas se uită peste mulțime spre Orion. Ochii acestuia erau ațintiți asupra tatălui său, care stătea la câțiva pași în fața lui, cu sabia pregătită. Helen era lângă el. Apoi privi repede în altă parte când văzu că fata și Orion se prinseră de mână.

Își concentră atenția asupra lui Phaon, care stătea în celălalt capăt al ringului. Părea apatic și vlăguit, de parcă nu i-ar fi păsat prea mult de ce se întâmpla. În comparație cu Daedalus, care era ager și pregătit de luptă, el părea cu mințile în altă parte.

– E deja mort, șopti Hector la urechea lui Lucas. Acesta încuviință din cap. Phaon renunțase deja. Deși Lucas știa că acesta merita să moară, îi era milă de el.

– Aș vrea să spun un singur lucru la final, dacă se poate, zise Phaon, vocea lui subțire abia auzindu-se peste vuietul valurilor. Nu am fost întotdeauna o persoană oribilă, deși am făcut lucruri oribile. Înțeleg acum că tot ceea ce am făcut a fost greșit.

Lucas simți cum mila față de el se adâncea. Făcu un pas înainte pentru a spune că acest duel trebuia oprit, când Phaon căzu în genunchi, țipând ca din gură de șarpe. Duse mâinile la piept, de parcă ar fi fost înjunghiat.

– Încearcă din nou și am să sfâșii ce a mai rămas din inima ta, zise Orion, livid la față.

Orice luptă interioară ar fi dus cei doi cu abilitățile lor pentru Casa Romană, Orion o câștigase. Pământul se cutremură și, pentru o clipă, acesta păru gata să-l sfâșie pe Phaon în bucăți cu mâinile goale, dar Helen ridică brațul în fața lui și-l opri.

Mila lui Lucas dispăru, deși acesta nu arătase niciodată mai jalnic. Simpatia lui se stinse – ciudat de repede – când realiză că Phaon le controlase probabil emoțiile. Privind în jur, Lucas constată că toți cei adunați acolo erau la fel de furioși și pentru că Phaon îi manipulase.

– Ridică-te, îi porunci Orion, iar acesta se ridică în picioare. Ridică sabia. Se supuse și luă mânerul sabiei în mână și o privire lascivă îi urâți fața, făcându-l să arate malefic.

– De ce ești atât de frustrat? Ți-am spus deja: poți să o iei tu pe cea mică, Orion. Tu știi că te vrea.

Phaon rânji obscen privind-o pe Cassandra.

Lucas simți cum Hector și Jason îl apucau de brațe și realiză că se repezise spre ticălos ca să-l distrugă.

– Nu, mârâi Hector la urechea lui. Nu viața ta trebuie să fie în joc.

– O să ne vedem cu toții în Hades, urlă Phaon cu un râs despotic.

– Nu, strigă Helen cu o voce de tunet, ca de zeiță. Nu va fi așa.

Ea vorbea cu atâta siguranță încât rânjetul sinistru al lui Phaon se stinse. Se holbă uimit la ea, știind că aceasta știa mai bine decât oricine ce-l aștepta. Privirea fetei era împietrită, ca a unui sfinx. Nemiloasă. Îi îngheța sângele în oase – așa cum ar fi trebuit, de fapt.

– Începeți, zise Orion.

El se retrase din arena circulară cu mișcări precise – de parcă știa exact ce trebuia să facă. Pentru o clipă, Lucas se întrebă cu câți oameni se duelase Orion la Colosseum.

– Pentru sora mea, Cassiopeia, zise încet Daedalus, de parcă ar fi spus o rugăciune.

Și apoi îl atacă pe Phaon cu toată priceperea și cu puterea unui războinic experimentat.

Lucas numără patru lovituri înainte ca acesta să sângereze dintr-o rană la picior. Se mișcă în ring șchiopătând, aruncând nisip cu piciorul pentru a-i distrage atenția oponentului său, dar acest lucru nu avea cum să-l descurajeze pe un veteran ca Daedalus. El făcu o fandare, trecu iute pe lângă Phaon și schimbă direcția loviturii, înțepându-l pe acesta cu vârful sabiei sale în spate – mai exact în zona rinichiului, o rană foarte dureroasă.

Jason îi trase un ghiont lui Lucas. Se uitară unul la altul și realizară ce voia să facă Daedalus. Nu avea de gând să termine prea repede cu Phaon.

– O să-l facă să sângereze până la moarte, șopti Jason.

– Bine, răspunse Lucas.

Se uită în dreapta lui și-l văzu pe Hector dând aprobator din cap.

Lupta dură aproape douăzeci de minute. O tăietură ici, câteva oase rupte colo și tot așa până ce chiar și Lucas, Jason și Hector deveniră nerăbdători. Daedalus era nemilos. Își rănise treptat adversarul de parcă ar fi bifat o listă cu ultimele lucruri de făcut în viață. Evident, se gândise mult la această luptă.

Nimeni nu spunea nimic. Nimeni nu încerca să-l oprească.

Lucas se uită la tatăl său, așteptându-se să vadă pe chipul lui stânjeneală – având în vedere că asista la torturarea sistematică a unei ființe umane. În schimb, tot ce văzu pe fața lui Castor era o expresie ciudată, de parcă acesta își amintea ceva dureros, petrecut cu mult timp în urmă și care lăsase urme adânci în sufletul lui. Privindu-i pe toți membrii vechii generații, Lucas văzu pe chipurile lor expresii similare și înțelese că toți cei prezenți erau convinși că Phaon merita pedeapsa supremă pe care o suporta acum.

Acesta începu să se zbată. În agonie, începu să strige că nu-i părea rău pentru nimic. Începu să bată câmpii, spunând că deținea inocență pentru că o furase și că acum era zeul inocenței.

Poate că era un monstru, insista el, dar nu erau toți așa?

Răspunsul era un „nu" hotărât. Restul scionilor, în pofida greșelilor lor, nu erau ca el. Atunci când Daedalus îi tăie capul în cele din urmă cu o lovitură fulgerătoare, toți încuviințară ca unul, ridicându-și fețele către cer.

„Catharsis", își spuse Lucas.

– Bravo, fiule, se auzi o voce ca de tunet. Grupul se întoarse și toți priviră spre mare. Din valuri ieșise un bărbat tânăr cu pieptul gol, părul negru și ochi albaștri pătrunzători. El ținea un trident, dar, din cauza privirii lui, Lucas avea impresia că era mai degrabă

un diavol care ținea o furcă. Un diavol care arăta exact ca el. Auzi murmure și îl simți pe Hector înghiontindu-l.

– Iată-l pe geamănul tău malefic, zise Hector în șoaptă, fața lui fiind însuflețită de pericolul pe care îl simțea în aer.

Lucas știa că ar fi trebuit să fie mai surprins de apariția zeului, dar nu era. În mod ciudat, el se gândea numai la momentele în care înotase alături de rechinul-lămâie cu puțin timp în urmă. Helen tocmai îi dăduse o nouă putere asupra oceanului. Putea respira sub apă. Nu pentru prima dată, el se întreba dacă ea nu îi dăduse cumva mai multe puteri în afară de aceea.

– Scionii mei au fost mereu mai puternici decât ai tăi, nepoată, și, în plus, Daedalus al meu a dovedit superioritate fizică ucigându-l pe Phaon al tău.

– De parcă mi-ar păsa de o asemenea etalare a puterii brute? se auzi o altă voce seducătoare și melodioasă. Din nou, grupul se întoarse ca să vadă o femeie înaltă, părul ei blond căzându-i în valuri pe umeri, până la genunchi și trupul ei voluptuos unduindu-se la fel ca valurile de la picioarele ei. Îmbrăcată doar într-un veșmânt alb și diafan, ea pășea indiferentă pe plajă, degetele de la picioarele ei lăsându-se mângâiate de spuma dantelată lăsată de valuri pe nisip.

– Nu e doar puterea brațului, ci pasiunea din inimile celor care luptă e cea care hotărăște în cele din urmă cine este câștigătorul războiului, Poseidon. Am mai trecut prin asta. Ea merse direct spre Helen și se postă în fața ei în timp ce vorbea. De multe ori, în multe războaie, am văzut cum inimile bărbaților și femeilor decid rezultatul bătăliilor. Ea zâmbi și luă mâinile fetei în ale ei. Te salut din nou, Helen.

– Te salut, Afrodita, răspunse aceasta cu lacrimi în ochi.

„Helen își amintește de ea", își spuse Lucas. Pentru prima dată înțelese ce însemna acest lucru. Helen își amintea de Troia. Ea știa ce se întâmplase cu adevărat atunci.

– Mi-ai lipsit atât de mult, zise Afrodita.

– Și tu mi-ai lipsit, spuse fata cu o voce tremurândă, ca și cum nu era doar surprinsă să spună asta, ci și să simtă așa ceva.

– Ce ironie, nu-i așa? Am cunoscut toate genurile de dragoste, dar, cu trecerea anilor, dragostea după care am tânjit cel mai mult a fost cea pentru sora mea.

Cele două femei se îmbrățișară, cu bucurie, iar nimbul auriu ce creștea în jurul trupurilor lor era halucinant pentru cei din jurul lor, ca un număr de magie. Lucas auzea inimile scionilor încetinind pentru a bate la unison cu inima lui Helen și a Afroditei. Era o sincronizare unică, o legătură puternică pe care Lucas era sigur că aveau să și-o amintească mereu, indiferent cât de multe divergențe puteau să se ivească în viitor între scioni.

Deodată, simți frica dându-i târcoale. Nu pentru că zeii erau din nou printre ei, ci pentru că Helen era la mijloc. Ea inspira atâta dragoste: lui, lui Orion, chiar și unei zeițe. Nu exista ură fără dragoste, iar Lucas nu putea evita gândul că aveau să înfrunte în curând o bătălie disperată din cauza iubirii pure pe care o simțeau cu toții în acel moment.

– Ce revedere emoționantă, zise bărbatul cu pieptul gol și părul negru. Dar omul tău a pierdut, Afrodita. Și îmi datorezi ceva. Nu uita de pariul nostru.

Lucas își făcu loc printre cei din grup și se opri în fața celui care părea o versiune – udă și sălbatică – a propriei persoane.

– Acesta nu e un joc pe care să parieze zeii. E vorba de viețile noastre.

Poseidon îl măsură cu privirea pe Lucas și începu să râdă.

– Mă tem că Moirele or să mă pună la colț. Să-ți spun ceva, băiete. Nu-mi pasă ce vor acestea. În mare peștii mari îi mănâncă pe cei mici. Va trebui să te călești zdravăn dacă tu ești acela care se presupune că va încerca să mă înlocuiască.

– Cel puțin e inteligent, zise o altă voce familiară. Un zeu care părea fratele geamăn al lui Hector apăru din celălalt capăt al plajei, întrerupându-l pe Lucas înainte ca acesta să poată comenta ultima remarcă a lui Poseidon. Cel care aspiră să mă înlocuiască

pe mine e curajos, dar e probabil cel mai prostănac dintre toate corciturile de scioni. El voia de fapt să mă provoace la luptă – așa nemuritor cum este. E jenant, zău.

Lucas îl prinse pe Hector de braț cu un gest automat. Îl putea simți pe vărul lui arzând de nerăbdare să sară pe Apolo – cât de nemuritor era acesta, iar asta ar fi însemnat moartea tuturor celor de față.

Un vânt înghețat provenind din centrul ringului întrerupse lupta care nici nu începuse.

– Stai puțin, Apolo, zise tânărul blond care stătea pe platforma de gheață abia formată. O boare de aer, dar care nu provenea dinspre mare, trecu pe lângă Lucas. Aerul mirosea a munte, a ierburi și prundiș. Trebuia să fie de pe altă lume. Niciunul dintre noi nu poate lua decizii înțelepte când este o femeie la mijloc. Hector nu face excepție. O vrea pe Andromaca doar pentru el. Îl poți învinui?

Tânărul blond era înalt, dar nu gigant – și nici excepțional de musculos, dar în ciuda faptului că atât Poseidon, cât și Apolo erau mai masivi și mai dezvoltați din punct de vedere fizic, acesta radia putere în timp ce pășea spre Helen și Afrodita. Zeița îl salută cu respect, înclinând capul, dar tânărul i se adresă lui Helen.

– Ei bine, fiica mea, ai fost ocupată, rosti Zeus pe un ton încărcat de reproș.

Lucas încercă să se controleze, pentru ca fața să nu-i trădeze emoțiile – în timp ce se gândea agitat ce era de făcut. Știa de ceva vreme că Moirele desemnau noi actori în rolurile din fiecare ciclu nou, astfel încât totul să rămână la fel, chiar dacă se schimba. Lucas privi repede spre zei și dublurile lor scioni înainte ca privirea să i se oprească asupra lui Orion. Geamănul lui Orion lipsea.

– Ce vrei de la noi? întrebă Helen înfruntându-l pe Zeus.

Lucas se simțea mândru de ea, deși era o nebunie să vorbească astfel cu un zeu. Acesta blestemase generații întregi pentru ofense mult mai neînsemnate, dar Helen nu arăta niciun pic de teamă.

– Nu de la voi. E vorba de ce vreau de la *tine*, Helen, Zeus vorbea încet, dar vocea lui părea de tunet.

– Și ce anume vrei? întrebă prudentă Helen, curajul ei dispărând pentru o clipă.

Poseidon și Apolo se așezară în spatele lui Zeus. Afrodita o sărută pe Helen pe obraz, își desprinse mâna din mâna ei și se duse șovăielnică în spatele tatălui ei. Hector, Lucas și Jason reacționară cu toții la fel, luând poziție în spatele lui Helen și al lui Orion.

– Vreau lumea ta nouă și sclipitoare, zise Zeus.

Și mai mulți zei i se alăturară. O femeie uriașă în armură apăru prima. Apoi un băiat care se mișca atât de iute încât părea să bâzâie ca un colibri, un cocoșat ce ținea un ciocan, un bărbat cu lujeri de viță în păr și, în final, o altă femeie îmbrăcată într-o rochie din pene de păun. Toți se postară în spatele lui Zeus.

Helen se uită la Orion. Lucas se simțea înfiorător, strângând din dinți ca să nu țipe. Nu îi spusese ea cu doar câteva ore în urmă că *el* era cel care o ajuta să își dea seama de toate? Lucas observă înțelegerea tacită dintre Helen și Orion. El nu avea cum să știe despre ce era vorba, pentru că ea ținuse ascunse niște informații. Din nou, Helen și Orion făcură o înțelegere mută, apoi ea se întoarse spre Zeus.

– Nu o poți avea, spuse fata răspicat.

Zeus zâmbi de parcă Helen tocmai i-ar fi dat cheile lumii pe care el o voia *atât de mult*.

– Te provoc.

Helen spera cu disperare ca asta să funcționeze.

– Acceptăm, zise Hector, țâșnind înainte și oprindu-se în dreapta ei. Se uită urât la Zeus, de care-l despărțeau doar câțiva metri de nisip.

Urmară mai multe strigăte și provocări la luptă atunci când mulțimea de scioni reacționară la curajul lui Hector care înaintase spre zei.

– Așteptați! strigă Helen ridicând un braț pentru a-l opri pe acesta să provoace o busculadă chiar în acel moment și în acel

loc. Lucas și Jason se apropiară ca să-l poată ține pe Hector sub control.

– Nu am văzut un asemenea foc de mai bine de o sută de generații, zise Zeus râzând. Ai dreptate, Apolo. E curajos, chiar mai curajos decât băiatul tău din Troia, dar mai prostănac decât un bloc de marmură.

– Ușurel, îi zise Orion lui Hector. Ai încredere în noi.

Zeus se apropie de acesta – destul de mult ca Helen să vadă fulgerele care sclipeau în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

– Dacă are măcar un dram de minte, o să-și dea seama că indiferent câte abilități ar avea, el *nu mă poate* ucide.

– Exact, zise Helen cu o voce temperată. Deci nu e o provocare adevărată. Zeilor nu le este permis să înfrunte muritorii în duel – de aceea la Troia doar semizeii s-au înfruntat între ei. Zeii pot încerca să ucidă scioni cu valurile oceanului, cu fulgere și blesteme. Dar nu le este permis să se angajeze în lupte unu-la-unu cu noi – decât dacă sunt muritori ca noi. Așa cum Ares m-a torturat în portal. El nu era nemuritor acolo, așa că putea să mă ucidă. Dar departe de un portal, zeii trebuie să găsească o cale să ne facă să luptăm în schimb unii cu alții. Așa cum au făcut la Troia.

– Și așa cum fac chiar acum, continuă Orion răspicat, astfel încât toți scionii să poată auzi și înțelege că zeii încercau doar să-i omoare pe toți.

– Există reguli în această privință. Tu ești deja protectorul meu, zise Helen. Și ești muritor, așa că Zeus trebuie să aleagă tot un muritor pentru a lupta cu tine.

– De unde ai aflat toate astea? o întrebă Zeus cu suspiciune.

– Mi le-a spus un pârâiaș, răspunse ea, oftând în sinea ei de ușurare că amintirile Elenei din Troia erau corecte.

Helen îl văzu pe Hector relaxându-se și zâmbi. Lucas și Jason se retraseră câțiva pași, încrezători în sfârșit că ei știau ce aveau de făcut.

Majoritatea celorlalți scioni se relaxară și ei. Deși celelalte Case nu-l cunoșteau personal pe Hector, auziseră cu toții de reputația lui. Îl omorâse pe Creon, un Stăpân al Umbrelor, cu mâinile

goale. În ceea ce-i privea pe ei, aceasta era o dovadă suficientă a abilităților lui în lupta corp-la-corp.

Nu exista scion care să se poată măsura cu Hector – excepție făcând poate doar Helen în persoană. El era eroul perfect. Cea mai mare amenințare pentru el – din punctul de vedere al forței fizice – o reprezenta Daphne, dar ea îl adora. Indiferent care ar fi fost motivele mamei ei – iar Helen recunoștea deschis că nu avea idee care puteau fi acestea – simțea că aceasta nu l-ar fi ucis niciodată pe Hector. Îi amintea prea mult de Ajax.

Cel puțin pe asta contau Orion și Helen. Niciunul din ei nu știa vreun scion capabil să-l înfrângă pe Hector, așa că sperau ca numărul de morți pe ziua aceea să se oprească la doi – Phaon și încă un biet amărât – dintre Cei O Sută de Veri, în cel mai rău caz, sau dintr-o ramură mai îndepărtată a Casei Ateniene.

Toate acele planuri de ultim moment ar fi trebuit să o facă pe Helen să se relaxeze, dar nu se întâmplă așa. Când îl privi din nou pe Zeus, zâmbetul acestuia se lățea din ce în ce mai mult.

Ea observă o turbulență în jurul lor, de parcă dunele de nisip ar fi prins viață.

Un moment mai târziu, dunele erau presărate cu niște oameni ciudați, îmbrăcați în armuri antice. Helen observă că unii aveau niște ochi roșii lucioși, iar alții aveau o piele dură, ca o platoșă, sau clești în loc de mâini. Mirmidoni. Își aduse aminte de Automedon omorându-l pe Zach, iar vârfurile degetelor ei începură să pârâie, degajând scântei electrice.

– Crezi că poți învinge un mirmidon? îl întrebă Helen în șoaptă pe Hector, realizând că ea și Orion nu luaseră în calcul această posibilitate.

– Mă descurc, șopti el încrezător.

Helen se uită peste umărul lui Hector spre Lucas, care strânse din buze și încuviință din cap, confirmând în tăcere că și el îl credea pe Hector capabil să învingă.

– Și eu am ales un luptător, Helen, o anunță Zeus. În ochii lui se ivi un licăr de triumf. Ahile se va măsura cu tine.

Mirmidonii se traseră în lături, lăsând un singur războinic să iasă printre ei. Acesta se opri în fața lui Hector.

Helen îl cunoștea pe acest războinic – mersul lui, tunsoarea, până și tricoul pe care îl purta – cu toate că în acel moment era acoperit în mare parte cu o armură ciudată.

El avea tricoul acela de doi ani de zile, iar Helen știa că era favoritul lui. Totul la el îi era cunoscut, excepție făcând doar noua putere cu care era înzestrat.

– *Matt?* strigă Helen surprinsă. Ce naiba faci cu o ceată de mirmidoni?

El îi aruncă o privire și își întoarse repede atenția spre Hector.

– Nu pe tine te vreau, îi zise Matt lui Hector. Există o singură ființă pe care vreau să o ucid și nu ești tu aceea. Eu am venit să ucid Tiranul.

– Matt, i se adresă calm Lucas în timp ce Hector și Matt se holbau unul la celălalt. Nu există niciun Tiran.

– Oh, ba da, există, răspunse cu asprime acesta. El se uită apoi la Helen.

Ei doi erau prieteni de când învățaseră să meargă, iar ea nu văzuse niciodată o astfel de expresie pe fața lui – ca și cum ar fi urât-o de moarte.

– S-ar putea să nu facă nimic ca să te rănească, Lucas, continuă el, dar puterea absolută corupe în mod absolut pe oricine și nu a existat niciodată o ființă care să aibă mai multă putere decât Helen.

Fata se simți amețită, cu o subită senzație de greață. Pentru că știa că acesta avea dreptate.

– Helen? Tiranul? întrebă Orion râzând în hohote.

Tantalus, Daedalus și Pallas se îndepărtară de ea și se postară în spatele lui Matt.

– Tată, șuieră printre dinți Orion, apoi închise repede gura. Privirea lui se înăspri, iar Helen observă în inima lui Orion că acesta își reproșa că nu anticipase această situație.

Privi apoi spre Hector, care îl fixa cu privirea pe tatăl lui, Pallas. În ochii lui se citea suferință, dar nu și reproș. Ei erau atât de

diferiți încât nu era surprinzător pentru niciunul să se trezească în tabere opuse într-un război.

Castor rămase hotărât lângă Lucas, uitându-se urât la frații lui. Helen o simți pe Daphne luând poziție în spatele ei și al lui Orion.

Mai mulți scioni se mișcau într-o parte și-n alta în exteriorul grupului. Discuții înfundate și tensionate izbucneau și apoi se potoleau pe măsură ce membrii Caselor își părăseau grupul și decideau individual de care parte să treacă – în tabăra lui Helen sau în cea a zeilor.

Se formară două grupuri distincte. Matt ridică vocea astfel ca toți să-l poată auzi.

– Profeția spune că Tiranul este *trupul în care este amestecat sângele Celor Patru Case*. Spune-mi, Orion, câte puteri a obținut Helen prin legământul de sânge cu tine și Lucas? întrebă Matt. Aproape toate, nu-i așa? La asta ne-am gândit și noi.

Matt le făcu semn lui Claire și lui Ariadne, iar ele înaintară pentru a se alătura taberei lui. Helen simți un gol în stomac, de parcă ar fi fost într-un montagne-russe. Simți dintr-odată că nu mai putea să respire.

Să-l piardă pe Matt era o lovitură puternică, dar să o piardă pe Claire era ceva de neimaginat. Giggles a ei. Cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată – și iată că și ea trecuse de cealaltă parte. Helen știa că prietena ei avea îndoieli în ceea ce o privea. Ar fi trebuit să încerce să vorbească cu ea în loc să tot ascundă secrete, în schimb lăsase ca prăpastia dintre ele să se adâncească tot mai mult.

Și toată frica aceea pe care ea o văzuse în inima lui Claire preluase controlul.

Helen îl auzi pe Jason șoptind numele lui Claire. Se uită la el și realiză că acestuia nu-i venea să creadă. Helen avu o viziune bruscă a lui Troilus, cel a cărui soție, Cressida, îl trădase alegând un iubit grec în locul lui. Helen putea vedea în inima lui Claire și era evident cât de tulburată era aceasta. Dar când aruncă o privire

spre inima lui Matt, constată că acolo nu exista niciun conflict. El credea cu îndârjire că era corect ceea ce făcea.

– Matt? Cum poți să faci asta? îl întrebă Helen făcând eforturi să nu izbucnească în plâns.

– Pentru că tu poți controla pământul, marea și cerul, zise Matt în timp ce tot mai mulți scioni se alăturau taberei sale. Tu poți dirija fulgerul, poți să manipulezi gravitația și să smulgi săbiile din mâinile unei armate întregi generând un câmp magnetic. Tu poți controla inimi și aflu că ți-ai creat până și propria lume. Helen, există vreo forță pe care să nu o poți controla – excepție făcând poate propria ta persoană? Aproape că l-ai ucis pe *Lucas* pentru că nu ți-ai putut controla emoțiile și, din câte am văzut, comportamentul tău devine tot mai ciudat odată cu trecerea timpului.

Helen se uită în altă parte și scoase un icnet de frustrare, dar Matt continuă:

– Un lucru și mai important – te rog să-mi explici și mie, dacă poți să creezi propria lume – una perfectă pe care să o controlezi în totalitate –, ce te-ar putea opri să o distrugi pe *asta* dacă noi nu vom face exact ceea ce spui tu?

Liniște.

Tot ce auzea fata erau valurile și pescărușii.

Matt trebuie să fie singurul care și-a dat seama de asta. El a fost mereu al naibii de deștept.

– Îți amintești petrecerea de bun venit din primul an de studii? întrebă Matt.

El începu să se lase de pe un picior pe celălalt. Părea nesigur și trist.

– Mda, zise Helen ridicând din umeri. Câțiva dintre noi au petrecut o noapte întreagă pălăvrăgind în jurul focului de tabără, pe plajă, undeva la cinci minute de locul acesta.

– Îți amintești ce ne-a întrebat Zach? Dacă am fi putut construi o mașină a timpului am fi folosit-o să ne întoarcem în timp și să-l ucidem pe Hitler atunci când era doar un copil?

– Da, zise Helen cu o voce răgușită. Îmi amintesc. Deci și înțeleg acum că voi mă credeți Hitler.

– Nu, eu cred că tu ești Tiranul, zise Matt. Ai potențialul necesar să fii și mai periculoasă de atât.

– Fiica mea nu poate fi Tiranul. Ascultați-mă! strigă disperată Daphne fluturând din mâini ca să atragă atenția tuturor.

Era prima dată când aceasta se ridica în apărarea ei și chiar dacă Helen era încă furioasă pe ea pentru ceea ce-i făcuse lui Jerry, era impresionată.

– Tiranul ar trebui să-l înlocuiască pe Hades. Acel scion ar trebui să devină lordul morților. Helen e făcută pentru a conduce în cer și pentru a-l înlocui pe Zeus – și tocmai de aceea a ales și el un luptător pentru a o provoca. Daphne întinse un deget acuzator spre Zeus câștigând de partea ei câțiva adepți. Gândiți-vă puțin. Zeus e pe punctul de a fi detronat de un scion cu mai multe puteri decât ale sale și încearcă să ne întoarcă pe toți împotriva ei – astfel ca noi să o ucidem pentru el. Helen e puternică, da, dar nu poate fi Tiranul.

– Unde scrie că Tiranul trebuie să ia locul lui Hades? întrebă Matt. Vocea lui era înfricoșător de calmă. Cei trei zei majori trebuie să fie înlocuiți de trei scioni – știm asta din profeție. Noi am presupus mereu că Tiranul va domni în Hades, dar el ar putea cu ușurință să domnească și în cer. Daphne tăcu. Vigoarea argumentului său dispăru, iar chipul ei căpătă o expresie îngrozită.

– Îmi pare rău, îi șopti lui Helen, albă ca varul.

– E în regulă, mamă. Bănuiam deja de câteva zile că se va ajunge aici. Născută pentru amărăciune? întrebă Helen, amintindu-i mamei ei profeția, dar fără reproș. Există cineva pe lume mai plină de amărăciune decât tine?

– Nu. Tu nu înțelegi, continuă Daphne, apoi se opri când fata înaintă și îndrăzni să pășească pe linia care se formase în nisip între cele două tabere.

– Matt are dreptate. Eu sunt Tiranul. Sau se presupune că sunt eu, dacă Moirele au dreptate. Dar trebuie să aveți încredere în mine. O să mă asigur că asta nu se va întâmpla.

– Știu că vei încerca, zise Matt și oftă din greu. Vei vrea să faci doar lucruri bune cu puterile tale și la început vei îndrepta răul și îi vei apăra pe cei slabi. Știu că o vei face. Dar în cele din urmă totul se va sfârși regretabil. Nicio persoană – indiferent cât de bine intenționată ar fi – nu e făcută să conducă lumea.

Helen vedea schimbarea pe care o observase și mai devreme la el – un soi de încărcare electrică – acel lucru care-l făcea să fie mai mult decât Matt. Era diferit, mai puternic și avea o magie stranie, dar chiar și așa, ea știa că făcea aceleași alegeri pe care le-ar fi făcut și cu un an în urmă. Era încă Matt – o adevărată busolă a înțelepciunii – și, ca de obicei, avea dreptate.

– Tu ai urât mereu tiranii. Și bănuiesc că acum eu sunt cel mai mare tiran de pe strada mea, nu? zise Helen cu un zâmbet blând.

Matt zâmbi și el. Niciunul din ei nu voia să se întâmple asta.

– Așteptați puțin, zise nerăbdătoare Claire, grăbindu-se să se așeze între cele două grupuri, ca și cum ar fi putut construi un pod imaginar între ele. Lennie, poate că există o cale să dai unele dintre aceste puteri înapoi? Poți să faci ceva, nu știu, ca să fii din nou tu, iar noi să nu mai avem motive să ne ferim de tine?

– Îmi pare rău, Gig, răspunse Helen, știind că o rănea pe cea mai bună prietenă a ei mai mult decât o făcuse vreodată. Asta sunt eu. Așa a fost mereu.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi. Dar indiferent cât de mult îi iubea pe toți cei care stăteau de cealaltă parte a zidului imaginar care se ridica între cele două tabere, Helen știa că prietena ei avea să facă tot ceea ce credea că era mai bine. Când Claire își reluă locul în spatele lui Matt, Helen nu o învinovăți. De fapt, ea o admira pe aceasta pentru puterea și curajul ei, chiar dacă suferea îngrozitor.

Helen ar fi vrut să poată striga în gura mare care era planul ei, să spună prietenilor și familiei de ce făcea asta, dar nu putea.

…rele nu o auzeau atât timp cât era cu Orion, dar Zeus o auzea, cu siguranță, și chiar dacă Moirele erau probabil cele mai aprige dușmance ale ei, Zeus era acela pe care Helen trebuia să-l întemnițeze. Trebuia doar să afle și cum să o facă.

Până ce nu făcea asta, ea nu putea renunța la niciuna dintre puterile ei, pentru că nu ar fi avut cum să-l înfrunte. Și apoi Zeus ar fi găsit o cale să-i omoare pe toți până la unul.

Ca și Elena din Troia înaintea ei, Helen Hamilton prefera de o mie de ori să joace rolul ființei malefice, făcându-i pe toți să o urască decât să permită ca toți cei dragi ei să moară.

Își aminti că Ariadne îi spusese odată că, pentru un scion, numele „Helen" primit la naștere era echivalentul lui „Iuda" pentru creștini. La fel ca și celelalte Helen de dinaintea ei, Helen Hamilton decisese că era de preferat să fie Iuda pentru ai ei dacă aceștia rămâneau în viață.

– Îmi pare rău, Claire, încercă în van să stabilească o conexiune mintală cu prietena ei și să o facă să înțeleagă totul fără să spună nimic. Dar nu am de gând să renunț la puterile mele.

– Asta e, zise Matt cu tristețe. Nu va mai fi niciodată Lennie a noastră, Claire. Ea a ales să aibă putere asupra noastră.

Bărbatul își înclină capul pe umăr și scoase un soi de ciripit strident – un sunet ciudat, inuman. Helen îl recunoscu. Automedon îl folosise pentru a-și comanda soldații când îi atacase pe ea, pe Hector și pe Claire în pădure, în afara pistei de atletism.

Mirmidonii reacționară la comanda lui Matt retrăgându-se și formând un semicerc de-a lungul „zidului" imaginar care despărțea cele două tabere. Unul dintre ei înaintă și trase trupul lui Phaon din arenă, apoi un al doilea grup înaintă și curăță nisipul. Erau la fel de eficienți precum o armată de furnici și în doar câteva secunde un nou câmp de bătălie fu amenajat în interiorul arenei improvizate de pe plajă.

În cerc fu adusă o ofrandă. Un dovleac.

– Ce se petrece? îl întrebă Helen pe Orion.

Momentele în care gătea alături de tatăl ei plăcintă cu dovleac, clătite și înghețată pe băț îi năpădiră mintea.

– E unul dintre simbolurile ei. Puterile lui Hecate sunt legate de lucruri diferite, șopti Orion drept răspuns. Portalurile, răspântiile, frontierele, târgurile și înțelegerile sunt cele mai importante – și tocmai de aceea ea este cea care oficiază duelurile, care sunt și ele un soi de înțelegere, dacă te gândești mai bine. Dar ea este, de asemenea, zeița vrăjitoarelor. Ceva gen *Macbeth*, legat de vânzarea sufletului. Dovleacul este simbolul ei, pentru că ea a fost prima vrăjitoare din lume.

Helen rămase cu privirea la dovleacul acela stupid, foarte sigură că Moirele râdeau în hohote de de ea. Adora dovlecii. Dintre toate momentele speciale ale vieții, fata își aducea aminte cu încântare de ceea ce trăise în Nantucket. Jerry îi oferise cea mai frumoasă viață – dintre toate cele pe care le trăise de-a lungul secolelor.

Daphne avusese dreptate când îi spusese că ar fi trebuit să-i mulțumească pentru faptul că o făcuse să creadă că acesta era tatăl ei adevărat.

Dintr-o singură privire aruncată asupra dovleacului zdrobit înțelese că ar fi pus în balanță toate stupizeniile acelea, toate puterile ei nemaipomenite de scion, pentru încă o noapte cu baseball și înghețată împreună cu tatăl ei. O singură noapte în care Lucas ar fi putut să treacă pe la ea pentru o porție de paste – mâncată destul de incomod în fața tatălui ei exagerat de protector –, după care ar fi urmărit împreună meciurile de la televizor sau s-ar fi certat pe teme politice așa cum o făceau toți cei din Massachusetts. Dar noaptea aceea perfectă nu avea să vină niciodată.

Helen nu avea să mai fie niciodată o liceană normală.

O strălucire vie și un foc ciudat, de un oranj aprins, izbucniră pe conturul arenei. Hecate nu se mai ivi, dar își manifesta prezența prin bâzâitul electric ciudat din jurul ringului. Dovleacul dispăru. Focul se stinse. Provocarea era făcută.

Mulțimea din spatele lui Helen șușotea frenetic. Nori de furtună se adunară deasupra mării, iar la distanță fulgerele

luminau cerul. Zeus și olimpienii aranjaseră să aibă cea mai bună priveliște. Ei se bucurau de spectacol.

Helen încercă să pășească în arenă, dar descoperi că nu putea să o facă. Focul orani sclipi în fața ei. Flacăra ar fi ars, cu siguranță, un muritor de rând, dar pe ea o făcu doar să se retragă câțiva pași. Matt păși cu ușurință la locul lui – la trei metri distanță de linia marcată în nisip, în mijlocul conturului oval. Își scoase sabia din teacă – o armă solidă și groasă, cu aspect înfricoșător, care îi provocă fiori lui Helen. Ea încercă din nou să intre în cerc, doar ca să constate că o barieră invizibilă o împiedica să treacă. Încercă să-și folosească puterile pentru a crea un portal care să-i permită accesul în ring, dar nu se întâmplă nimic. Hecate putea să împiedice chiar și un Creator de Lumi să treacă o frontieră dacă ea dorea acest lucru. Renunță să mai încerce, încercând să găsească o soluție.

– Ce încerci să faci, prostuțo? o întrebă Hector amuzat. În timp ce ea își amintea de clătitele cu dovleac și contempla puterea lui Hecate, Lucas, Jason și Orion fuseseră ocupați să-l îmbrace pe Hector în armură – strângându-i fiecare curea și cataramă –, activitate care lui Helen i se părea un adevărat ritual.

– Nu pricepi ce încerc să fac? întrebă ea iritată – ca de fiecare dată când Hector se amuza pe seama ei. Nu vrea să lupte cu tine. El a spus că mă vrea doar pe mine.

Hector râse mai tare când auzi tonul ei melodramatic.

– Nu te las să-mi răpești gloria, prințesă.

Nu-i plăcea deloc când Hector îi spunea așa.

– *Nu-mi spune...*

– El e luptătorul tău, Helen! interveni Lucas, iar tonul lui nu era la fel de amuzat ca al lui Hector.

Helen îl privi pe băiat. Frica și frustrarea din ochii lui o reduseră imediat la tăcere.

Știa că Lucas era supărat pe ea că nu cedase Everylandul atunci când i-o ceruse Zeus. Ar fi vrut să-i urle în față că avea *un plan*, la naiba, dar desigur, nu îndrăznea să facă asta.

– Ai făcut un jurământ, iar pentru noi acesta nu înseamnă doar vorbe în vânt, continuă Lucas. *Nu poți* intra în arena aceea. Doar Hector îl poate înfrunta acum pe cel care te-a provocat.

– Stați puțin, zise Helen șovăind. Își simțea limba din ce în ce mai grea de frică, dându-și seama că prima parte a planului ei nu fusese dusă la bun sfârșit. Matt a spus că nu-l vrea pe Hector, ci numai pe mine. Deci asta e lupta mea.

– Nu, nu este, zise grav Hector.

Tonul lui glumeț dispăruse, iar acum Helen putea auzi vocea eroului antic.

Pentru o clipă îl văzu pe Hector stând pe meterezele unui zid înalt, privindu-l pe Ahile înnebunit de durere după moartea lui Patrocle, sfâșiind cu biciul pielea cailor săi în timp ce gonea în carul său de luptă urlând numele lui Hector pentru a-l provoca într-o luptă corp la corp.

Matt nu arăta la fel precum Ahile, dar avea aceeași prestanță și aceeași putere.

Ea nu înțelegea cum se întâmplase asta, dar acesta se transformase în Ahile, Războinicul.

– Asta a fost dintotdeauna lupta mea, îi spuse calm Hector.

– Nu face asta, îi șopti Helen. Vocea ei se stinse când își aminti ce se întâmplase ultima dată.

– Nu face asta! se auzi o altă voce, mult mai vibrantă decât a ei.

Helen se întoarse și o văzu pe Andy croindu-și drum prin mulțimea agitată. Se vedea că era șocată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce spunea sau făcea, dar nu se putea abține.

Fata își făcu drum printre cei din față și se opri la câțiva centimetri de Hector, implorându-l din ochi.

– Nu te lupta cu el.

– Tentant, zise el zâmbitor, coborându-și privirea spre chipul ei frumos și confuz. Dar cine aș fi dacă nu aș face asta? Nu aș fi eu însumi, cu siguranță. Știi că trebuie să fac asta, Andy.

– Te iubesc, zise ea dintr-odată, complet îngrozită să spună ceva atât de stupid în fața unei mulțimi uriașe.

– Ei bine, era și timpul, zise sarcastic Hector.

Preț de o secundă, Andy păru gata să-l pocnească, așa că el făcu cel mai înțelept lucru cu putință. O sărută. Când se desprinse de ea în cele din urmă, părea șovăielnic.

– Să nu uiți unde am rămas, zise el.

Privirea lui era înduioșată. Andy încuviință încet din cap și se îndepărtă.

Hector se întoarse spre Lucas, Jason și Orion, întinzând mâna după sabia lui. Lucas i-o înmână, negru de frustrare. După ce-și îmbrățișă pe rând frații, Hector intră singur în ring.

Helen se apropie de Lucas, rugându-l în șoaptă:

– Nu putem face nimic să-i oprim? Gândește-te, Lucas.

– Nimic. Numai unul din ei poate părăsi viu acest ring, răspunse el furios. Sper că știi ce faci.

Nu știa. Helen nu avea idee dacă planul ei avea să funcționeze. Nu știa decât că trebuia să încerce să schimbe ceva – și singura șansă pe care o avea era să se țină aproape de Scutul ei în timp ce căuta o soluție. Se retrase câțiva pași până ce ajunse la Orion, de care se rezemă pentru a prinde curaj. Lucas înghiți în sec și se uită în altă parte.

– Suferă, șopti Orion la urechea ei. Crede că mă vei alege pe mine în locul lui.

Helen știa foarte bine acest lucru, dar mai știa și că fiecare secundă petrecută lângă Orion îl făcea să sufere și mai mult pe Lucas. Dar în acel moment nu putea face nimic în această privință.

– Ajută-mă. Dă-mi o idee cum să-l salvez pe Hector, îi spuse în șoaptă Helen.

– Nu pot, zise Orion. El o cuprinse cu brațele și o strânse – mai mult ca să se liniștească pe sine decât pe ea. Rămase lângă el – sperând ca Orion să o protejeze de Moire nu numai pe ea, ci și pe Hector.

– *Ar putea fi altfel de data asta*, zise ea – simțindu-se optimistă în timp ce-i privea pe Hector și pe Matt stând față-n față.

Încerca să vorbească foarte încet și își lipi buzele de urechea lui Orion, astfel ca niciun zeu să nu o poată auzi:

– Cu tine în preajmă, Moirele nu-l vor putea folosi.

Orion încuviință, iar când se dezlipi de Helen și o privi în față, ea observă un optimism prudent în ochii lui.

Primele lovituri veniră atât de rapid încât ea abia le urmări. Chiar dacă luptase de multe ori cu Hector și chiar dacă el o antrenase de la început, ei tot nu-i venea să creadă că un bărbat atât de masiv se putea mișca atât de iute și de grațios.

Dar acest nou și „superdotat" Matt se mișca la fel de iute.

El pară loviturile năucitoare ale lui Hector, menținându-și echilibrul și schimbând direcțiile loviturilor, chiar dacă adversarul lui încerca să-și folosească avantajul trupului său masiv pentru a forța atacul și a intensifica viteza loviturilor.

În loc să fie prins sub ploaia de lovituri a adversarului său, Matt reuși să mărească distanța dintre ei fără să-și piardă echilibrul pe nisip.

Helen îi simți pe Lucas, Orion și Jason tresărind atunci când îl văzură pe acesta fandând și rănindu-și adversarul.

– Hector! țipă sfâșietor Ariadne.

Acesta se îndepărtă brusc de Matt. Lăsă în jos vârful sabiei sale și duse mâna la coaste. Mâna lui era roșie. Privi dincolo de arenă, spre sora și tatăl lui, care stăteau lângă Tantalus. Ei aleseseră tabăra opusă. Erau împotriva lui.

Atunci când Hector o privi, Ariadne alergă la marginea cercului, aproape dansând pe vârfuri de-a lungul conturului sigilat prin magie – ca și cum ar fi vrut să se arunce în interior și să oprească acea confruntare.

Hector îi zâmbi surorii sale.

– E în regulă, Ari, zise el, iertând-o. Te înțeleg.

Hector se puse din nou în fața lui Matt, înfruntându-l cu o expresie sumbră – conștient acum că întâlnise un adversar pe măsură.

Nu voia să piardă vremea, așa că făcu o fentă, se roti trecând fulgerător pe lângă Matt, înfipse sabia în călcâiul acestuia, apoi se retrase instantaneu.

Sângele începu să curgă șiroaie din călcâiul adversarului său – punctul vulnerabil al lui Ahile –, dar acesta nu muri. El se îndepărtă șchiopătând de Hector și luă poziție în partea opusă a arenei.

– Ai nimerit călcâiul greșit, prietene, zise amuzat Matt în timp ce rana se închise ca prin minune.

– A meritat să încerc, zise Hector ridicând din umeri, apoi se avântă din nou în atac, cu un curaj nebun.

Scionii se vindecau repede, dar lui Matt nu-i trebuiseră decât două secunde pentru ca pielea lui să se vindece complet, de parcă nici nu ar fi fost rănit.

După ce văzu asta, Hector înțelese că singura lui șansă de a-l învinge pe acesta era să-i găsească punctul slab. Matt trebuia să aibă vreunul. Trebuia să fie – la urma urmei – parțial muritor, altfel Hecate nu i-ar fi permis să ia parte la luptă –, dar erau multe părți ale corpului de ales. Hector încercă mai întâi cu celălalt călcâi – însă Matt se recuperă și mai repede de această dată.

– Taie-i capul! strigă Daphne, cu ochii măriți de groază pentru Hector – după ce văzuse că înjunghierea călcâielor lui Matt nu avusese niciun rezultat.

– Inima! Străpunge-i inima! strigă Orion.

Imediat ce auziră aceste două sugestii, scionii din spatele lui Helen începură să strige, care mai de care, tot felul de îndemnuri, într-o hărmălaie totală. Hector lupta cu îndârjire, lovind spre inima sau ficatul lui Matt, ba chiar încercând să-i taie capul, dar niciuna dintre soluții nu se dovedi bună.

Adversarul lui încasa loviturile dar se vindeca pe loc, în timp ce Hector era rănit fără a se recupera la fel de repede. Cu fiecare schimb furtunos de lovituri, forțele lui slăbeau cel mai mult.

Zeii urmăreau lupta cu încântare. Era evident că asistau la cea mai grozavă confruntare pe care o văzuseră în trei mii de ani. Savurau fiecare suferință fizică a celor doi adversari de parcă aclamat la un meci de fotbal. Era sport pentru ei.

Nesuportând să-i mai vadă pe zeii însetați de sânge, Helen își îndreptă privirea spre Lucas, căutând alinare. El nici măcar nu mai urmărea lupta, ci privea absent în nisip, căutând în minte ce parte a corpului și-ar fi ales Matt drept punct vulnerabil. Lucas vorbea singur, încercând cu disperare să găsească o soluție. Helen avea impresia că-l auzise repetând cuvântul „călcâi" de mai multe ori.

Lucas ridică privirea și întâlni ochii lui Helen. Chipul lui era însuflețit de speranță.

Știa ce era de făcut.

Chiar în acel moment, amândoi îl auziră pe Hector strigând. Întoarseră capetele și-l văzură pe acesta prăbușindu-se în genunchi. Sabia lui Matt era înfiptă în pieptul lui până în plăsele.

Mai multe urlete se auziră, iar trupurile care se îngrămădeau de o parte și de alta a arenei începură să preseze baricada invizibilă în valuri. Unii dintre membrii celor două tabere – apropiații lui Hector – încercau să năvălească în arenă pentru a-i sări în ajutor.

Dar magia care acoperea ringul de luptă nu permitea nicio intervenție din afară.

Matt stătea deasupra lui Hector, cu buzele tremurânde și umerii încovoiați de tristețe. Înnebunită de durere, Ariadne îi aruncă tot felul de reproșuri acestuia, plină de ură, în timp ce Claire încerca să o țină pe loc.

Hector căzu pe o parte, cu mâinile încleștate pe sabia groasă care-i străpungea inima. Se prăbuși la pământ cu capul spre cer, ochii lui privind soarele acoperit de nori. Inspiră o dată, adânc, apoi a doua oară... și atât. Buzele lui păreau să zâmbească văzduhului, însă lumina din ochii săi, care fuseseră mereu atât de aprigi și plini de viață, se stinse definitiv.

Murise.

Capitolul 14

Privindu-l pe Hector zăcând în nisip, Helen își spuse: „L-am ales pe el drept protector pentru că nu aș fi suportat ca Lucas sau Orion să zacă în locul lui. Este numai vina mea".

– Te provoc la luptă! strigă Lucas – vocea lui profundă răsunând în mulțime.

Zeii se adunară într-un grup strâns pentru a se sfătui.

– Cum se poate așa ceva? întrebă Poseidon. Parcă spuneați că Chipul l-a dus în lumea ei.

– L-a dus, zise Hermes pe un ton defensiv. Nu ar fi trebuit să-l facă...

– Așteptați, zise Zeus ridicând o mână pentru a-i face să tacă înainte ca Hermes să mai poată spune ceva. Hecate trebuie să decidă.

Lucas întinse mâna spre marginea arenei și intră cu pași mari în ring – neîmpiedicat de bariera invizibilă care-i ținuse pe toți la distanță, oricare ar fi fost magia care testa un adversar. Era clar că fusese acceptat.

Zeii se uitară nedumeriți unii la alții.

Helen îl urmă buimacă pe Lucas, fără să-i pese de reacțiile zeilor. Ea știa de ce acesta putea să intre fără restricții în ring. Nu înțelegea în schimb de ce ținea să facă asta. Nu avea niciun sens.

Matt îi omorâse protectorul, iar acum ar fi trebuit să o provoace pe ea la luptă.

– Lucas! Ce faci? întrebă ea – sufocată de frică.

El nu răspunse – și nici nu dădu semne că ar fi auzit-o.

– Lucas e secundul lui Hector, Helen. E corect să-l provoace pe Matt înainte ca acesta să te provoace pe tine. Vocea lui Jason se stinse. Helen întoarse capul spre el. Pe obrajii lui lacrimile curgeau șiroaie pentru moartea fratelui său. Ea îl prinse de mână și îl strânse.

– Îl pot opri? întrebă ea în șoapă.

– Nu. Asta înseamnă să fii secundul protectorului.

Helen știa că era prostește din partea ei să nu fi realizat asta, dar nu se gândise niciodată că Hector putea fi învins. Și dacă era așa, ea ar fi trebuit să poarte propria ei luptă. Se uită rugătoare la Orion, dar el ridică din umeri, neputincios.

În interiorul cercului, Lucas se aplecase peste trupul lui Hector. Matt stătea la distanță, plin de respect, în timp ce acesta îi închidea ochii fratelui său mort. Helen îi auzea pe Ariadne și Pallas plângând de cealaltă parte a arenei.

Realiză că și ea plângea, dar știa că mai importantă decât propria ei tristețe era acum vinovăția pe care o vedea în interiorul lui Lucas.

– Încă o secundă, șopti Lucas deasupra lui Hector. Un suspin sfâșietor îi ieși pe neașteptate din piept, de parcă i-ar fi scăpat fără să vrea. Era un icnet de frustrare, de furie oarbă.

Lucas îl ridică pe Hector în brațe și îl cără spre Orion și Jason, care-l așteptau la marginea arenei.

După ce le dădu trupul, Andy pătrunse în grupul care aștepta să revendice eroul căzut.

– *Trezește-te!* comandă fata, vocea ei având o nuanță tulburătoare – care ar fi făcut pe oricine să i se supună. El nu se mișca. Obrajii ei se făcură de un roșu-aprins în timp ce se concentra încercând să-și pună puterile în aplicare.

– Am spus *trezește-te!* strigă ea, apucându-l de umeri și scuturându-l cu disperare.

Vocea ei de sirenă răsună peste dunele de nisip, până în largul mării. Nisipul și valurile se ridicară în aer de parcă ar fi vrut să fugă de ea, dar Hector tot nu dădu niciun semn. Când Andy începu să strige și să-i reproșeze furioasă că o lăsa singură pe lume, Castor fu cel care se duse în cele din urmă și o trase departe de trupul fără viață.

– Destul! E mort și nici măcar tu nu-l poți trezi, zise acesta, încercând să o liniștească. Ea nu avea puterea unui scion, dar se luptă o clipă cu el înainte să se dezlipească de trupul celui iubit.

Noel era acolo să o îmbrățișeze în timp ce plângea. Dar în timp ce o consola pe fată, privirea ei era îndreptată spre Lucas, care trebuia să lupte în continuare. El își ținea mâna în buzunarul drept, degetele lui pipăind ceea ce avea acolo.

– Arc și săgeată, strigă Lucas către Jason.

Un freamăt străbătu mulțimea de privitori. Câțiva zei izbucniră în râs.

– Acesta nu ne va dezamăgi, i se adresă entuziasmat Apolo zeiței în armură. Helen presupuse că era Atena. Este exact ca ultima dată.

– Asta mă îngrijorează, îi spuse Atena lui Apolo.

Ochii ei ageri îl fixau pe Lucas.

– De ce nu a ales o sabie? îl întrebă ea pe Orion, ignorându-i pe zeii care se apucaseră să parieze.

– Habar nu am, răspunse Orion.

– Păi... câte săgeți va primi?

– Doar una.

Helen tresări. Întoarse capul spre Lucas, care aștepta calm în ring.

– Atunci de ce a ales arma asta? Nu are sens, insistă ea. Privirea năucă a lui Orion spori și mai mult frica fetei.

– Haide, Luke, strigă Jason, aruncându-și mâinile în părți într-un gest exasperat – ca și cum nu ar fi înțeles ce aștepta Lucas de la el.

– Arc și săgeată, repetă clar Lucas.

Roșu la față de furie – din cauza alegerii suicidare făcute de acesta, Jason alese un arc și o săgeată din cufărul cu arme ce aștepta la limita zonei pentru dueluri. Întinse coarda arcului și verifică săgeata, apoi i le duse lui Lucas.

– Nici măcar nu porți armura, îi spuse prietenul lui furios. Încerci cumva să te sinucizi?

Imediat ce îl auzi pe Jason rostind aceste cuvinte, Helen își spuse că nu luase în calcul această posibilitate. Dacă era atât de deprimat încât își dorea să moară?

Lucas își luă arma fără a-i răspunde lui Jason și se îndepărtă de marginea ringului. Nu încercă să comunice cu tatăl sau cu mama sa. Nu-l îmbrățișă pe Jason și nici nu ținu un ultim discurs despre ceea ce avea de gând să facă și de ce. Nici măcar nu se uită la Helen ca să o liniștească sau să o încredințeze că avea să scape cu bine. Își luă pur și simplu arma, postându-se în fața lui Matt și făcându-i semn că era pregătit.

Dar Helen nu era.

– Stați puțin, strigă ea cu o voce gâtuită de groază. Doar nu îți dorești să mori, nu-i așa? îl întrebă disperată. Când se uită spre pieptul lui, tot ce văzu era o masă anostă și lipsită de viață, alcătuită din părți egale de suferință și resemnare.

Helen avea impresia că nu-i păsa prea mult dacă avea să moară sau nu. Iar acesta era singurul lucru care-l putea ucide.

Ea fugi până la bariera invizibilă care înconjura arena, trimițând flăcări oranj deasupra suprafeței protectoare a acesteia – asemănătoare cu un dom. Chiar dacă ar fi găsit o cale să distrugă acea barieră, știa că era deja prea târziu.

Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Lucas își ridică arcul, iar Matt sabia, înainte ca Helen să poată striga. În timp ce ea se arunca peste bariera invizibilă – și era oprită pentru a doua oară, Matt țâșni înainte. Mâinile lui erau pe mânerul sabiei, iar brațele erau ridicate deasupra umărului, ținând sabia dreaptă

pentru a-l lovi pe Lucas fulgerător, de sus în jos. Acesta însă trase cu arcul.

Matt se opri brusc, cu o expresie șocată. Săgeata era înfiptă în mâna lui stângă. Mai exact în „călcâiul" palmei lui stângi.

Scăpă sabia din mână, iar Lucas își lăsă arcul în jos. Zgâindu-se la mâna lui pentru o clipă, Matt zâmbi, dând din cap.

– Nu ar fi trebuit să spun asta, zise el ridicând privirea spre Lucas, în timp ce picioarele lui tremurau, slăbite. Nu ar fi trebuit să-i spun lui Hector cuvântul „călcâi". Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să ghicești.

Lucas își lăsă arcul să cadă, prinzându-l pe Matt, care se prăbuși dintr-odată. Cu o atitudine plină de respect, își întinse adversarul învins pe nisip.

– Ea e prea puternică, îi șopti bărbatul, simțind că viața i se scurgea din trup.

– Am să-i fiu alături să o temperez, promise Lucas.

– Mai rău decât Olimpul, zise Matt cu o voce stinsă. Cel puțin cu ei erau doisprezece.

– Noi nu vrem să domnim, îi spuse cu blândețe Lucas, dar era în van.

Matt murise deja.

Lucas îi închise ochii – la fel cum făcuse mai devreme cu Hector. Pentru o clipă nu se mai auzi decât plânsul Ariadnei. Umbre negre începură să iasă din trupul lui Lucas – ca o ceață întunecată, iar Helen auzi peste tot în jur murmure. Mulțimea speriată șoptea un singur cuvânt: *Stăpânul Umbrelor*. Lucas se ridică și își îndreptă arătătorul către Helen.

– Să nu vii după mine, ordonă el.

Fuioarele de întuneric îl învăluiră ca într-o mantie, ascunzându-l. Înainte ca fata să înțeleagă ce îi spusese, Lucas se lansă spre cer și dispăru.

Lucas se avântă în norii denși de furtună, ascuns în mantia lui de umbre. O cunoștea pe Helen destul de bine ca să fie sigur că ordonându-i să nu vină după el o determina să facă exact acest

lucru. El voia să-și demonstreze ceva. Ar fi pariat pe unul din picioarele sale că fata avea și talentul de Stăpân al Umbrelor și că putea vedea prin întuneric, dar era sigur că nu învățase încă să-l folosească. Acesta era singurul avantaj al lui, iar când se întoarse și constată că Helen nu era pe urmele lui, el se îndreptă direct spre casa ei.

Din aer putea vedea că, în chip miraculos, locuința nu suferise vreo stricăciune, chiar dacă trecuse mult timp de când nu mai fusese nimeni acasă.

Prelata albastră acoperea încă fereastra dormitorului ei – încă de când Helen aruncase accidental o piatră și spărsese geamul. Lucas se strecură pe sub prelată și pătrunse în camera ei.

Înăuntru era frig și pustiu, iar parfumul ei – care se simțea peste tot – îi strânse dureros stomacul.

Merse direct la patul ei – încă răvășit și murdar de pe vremea când Orion și Helen ajungeau direct acolo când veneau din Lumea de Dincolo, aterizând chiar peste Lucas în timpul unui astfel de drum. El aruncă așternutul pe podea și se întinse direct pe saltea.

Vâri mâna dreaptă în buzunarul din față al blugilor săi și scoase ultimul dintre cele trei oboluri pe care le furase de la Getty, apoi îl băgă sub limbă.

Închise ochii și îi deschise din nou.

– Știi, dacă urmărești pe cineva drag în Lumea de Dincolo nu se termină niciodată bine, prietene, oftă Morfeu. Lucas se ridică în capul oaselor lângă zeul viselor, își scoase obolul de sub limbă și i-l oferi.

– Te rog, îl imploră el întinzându-i plata zeului. Te rog, măcar lasă-mă să vorbesc cu Hades.

– Oh, ești atât *de nobil*, se enervă Morfeu trăgând un pumn pernei sale pentru a demonstra cât se simțea de ofensat. Te-ai gândit măcar la ce vrei să faci? Crezi că Helen ar vrea să faci asta?

– Sigur că nu ar vrea. Dar nu ea trebuie să decidă și da, m-am gândit la ce urmează să fac, zise calm Lucas. Nu mai este nimic pentru mine aici, sus.

El nu se autocompătimea; acesta era purul adevăr. După ce refuzase să o sărute în Everyland, Helen îi dăduse de înțeles că îl alesese pe Orion imediat ce se întorseseră pe Pământ. Măcar dacă și-ar fi ținut mâinile departe de el, își spuse Lucas, considerându-se vinovat pentru toate astea.

De ce s-ar fi așteptat ca ea să îl aleagă pe el dacă nici măcar nu o sărutase? Lucas știuse dintotdeauna că Orion îi putea oferi fetei tot ceea ce avea nevoie, iar acum proceda în așa fel încât să-i fie ei mai ușor, făcându-se și folositor în același timp.

Andy îl iubea cu adevărat pe Hector. De fapt, toți îl iubeau pe acesta. Lucas era acum doar un trup în plus – iubitul care nu avea voie să iubească. Și atunci de ce să nu facă un lucru util cu viața lui?

– Vreau doar să vorbesc cu el, repetă Lucas.

– Prea bine, zise ezitant Morfeu, luând moneda și ridicându-se din patul lui enorm. Te voi duce la copac.

Zeul îl conduse pe Lucas prin numeroasele camere ale palatului viselor. În timp ce treceau, elfii, incredibil de înalți și fusiformi care dansau în mijlocul cercurilor sclipitoare de ciuperci și urmăreau baloanele iridiscente orbitoare care păreau să șoptească „urmează-mă", își întrerupseră țopăiala zgâindu-se la cei doi.

Lucas îi auzi murmurând când trecu pe lângă ei. I se păru că îi auzise pe câțiva șoptind „Mâna Întunericului", dar nu putea fi sigur.

După ce ieșiră din palat, traversară câmpia care mărginea Infernul și se opriră la limita ținutului viselor. Se uitară amândoi spre copacul plin cu coșmaruri.

Era atât de mare încât părea să-și întindă coroana de-a lungul limitei dintre ținutul viselor și cel al morților. Ramurile zimțate se întindeau în toate direcțiile ca milioane de degete scheletice îndreptate spre cer, de parcă ar fi încercat să zgârie bolta neagră a nopții.

– *Stai sub ramurile copacului*, începu Morfeu.

– *Și nu te uita în sus*, termină Lucas pentru el, amintindu-și ultima sa excursie până la copac.

– Încearcă să nu atragi vreun blestem, să fii întemnițat în Tartar sau să pățești ceva la fel de oribil, bine? îl sfătui Morfeu cu sinceritate.

– Îți mulțumesc, îi zise recunoscător Lucas. Îți rămân dator.

– Și tu, și Helen, răspunse Morfeu făcând un gest leneș cu mâna.

Se întoarse și dispăru într-o ceață gălbuie creată de luminile jucăușe.

Lucas auzea coșmarurile mișcându-se printre crengi. Încercă să-și țină respirația, simțindu-se cuprins de o senzație ciudată. Se strădui să pășească pe sub crengi, picioarele lui mărșăluind înainte cu pași mici și calculați.

Simțea o teamă care-i provoca fiori reci pe șira spinării – ca răspuns la coșmarurile care încă nu-l amenințaseră așa cum făceau de obicei. Copacul știa că nu-i era frică de moarte sau de durere – așa cum îi fusese ultima dată sub ramurile sale. Nu se mai temea de aceste lucruri. De această dată, în loc de gheare și dinți ascuțiți zgâriind scoarța copacului, Lucas auzi niște voci cunoscute șoptind chiar deasupra lui.

Îl auzi pe Matt. Îl auzi pe Hector. O auzi pe mătușa lui, Pandora. O auzi pe Helen plângând și spunând „sângerez" de nenumărate ori. Vocile și siluetele tuturor celor pe care-i iubise și îi pierduse atârnau deasupra lui în ramurile din copacul coșmarurilor.

Lucas era surprins că prezența și tonul lui Matt îi erau atât de cunoscute după numai câteva luni de prietenie. Oricum, împărțiseră mai mult decât mesele de la bufetul școlii sau temele pentru acasă. Trăiseră împreună ultimele momente din viața lui și pentru că Lucas era cel care-i luase viața, avea să poarte cu el o parte din Matt pentru totdeauna.

– Hades! strigă Lucas, încercând să acopere plânsul lui Helen. Te rog, ascultă-mă doar!

Coșmarurile amuțiră și dispărură. Ridică privirea și-l zări pe Hades pășind spre el. Zeul se opri la granița lumii sale. Era prima dată când Lucas îl vedea pe zeul morților în persoană și chiar

și atunci când acesta își scoase de pe cap Coiful Întunericului pentru a dezvălui chipul lui Orion, el nu fu surprins. Ghicise deja legătura dintre Hades și Orion.

Ce nu se aștepta însă Lucas era să-l vadă pe Hades învăluit în umbre precum cele create de el. În timp ce se uita la el, zeul își îndesă coiful care-l făcea invizibil sub braț.

„Și eu pot să mă fac invizibil", își spuse Lucas.

Ceva se declanșă în capul lui. Ar fi vrut să strige în gura mare că era culmea ironiei.

– Bună, fiule, îl salută cu blândețe Hades, confirmând suspiciunile lui Lucas.

– Cum? întrebă el, deși nu era sigur că voia să afle detalii. Mama mea a...?

– Nu, zise ferm Hades. Am avut un copil cu o femeie din Casa Tebei cu multe sute de ani în urmă. Se opri o clipă în timp ce o umbră de regret îi trecu peste față, chiar dacă asta se întâmplase cu atâta timp în urmă. Sângele unui zeu nu se diluează – noi suntem muritori și așa sunt și... ei bine, genele noastre, dacă le putem spune așa. Tu ai sângele meu și al lui Apolo, dar văd în tine mai mult din mine decât din el.

– Te poți încălzi?

– Nu. Trăsătura asta ai moștenit-o de la Apolo. Poți rezista la orice căldură, excepție făcând Helen. Ea poate deveni chiar mai fierbinte decât soarele.

– Am observat, zise Lucas cu un zâmbet trist.

– Dar majoritatea talentelor tale le-ai moștenit de la mine. Sunt sigur că găsești îngrijorător acest lucru.

– Deloc, răspunse Lucas. De fapt, face ca totul să fie mai simplu. De parcă așa ar fi fost menit.

– Întoarce-te acasă, fiule, îl sfătui cu blândețe Hades. Absența ta provoacă îngrijorare în cel mai nepotrivit moment.

– Cum poate ști cineva că lipsesc? întrebă confuz Lucas. Am crezut că timpul s-a oprit în Lumea de Dincolo.

– Așa este, dar dacă ești cu Morfeu sau cu mine, timpul se scurge la fel ca pe Pământ. Trebuie să trăim în timp pentru a afecta alte vieți.

Lucas se gândi repede la vorbele zeului și încuviință din cap.

– Sau rămâi blocat într-un moment etern – și nimeni nu va găsi vreodată nici urmă de tine.

– Foarte bine, zise meditativ Hades. Nici măcar Helen nu a observat asta, și ea e foarte inteligentă. Îi zâmbi lui Lucas de parcă ar fi fost foarte mulțumit de el – înainte de a continua: Știu că suferi pentru vărul tău, dar nu permit ca oamenii să-și ofere viețile în schimbul celor dragi care au murit. Dacă aș face asta, cei care ar prefera să trăiască în loc să se sacrifice pentru morți s-ar simți vinovați. Aș face mai mulți oameni să sufere în loc să-i ajut.

Până și la voce semăna cu Orion, deși vorbea puțin mai formal. Amândoi simțeau compasiune pentru ceilalți – o calitate pe care Lucas o respecta foarte mult.

– E logic, recunoscu Lucas. Iar eu cred că ai perfectă dreptate. Dar nu am venit aici să-mi ofer viața în locul lui Hector. Am venit aici să mă ofer pentru tine.

– Pentru mine? repetă Hades, surprins pentru prima dată de milenii – presupuse Lucas.

– Știu că nu a fost alegerea ta să fii stăpân al morților. Ai fost obligat. Știu ce înseamnă asta. Iar eu simt că Moirele încearcă să mă oblige să preiau rolul lui Poseidon. Dar am de gând să refuz această soartă – din proprie voință – în favoarea alteia.

Lucas păși peste linia de frontieră dintre cele două lumi și intră în ținutul lui Hades – știind că, dacă reușea, poate că nu avea să mai plece vreodată de acolo.

– Adu-l pe Hector înapoi la viață, iar eu voi lua locul *tău* în Lumea de Dincolo pentru tot restul eternității.

Helen ridică privirea spre Lucas, văzând cu ușurință prin norul lui de umbre. Știa că îl putea urmări, dar dacă ar fi făcut-o, i-ar fi lăsat pe toți ceilalți neprotejați. Orion și Jason erau luptători încercați, Daphne era un adevărat monstru războinic și Helen

cunoștea bine abilitățile lui Castor, dar de partea zeilor erau de douăzeci de ori mai mulți luptători.

Aproape toți membrii Casei Romane și ai Casei Ateniene trecuseră de partea ei și a lui Orion, dar tot nu aveau destui oameni ca să-i învingă pe Cei O Sută de Veri, cât și pe mirmidoni. Dacă ea ar fi plecat, era sigură că tabăra ei nu ar fi avut nicio șansă.

– Vrem să ne onorăm morții, strigă Castor spre celălalt capăt al arenei – al cărei nisip era încă pătat cu sângele lui Hector... și al lui Matt.

Helen își simți ochii plini de lacrimi și pieptul înecat de suspine. Doi oameni pe care ea îi iubise nespus erau acum morți. Nu asta plănuise ea.

În timp ce zeii se sfătuiau cu generalii armatei lor de muritori, luă o hotărâre de neclintit, iar lacrimile îi înghețară pe obraz. Știa că nu trebuia să cedeze tristeții, pentru că nu ar mai fi fost de folos nimănui. O lăsă pe Andy să-l plângă pe Hector și pe Ariadne să-l plângă pe Matt. Ea nu își mai permitea luxul să jelească.

– Nu vă putem refuza dreptul de a vă ocupa de mortul vostru, îi strigă Tantalus lui Castor. Emoțiile se aprinseră în interiorul trupurilor lor ca niște săbii ascuțite pe piatră, din care săreau scântei. Dar luptătorul Tiranului lipsește acum, continuă Tantalus pe un ton fals inocent. Cum puteți dovedi că nu a fugit pentru că a încasat o rană mortală de la luptătorul nostru?

– E ridicol! strigă Orion. Matt nici măcar nu l-a atins pe Lucas. Am văzut cu toții duelul.

Helen se întoarse și o privi pe mama ei.

– Ce se petrece? o întrebă ea în șoaptă.

– Ești în pericol, îi răspunse îngrijorată Daphne, dar nu mai apucă să își continue ideea, pentru că Tantalus spuse:

– Luptătorul Tiranului nu e aici pentru a dovedi că e teafăr și nevătămat. Dați-ne un luptător *viu*, ori predați-ne Tiranul.

– Și cine va lupta? întrebă Orion. Zeii nu se pot confrunta cu noi.

– Armata mea o va face, răspunse calm Tantalus.

Orion și anturajul său de atenieni loiali se mișcară ca un roi de albine, postându-se între Helen și batalionul Celor O Sută De Veri care părea să fi apărut din senin în jurul lui Tantalus.

– Casa Tebei merge prea departe! șuieră printre dinți o rudă de-a lui Orion, pe care Helen nu o cunoștea.

– Tantalus intenționează să șteargă de pe fața pământului toate celelalte Case, începând cu Atreus și Casa Ateniană, zise o altă rudă și mai cutezătoare. Iar când vom fi morți, zeii îl lor lăsa să jefuiască tot ce va mai rămâne din Casele noastre. Din nou.

Helen simți o mână pe umărul ei și întoarse capul, constatând că mama ei o trăgea în spate, între rânduri. Dintr-odată, plaja se umplu cu sute de bărbați. „De unde apăruseră cu toții?" se întrebă Helen.

– Treci în spatele lor, o îndemnă Daphne cu o voce scăzută.

Un puhoi de romani înarmați până-n dinți înaintară pentru a trece de partea atenienilor, lângă Orion.

– Mai în spate, mai în spate, urla Daphne în urechea lui Helen, trăgând-o pe fiica ei cât mai departe de rândurile din față.

În vâltoarea stârnită de bărbații în armură, fata căzu la pământ. Daphne se opri lângă ea, mâinile ei scăpărând din cauza încărcăturii electrice. Mirosul stătut de ozon ars plutea în jurul ei, iar sclipirea caustică făcu valul enorm de soldați să le ocolească. Mama ei o ajută să se ridice.

– Castor! strigă disperată Daphne, căutând prin mulțimea de soldați un chip familiar. Adăpost pentru succesorul Casei Atreus!

Helen o cuprinse cu brațele pe agitata ei mamă și se înălță cu ea în aer, îndepărtându-se de periculoasa armată ce distrugea totul în calea ei.

– Poți să mă ridici? întrebă aceasta mirată. Ajax nu putea să mă ridice atunci când zbura.

Daphne zâmbi, copleșită de plăcerea zborului – în ciuda situației disperate.

– Tatăl meu putea zbura? întrebă Helen curioasă de ce nimeni nu îi spusese acest lucru.

– Oh, da, putea zbura.

Vocea mamei ei răsună fals în urechea lui Helen.

– *Tatăl meu* poate să zboare? întrebă din nou fata, ridicându-se și mai sus deasupra armatelor care se adunau pe plajă.

– Da, repetă Daphne absentă, răzând încă la senzația plăcută de plutire fără gravitație pe care i-o oferise Helen.

Aceasta se crispă din cauza minciunii și zâmbetul lui Daphne pieri.

– Eși un Detector de Minciuni acum, nu-i așa? întrebă resemnată mama ei, de parcă ar fi înțeles că pierduse deja.

– Da, șopti Helen.

Miezul de bumbac al unui nor umezi obrajii celor două femei îmbrățișate: mamă și fiică.

Razele de soare străpunseră norii denși pe care îi chemase Zeus, făcând ca roua din pletele blonde – de nuanță identică – ale lui Helen și Daphne să reflecte o mulțime de mici curcubeie.

Două perechi de ochi de culoarea chihlimbarului se încrucișară, dar micul fulger albastru din irisul drept al lui Helen scăpără atunci când începu să vorbească.

– Ajax e tatăl meu? întrebă Helen pe un ton amenințător, știind deja răspunsul – acesta era chiar în fața ei de mai bine de o săptămână, dar abia acum pusese toate piesele la un loc.

Ajax arăta precum Hector – amândoi jucaseră același personaj în marea piesă a Moirelor, separați fiind de o generație.

Iar Orion îi spusese lui Helen că personajele principale ale Războiului Troian erau înlocuite de câte un nou-născut atunci când mureau. Hector îl înlocuise pe Ajax după moartea acestuia. Dar Hector era cu un an mai mare decât Helen, deci Ajax trebuia să fi murit cu un *an* înainte ca ea să fi fost concepută.

– Răspunde-mi, o amenință fata, dornică să audă adevărul din gura mamei sale.

– Nu, răspunse Daphne pe un ton lipsit de expresie. Jerry e tatăl tău.

Helen se întrebă – dacă ar fi scăpat-o pe mama ei de la înălțimea aceea, ar fi supraviețuit?

Daphne privi în jos, de parcă ar fi știut la ce se gândea fata.

Respirația ei se precipită din cauza panicii.

– De aceea l-ai tot drogat? Ca să nu se trezească și să nu-mi spună adevărul?

– Nu ți-ar fi trebuit mult să-ți dai seama că am mințit dacă stăteai de vorbă cu el. Știam că nu era o soluție permanentă, dar aveam nevoie de numai două zile în plus, răspunse Daphne cu jumătate de gură.

Plutiră în văzduh câteva clipe, vorbele mamei ei gonind prin capul lui Helen de parcă ar fi fost prea mari și prea îngrozitoare ca să se oprească și să fie asimilate oriunde.

– Spune-mi ce motiv aș avea să nu te ucid?

Vocea ei era controlată și rece.

– Pentru că nu l-am ucis pe Jerry, deși aș fi putut face asta, răspunse imediat Daphne. Îmi rămâi datoare pentru asta.

– De ce? strigă Helen și se rostogoliră primejdios prin aer. De ce ai mințit?

– Helen... ar trebui să coborâm pe pământ acum, propuse agitată Daphne ținându-se mai bine de ea. Nu îți folosește la nimic să mă omori. Gândește limpede.

– Gândesc limpede. Tu nu ai făcut decât să mă rănești toată viața. De ce te-aș lăsa să trăiești?

– Eu ți l-am trimis pe Orion.

– Și de ce ai făcut asta? întrebă suspicioasă fata. Sunt sigură că ai avut un motiv pentru îndeplinirea scopurilor tale și nu pentru ale mele.

Daphne deschise gura să răspundă, dar o închise din nou.

– Ți-ai amintit că nu mă mai poți minți și ai decis să taci? o ironiză Helen.

– Așa e, răspunse aceasta cu o privire dură. Iar dacă aștepți de la mine niște răspunsuri, va trebui să aterizezi. Dacă mă vei ucide acum, nu vei afla niciodată. Nu am să mai scot niciun cuvânt până ce nu mă vei duce înapoi la casa lui Castor.

– Prea bine, zise fata cu buzele strânse de ură. Dar să nu crezi că vei fi mai în siguranță pe pământ decât aici, în aer.

Helen zbură incredibil de repede până la casa familiei Delos, simțind-o pe Daphne agitându-se în brațele ei, îngrozită. Când erau la șase metri în aer, ea o lăsă pe mama ei să se prăbușească pe peluză. În timp ce o urmărea pe aceasta făcând o rostogolire pe un umăr – pentru a evita să-și rupă un picior – Helen realiză că aterizase în același loc în care Lucas o luase prima dată cu el în zbor.

Lucas. *Nu* vărul ei. Toate prin câte trecuseră împreună, felul în care se torturaseră unul pe celălalt, respingându-se de atâtea ori – totul se baza pe o minciună.

Helen ateriză violent pe iarbă la numai câțiva centimetri de Daphne, lăsând o gaură mare în curtea din spatele casei lui Noel și împroșcând-o pe mama ei cu pământ. Mai simțise o ură atât de mare doar față de o ființă pe care o trimisese în Tartar.

În timp ce Daphne se zbătea pe solul denivelat încercând să scape de fiica ei lividă la față, Helen o prinse de partea din spate a jachetei și o ridică în aer de parcă ar fi ridicat o păpușă, după care o azvârli pe o bucată de pământ nivelat.

– Începe să vorbești, îi ordonă ea, îndreptându-se amenințătoare către mama ei, care încerca să se îndepărteze. Vreau să știu totul.

– Helen! strigă Castor, iar o secundă mai târziu, acesta îi imobiliză brațele, încercând să o tragă înapoi. Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu respirația tăiată din cauza efortului.

Ar fi putut cu ușurință să-l învingă pe acesta, dar când se gândea să facă asta, el îi spuse la ureche pe un ton plin de înțelegere:

– Nu merită. Orice ți-a făcut, să știi că nu merită. Tocmai asta vor ei să facem, Helen. Ei vor să ne omorâm între noi, și astfel problemele lor vor fi rezolvate. Amintește-ți acest lucru. Ea își amintea. Se întâmplase în mai multe vieți de care-și amintea. Cele mai grele probe erau și cele mai glorioase. Își aminti când Arthur, luptătorul zeilor, îl înfruntase pe nepotul său Mordred, luptătorul Avalonului. Doi bărbați măreți răniți de moarte – ambii uciși

într-o singură bătălie corp la corp. Avalon a dispărut în cețuri și Camelot s-a transformat în ruine, nimicind singurele două lumini orbitoare dintr-o eră a întunericului. Singurii învingători în lupta aceea au fost zeii.

Helen se relaxă și încuviință din cap, pentru a-i da de înțeles lui Castor că nu avea de gând să-și ucidă mama. El o eliberă pe fată, care se întoarse și o zări pe Noel venind lângă soțul ei.

– *Ce se petrece?* întrebă aceasta văzând în ce hal arăta curtea din spate. Vă rog. Intrați în casă și calmați-vă.

– Ea m-a mințit. Eu nu sunt fiica lui Ajax, ci a lui Jerry, zise Helen cu o voce ca de robot. Lucas și cu mine nu suntem veri de fapt.

– Cum? întrebă Noel. Ea și Castor schimbară priviri confuze. Dar Lucas a auzit-o spunând...

– Că suntem cu toții o *familie*, o întrerupse Helen, închipuindu-și cum făcuse Daphne acest lucru. Asta a spus ea – cuvânt cu cuvânt – în fața lui Lucas. Și, la drept vorbind, are dreptate. Toți zeii sunt înrudiți, așa că noi suntem la fel, dar rude foarte îndepărtate. Tăcu și încercă să scape de nodul din gât. Eu i-am spus lui Lucas că sunt fiica lui Ajax atunci când eram singuri, nu ea.

Helen tăcu, amintindu-și cum aproape că i se dăruise băiatului în seră, chiar după ce îi servise minciuna enormă a mamei ei. Își aminti cum o sărutase acesta, de parcă ar fi vrut să o soarbă prin pielea lui. Cum trăsese de hainele ei în timp ce o ghida spre pământ cu delicatețe. Îl mai simțea încă, îi vedea încă forma umerilor lui mari deasupra ei și înțelese că momentul în care îl dăduse la o parte fusese cel care-i decisese toată viața.

Lucas. Casa ei. Vila pentru care plătise de un milion de ori mai mult, dar în care nu locuise încă.

Ea și Lucas erau meniți să fie împreună. Ar fi trebuit să fie împreună încă din noaptea aceea, în schimb ea respinsese cea mai mare binecuvântare din viața ei din cauza mamei sale.

Ura o lovi dintr-odată, ca o crampă insuportabilă. Suferința o copleși. Avea o senzație de greață.

– Eu am crezut, deci Lucas a auzit din gura mea adevărul, chiar dacă este o minciună, termină Helen cu o voce scăzută, încercând să controleze impulsul de a-și pocni mama.

– Tatăl meu obișnuia să-mi facă asta, admise Castor, înțelegând ce simțea fata. El m-a făcut să cred o minciună, apoi m-a trimis să-i spun lui Tantalus, astfel încât fratele meu a auzit adevărul – adevărul pe care l-am înțeles eu. Asta e singura cale de a înșela un Detector de Minciuni. Să-i transformi pe oamenii care au cea mai mare încredere în tine în fraieri.

– Ajax mi-a spus că Paris obișnuia să facă asta cu voi toți pentru a înșela talentul lui Tantalus, șopti Daphne. De unde crezi că mi-a venit această idee?

Ea și Castor schimbară o privire, amintindu-și ceva din trecut.

– Ei bine, tu nu ești deloc fraieră, mamă, zise cu amărăciune fata. Ridică-te.

– Helen, zise Castor încercând să o facă să-și păstreze calmul. Aceasta îl ignoră însă, concentrându-și toată ura aceea cumplită asupra mamei sale.

– Ridică-te și spune-mi *de ce* mi-ai făcut toate astea.

Daphne ridică privirea spre fiica ei, dar înainte să-i poată răspunde, din casa familiei Delos se auzi hărmălaie – țipete și voci ridicate.

– Toată lumea – veniți în casă! strigă Jason la ei. E viu! Hector este viu!

– Nu se poate, zise Daphne sărind imediat în picioare.

Fugiră cu toții în casă.

Hector era întins pe masa din bucătărie, fără armură și aproape gol. Vase cu apă însângerată se vedeau peste tot în jurul lui și lângă el era un burete înroșit de sânge. Jason începuse deja să-și spele fratele, pregătindu-l pentru rugul funerar. Dar, cu siguranță, Hector nu era mort. Nu mai era mort.

Doar palid și slăbit după ce pierduse atâta sânge. Buzele lui erau albastre, iar mâinile îi tremurau cumplit când se ridică și-l apucă pe Jason de umeri, încercând să vorbească. Simțea ceva tare între dinți. Făcu o grimasă și scuipă acel obiect. Era o monedă de aur – obolul pe care tatăl lui i-l pusese sub limbă ca să poată plăti Luntrașul. Hector privi o clipă discul sclipitor din palma sa, contemplând echivalentul propriei sale pietre funerare în tradiția scionilor.

– Este un început, bombăni el. Îi dădu obolul lui Andy. Pentru mai târziu, îi zise el răgușit.

– Pentru mult mai târziu, să sperăm. Să nu mai faci asta, îl certă ea. Chipul ei umflat de atâta plâns era acum însuflețit de bucurie.

– Promit.

Trupul lui Hector începu să tremure violent când încercă să se ridice în capul oaselor.

– Are nevoie de sânge, zise îngrijorat Jason, susținându-l pe fratele său și ajutându-l să se întindă din nou pe masă.

Băiatul își întinse mâinile, care începură să radieze. Își așeză apoi mâinile deasupra lui Hector, încercând să-l vindece, dar acesta îl opri.

– Stai puțin, Jase, șopti el. Nu vreau să-mi induci încă transa. Unde e Helen?

– Aici, răspunse aceasta, făcând un pas înainte din spatele lui Noel, astfel încât Hector să o poată vedea. Ce este?

– Coboară în Lumea de Dincolo. Acum. Încearcă să vorbești cu Hades și să anulezi totul, zise el. Deși vocea lui Hector era slăbită, el părea alarmat.

– Ce să anulez? întrebă Helen.

– Înțelegerea. Nu-l lăsa pe Luke să rămână acolo jos pentru mine, zise el prinzând-o pe Helen de braț și scuturând-o de parcă ar fi vrut să o trezească. Luke *a făcut o înțelegere cu Hades.*

– Imposibil! strigă Daphne, surprinzându-i pe toți cu vehemența ei. Hades nu lasă pe nimeni să-și ofere viața în schimbul alteia. Am încercat asta de zeci de ori.

– Luke nu și-a pus zălog viața pentru mine, șopti Hector, rostogolindu-și ochii peste cap într-un ultim efort de a rămâne conștient.

– Șșș, nu mai vorbi, încercă să-l liniștească Noel, apropiindu-se de el și punându-i mâna pe umăr. Jason, încearcă să-i induci starea de transă ca să nu se omoare din nou.

– A făcut schimb cu *Hades*, zise Hector ignorând-o pe Noel. El o trase pe Helen de braț până ce fața ei ajunse la doar câțiva centimetri de a lui. Lucas a luat locul lui Hades ca stăpân al morților.

Capitolul 15

Helen o auzea pe mama ei repetând întruna ceva, dar mintea ei copleșită de atâtea informații avea nevoie de ceva timp ca să perceapă ce spunea aceasta.

– Orion ar fi trebuit să-l înlocuiască, bombănea Daphne agitată.

Când fiica ei o privi, în cele din urmă, aceasta – care încerca să-i explice ceva – părea gata să explodeze.

– Vreau să spun – Orion *este* Hades. Ei seamănă ca două picături de apă, nu-i așa? El e singurul în afară de tine care poate intra nestingherit în Lumea de Dincolo. El este un Creator de Cutremure și poate „transforma în ruine orașele muritorilor", așa că m-am gândit că el este Tiranul – toți am crezut asta. Toți am crezut că Tiranul era cel care trebuia să-l înlocuiască pe Hades. Toate semnele spuneau același lucru. Trebuia să fie Orion.

Ca și cum ar fi fost chemat telepatic de Daphne, care-i repetase de nenumărate ori numele, Orion se ivi în ușa bucătăriei alături de Cassandra.

– Castor, zise Orion, apropiindu-se cu pași mari de acesta. Zeii cer să-l aducem pe Lucas, sau Tantalus își va trimite toată armata împotriva noastră. Iar mirmidonii vor să o ucidă pe Helen cu sau fără Matt la comandă. Știu că ești în doliu – așa suntem cu toții –, dar am nevoie de tine în linia întâi.

– Trăiește! țipă Cassandra – înainte ca tatăl ei să poată răspunde – și alergă la Hector.

– Stai acolo, Cass, o avertiză Jason, mâinile lui radiind o lumină albastră. Lasă-mă să termin procedura.

– Dar cum e posibil? întrebă Orion, privind pieptul lui Hector care cobora și se ridica, respirând normal. Inima lui a fost tăiată în două. Era mort.

– O înțelegere... răspunse Noel.

Tulburată peste măsură, femeia era fericită pentru că Hector era în viață și, în același timp, distrusă pentru decizia lui Lucas, astfel că nu mai reuși să termine fraza.

– Lucas a fost de acord să ia locul lui Hades în Lumea de Dincolo pentru a-l aduce pe Hector înapoi, termină Andy pentru ea.

– Dar de ce? întrebă Cassandra pe un ton plin de regret. El crede că-l iubim mai puțin decât îl iubim pe Hector?

Orion întoarse capul spre Helen.

– El a făcut asta crezând că noi doi suntem împreună. Lucas crede că noi...

– Știu, spuse în șoaptă Helen, încercând cu disperare să găsească o soluție. Trebuie să cobor acolo și să-i spun că nu este adevărat.

– Helen, îmi pare rău, zise Daphne cu o privire panicată. Trebuie să mă crezi. Dacă aș fi știut că urma să fie Lucas, v-aș fi lăsat să fiți împreună. Trebuie să-i explici totul și să-l faci să înțeleagă că nu am făcut asta pentru că nu-l plac. Te rog.

– Despre ce tot vorbești? întrebă Helen cu o senzație de gol în stomac. Mamă, ce ai făcut?

– De aceea am mințit, zise ea repede, cu voce scăzută, de parcă ar fi vrut să scape cât mai repede de povara minciunii. Dacă Orion avea să devină noul stăpân al morților, crezi că ar fi refuzat să-i redea viața tatălui marii lui iubiri?

– Cum? întrebă zăpăcită Helen.

– Aproape că am murit de zeci de ori. De fiecare dată când ajungeam acolo jos, pe malul râului Styx, mă rugam de Hades – dar de ce m-ar fi ascultat? Singura mea speranță era profeția conform căreia un scion avea să vină să-l înlocuiască, zise ea, cu un licăr de disperare în ochi. Cine altul putea fi acesta decât Orion? El este fratele geamăn al lui Hades!

Privi în jur cu ochi rugători, căutând înțelegere.

– Și dacă îl înlocuiam eu pe Hades? întrebă Orion cu o expresie îngrozită pe față.

– Ar fi trebui să-mi dai ceea ce am vrut mereu – și chiar dacă eram sigură că ții la mine, știam că nu aveam nicio garanție că ai fi acceptat. A trebuit să mă întreb: *pe mine* ce anume m-ar determina să fac ceva? Dragostea – a fost răspunsul, evident. Dacă te îndrăgostești de o fată, iar acea fată crede că și-a pierdut tatăl, de ce să nu îl readuci la viață pentru ea?

Helen începu să tremure, de parcă i-ar fi pășit cineva peste mormânt.

– Ea nu trebuia să se îndrăgostească de Lucas, zise Daphne întorcându-se către Helen și întinzând irațional un deget acuzator spre ea. Trebuia să-l întâlnești pe Orion mai întâi și să te îndrăgostești de el. Ar fi fost perfect. Tu l-ai fi avut pe Orion, iar eu pe Ajax și nimeni nu ar mai fi suferit. Am încercat să te țin la distanță de Lucas. Am încercat să te îndepărtez de pe insulă imediat ce am văzut legătura ce se înfiripase între voi.

Helen își amintea. Atunci când familia Delos se mutase în Nantucket, mama ei, deghizată într-o bătrână, încercase să o răpească în repetate rânduri ca să o îndepărteze de ei. Daphne îi spusese că încerca să o protejeze de familia Delos, astfel ca aceștia să nu o ucidă, dar mama ei știuse întotdeauna că Helen purta la gât cestul, care o proteja de orice armă.

Ea mai știa și că fata era mai puternică decât toți membrii familiei Delos la un loc și că nu avea nevoie să fie salvată. Adevăratul scop al ei fusese să o țină departe de Lucas.

– Am vrut să-l întâlnești pe Orion mai întâi. Credeam că mai era timp – tu nu împliniseși nici șaptesprezece ani atunci și singurul băiat pe care-l sărutaseși era Matt. Am crezut că mai aveam timp, repetă ea, de parcă asta era ceea ce regreta cel mai mult.

Helen se prăbuși pe banca trasă de lângă masa din bucătărie și rămase cu privirea în podea.

– De când mă urmărești? întrebă năucă ea.

– Dintotdeauna, îi spuse Daphne. Aveam mereu altă înfățișare, dar niciodată nu te părăseam pentru mult timp, Helen, îi mărturisi mama ei, prăbușindu-se în genunchi în fața fiicei sale și luându-i mâinile în ale ei. Într-o zi m-am deghizat în turist și te-am întrebat dacă erai de acord să-ți fac o poză, în altă zi eram o clientă a magazinului News Store și am intrat în vorbă cu tine, punându-ți întrebări despre ziua ta de școală. Odată am fost chiar studenta suplinitoare – timp de o lună. Îți aduci aminte de Ingrid? Cea care a aflat toate bârfele și apoi a dispărut fără urmă? Eu eram de fiecare dată. Nu te-am lăsat singură niciodată pentru mult timp.

Diverse chipuri începură să se perinde prin fața ochilor lui Helen. Zeci de oameni care intraseră în vorbă cu ea, de-a lungul anilor – toți aceia erau Daphne acum pentru ea. Avea sentimentul îngrozitor că o mare parte a vieții ei fusese regizată. Ridică privirea spre Orion și văzu pe chipul lui aceeași expresie de suspiciune.

Dar chiar dacă era în stare de șoc, fata realiză că mama ei nu fusese prea departe de adevăr. Orion era singurul băiat pe care ea îl considera complet diferit de Lucas. Și mai știa că acesta ar fi făcut orice pentru ea – chiar și să-l învie pe „tatăl" ei mort, pe care ea nu avusese șansa să-l cunoască – dacă ar fi avut puterea să o facă.

Planul mamei ei, așa nebunesc cum părea, ar fi putut să funcționeze, la urma urmei – doar că nu funcționase, iar pe parcurs reușise să le frângă inimile.

– Ești nebună, șopti Helen.

– Nu. Doar dispusă să fac *orice* pentru bărbatul pe care îl iubesc.

Helen văzu că Andy, Noel și Cassandra tresăriră la vorbele lui Daphne, îngrozite de cruzimea acesteia.

– Avem totuși ceva în comun, rosti calmă fata, ridicându-se.

Se uită la Orion. Lucas își dăruise viața, dar aceasta nu fusese o înțelegere corectă, pentru că fusese păcălit. La cine ar fi trebuit să se ducă ea dacă avea obiecții în legătură cu această înțelegere? Cine i-ar fi ascultat plângerile în Lumea de Dincolo? Avea o idee. Spera doar ca aceasta să funcționeze.

– Stai în preajma Cassandrei. Chiar dacă Moirele mă vor vedea în Lumea de Dincolo, ele nu vor putea să vorbească prin intermediul ei și poate că voi reuși să lămuresc totul.

El înclină din cap.

– Roagă-l pe Lucas să mi-l dea înapoi pe Ajax. Te rog, Helen. Te implor! hohotea Daphne apucând-o pe fiica ei de braț.

Toate planurile ei erau distruse, dar tot mai spera să-l aducă înapoi printre cei vii. Helen se întrebă cum ar fi procedat ea dacă ar fi fost vorba de Lucas. Ar fi fost vreo diferență? Spera că da, dar avea totuși îndoieli în această privință.

Își smulse brațul din mâinile lui Daphne și dispăru într-un nor de abur, atât de rece încât pe podeaua lui Noel rămase o crustă circulară de gheață.

Crusta țepoasă de gheață abia începu să se topească atunci când Daphne realiză ce trebuia să facă. Se repezi spre ușa bucătăriei.

– Unde te duci? o întrebă Orion așezându-se în fața ei și blocându-i accesul.

– Să aflu ce se petrece în tabăra opusă și să încerc să câștig ceva timp, pentru ca Helen să-l poată aduce pe Lucas înapoi.

Se strecură pe lângă el și fugi afară. Îl auzi pe Castor spunând:

– Las-o să plece.

Daphne fugi nestingherită spre plajă.

În timp ce alerga spre primele rânduri, își schimbă înfățișarea pentru ca nimeni să nu o recunoască. Amintindu-și că mirmidonii erau de partea lui Tantalus, își schimbă și mirosul corpului, alterându-l.

Se urcă pe un dâmb mai înalt și privi de sus, analizând situația. Plaja era înțesată de lume – mai multe sute de bărbați și femei. Daphne se uită mai bine și constată că nu erau numai scioni în afară de zei. Muritorii de rând se adunau pe plajă venind din centrul orașului sau debarcând din tot felul de ambarcațiuni adunate la țărm pentru a îngroșa rândurile armatei zeilor.

Unii dintre soldații lor începuseră deja să-i flancheze pe soldații lui Orion în sud și vest. În largul mării se vedeau catarge de ambarcațiuni care se apropiau de țărm. Iahturi, vase de pescuit, chiar și bărci mici cu vâsle i se alăturau lui Tantalus pentru a lupta de partea olimpienilor.

Desigur, majoritatea noilor recruți erau muritori și mulți dintre ei puteau fi secerați cu ușurință de o mână de scioni în armură, dar pierderile de vieți ar fi fost incredibile. De ce s-ar fi gândit un muritor de rând să lupte în acest război? Care ar fi fost scopul lor? Nu avea niciun sens.

Daphne se apropie de mulțime și observă că muritorii se mișcau nefiresc, automat, ca niște păpuși. Când se apropie și mai mult văzu că aveau ochii deschiși și fețe cu expresii absente.

Se înfioră. Parcă erau niște zombi. Sau poate că erau hipnotizați.

– Hypnos, murmură Daphne.

Era evident că Hypnos, zeul transelor – în care oamenii puteau fi controlați cu ușurință – făcuse acest lucru pentru olimpieni.

Nu o surprindea faptul că olimpienii obligau zeii minori precum Hypnos să îi ajute pe Cei Doisprezece. Zeii minori nu aveau voie să lupte și nici să ucidă muritori, dar își puteau folosi talentele pentru a-i ajuta pe olimpieni să câștige. Acum când Olimpul era deschis, zeii minori trebuiau să negocieze cu olimpienii pentru tot restul eternității – asta dacă Helen nu ar fi reușit să-i trimită pe toți în Tartar. Ea reușise acest lucru cu Ares, dar

Daphne vedea acum că zeii minori nu erau atât de siguri că Helen avea să reușească același lucru cu Zeus. Ei preferaseră să-i ajute pe olimpieni.

Armata de oameni hipnotizați ce se apropia dinspre uscat și de pe mare era doar începutul. Daphne se gândi la numărul zeilor minori și înțelese că pe susținătorii lui Helen îi așteptau orori și mai mari. Existau adevărați monștri lăsați liberi în lume. Văzuse câțiva dintre aceștia la viața ei și era sigură că Zeus nu ar fi ezitat nicio clipă să-i asmută asupra lor.

Daphne trecu iute pe lângă mulțimea hipnotizată, mișcându-se prea repede pentru ca ochii lor amorțiți să o poată zări – chiar dacă era miezul zilei.

Trebuia să afle dacă zeii plănuiau un război de proporții mitice, iar dacă era așa, ea trebuia să găsească o cale să-i încetinească sau să o anunțe pe Helen despre ce urma să se întâmple.

Schimbându-și înfățișarea pentru a fi confundată cu unul dintre Cei O Sută De Veri, Daphne străbătu cu pași repezi tabăra din ce în ce mai plină de oameni, verificând corturile cât de repede putea – în căutarea singurilor oameni de la care putea să afle unele informații. În cele din urmă auzi vocea cunoscută a celei pe care o căuta și se îndreptă în direcția ei.

– Zeii nu pot fi mai fericiți știind că atât Hector, cât și Matt sunt morți, zise Claire pe un ton plin de amărăciune.

Daphne se apropie de cort și trase cu urechea.

– Asta urmăresc ei, de fapt. Vor să ne ucidem unii pe alții până ce vom dispărea cu toții de pe fața pământului, pufni Ariadne. Asta nu poate fi în regulă. Nu cred că Matt bănuia asta. E ca și cum zeii s-ar distra de minune urmărindu-i pe cei care țin unii la alții luptând între ei până la moarte.

– Nu e bine deloc, Ari. E greșit ce facem. Trebuie să plecăm. Acum, șopti înfricoșată Claire. Matt s-a lăsat fraierit de zei. La fel și noi.

Daphne auzise destul. Intră iute în cort și se trezi în fața celor două fete care o priveau cu gura căscată. Își reluă înfățișarea reală,

apoi le zise repede fetelor care rămăseseră surprinse de transformarea ei bruscă.

– O pot scoate pe Claire de aici. Daphne ignoră protestele lor și încercă să le convingă: Ea e doar o muritoare de rând pentru ei și nu reprezintă o amenințare. Dar, Ariadne, îmi pare rău – tu ești o Vindecătoare, lucru care te face mult mai valoroasă pentru ei. Nu își pot permite să te lase să treci de partea lui Helen, așa că va trebui să rămâi aici.

– De ce am avea încredere în tine? întrebă Claire cu o expresie neîncrezătoare pe față. Tu l-ai drogat pe domnul Hamilton!

– Oh, așa este. Am uitat. Probabil că niciuna din voi nu i-a trădat vreodată pe cei dragi.

Vorbele dure ale lui Daphne le făcură pe cele două fete să bată în retragere.

– Nu e chiar așa, zise Ariadne cu voce scăzută.

Daphne o ignoră, știind că tot ce avea de spus fata avea să fie doar o scuză pentru comportamentul ei și nu o soluție la această problemă.

– Ce ai aflat în folosul lui Helen de când te-ai alăturat taberei adverse? întrebă nerăbdătoare Daphne.

Claire și Ariadne se uitară una la alta, sfătuindu-se din ochi. Claire vorbi prima:

– O mulțime de lucruri, admise fata. Dar nu cred că ar trebui să ți le spun ție.

– Nici nu mă așteptam să ai încredere în mine, Claire. Dar dacă te duc la Orion, o să-i spui lui ce anume ai aflat? întrebă Daphne cu mâinile întinse în față într-un gest de implorare.

– Da, răspunse Claire încuviințând cu fermitate din cap. Dar Ariadne?

– Nu-ți face griji pentru mine, Claire. Tata e aici, cu mine. Spune-i lui Jason... Ariadne se opri, ochii ei umplându-se de lacrimi pentru o nouă rundă de plâns. Nu știu, inventează o scuză pentru mine.

– În regulă, zise Claire ridicând abătută din umeri. Dar mă îndoiesc că el o să-mi mai vorbească vreodată.

Cele două fete se îmbrățișară, încurajându-se în șoaptă una pe alta, apoi Claire se întoarse spre Daphne și o privi cu răceală – la fel de hotărâtă cum era în copilărie, din câte își amintea aceasta.

– Trebuie să fac ceva ca să putem ieși de aici? întrebă ea.

– Încearcă doar să te prefaci că ești prizoniera mea, zise Daphne apucând-o de gât și împingând-o brutal afară din cort.

Femeia se transformă pe loc într-una dintre tinerele aparținând Casei Romane – una dintre puținele care se întorsese împotriva lui Orion, își aminti Daphne – și făcu puțin spectacol, țipând că o luase pe Claire ostatică în timp ce o târa prin tabără.

Mirmidonii observară imediat scena, așa cum observau întotdeauna.

– De ce o bruschezi? întrebă cel pe nume Telamon. A fost loială stăpânului meu până la sfârșit.

– Până la sfârșit și atât, se pare. De la moartea stăpânului tău inima ei arată semne de îndoială, zise Daphne zgâindu-se la pieptul lui Claire ca și cum ar fi avut talentul Casei Romane de a citi emoțiile. Poți întreba pe oricine din Casa Romană. Fata asta are îndoieli. Ea nu mai vrea să omoare Tiranul.

– Atunci trebuie să moară, răspunse Telamon clătinând trist din cap. Claire începu să tremure în mâinile lui Daphne, dar nu încercă să fugă.

Aceasta își dorise adesea să aibă o fată care să nu-i aducă aminte prea mult de ea însăși. Claire era așa cum ar fi trebuit să fie oricare fată. Inteligentă, puternică și fără Chipul acela blestemat.

– Nu e nevoie, răspunse nonșalant, trăgând-o pe Claire mai aproape de ea, astfel încât mirmidonilor să nu le vină ideea să o smulgă din mâinile ei. Poate fi folositoare totuși. O duc la Hypnos, care o va face să se răzgândească.

Telamon o privi sceptic pe Claire. Tot ce văzu fu o biată muritoare slăbănoagă pe care ar fi putut să o rupă în două fără prea mare efort.

– A fost cea mai bună prietenă a Tiranului încă din copilărie, spuse cu viclenie Daphne. Ar putea ști planul dușmanului.

Fața lui Telamon își schimbă expresia și, în cele din urmă, el le lăsă să treacă.

– Du-o la Hypnos, atunci, zise el. Îl găsești în centrul orașului, la debarcaderul feribotului. Recrutează muritorii care sosesc de pe continent.

Daphne și Claire străbătură tabăra într-un suflet. Aceasta se umpluse până la refuz cu soldați. Claire privi în jur, copleșită de numărul incredibil de oameni. Corturile împânziseră tot țărmul. Zdrăngănitul armelor și fumul focurilor de tabără se înălțau în aerul cețos, deasupra mării. Norii de furtună invocați de Zeus întunecau cerul după-amiezii, iar Poseidon învolbura oceanul, făcând ca valurile furioase să se spargă violent pe nisip.

– Dar au trecut doar câteva ore, murmură uimită Claire.

– Sunt zei, Claire. Ei fac într-o clipă tot ce și-au propus.

Claire întoarse capul în jur și îl zări pe unul dintre „recruții" hipnotizați – care părea să privească în gol – trecând pe lângă ele.

– Îl cunosc, șopti ea îngrozită, îndreptându-și arătătorul spre un băiat în haină de piele. E la liceul meu, în ultimul an de studii.

– Ei bine, dacă va trăi, mă îndoiesc că-și va mai aminti ceva din toate astea.

Daphne o forță pe Claire să meargă mai departe ca și cum ar fi fost o prizonieră.

– Părinții mei, icni fata.

– Singura cale să-i protejăm este să o ajutăm pe Helen, zise Daphne.

– Voiam să opresc toate astea, spuse Claire făcându-i semn spre armata în continuă expansiune.

– Știu, o liniști Daphne scuturând-o ușor.

Hermes țâșni pe lângă ele, ochii și urechile lui fiind pregătite pentru informații pe care să i le ducă lui Zeus. Pentru o clipă, privirea lui zăbovi asupra lui Claire, dar zeul întoarse capul în cele din urmă și trecu mai departe. Daphne și Claire ajunseră la limita

dintre cele două tabere și alergară într-un suflet spre cortul lui Orion.

Până să ajungă acolo, cerul se întunecă brusc – de parcă o umbră ar fi acoperit soarele. Daphne ridică privirea – la timp ca să vadă ploaia de săgeți trase de mirmidoni spre ținta din văzduh.

– Fugi, fugi, fugi! strigă ea la Claire, îndemnând-o să alerge tot înainte. Săgețile ajunseră la înălțimea maximă, apoi își începură coborârea mortală spre Pământ.

Când cobori în Lumea de Dincolo, Helen se gândea că avea să se trezească într-unul dintre numeroasele locuri din Infern care-i deveniseră deja familiare. Se aștepta să ajungă pe plaja infinită care nu ducea niciodată la ocean sau în grădina de oase a Giganților de Gheață în care Cerberul îi urmărise pe ea și pe Orion, sau chiar pe sinistrele Câmpii ale lui Asfodel, unde fantomele flămânde se hrăneau cu florile albe de asfodel. În schimb se trezi în interiorul unei săli imense pe care nu o mai văzuse niciodată.

Văzu pardoseli lucioase din marmură neagră, cu multe coloane dorice – care se înălțau ca niște copaci întunecați într-o pădure pietrificată, pierzându-se într-un spațiu ce părea infinit. Uriașe cuptoare din bronz, de două ori mai înalte decât ea, adăposteau flăcări aurii alimentate de uleiuri cu parfum de ambră și iasomie. Aerul era uscat, ca în deșert. Coloanele aveau incrustate la bază pietre prețioase care păreau să absoarbă lumina, reflectând-o în jurul lui Helen – astfel că oriunde privea putea vedea mici curcubeie – curcubeie nocturne, care nu erau create din soare sau de ploaie.

Helen mai văzuse o dată aerul sclipind așa peste tot în jurul ei – atunci când Lucas o făcuse invizibilă.

– Lucas! strigă Helen, vocea ei răsunând pe culoarele vaste dintre numeroasele coloane ce aparțineau – presupunea ea – palatului lui Hades.

– Sunt aici, răspunse acesta.

Helen o luă la fugă în direcția vocii. Pașii ei răsunau pe pardoseală, ecoul lor răspândindu-se în toate direcțiile, prin pădurea pietrificată de coloane.

Ajunse în capătul sălii, în fața unui tron uriaș din marmură albă montat pe o platformă înaltă. Tronul era sculptat în așa fel încât să semene cu sute de schelete contorsionate în agonie pentru a-l susține pe bărbatul ce-l revendicase. Helen se opri.

Lucas ședea pe tronul morții. Umbre negre și unduioase ieșeau din trupul lui precum smoala topită. Helen privi spre inima lui și văzu acolo doar întuneric.

– Oh, Lucas, exclamă ea surprinsă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Ce ai făcut?

– Singurul lucru folositor pe care puteam să-l fac.

– De obicei ai dreptate, zise ea – strângând din pumni de frustrare. Dar de data asta te înșeli amarnic.

– Hector este acela de care toți au nevoie în viețile lor. Nu eu.

– Eu am nevoie de tine.

– Îl ai pe Orion.

– Nu îl *am*. Suntem doar prieteni.

– Helen, șopti el obosit și oftă, de parcă nu mai voia să audă nimic.

– Știu că stăpânul morților trebuie să fie capabil să judece inimile. Așa că judec-o pe a mea, zise ea, pășind înainte și urcând cele câteva trepte care duceau la tronul lui. Privește-mă, Lucas. Mint eu cumva?

El o studie cu atenție când se apropie, iar îndoiala începu să i se strecoare în privire.

– Nu sunt cu Orion, spuse Helen, continuând să urce încet treptele spre tronul lui. Nu am fost cu el și acum sunt sigură că nu voi fi niciodată, și știi de ce? Pentru că mi se pare imposibil să iubesc pe cineva așa cum te iubesc pe tine – și chiar am încercat cu Orion.

– Sunt sigur că ai încercat, zise Lucas încercând să pară amenințător, deși în vocea lui se distingea o notă de ironie.

– Dar nu a mers. Era ca și cum aș fi avut în cap o voce tăioasă, care nu mă lăsa să fac nicio mișcare fără să o aud comentând. Nu puteam nici măcar să vorbesc cu un alt băiat fără să aud vocea aceea stupidă spunându-mi că sunt o idioată și că stric mereu totul. Helen mai urcă încă două trepte și tonul ei deveni serios. Tu ești singurul pe care-l voi iubi vreodată. Singurul pe care-l pot iubi necondiționat. Tu ești totul pentru mine.

El privi în altă parte și înghiți în sec.

– Deci ne iubim unul pe altul. Și ce-i cu asta? Asta nu schimbă nimic. Noi nu putem fi împreună.

Vocea lui suna convingător, dar, în timp ce vorbea, expresia plină de îndoială întipărită pe chipul său începu să se intensifice – ca și cum nu ar fi crezut pe deplin ceea ce spunea. Ca și cum nu ar fi înțeles de ce nu puteau fi împreună.

Helen termină de urcat treptele. Importanța secretului pe care se pregătea să i-l spună apăsa greu asupra ei, încetinindu-i pașii.

Ea știa cum era să aibă inima frântă. Lucas îi făcuse o dată așa ceva. Nu fusese deloc ușor și nici corect – ca o înțepătură de cuțit, atât de dureroasă încât ți-ai fi dorit să te omoare. Dar ceea ce simțea acum avea atâtea vârfuri ascuțite încât, oriunde s-ar fi întors, ar fi fost rănită de unul dintre ele.

Traversă platforma pe care era tronul și se așeză în poala lui. El încremeni surprins în timp ce ea se lipea de trupul lui, dar tristețea care se citea pe chipul ei îl copleși, făcându-l să o strângă instinctiv la piept. Nu putea să-i spună totul în gura mare, așa că îl cuprinse cu brațele pe după gât și își apropie buzele de urechea lui, dezvăluindu-i tot adevărul.

Fata îl simți înfierbântându-se de emoție când îi povesti despre planul disperat al lui Daphne de a-l scoate pe Ajax din Infern. Helen nici nu mai știa ce-i spusese. Ea lăsa doar cuvintele să i se rostogolească de pe buze în urechea lui, dezvăluindu-i toată încurcătura aceea teribilă. De câteva ori îl simți înfiorându-se și respirând cu dificultate, în timp ce asimila o nouă mărturisire cumplită. În cele din urmă, când începu să-i vorbească despre

comportamentul ei în preajma lui Orion – pe plajă – și pronunță cuvântul „Scut”, Lucas se retrase punându-i degetul pe buze.

– Nu-mi spune mai mult, îi șopti el. El înțelese că atunci când ea se îndepărtase de Orion, speranța de a-i învinge pe zei – conform planului ei de salvare – devenise extrem de fragilă. Nu mai sta pe gânduri. Trebuie să te întorci imediat la Orion.

– Nu plec nicăieri fără tine.

– Trebuie să te întorci, Helen, zise el ferm, dar în loc să o respingă, o strângea mai tare. Eu trebuie să rămân aici. Am făcut un jurământ.

El se înecă în momentul în care pronunță acest cuvânt, realizând enormitatea greșelii pe care o făcuse.

– Dar, Lucas, zeii se folosesc de absența ta spunând că ești mort și că nu ai câștigat duelul. Aici nu mai este vorba doar de noi doi. Trebuie să vii să te arăți zeilor, altfel ei vor trimite armata lui Tantalus împotriva noastră.

– Fratele meu mai mic va trimite armata sa împotriva voastră indiferent ce veți face, nepoată. Dacă Lucas se va întoarce pe câmpul de luptă dovedind că este în viață, Zeus va găsi un alt motiv să atace, zise Hades cu tristețe. Helen coborî din brațele lui Lucas și rămase lângă el, ținându-l de mână, în timp ce zeul se apropie dinspre treptele din fața tronului.

– Știai? îl întrebă Helen pe Hades. Despre Daphne? Știai ce făcea ea?

– Văd multe, dar nu pot vedea orice, zise Hades clătinând din cap. Nicio ființă nu e omniscientă. Până și Moirele o au pe Nemesis care le blochează vederea.

– Am nevoie de el, șopti ea strângând mâna lui Lucas.

– Iar eu i-am tot repetat același lucru, dar nu a vrut să mă asculte, răspunse Hades ferindu-și privirea. Indiferent cât de mult țin la voi, nu-l pot elibera. El a făcut un jurământ – unul care mă implică și pe mine, în același timp.

– Nu e vorba doar de jurământul lui. El nu e potrivit să-ți fie succesor. Helen se desprinse de Lucas și ridică vocea. Le chem pe

Eumenide să fie martore la cererea mea. Lucas nu e potrivit să domnească în regatul morților.

– Ce fată deșteaptă, murmură Hades amuzat, ca și cum tactica lui Helen nu-i trecuse niciodată prin cap.

Când cele trei fete – Furiile din trecut – se iviră din întuneric în spatele tronului, Hades îi zâmbi fetei de parcă ar fi fost mândru de ea. Fostele Furii, cunoscute acum drept Eumenide – sau Binevoitoarele –, erau un soi de avocați ai apărării cu puteri supranaturale pentru Lumea de Dincolo, iar acestea îi datorau foarte multe lui Helen.

Eumenidele se postară în dreapta tronului pe care ședea Lucas, în timp ce Hades se așeză în stânga. Cea mai mică îi zâmbi lui Helen, iar aceasta îi zâmbi la rândul ei, abținându-se să-i facă semn din mână ca unei vechi prietene.

Cea mai mică dintre Eumenide își feri apoi privirea și chipul ei deveni impasibil. Eumenidele îi datorau lui Helen libertatea lor după suferințele îndurate ca Furii, dar fata era sigură acum că ele aveau să facă doar ceea ce era corect – indiferent de ce își dorea ea.

– Lăsați morții să intre și să judece, ziseră Eumenidele într-un glas.

În aer se auzeau suspine fantomatice și vaiete stinse. Prezențe invizibile pluteau strecurându-se printre Helen și Lucas, făcându-i să se încline într-o parte și-n alta. În câteva clipe sala se umplu cu sute, mii și apoi cu milioane de suflete care se ridicau rânduri-rânduri până la tavanul negru impenetrabil, îngrămădindu-se până în cele mai îndepărtate colțuri.

– Să facem cunoscute calitățile candidatului, zise lidera Eumenidelor, pășind în față și fluturând un braț palid în direcția lui Lucas. Înainte de toate, este inteligent. Dovada acestui lucru – el este singurul solicitant care îi oferă stăpânului morților singurul premiu pe care îl caută oferindu-se ca înlocuitor al lui Hades. Din punctul de vedere al inteligenței, candidatul e cel mai bun pe care l-am văzut până acum.

Helen își mușcă buza și se încruntă. Desigur, Lucas era cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise vreodată. Destul de inteligent pentru a fi stăpânul unui loc atât de tulburător precum Lumea de Dincolo.

– El comandă umbrele și se poate face invizibil după bunul său plac. El poate merge nevăzut printre cei vii, la fel ca Hades, zise o altă Eumenidă, pe care Helen o considera cea mai plângăcioasă. Din nou, ea nu avea nicio obiecție.

În aer pluteau șoapte înfundate – un zgomot asemănător cu freamătul frunzelor în bătaia vântului. Morții se sfătuiau.

– El este un Detector de Minciuni și poate judeca inimile, așa cum trebuie să facă stăpânul morților, zise cea mai mică dintre Eumenide, de parcă i-ar fi părut rău ca vocea ei să se ridice împotriva lui Lucas. Și este nemuritor.

– Nu, nu este, obiectă imediat Helen.

– E adevărat. El nu se îmbolnăvește, nu îmbătrânește, nu poate fi ucis de niciunul dintre elementele naturii și de niciun fel de armă, reaminti lidera Eumenidelor juriului format din morți – la fel ca un moderator la o dezbatere. El poartă lumina unui nemuritor în el. Morții pot vedea asta.

Helen îl auzi pe Lucas icnind și îl simți întorcându-se spre ea, dornic să-i pună un milion de întrebări. Ridică o mână ca să-l oprească și continuă.

– Înțeleg. Și ai dreptate. El nu poate fi ucis de o sursă exterioară, răspunse Helen încuviințând din cap. Dar Lucas poate muri totuși. Dovadă stă faptul că Hecate, după ce a primit ofranda, l-a lăsat să lupte cu Matt în ringul de foc. Nu i s-ar fi permis să-l înfrunte pe acesta dacă ar fi fost nemuritor.

– Helen spune adevărul, zise Hades, impresionând-o pe aceasta cu corectitudinea sa, chiar dacă știa că dreptatea era una dintre preocupările sale cele mai importante. Hecate nu ar fi permis unui nemuritor să se înfrunte cu un muritor într-o luptă pe viață și pe moarte. Trebuie să fie ceva care să-l poată ucide pe Lucas.

Eumenidele șușoteau între ele. În cele din urmă, cea plângăcioasă rosti cu voce tare:

– Dacă acesta e un truc și el poate fi ucis numai de ceva imposibil – ca de exemplu de o sabie făcută dintr-un metal imaginar, care nu există, atunci îl vom *considera* nemuritor.

– Vrem să știm ce anume îl poate ucide, zise lidera celor trei.

– Propria lui voință, zise Helen. Dacă nu mai vrea să trăiască, va muri. E alegerea lui. Nu i-aș lua pentru nimic în lume această putere. Apoi se întoarse spre Lucas ca să vadă dacă era de acord cu asta, dar expresia lui era impenetrabilă. Ea se întoarse din nou spre mulțimea morților și continuă: Dacă o să vrea să moară, o va face, iar dacă voi o să-l faceți stăpân al Lumii de Dincolo, cine vă garantează că într-o bună zi nu o să se sature? Dacă își va dori moartea, lăsându-vă fără stăpân?

Morții se mișcau agitați în jurul lor, făcând aerul să clocotească. Helen o văzu pe cea mai mică dintre Eumenide înclinând capul, ca și cum ar fi ascultat o voce care-i șoptea la ureche.

– Morții îl consideră prea cinstit ca să-și încalce cuvântul – acum și întotdeauna, zise ea. Hades poate vedea că inima lui are loialitatea de care ei au nevoie. Ei au încredere că nu se va lăsa pradă morții, abandonându-i Haosului.

– Dar cum puteți fi siguri de asta? El nu vrea acest lucru, insistă Helen.

– Nici Hades nu vrea, dar candidatul a ales asta, ceea ce e mai mult decât a făcut Hades, zise lidera Eumenidelor. Ea o privi o clipă pe Helen, de parcă și-ar fi cerut iertare, apoi continuă cu stoicism: Candidatul nu a fost silit și nici mituit în vreun fel. Hades a făcut tot posibilul pentru a-l descuraja, încercând să-l convingă să se întoarcă la lumină, dar el a refuzat. De bunăvoie și cu bună știință a ales să fie Mâna Întunericului. Candidatul neagă acest lucru?

– Nu, zise Lucas, plecându-și capul. Nu neg acest lucru.

Helen știa că Lucas nu avea să mărturisească faptul că fusese mințit – chiar dacă așa se întâmplase de fapt – pentru că era prea

cinstit ca să se sustragă responsabilității sale. Helen își aminti cum o prinsese atunci când plutea în derivă la limita spațiului cosmic și cum o trăsese înapoi pe Pământ. Rezolvaseră cearta lor oribilă de atunci pe platforma acoperișului ei, iar ea îl întrebase dacă tatăl lui fusese cel care-i spusese să o evite, dar Lucas nu aruncase vina pe Castor. El îi spusese doar că fusese alegerea sa.

Îl iubea și mai mult pentru acest simț al responsabilității. Lucru care îi întărea decizia de a spune ce era mai rău despre el – chiar dacă ea credea sau nu toate astea. Spera doar ca bănuiala ei despre ceea ce spusese Persefona în legătură cu sărbătoarea de Halloween să fi fost corectă.

– El este inteligent și loial și are un puternic simț al dreptății. Are toate talentele lui Hades. Dar îi lipsește cea mai importantă calitate, rosti cu voce tare Helen, astfel încât să fie auzită de toate sufletele din sală. Eu și Orion am fost cei care am trecut testul Furiilor. Noi le-am eliberat cu compasiune, iar morții ne-au găsit pe noi demni să conducem această lume. Lucas nu a trecut niciodată un astfel de test.

Helen se opri și inspiră adânc, pentru că știa că lucrurile pe care urma să le spună aveau să-l rănească pe băiat și poate chiar să-i schimbe părerea despre ea.

Nu mai conta, pentru că rămăsese fără opțiuni și trebuia să o facă.

– Lucas nu e potrivit să devină stăpân al morților pentru că nu a dovedit nimănui că simte compasiune pentru oameni, rosti răspicat Helen.

Lucas întoarse brusc capul spre ea, surprins. Fata nu îi întoarse privirea, chiar dacă îl simțea uitându-se insistent la ea. Eumenidele făcură o pauză, șușotind însuflețite între ele. Lucas nu-și lua privirea de la Helen, dar ea se uita în altă parte.

– El s-a oferit în locul vărului său, spuseră Eumenidele, încercând să o contrazică. Asta înseamnă compasiune.

– Asta înseamnă sentiment de vinovăție, zise Helen întorcându-se deliberat spre Hades pentru ca acesta să vadă că spunea

adevărul. Când a murit Hector am văzut vinovăție, tristețe și resemnare în inima lui Lucas. Acelea au fost emoțiile care l-au determinat să vină aici și să se ofere. Nu compasiunea. Dacă morții consideră compasiunea ca fiind deasupra tuturor celorlalte calități, atunci Lucas nu e potrivit să domnească aici.

Morții se sfătuiau intens – freamătul produs de vocile lor amintindu-i lui Helen de foșnetul vântului prin iarba înaltă a unei câmpii mlăștinoase. Nu putea suporta să-l privească pe Lucas. Ea spera doar ca el să o poată ierta într-o bună zi. În schimb se uită la Hades, care o urmărea surâzând. Helen voia să-i spună că-i părea rău să vorbească împotriva lui, dar știa că nu era nevoie. El îi putea citi regretul în inimă.

Lidera Eumenidelor își înclină capul într-o parte, ascultând verdictul morților.

– Candidatul a fost găsit nedemn de acest rol, zise ea, iar Helen aproape că se sufocă de emoție, dar răsuflă ușurată în cele din urmă. Dar Eumenidele nu terminaseră încă. Oricum, el trebuie să-și ducă la îndeplinire jurământul.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Helen spiritele din aer, deși nu înțelegea deloc șoaptele lor fantomatice.

– Înseamnă că într-o bună zi Mâna Întunericului va trebui să-l înlocuiască pe Hades, răspunse cea mai mică dintre Eumenide. El nu poate stăpâni până ce nu va fi declarat demn de acest rol, dar într-o bună zi el va trebui să se ofere pentru a fi testat de cei morți, iar dacă va trece testul, îi va lua locul lui Hades în Lumea de Dincolo.

Helen nu mai putea vorbi. Își scormonea mintea în zadar, căutând cu disperare un motiv să obiecteze, ceva care să poată anula jurământul lui Lucas, dar nu găsi nimic.

– Helen, renunță, îi șopti Lucas la ureche. Las-o baltă. Nu-i nimic.

– Nu, nu pot să renunț! îi zise ea printre dinți. Asta înseamnă că poți fi chemat aici în orice moment. Nu vom ști când sau cum,

dar într-o bună zi morții te vor chema, iar tu va trebui să cobori în Infern.

Lucas râse încetișor, clătinând din cap.

– Așa e viața, Helen, nu ai ce face. Asta e ceea ce înfruntăm cu toții, zi de zi. Înseamnă că îmi voi trăi fiecare zi din viață ca și cum ar fi ultima pe Pământ. Pot să fac asta. El îl căută cu privirea pe Hades, având în ochi acea strălucire specială pe care Helen nu o mai văzuse de câteva săptămâni. Mulțumesc, zise el.

– Trebuie să plecați. Acum, le spuse grav zeul. Este nevoie de voi pe pământ. Și, Helen... Nu-l lăsa pe Zeus să câștige. Indiferent ce trebuie să faci ca să-l oprești – fă-o.

Helen oftă și încuviință din cap, știind la ce se referea Hades, dar nesigură că era destul de puternică pentru a duce totul la bun sfârșit – acum când știa că Lucas trebuia să se întoarcă acolo într-o bună zi. Putea ea să înfrunte viitorul atât de îndepărtat știind că, dacă voia să fie cu Lucas, trebuia să o facă în Hades? Avea să sfârșească și ea ca Persefona?

– Îți mulțumesc din nou, unchiule, îi zise ea. Transmite-i reginei tale toată dragostea mea.

Capitolul 16

Helen și Lucas apărură pe plajă. Sperând să ajungă în apropierea lui Orion, Helen calculase că locul cel mai bun în care puteau să apară era arena improvizată unde se ținuseră duelurile.

Se aștepta ca liniile trasate între cele două tabere să nu fie mai mari decât cele pe care le văzuse la început, astfel încât să-și dea seama imediat în ce parte s-o apuce ca să-l găsească pe Orion. Se înșelase cumplit.

Atunci când Helen și Lucas ieșiră din ringul de gheață, se treziră în mijlocul unei tabere gigantice care colcăia de soldați veniți cu miile. Scioni, mirmidoni și muritori laolaltă se pregăteau de luptă.

– Ticăloșii, zise Helen privind cu gura căscată la orașul de corturi care se întindea de-a lungul plajei.

Helen îl văzu pe domnul Tanis de la magazinul de echipamente electronice ascuțind o sabie pe o piatră mare și rotundă. Ochii lui păreau goi și ciudați. Helen se pregătea să-l strige pe acesta și să-l întrebe dacă se simțea bine când îl simți pe Lucas trăgând-o brusc de braț.

– Sus! strigă el îngrozit și o aruncă în aer. După ce renunță la gravitație, Lucas zbură pe lângă ea, trăgând-o de mână după el. Am luat-o în direcția greșită, strigă el, îndreptându-se în direcția opusă mării.

De sus, din aer, Helen văzu cele două tabere, dar încă nu-i venea să creadă cât de mulți participanți erau acum. Ea și Lucas plutiră pentru câteva clipe, studiind noua hartă care fusese trasată pe plajă – în vestul insulei Nantucket. Din Siasconset și până în Sesachacha Pond, țărmul era înțesat de corturile armatei lui Tantalus. Orion și soldații lui erau mai în spate, pe dune, adunați pe pământ mai înalt și ridicol de puțini. Helen îl putea auzi pe Lucas șoptind – ca și cum ar fi memorat o listă cu lucruri de făcut mai târziu.

– Dar abia am plecat, nu-i așa? întrebă uimită Helen. Erau prea mulți oameni acolo jos, prea multe corturi. Cum s-au înmulțit atât de repede?

– Hefaistos are atâtea arme depozitate sub Muntele Olimp încât poate să-i înarmeze cu câte o sabie pe toți bărbații, femeile și copiii din întreaga lume, răspunse Lucas gânditor.

Helen observă că el număra corturile de pe plajă, marcând liniile de întărire. Săgețile începură să vâjâie pe lângă ei. Câteva atinseră trupul lui Helen, dar ricoșară în aer. Instinctiv, Lucas o trase după el în direcție opusă, schimbând traseul ales inițial. Fuseseră observați de un grup de mirmidoni. Și mai multe săgeți se abătură asupra lor, urmărindu-i, ca un nor înnegrind văzduhul.

– Sunt teafără, zise ea, înlăturând o ploaie de săgeți care-i amenințau fața. Atinse inima de aur pe care o purta la gât ca să-i amintească lui Lucas că avea jumătate din cestul ce o proteja de orice armă. Săgețile mă înțeapă, dar nu mă pot ucide, zise ea. Și nici pe tine.

Lucas privea absent cum săgețile ricoșau când îi atingeau trupul.

Helen coborî privirea spre inima lui și văzu zeci de emoții diferite învârtindu-se frenetic în pieptul său.

– Ești furios pe mine? întrebă ea rugătoare, punându-i o mână pe piept. Lucas ridică ochii la ea, dar privirea lui era atât de sălbatică încât o deruta și mai mult. Nu avea idee ce era în capul lui. Știu că te-am făcut aproape nemuritor fără să te întreb mai întâi.

Dar rămâne alegerea ta. Dacă vrei să mori, poți să o faci oricând, însă nu cred că vrei să mori chiar acum. Dar într-o bună zi, în viitor, să știi că vei putea să o faci.

Chipul lui Lucas se crispă, confuz. O minge de foc catapultată de la sol trecu la câțiva milimetri de ei, dar cei doi nici nu se sinchisiră de ea. Un alt nor de săgeți înnegri văzduhul în jurul lor, dar pentru ei nu mai era decât un zgomot de fundal – ușor de ignorat acum, când ea avea șansa să-i spună totul lui Lucas.

– Și ar mai fi un lucru. Toate stupizeniile acelea pe care le-am spus despre tine – cum că nu ai simți compasiune – continuă Helen cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să știi că nu cred așa ceva despre tine. Am spus asta doar pentru că nu ai fost testat așa cum am fost eu și Orion. Era singurul argument pe care puteam să-l folosesc la proces și singurul motiv pentru care morții nu te-ar fi ales drept lider al lumii lor.

Lucas părea la fel de absent. Helen își spuse că vorbele ei de la proces îl făcuseră probabil să o vadă cu alți ochi. De asta se temuse cel mai mult. În dorința de a-l salva îl făcuse să o urască. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

– Mă urăști acum, nu-i așa? Dar trebuia să scot în evidență un defect de-al tău – chiar dacă asta ar fi schimbat ceea ce simți pentru mine. Am făcut-o ca să te aduc din nou pe Pământ, chiar dacă asta înseamnă că te-am pierdut.

– Nu m-ai putea pierde, Helen. Nici măcar dacă ai încerca, zise el, trăgând-o de braț ca să o lipească de el. Și, ca să știi, sunt de acord cu tine. Ar trebui să arăt mai multă compasiune. Nu m-am așteptat niciodată să crezi că sunt perfect. Știu că nu sunt.

– Ești... pentru mine.

– Asta e tot ce mă interesează, Helen, și mă bucur că nu ești verișoara mea.

Pentru o clipă, ea se temu că nu avea să o facă. Își făcuse speranțe și fusese dezamăgită de atâtea ori încât se îndoia că avea să se mai întâmple vreodată. Dar se întâmplă. Lucas își îngropă mâinile în părul ei, o trase mai aproape și o sărută.

Cerul se umplu de săgeți aprinse și proiectile uriașe care miroseau ca asfaltul topit. Totul exploda în jurul lor, dar lui Helen nu-i mai păsa de nimic. Era în sfârșit acasă și nu mai voia să plece niciodată. Îl strânse cu disperare, iar sărutul deveni sălbatic. Săgețile zburau în toate direcțiile în timp ce soldații lui Orion le răspundeau mirmidonilor cu aceeași monedă. Observând că erau prinși la mijloc, Lucas puse capăt sărutului, dar o păstră pe Helen lipită de el.

– Vom continua mai târziu, îi spuse el cu răsuflarea tăiată, apăsându-și fruntea pe fruntea ei ca să se calmeze. Apoi schimbă direcția și se îndreptă spre pământ.

Zburară ca vântul, evitând valul primejdios de săgeți și de lănci și aterizară în tabăra lor, unde arcașii lansau săgeți cu nemiluita. Peste tot se auzeau armuri zdrăngănind și apărători din piele foșnind. O armată de scioni – deși redusă ca efectiv – înfrunta primul val al armatei lui Tantalus: treizeci și trei de mirmidoni care îi amenințau de la mică distanță, între cele două tabere existând doar o fâșie lată de nisip. Tantalus stătea în spatele mirmidonilor, ca lider al acestora. Helen îl auzi pe acesta urlând tot felul de comenzi armatei sale și admise că se descurca destul de bine. Mai multe luni la rând Tantalus fusese sperietoarea ei, dar nu era deloc laș.

Imediat ce Helen și Lucas atinseră pământul, Orion și Castor alergară spre ei să-i întâmpine.

– Cum ai...? o întrebă Orion pe Helen în timp ce-l priveau amândoi pe Castor, care-și strângea la piept fiul.

– Îți spun mai târziu, zise Helen.

– Unde e Hector? întrebă Lucas.

– În cortul meu, răspunse Orion, conducându-i pe amândoi într-acolo. El crede că va lupta.

– Nu *cred* că voi lupta, ci *voi lupta*, cu siguranță, se auzi vocea morocănoasă a acestuia din cort.

– Hector, dacă te vei lăsa din nou ucis, atunci când voi prelua domnia Lumii de Dincolo o să-ți ofer o ședere îndelungată în Tartar, glumi Lucas în timp ce intrau în cort.

Primul lucru pe care-l observă Helen fu șase armuri atârnând pe stativele lor ca niște soldați goi pe dinăuntru, care făceau de strajă în jurul încăperii.

Cea din bronz e pentru Hector, cea albă pentru Orion, cea argintie pentru Castor, cea roșie pentru Jason și cea neagră pentru Lucas, își spuse Helen. În afară de cele cinci armuri, mai era una aurie, făcută special pentru o femeie – după formă și mărime. *Aceea e a mea.*

Sub setul de armuri, Jason înfășura în bandaje pieptul lui Hector. Băiatul părea palid și slăbit după ce-și vindecase fratele.

– Lucas! strigă Cassandra și alergă la fratele ei. Lucas o prinse pe sora lui mai mică și o strânse în brațe. Verii lui îl înconjurară, îmbrățișându-l și bătându-l bucuroși pe spate, dar, în ciuda fericirii pe care o simțeau la vederea lui, erau cu toții mirați după ce-i auziră vorbele.

– Cum adică „când vei prelua domnia Lumii de Dincolo"? întrebă Casandra dezlipindu-se de Lucas.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Castor pe Helen pe un ton acuzator, ca și cum ea își îndeplinise doar o parte din sarcini.

– Tată, uite ce e, nu există altă cale după jurământul pe care l-am făcut. Dar, mulțumită lui Helen, nu trebuie să preiau domnia acum. Să ne concentrăm mai degrabă asupra bătăliei. Lucas strânse umărul tatălui său, apoi se întoarse către Hector. Eu și Helen ne-am uitat din aer în spatele liniei inamice. Unde e harta?

Părea foarte sigur pe el, de parcă ar fi plănuit milioane de bătălii.

Cassandra îi conduse pe bărbați la o masă aflată într-un colț, iar Lucas începu imediat să distrugă amenajările taberei inamice. Helen se pregăti se li se alăture, când auzi o voce familiară. Se auzea de departe – undeva la limita dintre cele două tabere, în „zona nimănui" – și era slăbită.

– Să mă ajute cineva! striga Claire.

Părea să aibă dureri mari.

– Gig? strigă Helen și țâșni afară din cort, îndreptându-se orbește către linia de demarcație. Mingile de catran aprins pe care mirmidonii le lansaseră spre Lucas și Helen aterizau peste tot, stârnind un fum negru și dens.

– Aici! strigă răgușită Claire de undeva din spatele perdelei de fum.

– Helen, nu! strigă Orion, dar ea nu se opri.

Nu-i păsa că prietena ei îl preferase pe Matt în locul ei. Strigătele lui Claire, care suferea, îi șterseră totul din minte.

Helen se avântă în „zona nimănui" dintre cele două tabere. Un nou val de săgeți acoperi văzduhul imediat ce ea puse piciorul pe linia de demarcație – lovituri de avertizare ale mirmidonilor.

– Lennie, urlă Claire. Vocea ei era sufocată de durere.

Prietena ei era undeva între dunele de nisip, dar Helen nu o putea vedea. Prea multe săgeți cădeau în jurul ei. Tufele de măceș și iarba înaltă erau în flăcări.

Helen simți un val de energie uriaș străbătând-o și revărsându-se din ea. Dorința disperată de a o găsi pe Claire o copleșea. Mai multe lucruri se întâmplară în același timp. Focurile care ardeau pe pământ se stinseră brusc, fâsâind, înăbușite de gheață și abur rece. Se stârni un vânt puternic, care spulberă fumul, iar Helen le zări pe Claire și pe Daphne ghemuite pe nisip.

Și o sută de săgeți încremeniră în văzduh, vârfurile lor din bronz oscilând sub influența câmpului magnetic creat de Helen.

Totul rămase nemișcat pentru o clipă.

Cu inima în gât, Helen văzu că, deși Daphne o acoperea pe Claire cu trupul ei ca să o ferească de foc, amândouă fuseseră străpunse de mai multe săgeți.

Claire sângera masiv.

Helen alergă către ea. Mâinile ei tremurau ca varga din cauza panicii. Cu întârziere, devenise conștientă de faptul că trecând în „zona nimănui" inițiase o acțiune periculoasă. În mod necugetat, ea le oferise ocazia mirmidonilor din tabăra opusă să facă același lucru.

Îi auzi pe Lucas, Orion și Hector scoțând strigătele lor de luptă undeva în spatele ei pentru a-și aduna soldații. Toți ca unul, aceștia se avântară grăbiți în confruntarea pe care Helen o declanșase fără să-și dea seama. Tot ce vedea ea era Giggles plângând în hohote, cu mâinile pe săgeata înfiptă în piept.

– Ieșiți din ea! strigă Helen – fără sens – săgeților înfipte în trupul prietenei ei. Săgețile se supuseră și ieșiră din ea – înrăutățind de fapt lucrurile. Șiroaie de sânge începură să se scurgă din rănile fetei. Helen ajunse la Claire și Daphne înainte ca armatele să se ciocnească.

Le trase pe amândouă aproape de ea și se avântă în văzduh, în timp ce scionii și mirmidonii se ciocneau sub ea în scrâșnet de săbii și zăngănit de scuturi.

În vreme ce le ducea pe Claire și pe Daphne la Jason pentru a le vindeca, își cobori privirea și îi zări pe Castor, Hector, Orion și Lucas intrând fără armuri în grupul mirmidonilor și culcându-i la pământ ca pe niște spice. Lucas deschidea drumul, parând furios loviturile adversarilor. Imaginea lui respingând cu mâinile goale săbiile care se abăteau asupra lui o făcu pe Helen să se cutremure, și chiar dacă știa că o sabie sau o săgeată nu putea să-l omoare, era ușurată că trebuia să se concentreze asupra zborului și că nu putea privi.

Într-o clipă le duse pe Claire și Daphne în cort.

– Sunt bine, insistă mama ei, îndreptându-se șchiopătând spre masă și scaune. Helen o întinse pe Claire în fața lui Jason și a Cassandrei. Jason reacționă imediat, mâinile lui radiind o lumină albastră pentru a opri sângerarea lui Claire – chiar dacă avea inima strânsă de durere la gândul trădării ei.

– Jason, așteaptă! îl rugă Claire.

– Claire, măcar o dată în viață, vrei să taci din gură, te rog? zise furios acesta.

Helen privi în inima lui – galbenă și stâlcită, și înțelese că se simțea atât de rănit de trădarea lui Claire, încât nu putea nici măcar să o privească în ochi.

– Pallas nu va lupta cu tine sau cu Hector, îngăimă ea, încăpățânându-se să vorbească. Daedalus refuză să-l înfrunte pe Orion, iar zeii au pierdut sprijinul multor scioni care trecuseră de partea lor pentru că hipnotizează muritori.

Sângele îi umplu gura și începu să i se prelingă pe bărbie.

La naiba, aceea era singura putere pe care nu o avea – își spuse Helen –, una pe care și-ar fi dorit-o poate cel mai mult: abilitatea de a-i vindeca pe cei dragi atunci când sufereau.

– Fă ceva! strigă Helen la Jason.

– Plămânul ei e perforat, zise el în timp ce fata se zbătea sub mâinile lui. Trebuie să o adorm.

– Claire, te rog, liniștește-te, spuse Cassandra cu blândețe. Lasă-l pe Jason să lucreze.

– Nu, țipă fata, împingând mâinile luminoase ale lui Jason într-o parte. Ea încercă să se ridice, dar și mai mult sânge țâșni din gura ei. Cu toate astea făcu un ultim efort să le transmită mesajul: Tantalus, câțiva dintre Cei O Sută de Veri și mirmidonii sunt tot ce a mai rămas din armata zeilor, zise ea înecându-se cu propriul sânge. Tantalus îi conduce pe toți. El este creierul acțiunii și e păzit cu străşnicie de mirmidoni.

– Încearcă să te liniștești, zise Cassandra, ajutând-o să se întindă din nou.

– Îmi pare atât de rău, zise horcăind Claire. Eu și Ari am crezut că făceam ceea ce trebuia.

– Știu, murmură Jason și amărăciunea de culoarea muștarului pe care Helen o văzuse în inima lui se transformă pe loc într-un superb nor roșu-auriu. Acum, serios vorbind, taci naibii din gură, îi șopti el cu tandrețe.

Jason își plimbă mâna ce radia lumină peste capul lui Claire, iar ea își pierdu cunoștința. Helen văzu cum rănile fetei începeau

să se închidă – fața lui Jason devenind și mai palidă după efortul depus – înainte de a se întoarce spre Daphne.

– Mulțumesc, zise Helen cu jumătate de gură. Pentru că ai luat-o de acolo.

Daphne încuviință din cap și începu să-și analizeze rana din coapsă.

– Nu sunt deloc în postura de a cere ceva în schimb, dar îți cer să mi-l lași mie pe Tantalus.

– E numai al tău, zise Helen pe un ton acru, apoi părăsi cortul pentru a zbura deasupra câmpului de luptă ca să-și găsească oamenii.

Îl observă mai întâi pe Lucas. El lupta alături de tatăl său. Știa că avea să fie bine și că urma să-și protejeze tatăl. Îl căută din ochi pe Orion. Săgețile șuierau pe lângă urechile ei în timp ce mirmidonii din spatele primelor linii își epuizau proviziile de săgeți. Văzând că săgețile ricoșau din trupul ei renunțară să mai tragă, făcând semne spre ea și țipând după ce asistaseră la ceea ce părea imposibil.

Din aer, Helen îi localiză pe Orion și Hector luptând spate în spate. Un cerc format din șase mirmidoni îi blocau într-un loc. Zbură spre ei și când ajunse în raza de acțiune, chemă săbiile din mâinile mirmidonilor. Șase săbii se ridicară în văzduh și rămaseră în aer în timp ce Helen ateriza cutremurând pământul alături de Hector și Orion.

Sosirea ei nu avu efectul la care se aștepta. În loc să fugă, mirmidonii începură să se apropie.

– *Tiranul*, intonau ei la unison, înaintând spre ea ca un val de ură care lua proporții. *Ucideți Tiranul.*

– Nu a fost cea mai inteligentă mișcare din partea ta, prințesă, o dojeni Hector. Îngrijorat, el întinse degetul spre Orion. Scoate-o imediat de pe câmpul de luptă!

Înainte ca Helen să-și dea seama de ce Hector era atât de furios, Orion o aruncă pe umărul lui și începu să alerge spre cort. În timp ce se izbea incomod de spatele lui, ea reuși să ridice capul,

destul cât să vadă întregul grup de treizeci și ceva de mirmidoni țintind spre ea și realiză despre ce era vorba.

Regina este probabil cea mai versatilă piesă de pe tabla de șah, dar, dacă este luată de adversar, jocul nu se termină. Acesta se sfârșește doar când regele este încolțit și cineva declară șah mat. Cu întârziere, Helen realiză că ea era regele în acest joc, și nu regina.

În timp ce se gândea la acest lucru, observă pe cineva alergând pe câmpul de luptă în armură aurie – armura ei aurie.

– Stai! strigă ea, întinzând mâna spre fata care-i purta armura, dându-se drept ea în mod stupid. Asta e sinucidere curată!

Dar fata dispăru în fum, ascunsă de ceață și de valurile interminabile de luptători.

În timp ce scionii din Casa Ateniană închideau rândurile în spatele lui Orion, înfruntându-i pe mirmidonii insistenți, Helen realiză că fata în armură aurie putea fi doar o singură persoană. Mama ei.

Daphne așteptă până ce Jason se epuiză aproape complet ca să o vindece pe Claire. Cassandra plecase să-i aducă apă și ceva de mâncare ca să mai prindă puteri, așa că înhăță repede armura aurie de pe stativul ei și, după ce luă chipul lui Helen, se avântă în bătălie.

Ea știa că nu avea să scape cu viață din asta, dar nu-i păsase niciodată cu adevărat de viața ei. Nu-l mai avea pe Ajax. În sfârșit, după atâția ani, acceptase acest lucru. Mai rămăsese un singur lucru de făcut. O promisiune pe care trebuia să o respecte.

Tot ce avea de făcut era să treacă liniile, în tabăra adversă, în timp ce majoritatea războinicilor lui Tantalus erau ocupați pe câmpul de luptă. Atunci ar fi ajuns destul de aproape ca să-l ucidă.

Ea își pusese inima zălog pentru asta cu luni în urmă – își oferise inima lui Hecate dacă aceasta ar fi ajutat-o să-l omoare pe Tantalus.

Nu mai conta ce precauții își luase acesta.

Hecate, paznica răscrucilor de drumuri și a pragurilor, promisese că avea să deschidă orice ușă pentru Daphne. În timp ce trecea de „zona nimănui" alergând, o parte din sufletul ei spera ca Helen să creadă că făcea asta pentru a o ajuta.

O și mai mare parte din sufletul ei își dorea ca asta să fie adevărat.

Dar ea știa mai bine care era adevărul. Făcea asta în special pentru răzbunare. Faptul că o ajuta pe Helen era doar un bonus.

Mirmidonii erau distrași, urmărind-o pe adevărata Helen, care era pe umărul lui Orion, cărată înapoi în spatele liniilor. Era jenant, dar Daphne știa că îndepărtarea fiicei ei de pe câmpul de luptă era cea mai bună mișcare. Cu toate puterile ei impresionante, fata nu era o luptătoare înnăscută, iar mama ei se bucura că Orion avusese inspirația să o scoată de pe câmpul de luptă.

Spre deosebire de fiica ei curajoasă și nesăbuită, Daphne participase la multe bătălii și știa să mânuiască o sabie. Ignorând rănile din coapsă și umăr – care de altfel i se vindecau rapid – ea doborî fără probleme câțiva membri ai Celor O Sută De Veri și începu să-și facă drum spre tabăra inamică.

Daphne se roti cu sabia ridicată deasupra capului, provocând cât mai mulți adversari, pentru a le distrage atenția de la Hector, Lucas și Castor. Niciunul dintre oamenii lui Helen nu purta armură și trebuiau să se regrupeze urgent. Singura soluție pentru asta ar fi fost ca Daphne să câștige teren și să împingă inamicul în spate. Atât timp cât mirmidonii o urmăreau pe adevărata Helen, ea avea șansa să treacă dincolo de liniile inamice și să-și atingă scopul.

Ucise trei oameni și electrocută un al patrulea înainte ca fulgerul ei să-i atragă atenția lui Castor.

– Helen! strigă el. Văzând-o pe Daphne înconjurată de atâția soldați, el își făcu drum spre ea, să o salveze.

– Înapoi, Caz! urlă Daphne, folosind intenționat vechea lui poreclă. Castor era deștept și pricepu imediat că fata în armură aurie nu era Helen, chiar dacă arăta exact ca ea.

Castor întinse brațul pentru a-l opri pe Lucas să zboare spre ea și îi explică rapid fiului său cum stăteau lucrurile. Amândoi își concentrară atenția asupra Celor O Sută De Veri, în timp ce Daphne îl ucidea pe ultimul dintre cei care o încercuiseră.

Pătrunzând dincolo de liniile inamice, înlătură din drum câțiva muritori hipnotizați. Toți scionii și mirmidonii erau pe câmpul de luptă, iar rezervele – formate din muritori – abia urmau a fi amplasate pe poziții.

Daphne nu voia să-și folosească sabia împotriva muritorilor, așa că o vârî în teacă, preferând să lupte cu aceștia cu mâinile goale – o tehnică neletală pentru ei.

Chiar dacă era cu mâinile goale, ea își croi drum printre rezerve în câteva secunde, îndreptându-se către un pâlc de corturi înalte și îl strigă pe cel pe care voia să-l provoace la luptă.

– Tantalus! Hai să terminăm acum! urlă Daphne – cea deghizată în Helen. O singură viață în loc de o mie! Mulțimea începu să murmure „Tiranul!" în jurul ei. Credeau că era vorba despre Helen. Viața ta sau a mea, adăugă ea. Să sfârșim odată cu asta înainte să înceapă.

Tantalus ridică prelata care acoperea intrarea în cortul său și ieși afară complet echipat în armură.

Daphne își lăsă în jos vizorul coifului și apucă mânerul sabiei cu ambele mâini.

– Dar eu nu am niciun fulger și nu pot provoca un cutremur. Eu nu pot zbura, zise Tantalus ridicând brațele lateral în timp ce înainta către ea – ca și cum nu ar fi avut nimic de ascuns.

– Sabie contra sabie, ripostă Daphne alias Helen. Nu sunt permise alte talente în luptă. Doar sabia ta contra sabiei mele.

Mulțimea își dădu asentimentul, fremătând, cu excepția unei singure persoane.

– Helen, nu! strigă Ariadne. Tatăl ei o imobiliză, ca să nu fugă spre aceasta. E un luptător prea bun, o avertiză ea.

– Fără alte trucuri și talente? întrebă Tantalus neîncrezător.

El nu voia să o înfrunte decât dacă era sigur că putea câștiga.

– Fără, răspunse Daphne, știind că plătise deja pentru această minciună cu inima ei.

– Să o lăsăm pe Hecate să decidă, zise Tantalus, însuflețit de ideea de a fi marele erou al zilei câștigând războiul printr-un singur duel. Aduceți ofranda!

Pallas înaintă și aruncă o mână de șofran în aer, între cei doi adversari. Un foc oranj erupse din nisip pentru a forma un contur oval. Tantalus și Daphne pășiră în arenă nestingheriți. Bărbatul își trase încet sabia din teacă, zâmbindu-i adversarei sale.

– Pallas mi-a spus că nu te pricepi deloc să mânuiești sabia, îi șopti el cu un zâmbet înghețat.

Daphne își arătă preț de o clipă adevărata față, pentru ca el să știe cine îi era adversar. Recunoscând-o, expresia lui îngheță. Ea se transformă imediat în versiunea mai tânără a Chipului – Helen – și îi zâmbi.

– Vei constata că m-am perfecționat, zise ea.

Zeii se apropiară entuziasmați de arena în care avea loc duelul, fiecare ocupând un loc cât mai bun la limita zonei închise de magie. Tantalus se întoarse, gata să protesteze că lupta nu era corectă – Daphne fiind în locul lui Helen –, dar în fața lui se ridică un perete de foc oranj. Văzând că era imposibil să mai dea înapoi, zâmbi cu tristețe și încuviință din cap, privind nisipul.

– Am săvârșit toate nelegiuirile acelea pentru că te-am iubit nespus, zise el destul de tare încât Daphne să audă. Tu, dintre toți, ar fi trebuit să-ți dai seama de asta până acum.

– Mi-am dat seama, răspunse ea încet. Și te urăsc pentru ce m-ai învățat să fac.

Tantalus stătea într-un capăt al ovalului, iar Daphne în celălalt. Lăsând o distanță cât mai mare între ei, optaseră de fapt pentru un duel cu o singură lovitură decisivă. Nu avea să fie o luptă de durată, presărată cu jocuri spectaculoase de picioare sau fandări elegante. Precum cavalerii medievali sau pistolarii din Vestul Sălbatic, dueliștii aveau să aplice o singură lovitură mortală.

Țâșniră unul spre celălalt în același moment. Totul se termină într-o clipă.

Daphne ignoră arsura pe care o simți de-a curmezișul gâtului și reteză capul lui Tantalus dintr-o singură mișcare. La fel cum îi făcuse el lui Ajax. Ea văzu capul acestuia rostogolindu-se la picioarele ei și atingând bariera de foc oranj. Ochii lui reci o fixau cu uimire.

Se terminase, în sfârșit. Daphne căzu în genunchi în timp ce auzea corpul fără cap al lui Tantalus prăbușindu-se în spatele ei. Urmă o tăcere deplină, apoi urechile începură să-i țiuie. Simți o răceală cunoscută strecurându-i-se în oase.

Privind în jos, văzu sângele strângându-se în nisipul din jurul ei.

Încercă să inhaleze, dar inspiră un lichid sărat în loc de aer – ca și cum și-ar fi respirat propriile lacrimi.

Simți o sfârșeală și trupul ei se prăbuși în nisip, din gâtul secționat țâșnind șiroaie de sânge.

O replică din „Piesa Scoțiană" se ivi în mintea ei: „Cel adormit și cel mort nu sunt decât niște tablouri".

Lui Ajax îi plăcea să o deseneze în timp ce dormea. Era un pictor atât de talentat...

Orion o lăsă pe Helen lângă Jason, care dormea – sau era leșinat – pe podea, alături de Claire. Era atât de furios încât fata nu știa dacă ar fi trebuit măcar să încerce să-l calmeze. Ea decise să riște și își ceru scuze.

– Orion, îmi pare rău, începu ea.

– Șșș, făcu acesta ridicând mâna să o oprească. Inspiră adânc de câteva ori încercând să se liniștească înainte să înceapă din nou. Ce naiba ți-a trecut prin minte?

– Că asta e lupta mea, nu a voastră. Nu a lui Lucas și nici a lui Hector. *E a mea,* zise Helen ridicându-se și înfruntându-l. Încercam să lupt pentru mine.

– Realizezi că nu așa se fac lucrurile? Alegem protectori dintr-un anumit motiv – pentru că, dacă tu ai muri, noi am pierde. Credeam că ai înțeles asta.

– Da, am înțeles. Elena din Troia nu avea altceva de făcut decât să stea pe loc și să-i lase pe alții să lupte pentru ea – și știm cu toții ce final neașteptat a avut Războiul Troian, rosti ea răspicat.

Orion tăcu și se întoarse către armurile înșiruite pe suporturi.

– Mă calci pe nervi, Helen, zise el desfăcându-și centura și începând să se dezbrace, astfel încât să poată intra în armură. Fata îi sări în ajutor.

– Știu, zise ea, luând de pe rastel platoșa albă. Pentru că sunt prea lașă pentru a face ceea ce trebuie să fac.

– La ce te referi? întrebă el întinzând mâinile în lături pentru ca ea să-i poată lega platoșa sub brațe. Cassandra se ivi lângă cotul lui Helen, brățara confecționată de Orion zornăind plăcut. Kitty, tu ce mai cauți aici? întrebă nerăbdător acesta, ca și cum abia atunci îi remarcase prezența.

– Eu... începu ea.

– Întoarce-te acasă la Noel și Kate. Acest loc e prea periculos pentru tine, o dojeni el. Cassandra șovăi, pe punctul de a lăsa jos manșetele metalice protectoare care completau armura, dar Helen o opri apucând-o de mână.

– Cassandra e aici pentru a fi aproape de tine, astfel încât să nu fie nevoită să facă profeții, îi aminti Helen. Ea se încurcă în legăturile armurii lui Orion și ridică mâinile, exasperată. Și se află aici ca să te îmbrace, adăugă ea. Nu am idee cum se prind drăciile astea.

Se retrase și o lăsă pe Cassandra să facă tot ceea ce voia, în mod atât de evident. Să-l atingă pe Orion. El nici măcar nu o privea.

– Ei, continuă, zise acesta. Mor de curiozitate să aflu ce înseamnă pentru tine „prea lașă pentru a face ceea ce trebuie", spuse el cu o privire întrebătoare – ca și cum nu ar fi crezut că Helen putea fi lașă în vreo privință.

– Să mă fac nemuritoare, răspunse ea gâtuită de emoție. Și nu parțial nemuritoare, adică nemuritoare cu excepția unei mici clauze prin care aș putea să mă omor singură după milioane de ani, dacă ar fi să mă satur de toate, ci cu adevărat nemuritoare, pe vecie, ca să-l pot înfrunta pe Zeus de la egal la egal. Doar că nu vreau să fiu nemuritoare, zise Helen cu lacrimi în glas. Veșnicia mă îngrozește.

Orion se îndepărtă de Cassandra de parcă nici nu ar fi fost acolo și o îmbrățișă.

– Bine, în regulă. Asta m-ar îngrozi și pe mine, să știi, zise el strângând-o cu blândețe la piept, astfel încât să nu o strivească de armura lui.

Helen deschise ochii în timp ce Orion o ținea lipită de el și o văzu pe Cassandra privindu-i. Ochii ei mari și albaștri erau plini de durere. Helen se smulse din îmbrățișarea lui și lăsă o distanță decentă între ei. Cum putea Orion să fie atât de insensibil cu prietena ei?

Era posibil să nu o placă deloc? Helen știa că nu era adevărat. Orion ținea cu adevărat la „mica lui Kitty" – doar că nu o privea ca pe o femeie. Da, ea era cam tânără pentru el pe moment, dar era ciudat faptul că Orion nu *vedea* ce era în inima ei așa cum putea să facă în cazul altora. „Așa cum Moirele nu pot vedea prin el", își spuse ea. Enea fusese fiul Afroditei, dar nici el nu bănuise vreodată că era iubit de Cassandra din Troia.

Helen realiză că Moirele o ascundeau probabil pe Cassandra în același fel în care Nemesis îl ascundea pe Orion de Moire.

– Dar de ce trebuie să devii nemuritoare, de fapt? întrebă Orion întrerupându-i lui Helen șirul gândurilor și aducând-o cu picioarele pe pământ – în fața unei situații mult mai presante.

– Ca să fie doar lupta mea. Așa cum ar fi trebuit să fie chiar de la început, murmură ea, frecându-și palmele cu nervozitate de blugi.

Auziră zgomote în afara cortului. Armata lor se întorcea în tabără. Helen îi auzi pe scionii din Casa Romană strigând: „E mort! Tantalus e mort! Zeii nu mai au niciun luptător!"

Însă ea știa că zeii nu aveau să renunțe atât de ușor. Pentru ei era floare la ureche să stârnească o furtună, să provoace un cutremur, sau să ridice un val gigantic împotriva lor – dar nu ar fi permis ca Helen să câștige acel război.

– Cine l-a ucis? întrebă vesel Orion înaintând cu pași mari spre ușa cortului.

– Mama, răspunse Helen în spatele lui. Alergă și-l prinse de umeri înainte ca el să apuce să li se alăture oamenilor săi pentru a sărbători. Orion, nu-l lăsa pe Poseidon să distrugă această insulă. Împiedică toate cutremurele provocate de el și valurile gigantice de maree. Ești destul de puternic să i te împotrivești făcând toate astea?

– Voi încerca, zise Orion alb la față. Într-acolo se îndreaptă războiul?

– Da, intonă Cassandra. Helen se cutremură la auzul vocii ei care suna ca și cum cineva i-ar fi turnat apă cu gheață pe spate.

Cei doi se întoarseră pentru a privi Oracolul. În jurul ei, aerul era colorat în mii de nuanțe, iar trupul ei se scutura de parcă ar fi fost lovit cu pumnii din interior. Doar chipul și vocea îi rămaseră la fel în timp ce se împotrivea Moirelor.

– Cei Doisprezece nemuritori nu se pot înfrunta cu muritori în luptă dreaptă. Tiranul și ei vor folosi cele mai înfiorătoare arme pentru a vă învinge – până ce îl vei întâlni pe Zeus în luptă drept egal. Nu întârziați. Unul din voi trebuie să coboare în Tartar pentru a completa ciclul.

– Vom mai vedea, zise Helen disprețuitoare.

Trupul fragil al Cassandrei începu să tremure de parcă ar fi fost electrocutată. Fața ei se zbârci și ochii i se acoperiră de albeață. Cea mai înfricoșătoare dintre Moire, Atropos – cea care taie firul vieții –, își făcuse drum și intrase în trupul fetei.

– Vălul lui Nemesis nu are întotdeauna efect asupra unei femei deja oarbe, zise Atropos, îndreptându-și degetul spre ochiul Cassandrei.

– Orion! strigă Helen, iar el fugi spre Cassandra pentru a opri violenta profeție care încerca să o rupă în bucăți din interior. Dar bătrâna se îndepărtă în pași de dans de Orion – în trupul Cassandrei.

– Tu nu ne vei fura din nou mesagerul, frumosule, chicoti Atropos. Ea făcu șoldurile Cassandrei să se unduiască sugestiv, tachinându-l pe Orion. Poseidon vrea să-și cheme cele mai fioroase odoare de pe fundul oceanului. Kraken vine să te ucidă de data asta!

Orion o cuprinse cu brațele pe Cassandra, iar aceasta leșină când Atropos îi părăsi trupul în cele din urmă. El o ridică la fel de ușor ca pe o păpușă și o cără până la un scaun, pe care se așeză ținând-o în poală.

– Kitty! o strigă el ușurel atingându-i fața. Ea nu răspunse. Hai, trezește-te. Orion începu să o scuture, frica făcându-l furios. Cassandra! se răsti el, dar ea nici nu tresări.

Helen văzu o lumină înflorind în pieptul lui Orion și înainte ca el să-și camufleze acea emoție, ea o recunoscu. Era lumina vie a dragostei.

De pe câmpul de luptă se auzeau urlete și țipete de panică. Lucas, Hector și Castor intrară grăbiți în cort – palizi și îngrijorați.

– Ce se întâmplă? întrebă Helen temându-se de ce era mai rău, dar cei trei păreau prea șocați ca să poată vorbi.

Dinspre partea din spate a cortului – partea dinspre continent – Helen auzi vocea de sirenă a lui Andy comandându-le soldaților să țină rândurile. O secundă mai târziu, aceasta intră în cort pe sub prelata din spate și începu să țopăie caraghios, scărpinându-se peste tot, de parcă ar fi simți târându-se pe ea ceva dezgustător.

– Sunt niște *chestii* care ies din apă! țipă fata, rușinată de istericalele ei. Bărbați pești, femei crab și... Tăcu brusc și începu să-și miște degetele spasmodic, cu o privire îngrozită. Și toate chestiile astea sunt *cleioase!* Eu sunt pe jumătate sirenă și am văzut multe viețăți ciudate pe fundul oceanului, dar ființele astea sunt absolut dezgustătoare!

Strigătele ei îl treziră pe Jason, care se apropie de grup clătinându-se. Era atât de tras la față încât părea un schelet. Le făcu semn spre Cassandra, care zăcea fără cunoștință în brațele lui Orion.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el răgușit.

– O profeție, răspunse Orion. Nu se va trezi prea curând.

– Ce a spus? întrebă Lucas.

– Că trebuie să mă duc undeva să fac ceva, pentru că, în caz contrar, zeii – și nu-mi vine să cred că spun asta – vor elibera Krakenul. Helen tot nu reușea să înțeleagă. Chiar mă îndoiesc că acest Kraken apare în legendele *grecești*, bâigui ea.

Castor încercă mai întâi să se adune, apoi se grăbi să dea jos toate armurile.

– Băieți! le spuse el cu gravitate. Ajutați-vă unii pe alții să vă puneți armurile. Repede!

Helen rămase ca împietrită în timp ce restul își puneau grăbiți armurile. Își auzea pulsul bubuindu-i în urechi. Cum putea să-i privească pe toți acești oameni dragi plecând spre moarte?

– Nu ați vrea să vedeți lumea mea, Everyland? strigă ea cu o voce gâtuită de emoție.

Se opriră cu toții, șocați de propunerea ei aparent nebunească.

– Helen? o strigă Lucas, cu o voce sumbră. Te gândești să-i faci pe toți nemuritori?

– Nu, răspunse ea. Dacă-i voi face pe toți nemuritori și voi pierde în fața lui Zeus, el nu va avea încotro și o să vă închidă pe toți în Tartar pentru restul eternității. Nu este altă cale de a scăpa de un nemuritor. Nu vă pot face asta. Respirația ei se precipită. Părea emoționată la culme. Când vorbi, vocea ei era stridentă. Dar nu v-ar plăcea să deveniți *parțial* nemuritori, așa cum e Lucas?

Un zgomot asurzitor se ridică până la cer și scutură pământul. Prăbușindu-se în genunchi, Helen îl simți pe Lucas aruncându-se asupra ei și acoperindu-i urechile. Strigătele de panică erau acoperite de un răget de pe altă lume. Helen știa cui aparținea acesta.

Krakenul se ridica de pe fundul oceanului.

Capitolul 17

Helen îl simți pe Lucas ajutând-o să se ridice în picioare, apoi alergară amândoi până în fața cortului împreună cu Orion și Hector pentru a vedea scena care se derula apocaliptic în fața lor.

Soarele și cerul erau umbrite de un dom uriaș ce se înălța din apă. Un tentacul lung – de forma unei funii și lat cât un bloc din oraș – sfâșie văzduhul și apoi se izbi rapid de pământ, zdrobind muritori, scioni și mirmidoni deopotrivă. Krakenul era atât de mare, încât vârful unui tentacul de-al lui pornea tocmai din largul mării – unde capul uriașului calmar se vedea deasupra apei – și traversa o mulțime de mile marine, sfârșind tocmai în tabăra lui Helen.

Monstrul era de un roșu-intens, pielea lui fiind străbătută de vene proeminente, groase cât trunchiurile unor copaci și acoperite cu ventuze uriașe.

Soldații încercară să taie tentaculul uriaș atunci când acesta se strecură printre ei. Drept răspuns, acesta îl apucă pe unul dintre agresori și se înfășură în jurul lui ca un șarpe constrictor.

În timp ce soldatul avea parte de o moarte atât de cumplită, Lucas o trase pe Helen înapoi în cort.

Chiar dacă ea nu-l mai vedea pe bietul soldat, îl auzea totuși urlând în agonie.

Se întoarse spre ceilalți și văzu doar chipuri îngrozite și perplexe. Nu aveau idee cum să lupte împotriva unui monstru atât de mare. Se uită la Claire și Cassandra, care zăceau inconștiente, apoi se întoarse din nou spre ceilalți, simțind un consens unanim.

– Cine este cu mine? întrebă Helen.

Hector se uită la Andy. Emoțiile sale erau atât de clare, așa cum nu fuseseră niciodată în preajma unei alte ființe.

– Doar dacă vii și tu, zise el.

– Bine, șopti ea și îl luă de mână. El o trase lângă el, făcându-i semn lui Helen că ei doi erau de acord.

– Dar Claire? întrebă nerăbdător Jason.

– Ia-o tu, zise Helen. Orion, tu o vei lua pe Cassandra. Orion miji ochii, mirat. Aruncă o privire spre inima lui Helen, o citi și se încruntă, confuz. Ai încredere în mine, îi spuse ea.

– Castor? strigă Helen întorcându-se spre el.

– Îmi pare rău, Helen. Am visat la Atlantida toată viața, dar nu pot veni cu tine, zise trist Castor. Nu fără Noel.

– Tată, protestă Lucas, dar acesta îl opri cu un gest.

– Oricum, am avut o viață lungă și îmi dau seama că nu vreau să trăiesc mai mult decât mi-a hărăzit soarta, zise el clătinând ferm din cap. Asta nu înseamnă că nu voi lupta. Sunt tot de partea ta, Helen.

– Dacă nu vii cu noi, nu vei putea lupta, insistă Lucas. E mult prea periculos.

– Nu, nu este, zise Helen. În mintea ei încolțise un gând salvator. Își desprinse de la gât colierul cu pandantiv în formă de inimă pe care-l purta din copilărie și i-l puse la gât lui Castor. Nu știu dacă are efect sau nu asupra ta.

Castor încuviință din cap și își scoase pumnalul.

– S-ar putea să fie un talisman pe care doar o fiică a Casei Atreus îl poate purta, zise el. Îi înmână pumnalul lui Helen și își dezgoli antebrațul, privind-o apoi fără pic de teamă. Fără să mai piardă vremea, Helen înfipse iute lama ascuțită a pumnalului în pielea lui, dar aceasta nu îi provocă nicio rană.

– Să nu lași Krakenul să te prindă în tentacule, zise Helen, ușurată că nu-l rănise. Cestul te va proteja doar de arme, nu și de forțele naturii.

– O să țin minte, zise Castor, prinzându-și mai bine cestul. La gâtul lui, forma inimii se schimbă brusc, dar el îndesă iute pandantivul sub armură, pentru ca nimeni să nu poată vedea ce formă luase.

– Îți mulțumesc, zise Castor îmbrățișând-o strâns pe Helen înainte să o lase să plece. Acum grăbiți-vă, le spuse el.

– Prindeți-vă de mâini, le zise Helen.

Orion o ridică în brațe pe Cassandra, iar Jason pe Claire.

Toți care *nu erau* cu ei în momentul acela îi trecură pe rând lui Helen prin fața ochilor: tatăl ei, Kate, Ariadne, până și Matt. Erau atâția oameni dragi pe care trebuia să-i lase în urmă pentru a face asta încât nu-i mai venea să plece. Dar știa că trebuia să o facă, altfel toți aveau să moară în acea zi.

– Ne întoarcem într-o secundă, promise ea.

Helen mai auzi o dată răgetul teribil al Krakenului și apoi nimic.

Singurul zgomot era freamătul vântului printre florile de câmp. Soarele strălucea sus pe cer și afară era cald, iar munții care mărgineau valea spre nord-vest erau încununați cu zăpadă. Spre est, conturul diversificat al zgârie-norilor din Everyland sclipea jucăuș – modern, din sticlă și oțel, dar semănând în același timp cu o citadelă antică din piatră. În partea de sud se simțea mirosul sărat al oceanului.

– Minunat, zise Andy inspirând fascinată aerul în timp ce un fluture viu colorat trecu în zbor la numai câțiva centimetri de fața ei.

– Superb, murmură Hector – zgâindu-se la Andy și nu la fluture.

Somnoroasă, Cassandra întredeschise ochii, apoi se ghemui ca o pisicuță în brațele lui Orion, zâmbindu-i. Acesta o privi și chipul lui căpătă din nou aceeași expresie confuză. Helen îi vedea inima oscilând între tandrețe și teamă.

– Îți amintești conversația pe care am avut-o despre „mai mult" în noaptea aceea pe plajă? îl întrebă ea. Orion încuviință din cap. Helen îi făcu semn cu bărbia spre Cassandra și-i spuse: Ai încredere în mine. Ea e aceea.

În timp ce el își frământa mintea, meditând la ce-i spusese Helen, Claire inhală profund recăpătându-și cunoștința, apoi începu să se foiască lovindu-l accidental pe Jason peste față.

– Mulțumesc, exclamă sarcastic acesta așezând-o pe pământ.

– Îmi pare rău! zise jenată fata mângâindu-i ușor maxilarul acolo unde îl lovise. Păstrându-și mâna pe obrazul lui îl întrebă cu voce scăzută: Mă ierți?, iar tonul ei părea să sugereze mai mult decât lovitura accidentală.

Jason dădu aprobator din cap și o îmbrățișă.

– Unde suntem? întrebă amețită Cassandra atunci când Orion o ridică în picioare.

– În Everyland, răspunse Lucas, zâmbindu-i într-un fel care o făcea să se înfioare. Lumea lui Helen.

Lucas se aplecă și culese singura floare sălbatică de pe câmp, de culoare albă, își scoase portofelul din buzunarul de la spate și vârî floarea înăuntru. O privi pe Helen și îi zâmbi, făcând-o să se topească de fericire.

Rănile lor erau vindecate și se simțeau cu toții revigorați. Toate simțurile lor erau amplificate, de parcă o peliculă groasă fusese îndepărtată complet de pe bolta cerească, făcând lumea din jurul lor mai luminoasă.

Fiecare senzație – de la răcoarea plăcută a vântului pe obrajii lor și până la căldura soarelui care le încălzea brațele – era ca un val de plăcere.

În timp ce familia ei se bucura de toate aceste minunății, Helen se concentră pentru câteva clipe pentru a face cea mai grea alegere din viața ei.

– Helen? o strigă Lucas cu tonul lui atotcunoscător, de parcă ar fi simțit-o că era pe cale să facă o nebunie. Ce pui la cale?

– S-a terminat. Fata zâmbi și clătină din cap, refuzând să-i spună. Timpul nu se oprește aici. Trebuie să ne întoarcem la luptă.

– Ce s-a terminat? îl întrebă Claire pe Jason.

– Ăăă... începu el privind-o rugător pe Helen.

– Te-am făcut parțial nemuritoare, Gig, zise Helen. Pe toți. Veți putea muri doar atunci când veți decide singuri că nu mai vreți să mai trăiți.

Claire o privea surprinsă, fără să înțeleagă.

– Așa că nu trebuie să vă faceți griji că veți fi uciși în luptă. Țineți capetele în jos și feriți-vă cât mai mult. Prindeți-vă de mâini, zise Helen.

În timp ce se prindeau de mâini, ea privi cercul care se forma – cercul ei, cercul pe care l-ar fi luat cu ea cât de departe putea în viitor. Se simțea recunoscătoare pentru compania lor, chiar dacă aveau să afle că nu puteau să rămână alături de ea pentru totdeauna.

În cele din urmă se uită în ochii lui Lucas, în ochii lui albaștri luminoși în care se distingea atâta forță – mai adâncă decât orice ocean – și se gândi la jurământul pe care-l făcuse el, de a lua într-o bună zi locul lui Hades. Helen știa că avea să-l însoțească acolo jos.

Iadul era pentru ea orice loc în care nu se afla Lucas. Nu aveau să se mai despartă vreodată, indiferent cât de îndelungată avea să se dovedească eternitatea.

Doar dacă, desigur, Zeus nu o învingea și nu o închidea în Tartar. Eternitatea *aceea*, Helen era sigură de asta, avea să o suporte singură.

Un fum negru și dens, cu miros dezgustător, impregna aerul. Imediat ce Helen și grupul ei apărură, mai multe siluete începură a se apropia de ei din toate direcțiile. Un mirmidon cu pielea roșie și ochi negri cu multiple fațete se repezi spre ea, rotindu-și sabia deasupra capului.

Când lama sabiei coborî, Helen o prinse cu mâna goală și o smulse din mâna lui. Ea pivotă și-și lovi fulgerător adversarul, privindu-l cum se prăbușea la pământ.

Se uită la sabia din mâna ei și fără să-i găsească vreo întrebuințare, i-o întinse lui Jason. Când ridică ochii constată că Lucas, Orion, Hector și Jason formaseră propria linie de apărare împreună cu Andy, Claire și Cassandra în spatele lor. Poate că erau parțial nemuritoare, dar fetele nu aveau puterea unui scion, mânuind armele mult mai prost decât Helen.

Helen auzi strigătul alarmat al Cassandrei și îl văzu pe Orion pășind în fața ei pentru a tăia capul unuia dintre monștrii marini ai lui Poseidon.

Creatura continua să o amenințe pe fată de parcă nu ar fi avut nevoie de cap pentru asta – ceea ce era probabil adevărat.

– Prezicătoarea! șuieră creatura printr-unul dintre numeroasele ei orificii. Orion roti din nou sabia deasupra capului și îi secționă carapacea în două, apoi sfâșie creatura ce semăna cu un homar și o ucise, dar era prea târziu.

Alertate de prezența ei, un val de creaturi hidoase începură să mișune în direcția Cassandrei. Ca niște coșmaruri flasce, acestea nu erau făcute pentru uscat, iar părțile lor prea moi sau prea dure se târau respingătoare către prețiosul Oracol.

– Zeus are nevoie de ea! Apolo o dorește! Poseidon a poruncit să o capturăm pentru Olimp! bolboroseau dezgustător creaturile, întinzându-și membrele scârboase cu miros de pește spre Cassandra.

Ea țipă cuprinsă de groază atunci când cea mai mare dintre creaturi o prinse de braț cu unul din cleștii săi, trăgând-o într-o clipă sub carapacea sa.

– Nu! urlă Orion sărind pe carapacea crabului-potcoavă care o luase prizonieră pe fată și bătând cu mâinile goale în crusta groasă a creaturii.

Krakenul mugi din nou, făcând-o pe Helen să se cutremure. Zgomotul acela greu de suportat îi făcu pe ea și pe ceilalți din jur

să-și acopere urechile și să cadă în genunchi. O umbră întunecă văzduhul deasupra ei. Helen ridică ochii și văzu unul dintre tentaculele monstrului coborând direct asupra ei.

– Destul! strigă Helen.

Tentaculul monstrului coborî, iar ea îl prinse – la fel cum făcuse cu sabia mirmidonului cu câteva secunde înainte. Mușchii ei se încordară sub greutatea imposibilă a loviturii Krakenului, dar nu renunță. În schimb, aruncă într-o parte tentaculul gumos și acoperit cu ventuze, ridicându-se apoi în văzduh.

Helen invocă nori de furtună și fulgere. Făcu vântul să urle în jurul ei. Opri valurile și transformă Atlanticul într-o oglindă de apă. Răsuci câmpul magnetic al Pământului până ce aurora boreală se încovoie sclipind în jurul ei, ca pașii unor îngeri.

– Îl provoc pe Zeus! strigă ea, vocea ei răsunând dincolo de casa ei de pe insulă și peste întinderea oceanului. Înfruntă-mă sau ai să pierzi Olimpul.

Nimic nu se întâmplă. Helen realiză cu întârziere că ea nu avea nicio ofrandă închinată lui Hecate pentru a declara duelul oficial.

Numărul trei se ivi brusc în mintea lui Helen și dintr-un anumit motiv ea îl asocie cu dorințele. Nu avea idee dacă nemuritorii puteau face troc sau nu, dar pentru moment ea nu avea nimic de oferit în afară de cuvântul ei și nimic de pierdut în afară de o lume întreagă.

– Titanidă Hecate. Îți ofer trei favoruri în schimbul garantării granițelor. Helen își mușcă buza și încercă să nu se gândească la nimic incriminator – în caz că Moirele ascultau vorbele ei. Atâta timp cât vei garanta *toate* granițele. Dacă vei face asta pentru mine, eu îți voi îndeplini trei dorințe în viitor.

Focul oranj țâșni din pământ formând o sferă uriașă în jurul lui Helen – ca o arenă suspendată în aer. Un tânăr cu pieptul gol trecu prin flăcări și rămase plutind în fața ei. Zeus era superb și nemilos și semăna atât de mult cu ea, încât abia putea suporta să-l privească.

Erau singuri acolo. Nimeni nu-i vedea, cu excepția titanidei Hecate. Această luptă nu era pentru spectacol și nici pentru amuzamentul olimpienilor. Pământul, Everylandul și Olimpul atârnau în echilibru, dar era ceva atât de intim încât Helen avea senzația că intrase în dormitorul zeului.

– Bună, fiica mea, o salută cu voce suavă Zeus.

Ea îi simți atracția. Chiar dacă știa că trebuia să-l învingă, nu era imună la prezența sălbatică și divină în același timp care-l înconjura. Și care era de-a dreptul fascinantă.

– Ce puternică ești, șopti el apropiindu-se de ea. Norii se răsucesc în mii de culori la comanda ta, dar tot pălesc în fața frumuseții tale. Ar plânge de gelozie dacă ai porunci să plouă.

– Nu sunt fiica ta, răspunse ea încetișor. Tatăl meu e un simplu proprietar de magazin. E necăsătorit și a trebuit să mă crească singur. A lucrat de când mă știu câte douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, pentru ca noi să avem un acoperiș deasupra capului. Tatăl meu face cât zece ca tine – și cât zece ca mine, probabil. Să nu îndrăznești să spui că-mi ești tată. Nu ți-ai câștigat acest drept, așa cum a făcut Jerry.

– El e treaz acum, știi? zise Zeus luând-o pe nepregătite. Dă-mi Everyland și îi voi lăsa în pace pe Jerry și pe femeia lui, Kate. După ce te voi trimite în Tartar, desigur.

Helen îl privi cu ochii mijiți.

– Îi vei lăsa în pace dacă-ți dau Everyland?

– Jur pe râul Styx, zise el, iar cerul începu să se rotească în jurul lor ca un cearșaf pe o sârmă de rufe, unduindu-se în vânt. Nu am niciun interes să pedepsesc muritori care nu m-au ofensat. Niciodată nu am făcut asta.

Helen știa că era adevărat. Zeus nu purta dușmănie muritorilor de rând. Soția lui, Hera, obișnuia să facă asta.

– Și cum rămâne cu oamenii parțial nemuritori din familia mea? întrebă Helen. Lucas, Hector, Orion, Cassandra, Jason, Claire, Andy... Și pe ei îi vei lăsa în pace?

– Da, da. Și pe ei, spuse Zeus făcând un semn de lehamite. De ce nu? Ei oricum nu vor dori să înfrunte eternitatea fără tine. Câteva secole doar și vor opta pentru o moarte liniștită.

– Da, zise cu sfială Helen. Ridică ochii spre el, privindu-l printre gene. Dar nu vei blestema pe niciunul dintre ei sau pe Ariadne în vreun fel, atât timp cât eu îți dăruiesc Everyland, nu-i așa?

– Pe râul Styx, zise el și întinse mâna să-i mângâie obrazul. Ești atât de grijulie când este vorba de cei pe care-i iubești. Dar cred că înțelegi că vei petrece o eternitate în Tartar, nu-i așa?

– Am fost acolo, zise Helen fără să clipească. Cred că o eternitate în oricare loc – chiar și în paradis – e la fel ca în iad după un timp îndelungat. După o mie de ani pot paria că până și un câmp cu flori începe să ți se pară o mlaștină dezgustătoare.

– Câtă dreptate ai, murmură Zeus. Ochii lui căpătară o expresie ciudată, sălbatică, de parcă ar fi pierdut noțiunea timpului. Și a mai rămas încă atât timp de trăit.

– Dar cum rămâne cu restul olimpienilor? Vor lua măsuri împotriva prietenilor mei sau a familiei mele, blestemându-i dacă eu voi accepta acest târg? întrebă inocentă fata.

– Îți jur pe râul Styx că olimpienii nu vor blestema micul tău grup, zise Zeus.

Helen pretinse că se gândea la asta. Își mușcă buza, frământându-și mâinile. În cele din urmă încuviință repede din cap, ca și cum ar fi vrut să termine mai repede cu asta.

– Hecate nu va îngădui să retractezi tot ce ai promis odată ce ai acceptat, îi aminti Zeus într-o doară, făcând semn spre spațiul sacru din jurul lor, suspendat în văzduh și îngrădit de flăcări oranj.

– Știu, zise Helen, cu adevărat tristă pentru moment – pentru că trebuia să renunțe la lumea ei. O simțea ca făcând parte din ea, din inima ei. Fiecare lac, fiecare copac și fiecare ochi de geam din orașul ei minunat era o părticică din ea, pe care era nevoită să o abandoneze pe vecie în mâinile inamicului ei. Pentru a-și salva

familia. Vocea ei tremura de tristețe când vorbi din nou. Îți voi da Everylandul.

– Jură în fața lui Hecate.

– Jur în fața lui Hecate să-ți dau Everylandul pentru siguranța prietenilor și a familiei mele.

Zeus îi zâmbi, fulgerul luminându-i fața.

– Afrodita mi-a spus că ai face orice pentru a-i proteja pe oamenii pe care-i iubești. Mi-a spus că este calitatea pe care o admiră cel mai mult la tine. Cu siguranță că vei salva multe vieți. Pentru moment.

Helen își plecă ochii, astfel încât el să nu zărească lupta care se dădea între nerăbdarea și regretul din inima ei.

– Și cum trebuie să procedăm? Mergem mai întâi în Everyland?

– Da. Când vom ajunge acolo vei lua decizia ca acesta să mi se supună doar mie, zise Zeus dându-i ușor părul după ureche – de parcă ar fi ținut cu adevărat la ea. Apoi te voi duce în Tartar.

Lucas o văzu pe Helen aruncând tentaculul Krakenului într-o parte și se avântă și el în văzduh.

Se pregătea să o urmărească, așa cum obișnuia să facă mereu, dar îl văzu pe Orion călare pe un crab-potcoavă uriaș, strigând de zor numele Cassandrei.

Sora mai mică a lui Lucas era parțial nemuritoare, dar asta nu însemna că nu putea fi capturată de către olimpieni și folosită ca Oracol de către aceștia până ce și-ar fi dorit să moară.

După ce văzuse cum se descurcase Helen cu Krakenul, Lucas avea încredere că putea să-și poarte singură de grijă, așa că sări în ajutorul lui Orion ca să-și recupereze sora mai mică.

Monstrul era uriaș și țepi enormi îi ieșeau de sub carapace, iar coada lungă, în formă de sabie, era folosită pentru a spinteca pe oricine se apropia. Ferindu-se de ea, Lucas alergă în fața lui, se ghemui și încercă să-l răstoarne, doar ca să se trezească cu o duzină de picioare păroase, cu clești în capăt, care se mișcau frenetic sub domul carapacei, încercând să-l apuce.

O auzi pe sora lui țipând îngrozită – undeva printre picioarele monstrului.

– Luke, încearcă să-l ții cât mai mult pe uscat, ca să nu ajungă în apă! strigă Orion și se strecură sub carapacea lui.

Lucas ținu monstrul pe loc în timp ce Orion își făcea drum prin pădurea de picioare, tăindu-le. O puteau auzi amândoi pe Cassandra strigând disperată numele lui, iar în cele din urmă văzură fața ei albă și mâna ei mică apărând din nou la lumină printre țepii și cleștii monstrului.

Orion o eliberă pe fată în timp ce Lucas răsturna crabul cu picioarele în sus.

– Cum ucizi chestia asta? întrebă Lucas urcându-se pe monstru și străpungându-i abdomenul cu sabia, fără să aibă idee unde să țintească.

– Nu știu, răspunse Orion stupefiat.

– Tu ar trebui să fii zeul mării! strigă Lucas.

– Nu are o inimă sau un creier! răspunse Orion. Poate încerci să-l fierbi.

– Fir-ar să... înjură Lucas și sări de pe creatura care se zbătea fără oprire. El voia să-i curme suferința, dar nu știa cum. Se îndepărtă de ființa dezgustătoare și se uită la sora lui mai mică.

– Orion! suspina Cassandra la pieptul lui.

– E în regulă, Kitty, o liniști cu blândețe acesta, plimbându-și mâinile pe trupul ei ca să se asigure că nu avea oase rupte sau răni deschise.

Cassandra se calmă, iar el îi verifică cu atenție membrele și articulațiile. Apoi ea întinse brațele înfigându-și degetele în părul lui des și își apropie buzele de gura lui, ca o floare sfioasă care se deschide pentru prima dată. Amețit, Orion o sărută.

Piciorul lui Lucas ateriză în tâmpla lui Orion înainte ca el să realizeze că era furios.

– E doar un copil! zbieră Lucas sărind peste trupul lățit al lui Orion și lovindu-l cât de tare și de repede putea.

– Nu-i adevărat! strigă Cassandra.

Lucas abia realiză că sora lui îi zgâria fața încercând să-l dea jos de pe trupul lui Orion. Ea îi repeta întruna că-l iubea, dar lui nu-i păsa prea mult de asta. Surioara lui era chiar ca o pisicuță. Ghearele ei provocau usturime, dar nu aveau puterea să-l rănească.

– Știu! zbieră Orion. Nu ar fi trebuit să o fac. Îmi pare rău!

El ridică brațele ca să se apere, iar Lucas observă că nici măcar nu încerca să riposteze.

– Mai bine m-ai ucide acum, Lucas, pentru că nu am de gând să stau departe de ea. *Nu pot.* Vocea lui Orion tremura de emoție.

– Ce naiba faceți aici, idioților? interveni Hector cu voce de tunet, despărțindu-i.

Înainte ca Lucas să aiba șansa de a-i spune lui Hector ce făcuse Orion, vocea lui Helen se auzi de peste insulă, provocându-l pe Zeus.

Lucas realiză că ea îl putea înfrunta pe zeu – care era nemuritor – într-o luptă de la egal la egal și că niciunul dintre protectorii ei – parțial nemuritori – nu ar fi putut să intre în ring să-i oprească. „Ce fată deșteaptă", își spuse Lucas. „Aș strânge-o de gât chiar acum."

Priviră cu toții în sus și văzură norii luminați de fulgere. Valurile oceanului încremeniră și timpul se opri în loc. Aurora boreală se ivi în culori ciudate, de neon, care dansau pe cer.

Bătălia haotică de pe plajă se opri o clipă când atât oamenii, cât și bestia își ridicară capetele pentru a urmări spectacolul imposibil.

Tunetele se rostogoleau printre nori. Flăcări oranj se ridicau în văzduh, în timp ce Hecate amenaja arena de luptă în cer. Lucas se gândi să zboare până la Helen.

– Se poate descurca și singură, Luke, îi spuse Hector. Am nevoie de tine aici.

Mirmidonii profitaseră de acel moment pentru a se regrupa în formația lor compactă de luptă, cu scuturile în față și deasupra

lor și cu sulițele în afară – ca un porc spinos. Din nou în formație completă, ei porniră tot înainte ca o mașină antică de război.

– De la linie! comandă Hector, ținând sabia sa plină de sânge ridicată spre cer.

Lucas, Orion și Jason țâșniră în același moment, ca și cum un cip implantat în capetele lor i-ar fi făcut să răspundă automat generalului lor.

Se răspândiră de-a lungul primei linii, fiecare dintre ei la conducerea unui batalion, infanteria rămânând în spate.

Mirmidonii inițiară atacul.

Helen și Zeus apărură în mijlocul unui câmp cu flori. Zeul privi în jur, admirând munții violeți și metropola modernă și în același timp antică, a cărei imagine părea să echilibreze, de la distanță, aspectul peisajului montan. El analiză fiecare floare, fiecare insectă, fiecare boare de vânt, măsurându-le pe toate.

– Bine lucrat, zise el satisfăcut. Viață în fiecare detaliu. Hades te-a învățat multe despre viață făcându-te să suporți o mulțime de încercări în ținutul acela pustiu al lui, cu peisaje infernale, nu-i așa?

– Da. Așa greu cum a fost, eu îl iubesc pentru educația pe care mi-a oferit-o. Văd totul mult mai clar acum.

Zeus inspiră cu nesaț aerul, înclinându-și capul de plăcere și apreciind fiecare nuanță a lumii lui Helen, așa cum un cunoscător ar fi savurat un vin bun.

– Ai fost o elevă bună. Ești cu adevărat talentată, fată dragă. Păcat că nu poți face mai multe cu Everyland. E încă neterminată!

– Nu, nu este. A avut un scop și l-am îndeplinit, zise încet Helen. Și ți-am dăruit-o fără rezerve. Ești unicul stăpân al Everylandului.

Zeus testă comanda lui Helen transformând o floare albă într-una roșie și apoi din nou în una albă printr-un singur gând.

– Mulțumesc, zise el zâmbindu-i. Apoi, întinse mâna spre ea, galant. Putem merge acum spre Tartar?

Helen îi privi mâna întinsă și clătină încet din cap.

– Nu așa a fost înțelegerea, după cum îți vei aminti și tu, zise ea. Am fost de acord să-ți dau Everylandul în schimbul siguranței familiei mele. Dar nu țin minte să fi acceptat să merg în Tartar.

Zeus oftă de parcă ar fi regretat decizia lui Helen.

– Am vrut din toată inima să evit o luptă. Știi că va trebui să te distrug dacă faci asta – zise el cu jumătate de gură.

– Cum? întrebă Helen îndepărtându-se de el. Ți-am dat Everylandul – darul meu pentru tine –, dar nu ți-am dat și granițele ei. Acelea le păstrez pentru mine.

Zeus privi în jur panicat. Helen înțelese că încerca să deschidă un portal și să plece. Ea simțea acest lucru, dar el nu o putea face. Și atâta timp cât fata exista și era proprietara granițelor, el nu avea cum să plece de acolo.

– Bine ai venit în Calul meu Troian, zise ea cu un zâmbet strâmb. Bucură-te, pentru că vei rămâne captiv aici o eternitate.

Helen observă cum chipul lui împietrea de groază, apoi îl părăsi – încuiat pentru o veșnicie în temnița ei paradisiacă.

Helen apăru pe câmpul de luptă și privi disperată în jur. O parte din ea se aștepta să-l găsească pe Zeus stând chiar în spatele ei și râzând de tentativa ei nesăbuită de a-l închide, dar acesta nu era acolo.

Se concentră. Îl putea simți în Everyland, urlând din răsputeri către cerul azuriu. Era cu adevărat captiv. Își permise să râdă în hohote înainte să o ia la fugă.

Helen cercetă terenul accidentat, încercând să distingă ceva în haosul acela, prin fum, strigăte și combatanți care alergau într-o parte și-n alta. Krakenul încă își izbea tentaculele de plajă, omorând la întâmplare.

Soldați din ambele tabere se cățărau pe dune încercând disperați să fugă din calea lui. Helen înaintă clătinându-se pe picioare. La un moment dat alunecă pe ceva și căzu cu mâinile și picioarele în lături. Când se uită în spate văzu că se împiedicase de un

mirmidon mort. Ceva se mișca sub ea și realiză că aterizase pe un alt mirmidon. Cel puțin acesta era încă viu și bineînțeles că o recunoscu.

– Tiranul, spuse el printre dinți, încercând să o imobilizeze.

Helen reuși să scape de el și se îndepărtă. Se uită în jur și văzu zeci de trupuri – scioni, mirmidoni și monștri marini ciudați. Toți păreau victimele unei ambuscade.

Se ridică și fugi spre cort. Din fericire își găsi familia acolo, așa cum sperase.

Mai rămăseseră câteva zeci de soldați adunați în jurul unei hărți întinse în fața cortului – pentru a putea fi analizată mai ușor. Lucas o observă și fugi spre ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el strângând-o la piept. Am auzit că l-ai provocat pe Zeus.

Helen se depărtă puțin de el și-l privi în ochi.

– L-am învins, zise ea, deși nu părea prea convinsă că reușise o asemenea performanță. Ceilalți scioni se adunară surprinși în jurul ei. L-am păcălit și l-am lăsat captiv în Everyland. Atâta timp cât voi trăi, el nu va scăpa de acolo. Ce-i cu mirmidonii? întrebă ea.

– Noi credem că au mai rămas doar trei, zise îngândurat Castor. Telamon le-a comandat retragerea. Sunt învinși – pentru astăzi, cel puțin.

– Încă nu am ucis Krakenul, îi aminti Hector cu o expresie sumbră.

Helen încuviință și se întoarse spre Orion.

– Poseidon îl controlează pe Kraken? întrebă ea.

– Într-un fel, răspunse acesta. El îl poate elibera și îl poate chema înapoi, dar odată ce se vede liber, monstrul știe să facă un singur lucru, adăugă el făcând semn spre urmele carnagiului din jurul lor.

– Am înțeles, zise Helen încuviințând îngândurată din cap. Cred că Poseidon va fi următorul.

– Helen? Ești sigură că asta e cea mai înțeleaptă deci... începu Jason, dar Helen nu-l lăsă să termine.

– Provocare! Îl provoc pe Poseidon! zbieră ea în direcția oceanului. Nu se întâmplă nimic. La naiba! înjură Helen, întorcându-se spre grup. Are cineva un dovleac? Cassandra se apropie de unul dintre focurile de tabără și trase dintre flăcări un vas bombat. Aruncă repede lichidul care fierbea în el și se întoarse la Helen, apoi puse vasul pe nisip, în fața ei.

Fata privi sceptică vasul.

– Cazanul vrăjitoarelor, zise Cassandra ridicând din umeri, ca și cum ar fi fost lesne de înțeles.

Vasul dispăru și un foc oranj erupse în formă de cerc – semn că Hecate acceptase ofranda.

Poseidon apăru pe plajă flancat din toate părțile de amicii lui olimpieni. Se opri în afara ringului de foc, dar nu intră în interior. Hermes era lângă el, vorbindu-i precipitat.

– Ce a făcut ea? întrebă Poseidon peste măsură de surprins. Helen îl auzi.

Zeul întoarse capul spre Atena, iar aceasta încuviință o dată din cap pentru a confirma ce-i spusese Hades.

– L-a învins pe Zeus, anunță Atena.

Helen ar fi putut jura că văzuse un mic zâmbet înflorind pe minunata gură a Afroditei înainte ca aceasta să-și reia înfățișarea rece.

– Poseidon. Te provoc la duel. Vino în ring, comandă Helen, încercând cu greu să ignore faptul că zeul arăta exact ca Lucas.

– Și de ce aș face asta? întrebă cu un rânjet disprețuitor zeul. Ca să mă poți trimite direct în Tartar? Eu nu sunt Creator de Lumi și nu pot controla portalurile, așa cum faci tu.

– Așa este. Eu pot controla portalurile și niciunul dintre voi nu poate face asta. Ai face bine să-ți amintești acest lucru, strigă Helen, furia ei amplificându-se până ce obrajii i se făcură fierbinți și degetele începură să-i scapere – ca și cum mâinile ei ar fi împrăștiat pe nisip praf de stele. Iar dacă unul dintre voi suflă doar asupra unui muritor cu intenții malefice, jur că o să vă urmăresc și o să vă trimit în Tartar. Acum intră în ring, Poseidon.

Sau renunță la lupta asta, ia-ți toți monștrii dezgustători și pleacă naibii departe de familia mea.

Poseidon făcu un pas înainte și o privi încruntat pe deasupra ringului de foc, în timp ce Atena îi șoptea disperată ceva la ureche. În cele din urmă, zeul se calmă, dar fata văzu o ură nemăsurată în ochii lui.

– Renunț, mârâi Poseidon. Ușurată, Helen simți cum îi tremurau genunchii, dar nu putea încă să slăbească presiunea.

– Altcineva? întrebă ea privindu-i pe toți olimpienii în față. Vrea cineva să lupte cu mine? Coborâră cu toții privirile. Perfect! adăugă ea. Acum cheamă-ți calmarul acela uriaș și scârbos și închide-l pe fundul mării, sau am să-l trimit – odată cu voi toți – în Tartar.

Privirea lui Helen zăbovi un timp asupra lui Apolo, astfel încât acesta să înțeleagă cine s-ar fi bucurat de compania Krakenului în Tartar dacă s-ar fi ajuns la asta.

Ochii lui Poseidon o urmăreau sfredelitori. Pieptul gol al zeului îi trăda respirația precipitată. Abia își stăpânea furia. Helen îi întâlni privirea, dar nici nu clipi.

În jocul acesta ea avea toate cărțile. El nu putea nici măcar să arunce un blestem asupra ei și părea să știe cumva acest lucru. După câteva clipe intense el ridică o mână, se concentră, iar Krakenul începu să se retragă. Se auziră niște sunete ciudate de trompete, iar restul armatei de creaturi marine se retrase – târându-se sau mișunând masiv spre apă.

– O veșnicie înseamnă mult timp, Helen, o avertiză Poseidon în timp ce armata sa se retrăgea. O privi amenințător, spunându-i: *O să ne mai vedem noi.*

– *Iar noi o să vă urmărim fiecare mișcare,* îl avertiză la rândul ei Helen, făcându-i semn către grupul ei de scioni.

Dacă nu-i închidea pe toți zeii în Tartar, ea nu avea cum să-i oprească să umble nestingheriți pe Pământ.

Tot ce puteau face ea și familia ei era să se asigure că olimpienii nu făceau rău nimănui.

Se uită la Hector și văzu și în ochii lui aceeași îngrijorare. Po...
că scionii câștigaseră războiul, dar asta nu însemna că pericolul dispăruse complet.

Poseidon le întoarse spatele, îndreptându-se spre mare și dispăru în valuri.

În timp ce restul olimpienilor se risipeau – unii triști, alții plini de respect – Afrodita se apropie de Helen și îi luă mâinile în palmele ei.

– Surioară, zise ea sărutând-o pe Helen pe obraz ca și cum abia s-ar fi întâlnit pentru masa de prânz. Fata pufni în râs, clătinând din cap. Afrodita urâse mereu războaiele și avea tendința să le ignore. Vino să mă vizitezi. Tu și Lucas. O să vă dau de știre unde mă voi stabili, dar cred că voi alege Ciprul pentru perioada iernii.

– Ne vom vedea curând, promise Helen chicotind și clătinând din cap.

Chiar dacă Afrodita îi făcuse la fel de multe probleme ca și Zeus, nu putea să se supere pe ea. Ca și Claire, indiferent ce făcuse Afrodita, Helen știa că avea să o ierte în cinci secunde, fără să mai stea pe gânduri. Era ceva normal între surori să se mai certe din când în când.

Afrodita îi mângâie obrazul.

– Acest Chip frumos, murmură ea înainte de a-și lua zborul învăluită într-un nimb de lumină aurie.

Helen se întoarse spre mulțimea adunată în spate și îl văzu mai întâi pe tatăl ei. Jerry era în picioare, susținut de Kate și Noel. Era palid și foarte slab, dar reușise să meargă singur.

– Tată! strigă ea surprinsă.

– Bună, Len, zise el. Îi făcu din mână destul de șovăielnic și o privi ciudat, de parcă s-ar fi temut de ea.

– Ai de gând să mă ții așa, la distanță? întrebă ea îngrijorată.

– Oh, nu, răspunse repede Jerry.

– Așa te vreau, zise ea îmbrățișându-l.

Lui Jerry îi trebui o secundă să se relaxeze și o strânse și el în brațe cu toată puterea, iar atunci când făcu asta, Helen înțelese că lucrurile aveau să se rezolve de la sine între ei doi.

După ce se desprinse de tatăl ei, urmă un val de felicitări și îmbrățișări din partea celorlalți, dar Helen nu-l vedea nicăieri pe Lucas.

Se uită peste tot, căutându-l cu privirea. Îl zări pe Hector ordonând oamenilor săi să strângă corturile și să-i scoată de pe câmpul de luptă pe muritorii hipnotizați, conducându-i printre ciudatele cadavre presărate pe plajă – înainte ca aceștia să se trezească din transa indusă de zeul Hypnos. Îi văzu pe Pallas și pe Daedalus încercând să se justifice în fața lui Castor, care-i asculta cu o expresie glacială. Îi zări pe Jason și Ariadne sărind în ajutorul răniților, apoi pe Orion și Cassandra. Cei doi se îndepărtaseră de grup și își vorbeau cu tandrețe. Dar Lucas nu era nicăieri.

Helen se întoarse, cu inima plină de îngrijorare și îl descoperi la câțiva pași în spatele ei, așteptând răbdător ca ea să-l vadă acolo.

– E rândul meu? întrebă el cu un surâs. Helen încuviință, gândindu-se cât de ciudată era asemănarea dintre el și Poseidon – doar că, în timp ce zeul o făcea să se cutremure, Lucas o făcea să se înfioare.

– Cred că e rândul „nostru", zise ea aruncându-se în brațele lui.

– În sfârșit, îi șopti el și o sărută, fără să simtă vinovăție, rușine sau îngrijorare în legătură cu ceea ce le rezerva viitorul.

O sărută în văzul tuturor, la lumina zilei.

Pentru prima dată se simțeau ușurați că nu aveau nimic de ascuns și niciun motiv să se oprească.

Era ca și cum atunci s-ar fi sărutat pentru prima dată.

Epilog

Echipa „Patriots" câștigă, așa că tatăl lui Helen fu într-o dispoziție grozavă toată noaptea. Kate îi îndopă cu prea multă mâncare pe Lucas și pe Helen la cină – insistând că, din moment ce Crăciunul era peste numai trei zile, nu avea niciun rost ca ei doi să încerce să mănânce sănătos până după Anul Nou.

Kate nu se mutase în mod oficial cu Jerry, dar era la el acasă cam în fiecare zi. Jerry și Kate voiau să aștepte până la nunta ce urma să aibă loc în mai pentru a locui oficial împreună. Pentru Helen, aceea era „cina perfectă cu iubitul" de duminică seara – cina de care nu crezuse să aibă parte vreodată. Se certară chiar pe probleme de politică și rămaseră împreună până târziu. Helen și Lucas nu aveau ore a doua zi, și nu pentru că liceul era în reparații capitale (ceea ce era adevărat), ci pentru că erau în vacanța de iarnă. În ciuda faptului că liceul fusese aproape distrus, elevii participaseră la orele obișnuite ignorând molozul, îmbrăcați cu jachete groase în clasele lor friguroase fără să piardă prea multe zile de școală – pentru că Whalers[1] erau vestiți pentru încăpățânarea lor. Clubul de teatru începuse chiar repetițiile la „Visul unei nopți de vară" – din nou – chiar dacă acestea trebuiau să aibă loc afară, la sub zero grade, și nu într-o parcare încălzită de

[1] Vânătorii de balene

soare – pentru că auditoriul nu mai exista. Spectacolul trebuia să continue. Hergie ar fi fost mândru de ei.

Rămăseseră totuși multe semne de întrebare. Nimeni nu știa exact ce se întâmplase. Timp de o lună și jumătate, locuitorii din Nantucket se întrebaseră ce fusese cu „valul mareic" care inundase plaja, omorâse doisprezece oameni și rănise și mai mulți – la atât de puțin timp după încăierările de stradă din noaptea de Halloween. Era singurul subiect de conversație de la News Store și Kate's Cakes. De fiecare dată când un client o întreba pe Helen ce-și amintea din ziua aceea, ea spunea că fusese prea departe de insulă ca să vadă valul și că era fericită că scăpase cu viață. Apoi schimba subiectul, oferindu-le mai multă cafea.

Unii își aminteau de Kraken, dar bănuiau că fusese doar produsul unor halucinații. Atunci când cineva susținea cu tărie că văzuse un lucru inexplicabil, familia Delos avea grijă ca Andy să aibă o „mică discuție" cu persoana respectivă. Puterile ei de sirenă erau folositoare, pentru ca nimeni să nu intre în panică și să toarne vreo poveste reporterilor care se perindau prin Nantucket. Helen îi ceruse lui Hypnos să reabiliteze cazurile cele mai grave – hipnotizându-i pe cei în cauză pentru a le induce cu totul alte amintiri.

Pentru marea majoritate fusese o soluție bună, dar încă mai circulau destule zvonuri despre calmarul uriaș care atacase insula Nantucket. Un nou mit se născuse, iar Helen se întreba dacă așa începuseră toate.

La fel ca Hypnos, ceilalți zei minori ardeau de nerăbdare să intre în grațiile fetei. Făcuseră o alegere greșită trecând în tabăra olimpienilor, iar acum ar fi făcut orice le cerea ea pentru a-i câștiga încrederea – începând cu debarasarea și curățarea plajei distruse în urma bătăliei sau cu răspândirea zvonurilor despre valul mareic uriaș.

Helen nu putea să-i învie pe cei doisprezece oameni. Ea era totuși mulțumită că pierderile de vieți omenești fuseseră minime. Scionii fuseseră atât de norocoși. Fiecare Casă suferise

pierderi masive – mai ales Casa Tebei. Castor era acum lider și avea mulți susținători care șușoteau pe la colțuri că el ar fi trebuit să-i conducă de la bun început, indiferent care din frații Delos se născuse primul.

Daedalus reușise cumva să-și mențină poziția de lider. El ținuse un discurs măreț, acceptând să conducă alături de Orion, iar Casa Romană îl iertase. Toate Casele urmau a fi reorganizate – la fel și armata creaturilor marine a lui Poseidon, din nefericire. Helen știa că, într-o bună zi, scionii aveau să înfrunte din nou acea amenințare. Zeul și ceilalți olimpieni nu-i puteau blestema prietenii și familia, dar puteau găsi totuși o cale să lupte împotriva lor. Scionii trebuiau să fie mereu pregătiți pentru ripostă.

Așa cum și Helen trebuia să fie pregătită să-i întoarcă lui Hecate cele trei favoruri promise.

Spera doar ca titanida să nu-i ceară nimic imoral. Dar chiar dacă i-ar fi cerut așa ceva, atunci când Hecate ar fi obligat-o să-și plătească datoria, Helen ar fi fost nevoită să o facă – indiferent despre ce ar fi fost vorba. Datoria pe care o avea nu o îngrijora însă la fel de mult cum îl îngrijora pe Lucas.

Erau amândoi conștienți de faptul că el putea fi chemat în orice moment să cârmuiască Lumea de Dincolo. El insista ca Helen să rămână pe Pământ atunci când avea să coboare în Hades, dar ea considera ridicolă această idee. Se contraziceau mereu pe această temă, dar Helen era sigură că avea să câștige până la urmă. Nu avea de gând să mai trăiască vreodată departe de el și știa că nici Lucas nu putea trăi fără ea. Probabil că peste un secol sau două el avea să cedeze. Spre deosebire de mirmidoni. Doar trei mai erau în viață, lucru pentru care Helen se simțea recunoscătoare. Știa că urmau să o vâneze la nesfârșit, căutând mereu o cale să scape de ea. Hector își supraveghea familia ca un uliu, gata să o apere în orice moment de amenințarea mirmidonilor.

Helen bănuia că lui Hector îi plăcea la culme să facă asta. El era întotdeauna fericit când trebuia să protejeze pe cinev apropiat. Singura persoană pe care Hector nu o putea salva e

Ariadne. Ea era devastată după pierderea lui Matt și începuse să se îndepărteze de familie. Helen o vizita în fiecare zi, dar știa că nu putea face nimic pentru ea. Ariadne avea să-i ducă dorul lui Matt pe vecie. Aveau, cel puțin, ceva în comun.

Lucrurile nu stăteau prea bine între Orion și Lucas, în ciuda faptului că primul nu făcea mai mult decât să o țină de mână pe Cassandra. Helen știa din experiență că acesta ar fi așteptat oricât – până ce Cassandra ar fi fost pregătită pentru ceva mai mult – dar el nu-i scăpa o clipă din ochi, păstrând permanent controlul asupra situației.

Helen știa că era ceva normal pentru un frate mai mare, mai ales că tipul care se ținea ca un cățeluș după sora lui era un adevărat Adonis. Până la urmă Lucas trebuia să cedeze.

Cassandra și Orion erau diferiți în multe privințe, dar se adorau în mod clar – din ce în ce mai mult, cu fiecare zi. Helen știa că meritau mai mult decât oricine să fie fericiți împreună.

Poate doar Daphne să fi făcut excepție. Helen știa că mama ei făcuse lucruri teribile – chiar propriei sale fiice, dar nu simțea ranchiună când se gândea la ea. Simțea tristețe. Spera din toată inima ca Hades să-i fi îndeplinit acesteia cea mai arzătoare dorință: să fie împreună cu Ajax în Câmpiile Elisee. Își câștigase acest drep, la urma urmei.

În final, vrăjitoarea cea rea care-i fusese mamă se dovedise a fi o adevărată eroină.

Ultima grijă de pe lista ei interminabilă era Zeus. Îl simțea prezent în Everyland atunci când se concentra – lucru pe care-l făcea de mai multe ori pe zi, doar ca să se asigure.

Everylandul. Pierderea lui încă o durea cumplit, dar acum i-ar fi fost imposibil să mai pună piciorul acolo. Îl luase pe Zeus prin surprindere când îl înșelase, dar nu-și făcea iluzii despre ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi încercat să se întoarcă acolo. Zeus ar fi fost pregătit și ar fi trimis-o în Tartar înainte să facă trei pași. Asta nu o împiedica însă să-și viseze lumea în fiecare noapte. Când

închidea ochii simțea parfumul florilor de câmp și auzea freamătul vântului.

– Helen, șopti Lucas, trezind-o. Capul ei era în poala lui, iar mâna lui îi mângâia ușor părul. Trebuie să plec, zise el.

Ea se ridică în capul oaselor pe canapea și încuviință din cap, frecându-și fruntea și încercând să-și alunge visul. Lucas o privi curios.

– Ești bine? întrebă el încet. Din nou Everyland?

– Ca întotdeauna, recunoscu ea, privindu-și mâinile.

– Helen! Vino sus! Acum! o strigă tatăl ei nerăbdător. E timpul ca Lucas să plece acasă.

Cei doi îndrăgostiți își zâmbiră complice și se ridicară.

Jerry li se părea adorabil când devenea exagerat de grijuliu cu fiica lui.

– Mă întorc imediat, îi șopti Lucas la ureche, plimbându-și buzele pe obrazul ei fin înainte să se îndepărteze grăbit spre ușă.

– Ai uitat ceva, șopti Helen.

– Noapte bună, domnule Hamilton! strigă el în direcția scărilor.

– Noapte bună, Lucas, răspunse morocănos Jerry.

O oră mai târziu, Helen auzi un ciocănit în fereastra pe care domnul Tanis reușise să o repare cu o săptămână în urmă. Alergă să o deschidă. Tăcut, Lucas intră în dormitorul ei, acoperit de zăpadă. Helen începu să-l sărute înainte ca el să atingă podeaua, ghidându-i trupul lipsit de greutate spre pat și trăgându-l deasupra ei.

– Stai puțin, o opri el cu un zâmbet cald. Lucas îi arătă un cadou ambalat. Nu am putut aștepta până la Crăciun.

Ea rupse ambalajul cât putea de încet, amândoi atenți să nu-l trezească pe tatăl ei. În pachet era un mic tablou înrămat. O singură floare albă. Când Helen privi mai atentă tabloul, constată că în spatele sticlei era o floare de câmp uscată și presată. Ochii i se umplură de lacrimi. Era singurul lucru din lumea ei care exista în lumea aceasta – singurul suvenir din Everyland.

– Mulțumesc, șopti Helen strângând tabloul la piept.

Lucas îi șterse lacrimile, îi luă tabloul din mâini și îl așeză p masa de lângă pat, apoi se ridică.

– Unde e costumul tău de baie? întrebă el frecându-și entuzi asmat mâinile.

– De ce? întrebă ea uimită.

Afară erau minus șase grade și ningea. Helen era nemuritoar dar nu era nebună.

– Pentru că o să-ți trebuiască. Mergem la Puerto Rico. Va f încă întuneric, dar putem înota și putem privi răsăritul, apoi n vom întoarce înainte să se trezească tatăl tău.

Helen sări din pat și alergă la dulap. Scoase un costum d baie minuscul, cu buline roșii și îl flutură victorioasă în aer, ca p un steag, înainte să-și îmbrace haina și să-și îndese costumul în buzunar.

– Să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima noastră zi împreună pe pământ, zise ea sărind pe fereastră.

Acesta ar fi trebuit să fie noul lor motto.

– Pentru totdeauna, dacă se va putea, încheie Lucas, urmând-o bucuros.